

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICTORIA SCHWAB

ARŞİV

Ücretsiz PDF Kütüphaneleri: <https://rantey.org>

“Rüyalarım girmiş bir dünyada geçen, heyecan verici, nefes kesen güzellikte bir hikâye. Usta işi, karanlık ve göz kamaştıran bir eser.”

Ruta Sepetys,
Between Shades of Gray’ın yazarı

“Alışılmışın dışındaki konusu ve karanlık, vurucu anlatımıyla Schwab fantazy ve gizemi harmanlıyor, Coronado’ya yaşam verip mekânı da karakterler kadar canlı kılıyor.”

Publishers Weekly

“Bu sıradışı bir doğaüstü romantik gerilim. Schwab’ın Arşiv ve Kütüphanecilere bakışı düşünsel açıdan derin ve keskin. Anıların kişisel kayıptan ötesine ulaştığını ve insanlık kültürünün merkezinde olduğunu öne sürüyor.”

Horn Book

“Öteki dünya temalı romanlara melekler olmaksızın taze bir yaklaşım getiren Schwab, romanını derin karakterler ve her şeyin siyah beyaz olmadığı bir evrenle sunuyor.”

Kirkus Reviews

“Yaşamdan sonrasına ilginç bakışı ve ölüm ile ölüme verdiğimiz tepkiyi içtenlikle değerlendiren, okurları cezp edecek bir roman.”

Booklist

“Schwab eşine pek rastlanmayan bir başarıya imza atıp tüyleri diken diken eden, doğaüstü bir gizemi tamamen inanılır kılmış. Takip edilmesi gereken bir yazar. Devamı gelmeli!”

School Library Journal

ARŞİV

VICTORIA SCHWAB

ARŞİV

İngilizceden çeviren:

Tuğçe Kayıtmaz

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1284
Gençlik: 233

Arşiv

Victoria Schwab
Özgün Adı: The Archived

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016
ISBN: 978-605-343-789-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Victoria Schwab, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tarihini okumaya bayıldığım Bob Ledbetter'a

*Ve dokunduğu her şeyde ve tanıştığı herkeste
iz bırakan Shelley McBurney'e*

*Mezarımın başında durup dökme o gözyaşlarını
Orada değilim ben; uyku değmez bedenime.*
—Mary Elizabeth Frye

Koridor bana hep Güney'deki ağustos gecelerini anımsatır. Eski kayalıkları, ılık yüzü görmemiş mekânları çağırıştırır.

Ortama sinmiş ağır ve dumanlı havayı, fırtınayı, nemli toprak kokusunu...

Ama en çok da seni hatırlatır, dede.

İçeriye adım atıp ortamdaki ağır havayı soluduğum an bir de bakmışım, yeniden dokuz yaşındayım. Mevsimlerden yaz.

Erkek kardeşim Ben, vantilatörün önünde yere yayılarak elinde mavi kalemle canavar resimleri çizerken; ben de bu nemli yaz gecesinde arka verandaya geçmiş, yıldızları seyrediyorum. Yanımda duruyorsun. Bir elinde sigara, öbür elindeki parmağına takılı eski püskü yüzüğü çevirirken, bir yandan da sigaradan kalmış sesinle ve Güneyli aksanıyla sanki havadan sudan bahsedermişçesine Arşiv, Koridor ve Dışarı'ya dair hikâyeler anlatıyorsun.

Konuşurken gömleğinin kol düğmelerini açıp manşetlerini dirseğine kadar sıvadığında ilk kez fark ediyorum ne kadar çok yara izin olduğunu. Dirseğinle bileğin arasındaki üç çizikğin dışında daha onlarcası var. Eskimiş bir deri döşemede oluşan çatlaklar gibi bu yara izleri de senin cildine yer etmiş. En son ne zaman kısa kollu bir gömlek veya tişört giydiğini anımsamaya çalışıyorum. Hatırlayamıyorum.

O hiç çıkarmadığım eski, pas tutmuş anahtar yine boynunda asılı. Gecenin karanlığına rağmen ara ara ıslıyor. Parmağına dolayıp durduğun küçük kâğıt parçasını elinden bir türlü bırakmıyorsun. Bir şeyler yazmasını beklermişçesine gözünü üzerinden ayırmasan da nafiye, kâğıt bomboş. Bunun üzerine, yine parmağının etrafına dolayıp sigara sararmış gibi rulo yaptıktan sonra kâğıdı kulağının arkasına takıyorsun. Bu sefer

de verandanın korkuluğundaki toz tabakasına parmağınla çizgi çiziyorsun. Boş duramıyorsun.

Ben beliriveriyor evin verandaya açılan kapısında. Bir soru soruyor. Keşke ne sordüğünü hatırlayabilsem. Keşke sesini... Ama yok, kardeşimin ne sesini ne de sözlerini hatırlayabiliyorum. Neden sonra kahkahayla gülüyorsun. Az önce korkuluktaki tozun üstüne çizdiğin üç şeridi elinle dağıtıp Ben'in tekrar içeri girmesinin ardından gözlerimi kapatmamı söylüyorsun. Elime ağır ve pürüzsüz bir şey uzatarak iyice odaklanmamı, kulak vermemi, elimdeki nesnenin içinde barındırdığı anılara erişmemi ve sonra ne gördüğümü sana söylememi istiyorsun. Fakat hiçbir şey göremiyorum. Bir kez daha denememi, başka hiçbir şey düşünmeden sadece elimdekine odaklanmamı söylüyorsun ama yapamıyorum.

Ertesi yaz daha farklı olacak. Mırıltıya benzer sesler duyacağım bu kez. Hatta daha da odaklanıp bazı şeyler göreceğim dokunduğumda. Sense benimle gurur duyacaksın. Gururla birlikte keder ve yorgunluk da göreceğim yüzünde. Bir sonraki yaz aynı seninkine benzer fakat daha yeni görünümlü bir yüzük hediye edeceksin bana. Takip eden bir sonraki yazsa ölmüş olacağım ve bu kez sırlarımla birlikte boynundaki anahtarımı da devralacağım.

Ama bu yaz hiçbir sorun yok.

Bu yaz dokuz yaşındayım. Sen hayattasın. Hâlâ zaman var. Bu yaz, çabalasam da bir şey göremediğimi söyleyince omuzlarımı silkip bir sigara daha yakıyorsun ve hikâyelerine kaldığın yerden devam ediyorsun.

Dolambaçlı koridorlardan, görünmez kapılardan, kitaplar gibi ölülerin de raflarda tutulduğu mekânlardan söz ediyorsun. Anlatmayı bitirdikten sonra her hikâyeyi bir de benden dinlemek istiyorsun, sanki unutacağımdan korkarmışçasına.

Ama unutmam ne mümkün. Hepsi de ilk günkü gibi aklımda.

BİR

Bu başlangıcın, hayatımıza temiz bir sayfa açmakla uzaktan ya-
kından ilgisi yoktu.

Sırtımı arabaya yaslayıp annemle babamın “büyüleyici” buldukları, otelden devşirme apartman binası Coronado’yu baştan sona süzerken sanki o da tüm kasvetiyle gözlerini belirtmiş bana bakıyordu. Buraya gelirken yol boyunca, sanki tespih çekermiş veya şans getirsin diye uğurlu bir eşyaya dokunurmuş gibi başparmağımı, yüzüğüme işli üç çizginin üzerinde gezdirip durmuştum. Gideceğimiz yerin sade, yeni ve kargaşadan uzak olması için dua ederken, karşılaştığım manzara tam bir hayal kırıklığı olmuştu.

Yolun karşısından bakınca bile, binanın üzerindeki kalın toz tabakasını görür gibiydim.

“Muhteşem değil mi?” diye şakıdı annem, en mutlu ses tonuyla.

“Aslında... eski.”

Hatta öylesine eskiydi ki duvarlarındaki taşların bir kısmı çökmüş, arada oluşan çatlaklar ise dış cephede yaşlı ve yorgun bir görüntü bırakmıştı. Gözlerimin önünde yumruk büyüklüğünde bir taş parçası duvardan kurtulup binanın yan tarafından yola yuvarlandı.

Yukarıya baktığımda gargoylların¹, alışılmışın dışında bir biçimde, binanın köşelerinde değil de çatı boyunca belli aralıklarla tünemiş bir dizi karga gibi sıralı durduğunu fark ettim. Ardından gözlerim eski

1 Genellikle şeytan biçimli, çatı oluklarındaki suyu tahliye etmeye yarayan, taş heykel. (ç.n.)

pencereleri takip ederek binanın girişindeki oymalı, çatlak markize² kadar altı kat aşağıya indi.

Annem heyecanla karşıya geçerken yolun ortasında durup yerdeki “antika” döşemenin yola nasıl da zengin bir tarihi “doku” kazandırdığına övgüler yağdırmayı ihmal etmedi.

“Hayatım,” diye seslendi babam arkasından. “Yolun ortasında durmasana.”

Aslında dört kişi olmamız gerekiyordu. Annem, babam, ben ve kardeşim Ben. Ama değildik işte. Dedem öleli dört yıl olmuş; Ben’in ölümünün üzerinden ise henüz bir yıl bile geçmemişti. Geçen sürede söylemeye dilimizin varmadığı onca şey biriktirdik ki içimizde... Önemsiz gibi görünen hatıralar içimizi paramparça ediyordu: Aylar sonra çamaşır makinesinin arkasından çıkan bir tişört ya da garajdaki bir dolabın altına yuvarlanmış ve ancak yere bir şey düştüğünde almak için eğildiğimizde tesadüfen orada olduğunu fark ettiğimiz bir oyuncak. Ansızın hıçkırık dolu gözyaşlarıyla buluşan, köşede toz içinde kalmış bir beyzbol eldiveni...

Anılara denk gelip de patlatmamak için mayın tarlasında yürür gibi parmak uçlarımızda yaşadığımız bir yılın sonunda annem ve babam pes etmeyi tercih ettiler. Buna da değişim adını taktılar. İster hayatımızda açılan temiz bir sayfa, ister gereklilik desinler; benim için bu yaptığımız kaçmaktan başka bir şey değildi.

“Geliyor musun, Mackenzie?”

Annemle babamın peşi sıra ben de yolun karşısına geçtim. Markizin altında bir döner kapı, iki yanında ise sağlam soltu birer cam kapı uzanıyordu. Çoğunluğu yaşlı birkaç kişi kapı önünde veya binanın avlusunda aylak aylak vakit geçiriyordu.

Ben ölmeden önce annem kendine türlü türlü geçici hevesler edinirdi. Bir dönem hayvanat bahçesinde çalışmak istemişti mesela.

2 Bir kapı veya pencere önünde yağmurdan korunmak için yapılan saçak. (ç.n.)

Sonra avukat olmayı kafaya takmış, bir ara da şef olmaya heves etmişti. Adı üstünde, hepsi de hevesti. Gelip geçti. Ne var ki Ben'in ölümünden sonra hayalini kurduğu bu geçici hevesler başka bir boyut kazanmaya başladı. Annem artık hayallerinin peşinden koşmaya karar vermişti. Ben'le ilgili bir şey sorsan duymazdan gelen kadın, üzerinde uğraştığı projenin (artık o ara neye heves etmişse) ne olduğunu sorunca inanılmaz bir enerjiyle o konuda saatlerce anlatır da anlatırdı. Gelgelelim, enerjisi yüksek olmakla birlikte değişkendi de. Öyle ki Ben'in damak tadının değişmesi *-değiştigi-* gibi (en sevdiği yiyecek bir hafta peynirken, diğer hafta elma püresi, öteki hafta...), annem de neredeyse aynı sıklıkta kariyer değiştirmeye başladı. Geçtiğimiz bir yıl boyunca yedi ayrı mesleğe merak sardı. Yine de sanırım hayatını değiştirmeye yeltenmediği için şükretmem gerekirdi. Bir sabah uyanığımızda, babamla ikimize yazılmış, harfleri içiçe girmiş bir veda notuyla da karşılaşabiliydik. Neyse ki hâlâ yanımızdaydı.

Binanın kenarındaki bir taş parçası daha yuvarlanarak yere düştü. Belki burası sayesinde kendini oyalayacak bir şeyler bulurdu.

Coronado'nun giriş katında, avlunun hemen arkasındaki terk edilmiş alan, annemin şimdiye kadarki en büyük hevesine, kendi deyişiyle "hayaline", ev sahipliği yapacaktı. Hayalinin adı ise şimdiden belliydi: "Bishop Kafe". Kendisine sorsan, buraya taşınmamızın tek sebebinin bu kahve dükkânı olduğunu, ve Ben'le (adını ağzına almadan) hiçbir alakası olmadığını söylerdi.

Döner kapıya yönelirken babamın elini omzuma atmasıyla kafamın içinde bir sürü parazit sesiyle basgitar karışımı bir gürültü peyda oldu. Beynimi tırmalayan gürültüyle parmak uçlarıma kadar kasılırken geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Ölülerden çıt çıkmazdı. Üzerinde iz bırakılmış eşyalar da, odaklanılıp geçmiş anıları okunana dek sessizliklerini korurlardı. Gelgelelim, bir canlının tek dokunuşuyla her şey tam bir kaosa dönüşebiliyordu. İnsanlar; düzensiz ve içiçe geçmiş duygu, düşünce ve anılarla doluydu ve bu

karmaşayı benden uzak tutan tek yardımcım, parmağımdaki gümüş halkaydı. Yüzük yardımcı olmasına oluyordu fakat sesleri değil, sadece görüntüleri engelleyebiliyordu.

Dedemin öğrettiği gibi, yüzüğün dışında ikinci bir bariyer olarak, babamın eliyle omzum arasında bir duvar olduğunu hayal etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Frekansı bulunamayan radyo ayarı gibi farklı tonlardaki parazit sesi ve iç gıcırdatan gürültüler bir türlü kesilmiyordu. Birkaç saniye daha bekledikten sonra yavaşça sıyrılarak öne doğru bir adım attım. Babamın eliyle temasımı kestiğim an sessizlik geri geldi. Omuzlarım tutulmuş gibi yaparak bir iki hareket ettirdim.

“Ne düşünüyorsun, Mac?” diye sorunca babam, başımı kaldırıp Coronado’nun hantal yapısına bir kez daha baktım.

Galiba yeni bir heves edinmesi ve başka bir yere taşınmamız için annemin aklını çelsem daha iyi olacaktı.

Gel gör ki bunu babama söyleyemezdin. Gözlerinin altı morarmıştı. Son bir yıl içinde sağlıklı ince görünümü gitmiş, bir deri bir kemik kalmıştı. Annem koca bir şehri aydınlatacak kadar büyük bir enerji patlaması yaşıyor olabilirdi fakat babamın enerjisi ancak kendini ayakta tutabilecek kadardı.

“Sanırım,” dedim gülümsemeye çalışarak, “bizim için bir macera olacak.”

On yaşındayım. On bire basmama ramak kaldı. Sırf sana benzeyebilmek için bir kordona geçirdiğim evin anahtarını boynumda taşıyorum.

Gri tonlarındaki göz rengimin ve kahve kızıl saçlarımın (gençliğinde, saçlarına ak düşmeden önce) sana çektiğini söylüyorlar. Benim için önemli olan bu tür benzerlikler değil. Bunlar zaten herkeste olan şeyler. Oysa ben çoğu kişinin farkına varmadığı özelliklerine sahip olmak istiyorum. Mesela yüzüğüne, anahtarına, iç dünyana.

Arabadayız. Doğum günü kutlamama yetişebilelim diye eve, kuzeye doğru gidiyoruz. Oysa yeni yaşuma girerken mum üfle-mektense senin yanında kalmayı yeğlerdim. Ben arka koltukta mışıl mışıl uyuyor. Eve varana dek yol boyunca üç ayrı mekânla ilgili hikâyeler anlatıyorsun bana.

Dışarı'yı anlatmakla nefesini boşuna tüketmene gerek kal-mıyor zira içinde bulunduğumuz dünyaya verilen isim bu. Bir diğer deyişle, çoğu insanın tanıyıp bildiği yegâne dünya.

Koridor kâbus gibi bir yer. Lekeli duvarlarla çevrili, derin-den fısıltıların yükseldiği ve kapılarla dolu, zift karası bir dar geçit burası.

Arşiv; ölümlerin muhafaza edildiği bir tür kütüphane. Ola-bildiğine geniş ve sıcak bir ortam. Burası ahşap, taş ve renkli camlarla bezeli; insana huzur veren bir mekân.

Bir yandan konuşup bir yandan araba sürerken, direksiyonu tutmadığın tek elinle de devamlı boynundaki anahtarı evirip çeviriyorsun.

“Bu üç mekânın tek ortak noktası kapılar,” diyorsun. “Giriş ve çıkış kapıları. Kapıyı açabilmek için ise anahtarın olması gerekir.”

Başparmağını, boynuna asılı anahtarın dişleri üzerinde gezdirişini seyrediyorum hayran hayran. Hareketlerini taklit etmeye çalışırken boynumdaki kordonu fark edip ne olduğunu soruyorsun. İnce bir ipe geçirdiğim uyduruk ev anahtarımı gös-teriyorum sana. Uzun, garip bir sessizlik oluyor. Sonra yüzünde bir tebessüm beliriveriyor ansızın.

Her ne kadar annemin kurallara aykırı davranılmasından hoşlanmadığını bilsen de doğum günü hediyemi erken açabile-ceğimi söylüyorsun. Hemen ardından cebinden paketlenmemiş küçük bir kutu çıkarıp bana uzatıyorsun. İçinde gümüş bir yüzük var. Yüzüğün üzerinde, aynı sendeki gibi Arşiv'i simgeleyen üç çizgi metal yüzeye titizlikle işlenmiş.

Ne işe yarayacağını (insanların duygularını, düşüncelerini, hatıralarını; dünya üzerindeki daha bir sürü karman çorman ses

ve görüntüleri perdelemeye ve susturmaya yaradığını) henüz bilmiyorum ama çok heyecanlıyım. Parmağımdan asla çıkarmayacağıma söz veriyorum. Derken, bir kasise denk geliyoruz ve sarsıntıyla yüzük koltuğun altına düşüyor. Kahkahayla gülüyorsun halime. Arabayı zorla bir kenara çektiyorum. Yüzüğümü bulup takmak istiyorum bir an önce. Buluyorum ama parmaklarıma bol geliyor. Ben de başparmağıma takıyorum şimdilik. “Merak etme,” diyorsun. “Bir gün tam gelecek.”

Valizlerimizi sürükleyerek döner kapıdan lobiye girdik. Annem neşe içinde şakımaya devam ededursun, ben yüzümü buruşturmakla yetindim.

Geniş antreye bakınca bir şeylerin eksik veya hatalı olduğu ancak sorunun ne olduğu bir türlü anlaşılmayan fotoğraf karelerinden biriyle karşı karşıya buldum kendimi sanki. İlk bakışta mermer zemin, gösterişli kartonpiyerler ve yaldızlı süslemeler insanın gözünü alıyordu. Ne var ki bir kez daha, bu kez daha dikkatle bakınca mermer döşemenin toz içinde kaldığı, kartonpiyerlerin çatlaklarla dolu olduğu ve altın rengi yaldızlı süslemelerin halının üzerine pul pul döküldüğü görülüyordu. Gün ışığı, eskimiş pencere camlarına rağmen içeriye güzelce aydınlatılsa da, etrafa, uzun süre perdelerin ardında kapalı kalmışçasına bir koku hâkimdi. Buranın bir zamanlar olağanüstü görkemli bir yer olduğuna hiç şüphe yoktu. Ne olmuş da bu hale gelmişti acaba?

Görünüşe bakılırsa toz kaplı bu ortamda durmayı dert etmeyen iki kişi, caddeye bakan bir pencerenin önünde muhabbet edip vakit geçiriyordu.

Lobinin karşısındaki heybetli mermer basamaklardan ikinci kata çıkılıyordu. Krem rengi taş zemin etraflıca temizlenip cilalansa kim bilir nasıl da ıslıl ıslıl parlayacaktı. Salonun karşısından, merdivenin iki yanında uzanan duvar kâğıdındaki zambak deseninin üzerinde bir kırıksıklık olduğunu fark ettim. Bulunduğum noktadan, sanki kırıksıklık değil de duvarda bir çatlak varmış gibi görünüyordu. Böyle bir yerde bu küçücük ayrıntıyı kimsenin fark edeceğini zannetmesem

de benim için önemliydi. Tam duvara daha yakından bakmak için valizimi de beraberimde sürükleyerek basamaklara doğru yönelmiştim ki bizimkilerin bana seslendiğini işittim. Arkamı dönüp baktığımda, bir köşeden dönüp gözden kaybolduklarını görünce çantamı çekerek peşlerinden seğirttim.

Lobinin hemen arkasındaki üçlü asansörün önünde beklerlerken buldum ikisini de.

Demir kafesli asansör kabini sadece iki kişiyi rahatlıkla taşıyormuş gibi görünüyordu. Ama zaten artık çok geçti. Kabinlerden birine dört valizimizle üç kişi birlikte biniyorduk bile. Pas tutmuş demir parmaklıklı kapıyı kendimize doğru çekerek kapatıp üçüncü kat düğmesine basarken dua ile lanet okuma arasında bir şeyler fısıldamakla yetindim.

Asansör büyük bir inleme ve gıcırtıyla hareket etmeye başladı. İçeride asansör müziğine benzer bir ses de duyuluyordu sanki ama külüstürün gürültüsünden melodiyi işitebilmek imkânsızdı. Valizlerin yükü de binince kağıdı hızıyla ikinci kata anca varabilmiştik. İkinci ve üçüncü kat arasında asansör, gitsem mi gitmesem mi diye düşünürken bir an duraksadı ama yoluna devam etti. Üçüncü katta durur durmaz metal aksamlarından can çekişir gibi bir ses yükseldi. Sesle birlikte demir kafese yüklenip kapıyı açtım. Artık özgürdük.

Kendimi güç bela dışarı atar atmaz bir daha asansöre binmeyeceğime yemin ettim.

Annem valiz kalabalığından çıkmaya uğraşırken hemen atıldı. "Sizce de kendine has bir..." diye başladığı cümlesini yarıda kestim.

"Albenisi var, değil mi?" Annem bu ignelememe aldırış etmeyerek tek bacağına valizlerin üzerinden öne doğru atmıştı ki, ayakkabısının topuğu çantalardan birinin sapına takıldı ve sendeledi.

"Karakteri var," diye ekledi babam annemin kolunu yakalarken.

Başımı çevirip koridora bakınca nutkum tutuldu. Duvarlar sıra sıra, göz alabildiğine kapıyla doluydu. İnsanın hayal edebileceğinden bir hayli fazla kapıyla karşı karşıyaydım. Kullanım dışı olanlar

kamufraj için üzeri boyanmış veya duvar kâğıdıyla kaplanmış olsa da dış hatlarından, çıkıntılarından esasen ne oldukları anlaşılıyordu.

“Etkileyici, ha?” dedi annem. “Bu fazladan kapılar binanın otel olduğu zamandan kalma. Apartmana dönüştürüleceğinde aradaki duvarlar yıkılıp odalar birleştirilmiş ve apartman dairesi görünümü kazandırılmış. Kapıları da olduğu gibi bırakıp üzerini duvar kâğıdıyla kaplamışlar.”

“Etkileyici,” diye tekrarladım annemi. Aynı zamanda, ürkütücüydü de. Karşımdaki manzara, Koridor’un iyi aydınlatılmış bir başka versiyonu gibiydi.

En sondaki daireye vardığımızda babam, elindeki anahtarı, üzerine 3F levhası çakılmış kapının kilidine takıp çevirdikten sonra kapı ardına kadar açıldı. Dairenin içi de diğer her şey gibi yıpranmışlık ve yaşanmışlık barındırıyordu. Her yanı izlerle doluydu ama hiçbirini bize ait değildi. Eski evimizdeki mobilyaları taşıyıp *ıvır zıvırları* paketlemiş olsak da her tarafta izlerimiz vardı. Bir keresinde kitap fırlattığım duvarda oluşan çentik; annemin başarısız blendır deneyi sonucunda mutfak tavanında beliren leke; Ben’in, odaların köşelerine çiziktirdiği mavi şekiller, karalamalar... Yüreğim darlandı. Ben buraya iz bırakamayacaktı.

Annem, *Vaay! Uu!* gibi ünlemlerle hayranlığına hayranlık katarken, babam odaları sessizce dolaşmaya başlamıştı bile. Bense tam adımımı eşikten içeri atacakken durdum. Hissetmişim.

Yazılan harflerin sesi. Cebimdeki Arşiv kâğıdına bir isim karalanıyordu. Pantolonuma uzanıp neredeyse bir fiş büyüklüğünde ve beklenmeyecek şekilde kırışmamış kâğıdı çıkardım. Üzerinde, özenli bir elyazısıyla Tarih’in adı belirdi.

Emma Claring. 7.

“Mac,” diye seslendi babam, “geliyor musun?”

Kapının dışına doğru bir adım attım.

“Çantamı arabada unutmuşum,” dedim. “Hemen dönerim.”

Babamın ifadesi değişir gibi oldu ama sadece başını sallamakla yetindi. Ben çıkmadan dikkatini başka yöne çevirmişti bile. Kapıyı arkamdan çekince çıkan sesi duyduğum an derin bir iç çektim ve yüzümü koridora döndüm.

Adı yazılı olan Tarih’i bulmam lazımdı.

Bunun için Koridor’a girmem gerekiyordu.

Koridor’a girebilmek içinse bir kapı bulmalıyım.

İKİ

On bir yaşındayım. Masada, karşımda oturuyorsun. Mutfaktaki tabak çanak seslerini bastırmayacak bir tonda konuşuyorsun. Glisilerin zayıflıktan eğreti durmaya başlamış üzerinde. Gömleğin, pantolonun, hatta yüzüğün bile. Annemle babamı aralarında konuşurlarken duydum. Hastalığından bahsediyorlardı. Ölecekmişsin. Öyle hemen bir anda değil ama her geçen gün eriyormuşsun işte. Seni benden parça parça çalan hastalığı görebilecekmişim gibi gözlerimi kısıp daha dikkatli bakıyorum şimdi sana.

Yine Arşiv'den bahsediyorsun bana. Nasıl değişip genişlediğiyle ilgili bir şeyler anlatıyorsun. Ama seni pek dinlediğim söylenemez. Parmağımdaki gümüş yüzükle oynuyorum. Artık ona ihtiyacım oluyor. Ne zaman birisi bana dokunsa anıları ve hislerinin kırık parçaları bana geçiyor. Şimdilik şiddetli veya rahatsız edici değil, sadece biraz dağmık. Bunu deyince yüzünde özür diler gibi bir ifadeyle, zamanla daha da şiddetleneceğini söylüyorsun. Genetik olduğunu zaten demiştin. Gücün ortaya çıkması ancak selefin vereceği kararla mümkün oluyormuş. Sense beni seçmişsin. Umarım pişman değilsindir. Ben değilim. Sadece, ben güçlendikçe senin daha da zayıfladığını görmek içimi acıtıyor, o kadar.

“Dinliyor musun?” diye soruyorsun. Dinlemediğim o kadar belli ki.

“Ölmeni istemiyorum,” diyorum ikimizi de şaşırtarak. Ve o an, sen gözlerimin içine bakarken zaman duruyor sanki. Bir süre sonra gevşiyorsun ve oturduğun yerde kıpırdanıyorsun. Bunu yaparken kemiklerinin sesini duyar gibiyim.

“Neden korkuyorsun, Kenzie?” diye soruyorsun.

Görevini bana devrettiğimi söylemiştin ve şimdi kötüleşmenin sebebinin bu olup olmadığını düşünüyorum. “Seni kaybetmekten.”

“Hiçbir şey kaybolmaz. Asla.”

Sırf daha iyi hissedebileyim diye böyle dediğinden eminim. Hatta az çok, *Daima kalbinde yaşayacağım*, gibi teselli cümleleri kurmanı bekliyorum. Ama hiç de öyle olmuyor.

“Sana onca hikâye anlatmam boşuna mı sanıyorsun? Söylediğimde ciddiylim. Hiçbir şey kaybolmuyor. Arşiv bu işe yarıyor işte.”

Ahşap, taş ve renkli camlarla bezeli; insana huzur veren mekân...

“Öldüğümüzde Arşiv’e mi gidiyoruz yani?”

“Hayır, pek sayılmaz. Arşiv’e giden sen değilsin, Tarih’in.” Ardından, sözcüklerini beni hiç bırakmayacak şekilde bana bağlayan “kulağını dört aç” sesiyle konuşmaya başlıyorsun: “Tarih ne demek biliyor musun?”

“Geçmiş demek,” diye yanıtlıyorum.

“Hayır, Kenzie. O küçük t ile yazılan tarih. Ben büyük T ile yazılan Tarih’ten bahsediyorum. Tarih...” diyorsun cebinden bir sigara çıkarıp parmaklarının arasında çevirirken. “Bunu bir tür hayalet olarak düşünebilirsin. Ama esasında öyle değil. Tarih’in, aslında kayıttan ibaret olduğunu söyleyebiliriz.”

“Neyin kaydı?”

“Bizim. Hepimizin. Tüm hayatımın, ömrünün her saniyesinin, her deneyiminin bir dosya olduğunu hayal et. Ama düşün ki bu dosyadaki bilgiler aslında bir klasör veya kitabın içinde değil de bir vücutta muhafaza ediliyor.”

“Neye benziyorlar?”

“Biri öldüğünde, daha doğrusu ölmeden önce, en son nasılsa o şekilde görünürler. Yani yaralı, şişmiş bedenler yok. Arşiv, göz zevki açısından böylesini daha uygun buluyor. Zaten beden dediğin alt tarafı içindeki yaşam için bir kabuk.”

“Kitap kapağı gibi mi?”

“Evet.” Sigarayı dudaklarımın arasına götürsen de evin içindeyken yakamayacağımın farkındasın. “Nasıl, bir kitabın kapağı sana içindekilerle ilgili bilgi veriyorsa, beden de kendi içinde Tarih’i hakkında bilgi barındırır.”

Dudağımı ısırtıyorum. “Yani... sen öldüğünde de, hayatımın bir kopyası Arşiv’e mi kaldırılacak?”

“Aynen öyle.”

Kaşlarımı çatıyorum.

“Sorun nedir, Kenzie?”

“Dışarı, yaşadığımız dünyaysa, Arşiv de Tarihlerin gittiği yer ise... O zaman Koridor ne işe yarıyor?”

Tatsız bir gülümseme belirliyor yüzünde. “Koridor, iki mekânı birbirinden ayıran tampon bölgedir. Bazen Tarih ansızın uyanır. Uyandığında Arşiv’deki çatlaklardan dışarı çıkmayı başarırsa kendini Koridor’da bulur. İşte böyle bir durumda, Koruyucu’nun görevi, Tarih’i Arşiv’e geri göndermektir.”

“Koruyucu mu?”

“Evet. Yani ben,” diyorsun elindeki yüzüğü göstererek. “Yani sen,” diye ekliyorsun parmağımdaki yüzüğü işaret ederek.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Beni seçtiğin için. “Senin gibi olacağım için nasıl mutluyum bilemezsin.”

Elimi sıkıca tutuyorsun. Ardmdan öksürük ile kahkaha arası bir ses eşliğinde ekliyorsun: “İyi. Çünkü seçme şansın yoktu.”

Koridor’a açılan kapılar her yerdeydi.

Bunların çoğu *sabiden* kapıydı. Sorun şu ki yıkılan ve örülen duvarlarla binalar değişirken, kapılar bir kere yapıldı mı değişmezdi. Geriye çoğu insanın fark bile etmeyeceği türden çatlaklar kalırdı. İki dünyanın, Koridor ve Dışarı’nın birbirine geçtiği yerler. Ne aradığını biliyorsan, bulması o kadar da zor sayılmazdı.

Gelgelelim, dikkatlice ararken bile Koridor’a açılan bir kapı bulmak zaman alabiliyordu. Örneğin eski mahallemizde evimize

en yakın kapıyı bulmak iki günümü almıştı. Aradığım da, mahalle kasabının arkasındaki bir ara sokakta çıkmıştı karşıma.

Lobidekin zambak desenli duvar kâğıdındaki kırışıklık aklıma geldi ve gülümsedim.

En yakındaki merdivene yöneldiğim sırada (koridorun bizden tarafta bulunan güney cephesindeki merdiven ve asansörü geçince koridorun kuzey ucundaki olmak üzere binada iki ayrı merdiven vardı) gözüme bir şey takıldı.

Koyu sarı duvar kâğıdı üzerinde düşey bir izdi bu. Birkaç adım ilerleyerek duvara biraz daha yaklaştım ve daha dikkatli bakmaya çalıştım. Gözlerim beni yanıltmamıştı. Bu kesinlikle bir çatlaktı. Fakat zafer sevincim çok uzun sürmedi. Birbirine bu kadar yakın iki çatlak mı? Belki de lobideki sadece sıradan bir çatlaktı.

Bu çatlakta başka bir şeyler daha vardı. 3D ve 3C numaralı dairelerin ortasındaki bu duvarda kamufle edilmiş bir kapıdan eser yoktu. Çatlağın haricinde görünen tek şey eski püskü beyaz çerçeveli bir deniz manzarası tablosuydu. Kaşlarımı çattım ve parmağımdaki gümüş yüzüğü çıkarıp denemeye karar verdim. Değişimi hemen hissettim. Sanki duvarla aramdaki perde ortadan yok oluyordu. Az önceki çatlağa şimdi baktığımda, düşey çizginin tam ortasındakini görebiliyordum. Bu bir anahtar deliğiydi.

Yüzük, benim için bir tür kalkan görevi görüyordu. Bu sayede insanların ve diğer canlıların karmaşık iç dünyalarından mümkün olduğunca uzak kalabiliyordum. Ama Koridor'u görmemi de engelliyordu. Bırakın Koridor'a girebilmeyi, geçit kapısını görebilmem bile olanaksızdı.

Dedemin, boynumda asılı duran anahtarını çekip şans için, aynı onun yaptığı gibi başparmağımı anahtar dişlerinin üzerinde gezdirdim. Aslında dedemin şans getirsin diye başvurduğu bundan başka yöntemleri de vardı. Dua etmek, parmaklarını öpüp duvara dokunmak da bunlardan birkaçıydı. Fazla şansın göz çıkarmayacağını söylerdi hep.

Anahtarın deliğe sokup dışları gözden kaybolana dek usulca duvara girişini izledim. Önce iki metalin birbiriyle buluşma sesi yükseldi. Ardından Koridor kapısı, sanki suyun derinlerinden yukarı yükselen bir beden gibi yüzeye çıktı. Ta ki sarı duvar kâğıdına dayanana dek. Son olarak, kapı ve çerçevesi arasındaki boşluktan süzülen ışık ise geçidin hazır olduğuna işaret ediyordu.

Şu an yanımda bir başkası olsa önümde beliren kapıyı göremezdi. Sadece dedemin paslı anahtarını çevirirken çıkan kilit sesini duyar, ardından sarı duvar kâğıdından hiçliğe doğru adım attığımı görürdü, o kadar.

Koridor'da gökyüzü olmamasına karşın içerisi sanki hep geceydi. Daima gece gibi kokardı. Yağmurun ıslattığı bir şehir gecesiydi. Bu kasvetli, dar geçitte hafif ama sürekli bir esinti de olurdu. İnsana, havalandırma borusundaymış hissiyatı vererek içerideki ağır havayı Koridor boyunca yayardı.

Dedemin yıllar yılı anlattığı hikâyeler sayesinde, görmeden çok önceden beri Koridor'un neye benzediğini kafamda canlandırabiliyordum. Gözlerini kapat ve hayal et, derdi: Karanlık, dar bir geçittesin. Öyle ki kollarını iki yana açsan, duvarların işlenmemiş taş yüzeyine parmak uçlarınla değebilirsin. Başını kaldırıp yukarı baktığında ise görüp görebileceğin sadece kapkara bir boşluk ve tepedeki karanlığa göz alabildiğine uzanan devasa duvarlar. Ortamdaki tek ışık, duvarlar boyunca uzanan kapılardan sızıyor. Kapı kenarlarından ve anahtar deliklerinden tozlu havayı kesercesine dışarı süzülen ışık kümeleri önünü görebilmen için yeterli olsa da, iyi bir görüş sağlayacak kadar aydınlık sayılmaz.

İçeri doğru bir adım atıp kapıyı arkamdan örtmemle birlikte sesleri duyunca içimde bir korku dalgası yükseldi. Kulağıma ilişen sesler aslında uzaktan gelen mırıltı ve fısıltılardan ibaretti; bazen de belli belirsiz sözcüklerden... Bu seslerle aramdaki mesafe birkaç

koridor da olabilirdi, birkaç şehir de. Koridor'daki sesler, geçitler boyunca dolana dolana ve duvarlar arasında birbirini takip ederek kilometrelerce öteden bile dağınık halde duyulabilir; bu şekilde insanı yanlış yönlendirebilirdi.

Koridor, bir çeşit labirent veya metro ağı gibi dallanıp budaklanarak uzar giderdi. Duvarları sekteye uğratan tek şey ise kapılardı. Her adım başı bir kapı olurdu. Bunların çoğu kilitli dururken, hepsinin üzerinde mutlaka bir işaret bulunurdu.

Bir tür kod sistemi de denilebilirdi. Her Koruyucu'nun kendine has bir kodlama yöntemi, yani doğru kapıyı yanlış kapıdan ayıran bir sistemi olurdu. Her kapı, üzerine çizilmiş ve sonradan silinmiş X işaretleri, çentikler, daireler, noktalarla doluydu. Cebimden küçük bir tebeşir parçası çıkarıp (insanın yanında taşımayı öğrendiği şeyler tuhaf olabiliyor) az önce girdiğim kapının hemen anahtar deliği üzerine Roma rakamıyla I işareti çiziktiriverdim. (Buradaki kapıların kolu bulunmamakla beraber anahtar olmadan kapıyı zorlamak bile boşunaydı.) Tebeşirle çizdiğim rakam, kapıdaki diğer bir sürü yarı silik işaretin yanında bembeyaz parlıyordu.

Yüzümü ince uzun geçide dönüp sıra sıra dizili kapıları incelemeye koyuldum. Bunların birçoğu, dedemin deyişiyle aktif olmayan; Dışarı'ya, farklı evlerin farklı odalarına açılan ve açıldıkları bölgelere bakan Koruyucu olmadığından girilemeyen kapılardı. Gelgelelim Koridor bir tampon bölge, orta nokta, çok sayıda alternatif çıkışın bulunduğu bir yerdi. Bazı kapılar Arşiv'e açılırdı, örneğin. Bir kısmıysa başlı başına bir dünya olabilecek ama öyle olmayan İade'ye. Buraya Koruyucu'nun bile girmesi yasaktı. Ve şimdi listemdeki Tarih'i bulup görevimi yerine getirebilmek için bu kapıyı bulmam gerekiyordu.

Az önce işaretlediğim I numaralı kapının hemen sağındakini yokladım. Kilitli olmayan bu kapının, Coronado'nun lobisine açıldığını görünce şaşkınlığıma engel olamadım. Yani duvar kâğıdındaki kırışıklık sıradan bir çatlağı işaret etmiyordu. Öğrendiğim iyi olmuştu.

Kapıyı araladığım sırada ihtiyar bir kadın, orada olduğumun farkına bile varmadan sallana sallana yürüyordu. Bunun üzerine kapıyı hızla çekip bu kapıdaki deliğin üzerine de II işareti kondurdum.

Geriye doğru bir adım attım ve yan yana duran üzeri rakamlı bu iki kapıya dikkatle baktım. Karşımdakilerin ikisi de Koridor'dan çıkış noktamdı. Sonrasında, önünden geçtiğim her kilidi tek tek deneyerek yoluma devam ettim. Şimdiye kadar denediklerim arasında hiçbirinin kapısı milim oynamamıştı. Üstlerine birer X koydum. Derken, diğerlerinden daha gürültülü, *pat pat pat* diye boğuk sesler ilişti kulağıma. Ne var ki, onu gönderecek uygun bir yer bulmadan önce Tarih'in peşine düşmenin akıl kârı bir iş olmadığını bildiğimden adımlarımı hızlandırdım. İlerideki köşeyi dönünce art arda iki kapıyı daha denedim. Sonunda biri açıldı.

Kapı kör edici derecede beyaz ve uçsuz bucaksız bir boşluğa açılıyordu. Geriye çekilip hızlıca örttükten sonra gözümü kamaştıran beyazlığın geçmesi için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Ardından anahtar deliğinin üzerine alelacele bir daire çizip içini beyaza boyadım. *İade*. Yanındaki kapıya dönüp kilidini denemeye gerek bile duymadan bunun üzerine de içi boş bir daire çizdim. *Arşiv*. Arşiv kapılarının en sevdiğim tarafı buydu. Daima *İade*'nin yanbaşı, hemen sağında olurlardı. Böylelikle birini buldun mu ötekini de bulmuşsun demekti.

Şimdi sıra gelmişti Emma'yı bulmaya.

Gümüş yüzüğümü dikkatli bir biçimde cebime koyduktan sonra ellerimi gerdim ve parmaklarımı duvara yasladım. Tarihler de insanlar gibi dokundukları yüzeye bir iz bırakırlardı. Bu yüzden Koridor'daki duvarlar zeminle aynı betondan yapılmaydı. Hatta duvar ve zemin arasında bir bağlantı noktası bulunmayıp tek parça halinde birbirlerinin uzantısı olduklarından, tüm geçidi tek bir dokunuşla okuyabilirdim. Emma buradan geçmişse, onu görebilirdim.

Ellerimin altındaki duvar yüzeyinden mırıltılar, uğultular yükseliyordu. Gözlerimi yumdum ve parmaklarımı daha da bastırdım.

Dedem, duvarda ince bir iplik olduğunu söylerdi. Onu bulup yakalayana dek iyice odaklanmam gerekiyordu. Yoğunlaştıkça mırıltılar parmaklarımı uyuşturarak parmak uçlarımdan yukarı doğru yayılmaya başladı. O ince ipi bulma çabasıyla gözlerimi daha da sıkı yumdum. Avcumun içi karıncalanır gibi oldu. Yakaladım. Ellerim artık iyice uyuşmuştu. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Karanlık, yerini bulanık ve titrek bir Koridor görüntüsüne bırakmıştı. Ben de burada, duvara dokunur vaziyette o imgelemin içindeydim. Bu taze anıyı geçip öncekilere yoğunlaşmaya çalıştım.

Bu süreç film şeridini geriye sarmaya benziyordu aslında. Gözkapaklarımda içinde beliren görüntüler şimdiki zamandan geçmişteki anılara doğru ilerliyordu. Kâğıttaki isim, Emma Claring'ın firarı kayda geçtiği an, yani bir saat önce belirmişti. Dolayısıyla fazla geriye gitmeme gerek yoktu. Bunun üzerine anıyı iki saat öncesine sardım. Hâlâ tık yoktu. Ellerimi duvardan çektim. Gözlerimi açtım. Koridor'daki anılar sürekli yenilendiğinden, bir süre sonra eski olanlar yerini biraz daha aydınlık ve kesinlikle daha net olan yenilerine bırakırlardı. Biraz daha ilerleyip başka bir dar geçide girdim ve şansımı tekrar denemeye karar verdim. Gözlerimi kapadım. Parmaklarımı duvara bastırıp odaklandım. Anıları geriye doğru sarıp son birkaç saati tararken...

Bir Tarih belirdi çerçevede. Ufak tefek biri az ilerideki köşeden sola sapıyordu. Gözlerimi açıp duvarı bıraktım. Ben ilerledikçe Koridor da giderek daralıyordu. Köşeden sola döndüm. Çıkmaz yol; daha doğrusu, parlak bir anahtar boşluğuyla çizilmiş bir tür sınır noktasıydı burası. Koruyucu ancak kendi bölgesindeki firarilere müdahale edebilirdi. Başka bir deyişle, karşımdaki ışık zerresi, bir Dur tabelasından farksızdı benim için. Ama aynı zamanda Tarihlerin fazla uzağa gitmelerini de engelliyordu. Sınırın tam önünde oturan kız çocuğu da bunun ispatıydı işte.

Emma Claring, kollarını sıkıca dizlerinin etrafına dolamış bir vaziyette, koridorun ortasında oturuyordu. Ayakları çıplaktı. Üzerinde

yalnızca çim lekeli bir şort ve bir tişört vardı. O kadar minikti ki koridor etrafında koca bir mağaraymış gibi görünüyordu.

“Uyan, uyan, uyan.”

Kendi kendine söylenirken bir taraftan da ileri geri sallanıyordu. Vücudunu duvara her çarpışında *pat pat pat* sesleri yükseliyordu. Az önce duyduğum gürültünün sebebi buydu demek ki. Sımsıkı yumulu gözlerini açıp da Koridor’un yok olmadığını görmek sesindeki paniği daha da artırıyordu.

Kontrolünü kaybettiği her halinden belliydi.

“Uyan,” diye yalvardı bir kez daha.

“Emma,” dedim. Olduğu yerde sıçradı.

Dehşet dolu bir çift göz şimdi karanlıkta dönmüş bana bakıyordu. Gözbebekleri giderek genişliyordu. Siyah kısmı, gözünün renkli kısmını tamamen sarana dek büyüdü. Hıçkırıklarla ağlamasına karşın beni henüz tanımamıştı. Bu iyiye işaretti. Tarih, kontrolünü iyiden iyiye kaybetmişse sana baktığında başkasını görürdü. Gördüğü kişi sevdiği biri de olabilirdi, nefret ettiği biri de... Ya da sadece hatırladığı veya görmek istediği birini görürdü karşısındakine bakınca. Böylelikle kafası daha da karışırdı. Bu gibi durumlarda iş çıkırından çıkabiliyordu.

Usluca bir adım yaklaştım. Yüzünü kollarına gömdü ve kendi kendine fısıldamaya devam etti.

Önünde diz çöktüm. “Sana yardım etmek için geldim,” dedim.

Emma Claring başını kaldırmadan, “Neden uyanamıyorum ki?” diye fısıldadı. Ses tonu bir yükselip bir alçalıyordu.

“Bazı rüyalarından uyanmak zor olabilir,” dedim.

İleri geri sallanması biraz yavaşladı. Hâlâ kollarına yaslı duran başını bir sağa bir sola çeviriyordu şimdi de.

“Ama rüyalarla ilgili en güzel şey nedir biliyor musun?” dedim annemin kardeşim ve benimle konuşurken başvurduğu o yatıştırıcı ve sabırlı ses tonuyla. “Rüyada olduğunu biliyorsan onu kontrol edebilirsin. İstedğin gibi değiştirir, bir çıkış yolu bulabilirsin.”

Emma, başını dizlerinin üzerinde kenetlediği kollarından kaldırıp parlak ve iri gözleriyle bana baktı.

“Nasıl yapacağını göstermemi ister misin?” diye sordum.

Başını evet anlamında salladı.

“Şimdi gözlerini kapatmanı,” –hemen kapattı gözlerini– “ve bir kapı hayal etmeni istiyorum,” derken bir yandan da koridor boyunca uzanan kapılara bakınmakla meşguldüm. Buradakilerin üzerinde işaret yoktu. Keşke yanına gelmeden önce yakınlarda başka bir İade kapısı arayıp bulsaydım diye hayıflandım.

“Şimdi, hayalindeki bu kapının üzerine, içi beyaz boyalı bir daire şekli çizilmiş olsun. Kapıyı açınca ise içi sadece ama sadece ışık dolu, bembeyaz bir oda hayal etmeni istiyorum. Görebiliyor musun?”

Başını onaylarcasına salladı.

“Tamam. Artık gözlerini açabilirsin.” Ayağa kalktım. “Haydi gidip kapını bulalım o zaman.”

“İyi de, bir sürü var,” dedi alçak sesle.

Gülümsedim. “Fena mı işte? Macera olacak.”

Uzanıp elimi tuttu. Canlı birine dokununca hissettiğim duygu ve düşünce dalgalarının aksine ona dokunmak sadece bir dokunuştan ibaretti. Bunu biliyordum. Yine de eli elime değdiği an irkilmekten kendimi alamadım. Tarihler anılardan ibaret olabilirlerdi fakat bir Koruyucu olarak bunları göremeyeceğimin farkındaydım. Yalnızca Arşiv’deki Kütüphaneciler ölüleri okuyabilirlerdi.

Emma başını kaldırıp bana baktı. Elini şefkatle sıktım ve geldiğim yolu gerisin geri takip etmeye çalışarak köşeyi dönüp el ele Koridor boyunca yürümeye koyulduk. Yürürken bir taraftan da acaba onu uyandıran şey neydi diye düşündüm. Listemdeki çoğu Tarih, çocuk veya gençti. Huzursuz olabilirlerdi ama kötü oldukları söylenemezdi. Sadece hayatlarını dolu dolu yaşamadan ölmüşlerdi. Acaba o nasıl bir çocuktuydu? Ölüm sebebi neydi? Sonra dedemin, merak konusundaki uyarısı yankılandı kulaklarımda. Koruyuculara Tarihleri okumanın

öğretilmemesinin bir sebebi olduğunu biliyordum. Tarihlerin geçmişte ne yaşadıkları bizi ilgilendirmeyen bir konuydu.

Emma'nın, tedirginlikle elimi daha sıkı sardığını hissettim.

Yine işaretli kapılarla dolu başka bir dar geçite saptığımızda, "Merak etme," dedim sessizce. "Bulacağız." Öyle umuyordum. Henüz buranın planını öğrenmeye zaman bulamamıştım. Tam ben de durumdan huzursuzlanmaya başlamıştım ki saptığımız bir sonraki koridorda aradığımızı bulduk.

Emma elimi bırakıp heyecanla kapıya koştu. Minik parmaklarıyla tebeşir boyalı daireye dokundu. Tebeşirin beyaz tozu eline bulaşırken ben de anahtar kilide sokup çevirdim. İade kapısını açar açmaz ikimiz de bembeyaz bir ışık yağmuruna tutulmuştuk. Bunu gören Emma'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Bir an için, aynı söz verdiğim gibi uçsuz bucaksız bembeyaz bir ışığa baktık ikimiz de.

"Gördün mü?" dedim elimi sırtına götürüp içeri girmesini teşvik ederek. Eşikten geçti, birkaç adım ilerledi.

Niçin benim de peşinden gitmediğimi görmek için arkasını döndüğü sırada gözlerimi kapadım ve aramızdaki kapıyı sıkıca örttüm. Ne bir ağlama ne de kapıya vurma sesi duyuldu. Sadece ölüm sessizliği vardı kapının diğer yanında. Anahtar hâlâ kilidin üzerinde, suçluluk duygusuna benzer bir hisle birkaç saniye öylece kalakaldım. Ne var ki bu suçluluk hissi fazla uzun sürmedi. Zira Tarih'i İade'ye bırakarak aslında onu yeniden huzura kavuşturmuş oluyorduk. Böylelikle Tarihlerin uyanıkken yaşadıkları kâbus son bulur ve yeniden derin bir uykuya dalarlardı. Buna rağmen kapıyı arkalarından örtüp kilitlemeden önce o korku dolu körpecik gözlerle buluştuğum andan nefret ediyordum.

Acaba İade'de ne oluyor; Tarih, Arşiv raflarındaki cansız bedenine nasıl geri dönüyor diye merak ederdim bazen. Bir keresinde, küçük bir erkek çocuğunu İade'ye yollarken, o sonsuzluğa uzanan beyazlığın kapı

eşiğinde beklemiştim bir süre. (İçeri girmemem gerektiğini biliyordum.) Fakat bir şey olmadı. Ta ki kapıyı arkasından kapatana kadar. Zira aradan geçen birkaç saniyelik sürede kapıyı yeniden açtığımda geriye çocuktan eser kalmamıştı. Sanki boşlukta yok oluvermişti.

Kütüphanecilere, Tarihlerin nasıl kaçtıklarını sorduğumda Patrick, kapıların açılıp kapanmasıyla ilgili bir şeylerden söz etmişti. Lisa, Arşiv'i kocaman bir makineye benzetip her makinede bazı hata ve aksaklıklar olabileceğinden bahsederken; Roland ise bu konuda hiçbir fikri olmadığını söylemişti.

Sanırım aslında *nasıl* kaçtıklarının bir önemi yoktu. Önemli olan eylemin ta kendisiydi. Kaçtıklarında bulup mutlaka geldikleri yere geri göndermek gerekiyordu. Böylelikle açılan dosya kapanmış olurdu.

Kapıyı iyice ittikten sonra Emma'nın adının silindiğinden emin olmak için cebimdeki Arşiv kâğıdını çıkarıp kontrol ettim. Silinmişti. Emma'dan geriye kalan tek şey, üzerine elinin izi çıkmış beyaz bir tebeşir lekesiydi, o kadar.

Anahtar deliği üzerindeki dağılmış işaret yerine yeniden bir daire çizdim ve evin yolunu tuttum.

ÜÇ

“**U**nuttuğun şeyi aldın mı arabadan?” diye sordu babam, ben içeri girerken.

Evden çıkmadan almayı ihmal ettiğim araba anahtarını göstererek yalan atamayacağımı ima ediyordu bir bakıma. Pencereden süzülen akşam güneşini ve odanın her yanının açılmamış kolilerle dolu olduğunu da hesaba katınca epey geç kaldığımın farkındaydım. Koridor ve Arşiv’e içimden bir lanet okudum. Kaç kez saat takmayı denemiştim ama işe yaramıyordu. Ne tür bir saat olursa olsun, Dışarı’dan ayrıldığım an duruyordu.

Şimdi bir karar vermem gerekiyordu: Gerçeği mi söyleyecektim, yoksa yalan mı?

Yalan söylemenin birinci kuralı mümkün olduğunca sık gerçekleri söylemekte yatıyordu. İnsan küçük veya büyük, bir noktadan sonra her şey hakkında yalana başvurmaya başlarsa yalanlarının önünü alamaz ve kendini kesin ele verirdi. Karşısındakinin içine şüphe tohumları bir kez atılmışsa sonrakilere inandırmak giderek güçleşirdi.

İş annemle babama yalan atmaya gelince sabıkamın çok da temiz olduğu söylenemezdi. Gizlice evden çıkmam gerektiğinde ya da ara sıra vücudumda beliren morlukları açıklarken (bazı Tarihler İade’ye girmekte zorluk çıkarabiliyorlardı) ne yazık ki buna mecbur kalıyordum. Attığım adımlara dikkat etmekten başka şansım yoktu. Babam, gerçeği öğrenmek için ortamı hazırlamışken bana da devamını getirmek düşüyordu. Üstelik ebeveynlerden biriyle az da olsa gerçek düşünceleri ve sırları paylaşmak onun hoşuna gider, kendisini ayrıcalıklı hissettirirdi.

“Bunca değişiklik,” dedim kapı eşiğine yaslanarak, “fazla geldi sanırım. Biraz yalnız kalıp kafa dinlemek istedim.”

“O zaman tam yerine gelmişsiz desene.”

“Evet,” dedim. “Bina epey büyük.”

“Yedi katı da dolaştın mı?”

“Yok. Beşinci katta pes ettim.” Zahmetsiz bir yalan olmuştu. Dedem görse kesin gurur duyardı.

Birkaç oda öteden, annemin radyo müziğine karışmış kolileri açma gürültüsünü duyabiliyordum. Sessizlikten nefret ederdi. Bu yüzden mümkün olan her yeri ses ve hareketle doldurmaktan geri durmazdı.

“Dikkat çekici bir şeye rastladın mı bari?” diye sordu babam.

“Bolca toz,” dedim omuzlarımı silkerek. “Ha, bir de, üç beş hayalet. O kadar.”

Muzip bir gülümsemeyle kenara çekilip içeri girmem için yol verdi.

İçerideki koli kalabalığından neredeyse adım atacak yer olmadığını görünce içim daraldı. Neredeyse yarısının üzerinde *IVIR ZIVIR* yazıyordu. Annem, içinden geldiğinde, bazılarının üzerine kutuda neler olduğuna dair küçük bir liste yapmıştı. Ne var ki elyazısını okumak neredeyse imkânsız olduğundan kutuyu açana dek içinde ne olduğu tam bir sürprizdi. Aynı yılbaşı hediyesi gibi. İçindekilerin hiçbirini yeni değildi tabii, o başka.

Babam bana makası uzattığı sırada telefon çaldı. Evde telefonumuz olduğundan bile haberim yoktu. Bir taraftan babam, diğer taraftan ben yerimizden fırlayıp paketlerin arasında telefonu aramaya koyulmuştuk ki annem içeriden seslendi. “Buzdolabının yanındaki mutfak tezgâhında!” Nitekim tarif ettiği yerde bulduk.

“Alo,” diye açtım telefonu soluk soluğa.

“Çok kırıldım,” dedi hattın diğer ucundaki bir kız sesi.

“Efendim?” Telaştan, şaşkınlıktan sesi tanıyamamıştım.

“Yeni evinize taşınalı daha birkaç saat olmasına rağmen unutulmuşuz da anlaşılan. Çok güzel.”

Lyndsey'di bu. Hemen gevşedim.

"Bu numarayı nereden buldun?" diye sordum. "Sen arayana kadar evde telefonumuz olduğundan bile haberim yoktu."

"Sihirli güçlerim var," dedi ve ekledi: "Cep telefonun olsaydı..."

"Cep telefonum var."

"En son ne zaman şarj ettin peki?"

Hatırlamaya çalıştım.

"Mackenzie Bishop. Bu kadar düşündüğüne göre bayağı olmuş."

Mantıklı bir bahane uydurmak istedim ama bulamadım. Lyndsey on yıllık kapı komşumuz olması dışında en yakın arkadaşımı.

"İyi, iyi," dedim hol boyunca dizili kutular arasında kendime yol açmaya uğraşırken. Lyndsey bir saniye beklememi söyledikten sonra tek eliyle telefonun ahizesini kapatırken bir başkasıyla konuşmaya başladı. Boğuk birkaç anlaşılmas ses dışında bir şey duyulmuyordu.

Holün sonundaki kapıya yapıştırılmış bir not kâğıdı ilişti gözüme. Üzerinde *Myi* andıran bir harf yazılıydı. Benim odam olsa gerek diye düşündüm. Ayağımın ucuyla kapıyı hafifçe itip içeri girdiğimde bir o kadar daha koli, parçaları dağınık bir yatak ve şilteyle karşılaştım.

Lyndsey, konuştuğu kişinin dediği şey her neyse şimdi kah-kahayla gülüyordu. Aramızdaki yüz kilometrelik mesafe ve ahizeyi eliyle kapaması bile sesindeki ışıltıyı duymama engel değildi. Lyndsey Newman zaten başlı başına etrafına ışık saçan biriydi. Bunu, saçının sarı buklelerinden güneş yanığı tenine, yanaklarına serpiştirilmiş çillere kadar görmek mümkündü. Sesinde ıştır, yanındayken hissederdiniz. Koşulsuz bir sadakat duygusuna ve onunla konuşana dek dünyada artık var olmadığını düşündüğünüz cinsten bir coşkuya sahipti. Ayrıca, cevabını veremeyeceğim, beni yalan söylemeye mecbur bırakacak sorular yöneltmezdi hiçbir zaman.

"Orada mısın?" diye sordu.

"Evet, buradayım," dedim yatağa erişebilmek için önümdeki bir kutuyu iteleyerek. Yatak başı duvara yaslanmış, şiltesi ve bazası ise üst üste yığılı vaziyette duruyordu.

“Ee, annen sıkılmadı mı henüz oradan?” diye sordu Lyndsey.

Kendimi çıplak şilteye bırakırken, “Maalesef, hayır,” diye yanıtladım.

Ben, Lyndsey’ye delicesine âşıktı. Daha doğrusu küçük bir oğlan çocuğu kendinden yaşça büyük birine en fazla ne hissedebilirse o da o duyguyla bağlıydı. Lyndsey de ona tapardı. Tek çocuk olduğu için kardeş özlemiyle yanıp tutuşurdu. Bunun üzerine biz de paylaşmaya karar vermiştik. Ben öldükten sonra Lyndsey her zamankinden daha da hareketli, şevkli biri haline bürünmüş; inanılmaz bir iyimserliğe gark olmuştu. Ne var ki annemler taşınacağımızı söylediklerinde aklıma gelen ilk şey; *Lynds’e ne olacak? İkimizi de kaybederse ne yapar?* olmuştu. Taşınma haberini vermemle birlikte ilk kez Lynds’in gardını düşürdüğüne şahit olmuştum. Sanki içinde bir şeyler salınmış, olduğu yerde kalakalmıştı. Birkaç saniye sonra her zamankine yakın bir gülümseme belirmişti dudaklarında yeniden. Bunun, önceki kadar olmasa dahi bizim evin görüp görebileceği en geniş gülümseme olduğuna şüphe yoktu.

“Şu muhteşem sahil şehirlerinden birinde dondurmacı açması için anneni ikna etsen aslında...” Lynds konuşurken ben de yüzüğümü bir yukarı bir aşağı kaydırıp durmakla meşguldüm. “Aa, bak. Rusya da olur. En azından dışarı çıkar, dünyayı görürsünüz.”

Lyndsey bir bakıma haklıydı. Annemle babam geçmişimizden kaçıyor olabilirlerdi ama zannedersen geriye baktıklarında arkada bıraktıklarımızı göremeyecek kadar uzağa gitmekten de korkuyorlardı. Yeni taşındığımız yer, önceki evimizden yalnızca bir saat uzaklıktaydı. Eski hayatımızla aramıza bir saatlik mesafe koymuştuk.

“Anlaştık,” dedim. “Ee, Coronado’nun dillere destan ihtişamını görmeye ne zaman geliyorsun?”

“Muhteşem, değil mi? Muhteşem olduğunu söyle.”

“İı... eski.”

“Perili mi peki?”

Perili derken tam olarak neyi kastettiğine bağlıydı aslında. Ne de olsa *hayalet*, yalnızca Tarihlerin varlığından habersiz insanların kullandığı bir terimdi.

“Bu soruyu yanıtlamak için çok düşündün sanki, Mac?”

“O konuda şimdilik kesin bir şey söyleyemem,” dedim. “Fakat araştırmalarım son hızıyla devam ediyor.”

Annesinin içeriden seslendiğini duydum. “Haydi, Lyndsey. Mackenzie’nin tembellik etme lüksü olabilir ama senin yok.”

Of. Tembellik mi? En son ne zaman tembellik ettiğimi bile hatırlamıyordum. Öte yandan elimde kendimi savunacak bir kanıt da yoktu. Sırf çalışkan bir genç olduğumu ispatlamak için gerçeği söyleyecek olursam Arşiv’le ciddi bir anlaşmazlığa düşebilirdik.

“Ay, kusura bakma,” dedi Lyndsey. “Antrenmana gitmem lazım.”

“Hangisine?” diye takıldım.

“Futbol.”

“Tabii ya.”

“Yine konuşuruz, olur mu?” dedi.

“Tamamdır.”

Telefon kapandı.

Olduğum yerde doğrulup yatağın etrafına yığılmış kutulara baktım. Hepsinin bir kenarında *M* yazıyordu. Salon ve koridordaki kutuların üzerinde de *M*’ler, *A*’lar (annemin adı Allison) ve *P*’ler (babamın adı Peter) ilişmişti gözüme. Fakat aralarında hiç *B*’ye rastlamamıştım şimdiye kadar. Midemden yukarı bir bulantı dalgası yükseldi.

“Anne!” diye seslendim yataktan kalkıp hole seğırtirken.

Babam, tek elinde maket bıçağı, öteki elinde bir kitapla salonun kuytu bir köşesine sinmiş oturuyordu. Görünüşe bakılırsa elindeki kitap ilgisini daha fazla çekmişti.

“Ne oldu, Mac?” diye sordu gözlerini kitaptan ayırmadan. Fakat bu, babamın harcı değildi. Onun yapmadığını biliyordum. Kaçıyor olabilirdi ama başı çeken o değildi.

“Anne!” diye seslendim bir kez daha. Sonunda onu yatak odasında, radyonun sesini bangır bangır açmış bir vaziyette eşyaları kutularından çıkarırken buldum.

“Efendim, tatlım?” diye sordu askuları yatağın üzerine fırlatırken.

Ağzımı açtığımda, sözcükler boğazımdan, sormaya korkuyormuşum gibi fısıltı halinde çıkıyordu. Cevabını duymak istemiyordum.

“Ben’e ait kutular nerede?”

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sessizliğin ardından, “Mackenzie,” dedi yavaşça. “Hayatımızda yeni bir başlangıç...”

“Nerede diyorum.”

“Birkaçı depoda. Geri kalanı...”

“Hayır, yapmış olamazsın.”

“Colleen, büyük değişikliklerin bazen...”

“Ben’in eşyalarını atma sebebin bu mu? Suçu ciddi ciddi terapistine mi atacaksın yani?” Ses tonum iyice yükselmiş olacaktı ki babam da geldi yanımıza. Söylediklerim karşısında annemin allak bullak olmuş yüz ifadesini görünce hemen yanına seğırtti. Kardeşimin eşyalarını sormadan atan annem, kötü adam ise ben olmuştum ansızın. Tek istediğim ona ait olan ve anılarını okuyabileceğim bir eşyasıydı, o kadar.

“Bari bir kısmını sakladığını söyle,” dedim dişlerimi sıkarak.

Annem, yüzü hâlâ babamın boynuna gömülü bir şekilde başını salladı. “Üç beş parçayı küçük bir kutuya koymuştum. Odanda olması lazım.”

Daha cümlesini bitirmeden hole çıkıp bir hışım odama girdim ve kapıyı arkamdan çarptım. İçerideki kutuların, kolilerin hepsini altüst ederek bahsettiği kutuyu ararken köşeye itilmiş bir tanesi ilişti gözüme. Kenarında B harfi yazılıydı. Büyüklüğü, ayakkabı kutusundan halliceydi.

Dedemin anahtarıyla koli bandını yırtıp kutuyu yatağımın üzerinde başaşağı çevirdim. Ben’den geriye ne kalmışsa hepsi şilte-nin üzerine yaylı duruyordu şimdi. Sinirden ağlamak üzereydim.

Annem, Ben'in tüm eşyalarını atmış değildi, evet ama saklamak için yanlış olanları seçmişti. Duvar veya yer döşemesi gibi geniş yüzeyler neredeyse tüm anıları muhafaza ederken, bu kutudaki gibi daha küçük nesneler ancak sahibiyile arasında çok derin bir duygusal bağ varsa ya da yıllar boyunca o kişi tarafından kullanılmışsa içinde anı barındırırdı. Sevdığımız, değer verdiğimiz; giydiğimiz, kullandığımız eşyalarda biriktirirdik anılarımızı.

Örneğin annem Ben'in en sevdiği, üstü *X* işaretli kalp şekli bulunan tişörtünü; küçük bir parçası dahi olsa en sevdiği mavi kalemelerini veya bir yarışta kazandığı ve daima gururla cebinde taşıdığı rozetini atmamış olsaydı... Oysa şu an yatağımın üzerindikilerin hiçbiri tam olarak ona ait sayılmazdı: Annemin, Ben'in fotoğraflarını koyduğu çerçeveler; üzerinde notları yazılı olan sınav kâğıtları; tek sefer taktığı bir şapka; heceleme yarışmasından kazandığı bir ödül; hiç sevmediği bir oyuncak ayı ve beş altı yaşlarında sanat dersinde yaptığı bir kupa.

Yüzüğümü çıkarıp içinden rastgele birini elime aldım.

Belki bir şeyler görür veya duyardım.

Bir ümit...

Azıcık da olsa bir ses, bir görüntü.

Herhangi bir şey; ne olursa razıydım.

"Oyun oynamıyoruz burada, Kenzie," diye tersliyorsun beni.

Elimdeki yılbaşı süsünü düşürüyorum. Masanın diğer ucuna yuvarlanıyor. Okumayı öğretiyorsun bana ama kitap değil, eşyaları. Yersiz bir şaka yapmış olacağım ki sinirlenmişsin.

"Koruyuculara, eşyaları okuyabilme yeteneği bahşedilmişse bunun tek bir sebebi var," diyorsun sert bir biçimde. "Bu sayede Tarihlerin izini daha kolay sürebiliriz. Söz konusu yetenek bizi daha iyi birer iz sürücü yapar."

"Zaten boştu," diye homurdanıyorum.

“Elbette öyle,” diyorsun eşyaya uzanıp parmakların arasında çevirirken. “Bu bir kâğıt ağırlığı. Daha ilk dokunduğun an bilmen gerekirdi.”

Bilinmeyecek bir şeyi yoktu aslında. O bomboş sessizlikten anlamalıydım. Dokunduğumda en ufak bir mırıltı dahi duyulmamıştı. Yüzüğümü bana geri veriyorsun. Hemen parmağıma geçiriyorum.

“Her nesne, içinde mutlaka anı barındırır diye bir şart yok,” diyorsun. “Anıların hepsi tutulmaya değmez. Duvar, masa gibi geniş ve düz yüzeyleri tuval gibi düşünebilirsin. Bunlar, görselleri kaydetmekte çok iyidirler. Eşya küçüldükçe anıyı saklaması da bir o kadar zorlaşır. Ama,” diye ekliyorsun, bakıldığında her tarafı eciş bücüş gösteren cam kâğıt ağırlığını yukarı kaldırarak, “içinde bir anı ihtiva ediyorsa en ufak bir dokunuşla anıman gerek. Tek bir dokunuş için vaktin olacak. Olur da Tarih Dışarı’ya çıkarsa...”

“Onu nasıl yapacak ki?” diye soruyorum sana.

“Koruyucu’yu öldürerek? Anahtarı çalarak? Veya ikisi birlikte.” Gığerlerinden yırtılırcasına acı bir öksürük kopuyor. “Kolay değil,” deyip yine öksürmeye başlıyorsun. Keşke elimden bir şey gelse. Su getiriyorum belki bir faydası dokunur diye. Ama onu da geri çeviriyorsun. Eğer içersen boğulacağımı öne sürüyorsun hırıltılı bir sesle. O yüzden konuşmanı ikide bir kesintiye uğratan öksürüğünü duymazdan geliyoruz.

“Fakat,” diyorsun kendini biraz daha iyi hissettiğin bir ara. “Eğer Tarih Arşiv’den çıkmışsa mümkün olduğunca hızlı bir şekilde izini sürüp bulman lazım. Eşyaları kolayca okuyabilmelisin. Bu bir oyun değil, Kenzie. Sihirbazlık numarası hiç değil. Geçmiş okumamızın tek bir sebebi var: Avlanmak.”

Yeteneğimin ne sebeple verildiğini bilmeme karşın, Ben’in sesinden bir fısıltı duyarım veya kısa da olsa bir anısına rastlarım ümidiyle, an-nemin Ben’e ait sakladığı saçma sapan ne varsa hepsini; tüm çerçeveli fotoğrafları, gerekli gereksiz kâğıt parçalarını teker teker elime alıp okumaya çalıştım. Ne yaparsam yapayım boşunaydı çünkü hepsi de

işe yaramaz eşyalardı. Sıra, o aptal sanat kampı kupasına geldiğinde artık çaresizliğin dibine vurmuştum. Kupayı elime aldığımda parmak uçlarımda duyduğum belli belirsiz sesler karşısında kalbim hızla atmaya başladı. Ne var ki, gözlerimi kapatarak iyice odaklanmama rağmen ışık kümesinden ve birkaç bulanık şekilden öte bir şey göremedim.

Kupayı duvara vurmak, duvara bir iz daha eklemek istedim. Tam kupayı fırlatacakken gözüme siyah plastik bir parça takıldı. Biri dikkatimden kaçmıştı demek. Kupayı yatağa geri bıraktığım gibi ödül ile ayıcık arasında kalan, camları kırık gözlüğü aldım elime.

Kalbim delicesine çarpıyordu. Siyah, kalın çerçeveli ve camsız gözlük, diğerleri arasında *sahiden* Ben'e ait olan tek eşyaydı. Ne zaman ciddiye alınmak istese hemen bunu takar ve kendisine Profesör Bishop diye hitap etmemizi isterdi. Tabii, ailedeki asıl Profesör Bishop babamdı ve gözlük takmazdı, o ayrı. Bir anlığına Ben'i elimdeki gözlükle hayal etmeye; çerçevenin ardındaki gözlerinin tam rengini, gözlüğü takmadan önceki gülüşünü hatırlamaya çalıştım.

Yapamadım.

Aptal siyah çerçeveyi parmaklarımla arasına alıp sımsıkı tutarken göğüs kafesimin daraldığını hissettim. Onu da diğerleri gibi bir kenara bırakacaktım ki inceden bir şey duyar gibi oldum. Uzaktan gelen yumuşak bir tını, gitgide canlılığını yitiren bir zil sesi... Ama avcumun tam ortasındaydı sanki. Tüy gibi hafifti ama hissedebiliyordum. Gözlerimi kapadım. Yavaş ve düzenli aralıklarla nefes alıp vererek iyice odaklanmaya çabaladım. Yakalamaya çalıştığım iplik çok inceydi. Parmaklarımla arasından kayıp gidiyordu her defasında ama sonunda başardım. Yakaladım. Gözlerimin önündeki siyahlık griye döndü azar azar. Sonrasında gri de giderek gölge biçimini alıp kabaca şekillenmeye başladı. Derken, kaba şekiller netleşti.

Ne var ki tüm manzarayı oluşturacak kadar anı yoktu. Her şey buğulu bir resim ve içiçe geçmiş detaylardan ibaretti. Yine de bunun önemi yoktu. Çünkü Ben, daha doğrusu Ben'i andıran figür, nihayet

tam karşımdaydı. Babama benzeyen bir şeklin önünde durmuş; gözlüğü burnunun üstünde, çenesini de hafifçe ileriye dikmiş bir vaziyette yukarı bakarken bir taraftan da gülmemeye özen gösteriyordu. Çünkü ancak kaşlarını çatarsa ciddiye alınacağını zannediordu. Artık daha fazla dayanamayıp yüzünde kocaman bir gülücüğün peyda olduğu sırada gözümün önünde beliren anı karman çorman şekillere, ardından griye, griden de azar azar siyaha büründü.

Gözlüğü elimde hâlâ sınıksız tutarken kalbim kulaklarımda atarcasına yüksek sesle çarpıyordu. Anıyı geri sarıp yeniden oynatmama gerek kalmamıştı. Zira plastik çerçevenin içinde dönüp duran hep aynı, bir iki saniyelik hüznü sahneydi. Siyahlık bir müddet sonra yeniden titrek bir griye çalıyor, grinin peşi sıra tekrar aynı şekiller beliriveriyordu. Ben'e ait bu kısacık anıyı, her defasında belki biraz daha netleşir ümidiyle beş kez izledim. Sonunda pes edip gözlerimi kırıştırdığımda ise hepsi yok olmuştu. Kolilerle dolu yatak odamda buluverdim kendimi yeniden, elimde ölmüş erkek kardeşimin gözlüğüyle.

Ellerim titriyordu. Sebebi öfke mi, keder mi yoksa korku muydu anlayamadım. Öte yandan korkumun sebebini biliyordum. Onu parça parça kaybetmekten, unutmaktan korkuyordum. Yalnızca yüzünü değil, (ilk o silinmeye başlamıştı zaten hatıralarımdan) dünyaya bıraktığı izleri kaybetmekten korkuyordum asıl.

Gözlüğü başucuma koyup Ben'in geri kalan eşyalarını tekrar kutuya kaldırdım. Yüzüğümü parmağıma geçirmek üzereydim ki aklıma gelen düşünceyle olduğum yerde kalakaldım. *İzler*. Tabii ya. Önceki evimiz, taşındığımızda yepyeniydi. İçinde var olan izlerin hepsi bize aitti. Evin her köşesi ayrı bir yaşanmışlıkla doluydu.

Şimdi içinde bulunduğum, yalnızca kutu değil izlerle ve yaşanmışlıklarla da dolu odaya bakarken kim bilir ne gibi hikâyelere şahitlik ettiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Daha doğrusu bir yanım delicesine merak ediyor, diğer yanım ise bunun berbat bir fikir olduğunu söylüyordu. Gelgelelim ikinci yarımı dinlememekte

kararlıydım. Cehalet mutluluktan belki ama merak ağır basarsa işler değişebilirdi. Dedemin, *fazla merak iyi değildir*, uyarısı yankılandı kulaklarımda. *Merak insanı acımaya sevk eder*, derdi. Biliyordum, biliyordum; ama burada haline acıyacak bir Tarih yoktu ki. Üstelik bu, Arşiv'in de asla tasvip etmeyeceği bir şeydi. Sebepsiz yere anı okuma konusunda oldukça hassaslardı.

Fakat bu da *benim* yeteneğimdi. Gücümü her kullandığımda kuralı bozduğumu işaret eden ufak bir ışık yanmıyordu. Hem zaten bu akşam Ben'in eşyalarını okuyarak kuralı bir kez çiğnemiştım. İkincisinin ne zararı olabilirdi ki? Yerde kendime boş bir alan açtım. Parmaklarım yerdeki ahşap döşemeyle temas ettiği an bir şeyler hissetmeye başlamıştım bile. Burada, yani Dışarı'da, izleri en iyi muhafaza eden yer zeminlerdi.

Uğultuları geçip daha da derine indikçe ellerim karıncalanmaya başladı. Uyuşukluk bileklerimden yukarı doğru tırmandıkça vücudumla zemin arasında bir şeyler çözülüyordu sanki. Kapalı gözlerimin ardından oda yine aynı görüntüde ama farklı bir sahnede şekillenmeye başladı. Önce kendimi gördüm bu sahnenin içinde. Birkaç dakika öncesiydi. Yatağa oturmuş, Ben'in eşyalarını inceliyordum. Sonra renkler ve şekiller soluklaştı. Dalganın sahilde kuma çizili şekilleri silip yok etmesi gibi anı da tazeliğine rağmen yok olmaya başlamıştı bile.

Ardından anı geriye sarmaya koyuldum.

Bu süreç, film şeridini geri sarmaktan farksızdı.

Zaman hızla geriye doğru kayarken odanın içini de gölgeler ve şekillerle doldurup duruyordu. Sahnenin biri gidiyor, öbürü geliyordu. Bazen geçişler öylesine hızlanıyordu ki sahneler üst üste binebiliyorlardı. Nakliyeciler belirdi. Hemen ardından kutular silindi birer birer ve ev boşalırverdi. Saniyeler içinde görüntü kapkara oldu. Bir boşlukta bu ama her şey sona ermiş değildi henüz. Karanlığın ötesinde daha eski anıları hissedebiliyordum. Birilerini, yaşanmışlıklarını görme

hevesiyle daha hızlı geri sarmaya başladım. Boşluk, boşluk; derken anılar yeniden canlanmaya başladı.

Geniş yüzeyler, bırakılan tüm izleri içinde barındırıyor olabilirdi ama kayda geçme işlemi iki şekilde gerçekleşirdi: Anılar ya güçlü duygular kanalıyla geçmişe iyice yer eder ya da sürekli yinelenen eylemler maziye kalıcı birer iz bırakırlardı. Ayrıca ikisi de farklı şekillerde zuhur ederlerdi. Örneğin duyguların etkili olduğu ilki aydınlık, net ve keskin hatlarla çevrili olurken; bu odaya daha ziyade ikincisi, yani tekrarlardan oluşan anılar hâkimdi. Yüzeye işleyen, yılların eskitmediği uzun ve durağan görüntüler bir film den ziyade fotoğraf karelerini andırıyordu: Bir adam, odadaki koyu renk ahşap çalışma masası ile boydan boya kitaplarla kaplı duvarın arasında sarkaç gibi bir oraya bir buraya yürüyüp dururken, diğer yanda bir kadın kanepenin üzerine bacaklarını uzatmış oturuyordu. Orta yaşlı çift kavga ettikleri sırada görüntü iyice canlanıp epey netlik kazandı. Fakat kadının kapıyı arkasından çarpıp odadan çıkmasıyla içeriye yeniden bir gölge çöktü ve etraf kararı.

Bu seferki daha yoğun ve uzun soluklu bir karanlıktı.

Yine de bir şeyler hissediyor gibiydim.

Karanlığın arkasından gelen hafif ışık, daha da geçmişe ait izler barındırdığına işaret ediyordu.

Parmaklarımı parkeye var gücümle bastırdıkça ellerimdeki uyuşukluk şimdi de kollarımdan göğsüme doğru yayılmaya başladı. İçinde bulunduğum karanlıktan daha da derine inmeye uğraşırken nihayet aydınlık, şekil ve anı gün yüzüne çıkıyordu. Fazla zorladığım için çok geri gitmişim. Görüntüler aşırı bir hızla ve kontrolümün dışında hareket etmeye başlayınca belli bir noktaya tutunma çabasıyla zamanı mümkün olduğunca yavaşlattım. Etrafımdaki her şey de benimle birlikte durdu.

Bu hareketsizlikte odamda diz çökmüş vaziyette gördüm kendimi. Gelgelelim oda sanki aynı oda değildi. Geri sarmaya devam edecekken

bir şey ilişti gözüme. Ellerimden birkaç adım ötede siyahımsı bir leke ve kırık cam parçacıkları vardı. Başımı kaldırdım.

İlk bakışta şirin bir odaydı. Eski moda, zarif, üzeri çiçek motifli beyaz mobilyalarla döşenmişti. Derken, yatak örtüsünde bir tuhafılık olduğunu ayırımsadım. Bir ucu yere sürünüyordu. Şifoniyerin üzerindeki kitapların, bibloların çoğu devrilmişti.

Dedemin öğrettiği gibi etrafta o günün tarihini aramaya koyuldum. Daha sonra bu ana tekrar geri dönmem gerekirse diye yolumu bulabilmek için, kitap ayracı mantığıyla, bir işarete ihtiyacım vardı. Sağa sola bakınırken masaya dayalı küçük bir takvim gördüm. MART, yazıyordu üzerinde. Fakat hangi yıl olduğu belli değildi. Zamanla ilgili başka bir ipucu bulabilmek için etrafa daha dikkatli bakmaya başladım: Mavi bir elbise seriliydi köşedeki küçük sandalyenin üzerine. Nispeten silik bir anı olmasına karşın elbisenin rengi oldukça canlı görünüyordu. Sehpanın üzerinde ise siyah bir kitap ilişti gözüme, o kadar.

Zamanı biraz öne alırken içimde kötü bir his vardı. Derken, genç bir adam sendeleyerek kapının önünde belirdi. Az evvel gördüğüm siyahımsı, kaygan şey gömleğinin her yanına sıçramış haldeydi. Kolları da dirseklerine kadar batmıştı ve parmaklarından yere damlalar akıyordu. Böylesine yarı silik bir anıda bile bunun kan olduğuna adım gibi emindim.

Ellerine bakışından, bir an evvel oradan kaçıp gitmek istediği anlaşılıyordu. Sallanarak yanı başımda dizlerinin üstünde yere çöktü. Bana dokunamayacağını, gerçekten yanımda olmadığını bilmeme rağmen ellerimi zeminden ayırmamaya özen göstererek kendimi geri çektim. Kan içindeki kollarını gömleğin etrafına doladı. Benden çok da büyük göstermiyordu. En fazla yirmili yaşlarında olsa gerekti. Koyu renk saçları arkaya doğru briyantınlenmişti. İleri geri sallanırken önündeki birkaç tel saç alına döküldü. Sallanırken dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum fakat sesler genellikle anılara yer etmediğinden duyduğum tek şey bir parazit gibi yükselen sssssss sesi idi.

“Mackenzie,” diye seslendi annem. Dediğini duymama karşın hâlâ anının içindeyken, sesi hayal gibi çok uzaktan geliyordu kulağa.

Adam oturduğu yerde sallanmayı keserek ayağa kalktı. Etrafında kenetlediği kollarını iki yanında serbest bırakınca içim bir tuhaf oldu. Her yanı kana bulanmıştı, evet; ama hiç de yaralı gibi durmuyordu. Göğsünde de kollarında da bir şey yoktu. Sadece tek elinde kesik var gibi görünse de bunca kan küçücük bir kesikten çıkamazdı.

Üzerindeki kan lekeleri ona ait değilse, kime aitti peki? Ayrıca burası kimin *odasıydı*? Sandalyenin üzerindeki elbiseye ve minik çiçek desenleriyle bezeli mobilyalara bakılırsa karşımdaki çocuğun olmadığı belliydi ama...

“Mackenzie,” diye seslendi annem bir kez daha. Bu seferki daha yakından geliyordu. Derken, kapı kolunun çevrildiğini işittim. İçimden bir küfür savurarak gözlerimi açtım ve ellerimi yerden hızla kaldırmamla birlikte anı birden yok oluverdi. Etrafımda yine kolilerle kaplı manzarayla karşılaştım. Başımda hafif bir ağrı vardı. Tam ayağa kalkıyordum ki annem içeri daldı. Yüzüğü cebimden çıkarıp takmama fırsat vermeden yanıma seğirtip sıkıca sarıldı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kafamın içindeki seslere bir de görüntüler eşlik etmeye başladı: *Soğuk, boşluk, koca bir boşluk...aydınlık...kendine gel...yüzümü yastığa gömüp avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum...nefessiz kalana kadar...kendine gel...en küçük oda...koliler...B harfli kutular...kurtaramadım...yanında olsaydım...kurtaramadım...keşke.* Annemin, beynimde yankılanan karman çorman bilinç akışını engelleyebilmek için, yüzükten daha zayıf bir zihni alternatif olarak aramızda cam bir duvar olduğunu hayal etmeye çalıştım. Kendimi zorladıkça başımdaki ağrı şiddetini artırıyor olsa da bu şekilde en azından annemin darmadağın düşüncelerine karşı koyabiliyordum.

Kollarından sıyrılıp son bir gürültü silsilesi eşliğinde yüzüğü parmağıma geçirdiğimde midem bulanıyordu.

“Mackenzie. Özür dilerim,” dedi annem. Şimdiki zamana hemen uyum sağlayamadığımdan, annemin, esas niçin özür dilediğini anlamam biraz zaman aldı. Oysa bana sarıldığı için değildi özür dilemesi. Dokunulmaktan niye nefret ettiğime dair hiçbir fikri yoktu. Birkaç saniye önce gördüğüm kanlar içindeki çocuk, içinde bulunduğumuz anın bir parçası değildi artık. Yıllar öncesinde kalmıştı. Şimdi güven-deydim ve anneme, Ben’in eşyalarını attığı için hâlâ kızgındım. Aynı hissiyatta kalmak istesem de içindeki öfke, etkisini gitgide yitiriyordu.

“Sorun yok,” dedim. “Anlıyorum.” Halbuki hiç de öyle değildi; sorun vardı ve olanlara asla anlam veremiyordum. Annem, gerçeklere hâlâ gözlerini ve kulaklarını kapama konusunda ısrarcıydı. Yavaşça bir iç çekti ve uzanıp önümdeki bir tutam saç kulağımın arkasına itti. Dokunuşuyla kendimi tekrar geri çekmemek için dişlerimi sıktım.

“Akşam yemeği hazır,” dedi sanki her şey normalmiş gibi. Sanki erkek kardeşimin anılarından kaçmaya çalışarak eski bir otel odasında değil de sıcakık yuvamızdaymışız gibi... “Rica etsem gelip masayı kurar mısın?”

Masanın nerede olduğunu bile biliyor mudur acaba, diye düşünürken annem önden ben arkadan salona girdiğimizde karşılaştığım manzaraya şaşırmadım desem yalan olurdu. Babamla ikisi, mucizevi bir şekilde koliler arasında yer açıp parçalar halindeki yemek masamızı kurmuşlardı. Masanın ortasında ise çiçek buketi gibi dizilmiş beş kutu Çin yemeği duruyordu.

Evde, parçaları birleştirilmiş tek eşya masa olduğu için karşıdan bakınca kolilerden ibaret bir adada yiyormuşuz gibi görünüyordu. Üzerindeki yazı şaşırtıcı bir biçimde açıklayıcı ve anlaşılır olan (MUT-FAK – KIRILABİLİR) bir kutudan çıkardığımız tabaklarda yedik yemeğimizi. Sofrada annem Coronado’nun güzelliğine methiyeler dizer, babam onaylarcasına baş hareketleriyle annemi desteklediğini belli ederken; ben de tabağımdaki yemeğe bakıp gözlerimi her

yumduğumda Ben'i andıran belli belirsiz şekiller görüyor, bu yüzden de başımı önümden mümkün olduğunca ayırmamaya çalışıyordum.

Akşam yemekten sonra Ben'in eşyalarının bulunduğu kutuyu, üzerinde D yazılı diğer ikisiyle birlikte odamdaki gardırobun arkasına koydum. Annem sonunda atar diye bunlara yer açma sözü verip anları paketlemiştim. Ben'in eşyalarını atacağıysa aklımın ucundan geçmemişti.

Diğerleri arasından şapşal mavi ayıcığı yatağımın yanı başına koyup Ben'in siyah çerçeveli gözlüğünü de burnunun üstünde dengeledim.

Bir yandan kolileri açıp odaya yerleşmeye uğraşırken bakışlarım devamlı odanın ortasına, kanlar içindeki adamın yere çöktüğü noktaya kayıp duruyordu. Ortadaki eşyaları kenara ittiğimde ahşap döşemede birkaç tane koyu renk leke seçer gibi oldum. Zemine bakınca gördüklerim şimdilik bununla sınırlıydı. Fakat üzerindeki kanın kime ait olduğu hâlâ belli değildi. *Onun* olmadığını biliyordum. Kesin başkasınıydı. Anıya geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Daha doğrusu bir yanım sabırsızlanıyor, diğer yanım ise en azından yeni odamda geçireceğim ilk gece böyle bir işe kalkışmamam gerektiğini söylüyordu. Diğer taraftan annem ikide bir odama girmek için bahane uydurup çoğu zaman kapıya bile vurmadiğinden, anıyı okuyacaksam da, bunu annemlere yakalanma riskinin düşük olduğu daha sakın bir zamanda yapmaya karar verdim. En azından sabahı beklemem gerekecekti.

Eşyalarım arasından bir çarşaf çıkarıp yatağa sererken burada uyuyacağımı düşününce ürperdiğimi hissettim. Geçmişte bu odada yaşanan şey her neyse üzerinden yıllar geçtiğini biliyordum. Kendi kendime korkmanın anlamsız olduğunu söylesem de uyuyamıyordum.

Zihnim, Ben'in hayal meyal görüntüsü ile zemindeki kan lekesi arasında gidip gelirken sonunda anılar karışıp etrafı cam kırıklarıyla kaplı, kolları kanlı kişi Ben olunca ayağa kalktım. Bahçemizi ve hemen ötesinde Lyndsey'lerin evinin tuğla duvarını göreceğim ümidiyle gözlerim istemsizce pencereye kaydı. Fakat gördüğüm şey şehir manzarası olunca evde olmayı diledim. Penceremden dışarı baktığımda

Lyndsey'yi, çatıya çıkmış yıldızları seyrederken görebilseydim keşke. Lyndsey'nin kaytarıp tembellik etmeye fırsat bulduğu tek zaman gece geç saatlerdi. Onun birkaç dakikalık kaçamağı bile kendince asilik olarak gördüğünü anlamıştım. Koridor'a gitmek için evden gizlice çıktığımda (üç sokak ötedeki kasap dükkânının arkasındaki kapıdan geçmem gerekiyordu) dönüşte yanına tırmanırdım. Nereden geldiğimi sormazdı hiç. Sadece yıldızlara bakar ve dakikalardır yanındaymışım gibi cümlesinin ortasından konuşmaya başlardı. Her şey çok normalmiş gibi.

Normal.

İtiraf edeyim, normal olmayı hayal ediyordum. Hayalimdeki kız aynı benim gibi görünen, benim gibi konuşan ama ben olmayan biriydi. Yüzündeki kocaman gülümsemesinden, Lynds gibi her şeye kolaylıkla gülebilmesinden anlıyordum bu hayalimdeki kızın benden farklı olduğunu. Yanında daima gümüş bir yüzük ve paslı bir anahtar taşımak zorunda da değildi. Geçmiş okumuyor, huzursuzca uyanan ölüleri kovalamıyordu. Sıradan işlerle uğraştığını hayal ederdim bu kızın. Kalabalık bir okulda dolabını karıştırırken. Havuz başında, yanında kız arkadaşları yüzerken veya sohbet ederken o da şezlongda uzanıp saçma sapan bir derginin sayfalarını çevirirken. Ya da bir dolu yastığın arasına gömülmüş bir vaziyette film izlerken arkadaşının attığı patlamış mısırları ağzıyla yakalamaya çalışırken. Neredeyse her seferinde kaçırırken.

Parti verirken.

Arkadaşlarıyla dans etmeye giderken.

Bir oğlanla öpüşürken.

Çok, çok... mutluyken.

M. Evet. Sıradan ve hayali versiyonuma taktığım isim buydu.

Bu saydıklarımı hiç yapmamış değildim aslında. Öpüşmüştüm de. Dansa da gitmiştim. Arkadaşlarımla dışarı çıkıp vakit geçirdiğim de olmuştu. Fakat bunların hepsi de göstermelik birer maske, birer yalandan ibaretti benim için. Yalan söyleme konusunda çok iyiydim

fakat kendime de yalan söyleyemezdim. M gibi davranabilirdim, bu maskeye bürünebilirdim. Ne var ki o olamazdım. Asla olamayacaktım.

M, yatak odasında kanlar içinde birilerini görmezdi.

M, ölü kardeşinin hayatından bir anı görebilmek için oyuncaklarını karıştırmazdı.

Aslında Ben'in en sevdiği tişörtünün niçin o kutuda olmadığını biliyordum. Aynı şekilde rozetinin ve kalemlerinin çoğunun da... Çünkü öldüğü gün hepsi üzerindeydi. En sevdiği tişörtü vardı sırtında. Cebinde rozeti, çantasında ise kalemleri vardı sıradan herhangi bir gün olduğu gibi. Çünkü o gün de diğerlerinden farksız, sıradan bir gündü. Ta ki arabanın teki, Ben kaldırımdan yola adım attığı sırada, okulundan iki sokak ötedeki kırmızı ışıktaki geçene kadar.

Sonra da basıp gitmişti.

Ortada suçlu biri olduğunu ama onu asla bulamayacağınızı bilerseniz ne yapardınız? Polislerin bir suç dosyasını kapamaları gibi bunu da oldu bittiye getirebilir miydi insan? Bir şey yokmuş gibi hayatına devam edebilir miydi?

Görünüşe göre yapamıyordu işte. Ancak uzaklaşabiliyordu o hayattan.

Tek isteğim onu görebilmektir. Sadece Ben'i andıran hayali bir şekli değil, gerçeğini. Kısacık, saniyelik de olsa onu görmek istiyordum, o kadar. Ona olan özlemim arttıkça sanki gitgide siliniyordu belleğimden. Gün geçtikçe benden uzaklaştığı hissine kapılıyordum. Ardında kalan içi boş (yarı boş) anılarla dolu eşyalar da fayda etmiyordu artık yanındaymışım gibi hissetmeme. Ama başka bir yolu vardı.

Ayağa fırladım. Pijamalarımı çıkarıp üzerime alelacele klasik üniformam haline gelmiş siyah pantolonumu ve uzun kollu tişörtümü geçirdim. Sehpanın üzerinde katlanmamış ve boş duran Arşiv kâğıdını alıp cebime koydum. Üzerinde bir isim yazılı olmaması umurumda değildi. Koridor'a girmek için hazırdım. Ne var ki amacım bu kez Koridor'a gitmek değil, Koridor'dan geçip Arşiv'e gitmekti.

DÖRT

O dadan çıktığımda evin içinde çıt çıkmıyordu. Fakat hole adım atmamla birlikte annemlerin oda kapısının altından ışık sızdığını görünce nefesimi tutup bir süre öylece bekledim. Herhalde babam kitap okurken uyuyakalmıştı. En azından öyle olduğunu umuyordum. Evin anahtarı, dış kapının yanındaki askıda ulaşılmayı bekleyen bir ödül gibi tam karşımda duruyordu. Buradaki parkeler önceki evimizdekinden bir hayli eski olduğu için attığım her adımda gürültü çıkarıp bizimkileri uyandıracağım diye korka korka nihayet olaysız bir şekilde kapıya ulaştım ve askıdaki anahtarları çıkardım. Artık önümdeki tek engel kapıydı. Olay, kapının kolunu yavaşça bırakıp damak sesini engellemekte bitiyordu. Bu yolu izleyerek 3F'nin kapısını usulca kapattım. Rahat bir nefes alıp yüzümü üçüncü kat koridoruna dönmüştüm ki olduğum yerde kalakaldım.

Görünüşe göre yalnız değildim.

Az ötedeki deniz tasvirli tablonun hemen yanındaki soluk duvar kâğıdına sırtını dayamış bir çocuk oturuyordu. Benim yaşlardaydı. Başını geriye yaslamış, tavana bakıyordu. Kulaklığından uzanan siyah ince bir kablo çenesinden boynuna doğru iniyordu. Bulunduğum noktadan bile kulaklığından yükselen müzik sesini fısıltı halinde işitebiliyordum. Usulca bir adım attım. Ses çıkarmamaya özen göstersem de başını yavaşça çevirip bana baktı. Gülümsedi. Sanki beni evden sıvışırken yakalamış gibi gülümsüyordu.

Aslında yakalamıştı da.

Gülüşünü görünce buradaki tablolar geldi aklıma. Hepsi de hafifçe sağa veya sola doğru eğikti. Dudağının bir kenarı da aynı o hesap

yukarı bakıyordu, düzgün asılmamış bir tablo gibi. Siyah saçlarını jöylele sipsivri havaya dikmiş, göz çevresine de kalem çekmişti sanki.

Gözlerini kapadı ve *merak etme seni görmedim*, der gibi başını yeniden duvara yasladı. Gelgelelim yüzündeki tebessüm ve şüpheli sessizliği, kardeşimle aramdaki geçidi kapadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Çünkü tam da Koridor'a giriş kapısının bulunduğu noktada duruyordu. Anahtar deliği kabaca dirsek kıvrımı ve gövdesi arasında üçgen şeklindeki boşluğa denk geliyor olsa gerekti.

Taşındığımızdan beri ilk kez Coronado'nun bu kadar eski olduğuna seviniyordum. Çünkü ikinci kapıdan geçebilecektim. Ailesinden habersiz evden sıvışan bir genç kız havasında istifimi bozmamaya çalıştım. Yazın ortasında uzun kollu bluz ve pantolon giyiyor olmam biraz tuhaftı belki ama o konuda yapabileceğim bir şey yoktu artık. Başım dik bir şekilde binanın kuzey cephesindeki merdivenlere doğru yürümeye koyuldum. (Güney cephedeki merdivenlerden inmek için geri dönmem daha fazla dikkat çekecekti.)

Yanından geçerken çocuğun gözleri hâlâ kapalı olmasına karşın çarpık gülümsemesinde bir değişiklik yoktu. Tuhaf, diye düşündüm basamaklardan aşağı inerken. Basamaklar en üst kattan ikinci kata kadar uzanıyor, oradan da lobiye açılan geniş bir merdivene bağlanıyordu. Mermer basamakların üzerine upuzun bir dil gibi serilmiş şarap kırmızısı halıya her basışımda toz zerrecikleri havalanıyordu.

Işıkların çoğu kapalı olduğundan, içerideki tuhaf loş ortamda basamakların dibindeki geniş alan gölgelere bürünmüştü. Uzaktaki duvarda, üzerinde soluk harflerle bir *KAFE* yazısı ilişti gözüme. Kaşlarımı çatarak gündüz merdivenin yanında gördüğüm çatlağı aramaya koyuldum yeniden. Kâğıt kaplı duvar iki ışık arasında koyu bir karanlığa gömülmüştü. İyice yaklaştım ve parmaklarımı zambak desenli duvar kâğıdı üzerinde gezdirmeye başladım. İşte. Oradaydı. Parmağım duvardaki pürüzle buluşunca yüzüğü cebime attım. Tek elimle dedemin boynumda taşıdığım anahtarına uzanıp diğer elimle

de duvarı yoklayarak çatlağı bulunca anahtarı deliğe yerleştirdim ve çevirdim. Metalik bir tıkırtının peşi sıra basamakların önünde geçiş kapısının dış hatları belirdi.

Koridor'a girerken rutubetli bir esinti eşliğinde inceden bir uğultu sardı etrafı. Uzaktaki sözcükler boğuk sesler halinde geliyordu kulağa. Elimde anahtar, yürümeye başladım. Bir önceki gelişimde işaretlediğim kapılara varınca durdum. İçi beyaz boyalı daire şekli İade'yi işaret ediyordu. Sağındaki, içi boş olanı ise Arşiv'e açılıyordu.

Bir an durdum. Sırtımı dikleştirdim ve adımımı attım.

Koruyucu mertebesine erişeceğim gün elimi tutmuştun.

Elimi hiç tutmazdın. İnsanlara temas etmekten niçin sandığımı yeni yeni anlıyorum. Ama beni Arşiv'e götüreceğin o gün, yaşlı parmaklarımla elimi tutuyorsun ve birlikte içeri giriyoruz. Yüzüklerimiz takılı değil. Sana dokununca anılar, duygular düşünceler beynime hücum edecek sanıyorum ama hayır. Elim kavrayışın dışında bir şey hissetmiyorum. Bir şey duymamamın sebebi ölmek üzere olduğundan mı yoksa kendini dışarıya kapatmaktaki yeteneğinden mi diye merak ediyorum içimden. Sebebi her ne olursa olsun bu huzur verici sessizliğe minnettardım.

İçeriye adım atmamızla birlikte koyu renk ahşap ve açık renk taş yüzeyden oluşan geniş dairemsi bir alan karşılıyor bizi. Buranın antre olduğunu söylüyorsun. Gözle görünür bir ışık kaynağı yok ama ortam apaydınlık. İçeri girdiğimiz kapı, Koridor tarafında olduğundan daha büyük, eski ve aşınmış görünüyor.

Arşiv kapısının üzerinde SERVAMUS MEMORIAM yazıyor. Anlamını henüz bilmiyorum. Sözcükler, Arşiv'in sembolü olan üç dikey çizgiyle birbirinden ayrılırken; altında ise bir dizi Roma rakamı dikkat çekiyor. Salonun karşısında, üzerinde SESSİZLİK LÜTFEN yazılı uyarı notu bulunan geniş resepsiyon masasında bir kadın oturuyor. Bizi görünce elindeki kalemi hemen bırakmasından beklendiğimizi anlıyorum.

Ellerim titriyor ama elimi daha da sıkıyorsun.

“Artık buna hazırsın, Kenzie,” diye fısıldıyorsun. Kadın görevli, arkasındaki heybetli, kanat gibi iki yana açılmış bir çift kapıyı işaret ediyor. Kapı arabından Arşiv’in can damarını, yani avluyu görebiliyorum. Burası sıra sıra dizilmiş raflarla dolu, alabildiğine geniş bir salon. Kadın bize eşlik etmek için yerinden kalkmadan ufak bir baş hareketi ve fısıltı halindeki resmi bir selamla, “Antony,” demekle yetiniyor. Sen önden, ben arkadan içeri geçiyoruz.

İçeride hiç pencere yok çünkü dışarı da yok. Buna rağmen tepedeki kubbeli cam tavan ıslı ıslı parlıyor. Uçsuz bucaksız alan ahşap ve mermerden ibaret. İki yanında kaburga kemikleri gibi raflar dizili uzun masalar bir çift omurgayı andırıyor. Kenarlarıdaki bölmeler devasa salona daha küçük, sıcak; daha doğrusu derinliği ölçülebilir bir görünüm kazandırıyor.

Arşiv aynı bana anlattığın gibi: *Ahşap, taş, renkli camlar... Her şeyden öte huzur veriyor insana.*

Ama bir şeyi atlamışsın.

Bu kadar güzel olduğunu söylememiştin.

Hatta öylesine güzel ki bir an için etrafımın aslında ölü bedenlerle dolu olduğunu, duvarların Tarihlere ev sahipliği eden raflar ve çekmeceli dolaplardan meydana geldiğini unutuyorum. Her çekmecenin üstündeki pirinç çerçeve içinde Tarih’in adı ve iki ayrı tarih yazılı levhalar var. O kadar çoklar ki hepsini akılda tutmak mümkün değil.

“İnanılmaz,” diyorum yüksek sesle. Sözcükler sessizlikte yankılanınca Kütüphaneci’nin masasındaki uyarı yazısını hatırlayıp yüzümü buruşturuyorum hemen.

“Öyledir,” diye yanıtlıyor yumuşak bir tondaki yabancı ses. Başımı çevirdiğimde elleri ceplerinde, masanın ucuna ilişmiş bir adam görüyorum. Sopa gibi vücudunun yanı sıra alınma dökülen koyu renk saçları ve genç yüzüne kıyasla yaşlı ve gri gözleriyle ilginç bir görüntü sergiliyor. Üzerindeki süveter ile kumaş pantolonunda göze batan bir şey olmamasına karşın siyah pan-

tolonunun altındaki bir çift kırmızı Converse ayakkabıyı görünce yüzümü bir tebessüm kaplıyor. Yine de bakışlarında keskin bir ifade, duruşunda ise mesleğe has bir tür ciddiyet var. Arşiv’de değil de sokakta yürürken bile görsem Kütüphaneci olduğunu hemen anlardım diye düşünüyorum.

“Roland,” diyorsun başıyla selamlayarak.

“Antony,” diye karşılık veriyor masadan yanımıza doğru ilerlerken. “Tercihin bu mu?”

Kütüphaneci’nin kastettiği kişi benim. Elimi yavaşça bırakıyorsun ve bir adım geri çekilerek beni takdim ediyorsun. “Evet.”

Roland önce tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. Ardından gülümsüyor. Muzip ama aynı zamanda içten bir gülümsemesi var.

“Eğlenceli olacak desene,” derken avludan on ayrı kola ayrılan bölmenin ilkinin gösterip ekliyor. “Beni takip edin...” Ardından yürümeye başlıyor. Sen de peşi sıra gidiyorsun. Bense bir yere kıpırdamadan öylece duruyorum. Burada biraz daha vakit geçirmek, bu tuhaf sessizliğin tadını çıkarmak istiyorum. Ama yapamam. Tek başıma burada kalamam.

Henüz bir Koruyucu değilim.

Kocaman yuvarlak antreye girer girmez masanın arkasında daha önce hiç görmediğim bir Kütüphaneci’yle karşılaşınca kaybolmuşum hissine kapıldım. Fazla uzağa taşındığımız için görünmez bir sınırı aşmış Arşiv’in farklı bir bölümüne girmiş olmaya dair garip bir korku bedenimi sardı. Roland böyle bir şey olmayacağını; her bölümün yüzlerce kilometreyi kapsayan şehir ve civar yerleşkelerinden sorumlu olduğunu temin etmişti. Yine de içimde yükselen panik dalgasına engel olamıyordum işte.

Emin olmak için başımı çevirip kapının üzerindeki o tanıdık yazıya baktım: SERVAMUS MEMORIAM. Babamın ısrarıyla iki dönem üst üste aldığım Latince derslerinde bunun, “Geçmiş Koruruz” anlamına geldiğini öğrenmiştim. Yazının hemen altındaki Roma rakamları öylesine küçük ve kalabalıktı ki rakamdan çok mi-

nik şablonları andırıyordu. Bir keresinde bunların ne ifade ettiğini sorduğumda bölüm numarası olduğunu söylemişlerdi. Rakamları hâlâ okuyamasam da şablonun şekli ezberimdeydi ve dikkatimi çeken hiçbir değişiklik yoktu. Dizlerimin bağı çözölmeye başladı.

Derken, “Bayan Bishop,” diye bir ses ilişti kulağıma.

Tanıdık, sakın ve yumuşak bir sestti bu. Dönüp baktığımda Roland’ın, arkadaki çift kanatlı kapıdan geçip masanın başına geldiğini fark ettim. Onu her zamanki ince uzun endamı, gri gözleri, her an gülmeye hazır yüz ifadesi ve kırmızı ayakkabılarıyla masanın başında göröverince rahat bir nefes aldım.

“Sen artık gidebilirsin, Elliot,” dedi masadaki adama. Bunun üzerine diğeri Kütüphaneci başıyla onaylayarak ayağa kalktı ve kapıdan içeri geçip gözden kayboldu.

Ardından boşalan sandalyeye geçen Roland ayaklarını kaldırıp masanın üzerine uzattı. Çekmeceleri kurcalayıp içinden bir dergi çıkardı. Ona getirmiş olduğum bir tür yaşam tarzı dergisinin geçen ayki sayısıydı bu. Annem bir süredir bu dergiye aboneydi. Roland da Dışarı’yla ilgili konulardan mümkün olduğunca geri kalmamaya çalışıyordu. Çoğu zaman Arşiv’e yeni gelen Tarihleri inceleyip dış dünyayı onların gözünden izlediğini biliyordum. Acaba onu bu meraka iten sıkıntı mı yoksa başka bir şey miydi? Gri gözlerine bakınca acı ve özlem arası gidip gelen bir ifade görürdüm bakışlarında.

Dışarı’yı özlüyor olmalı diye düşünürdüm. Özlememesi gerekirdi. Kütüphaneciler Dışarı’yı terk edip arzu ettikleri süre boyunca kendilerini her anlamda Arşiv’e adanmışlardı. Bir defasında bana bu göreve terfi edilmenin; onca zaman ve bilginin parmaklarının ucunda olmasının ve geçmişini korumanın –SERVAMUS MEMORIAM– ne büyük bir şeref olduğunu söylemişti. Her şeye rağmen gündoğumunu, okyanusu veya temiz havayı özlüyorsa da onu kim suçlayabilirdi ki? Fiyakalı bir ünvan, askıya alınmış bir ömür ve sınırsız sayıda okuma materyali uğruna vazgeçilmesi zor bir tercihti yapmış olduğum.

Dergiyi bana doğru uzattı. “Solgun görünüyorsun.”

“Sende kalabilir,” dedim hâlâ kendime gelmeye çalışırken. “Ayrıca iyiyim...” Roland, bu bölümü kaybetmekten nasıl korktuğumu biliyordu. Bazı günler, çıldırmamı engelleyen şeyin sık sık buraya gelmek olduğunu düşünsem de bunun esasında bir tür zaaf olduğunun bilincindeydim. “Bir an için fazla uzağa gittiğimi sandım.”

“Ha, Elliot’ı mı kastediyorsun?” dedi Roland çekmecelerin birinden küçük bir radyo çıkarıp SESSİZLİK LÜTFEN yazılı uyarının yanına koyarken. Kısık seste açtığı klasik müzik melodileri yükseldikçe acaba bunu, kurallara elinden geldiğince harfiyen uyan Lisa’yı gıcık etmek için özellikle mi yapıyor diye merak etmekten alamadım kendimi. “Buraya yeni tayin edildi. Önceki görev yerinden sıkılmış galiba. Her neyse, seni buraya hangi rüzgâr attı bakalım?”

Ben’i görmek, onunla konuşmak istiyorum. Yakınında olmazsam aklımı kaçıracığımdan korkuyorum.

“Uyku tutmadı,” dedim omuzlarımı silkerek.

“Burayı bulman çok uzun sürmemiş sanırım.”

“Taşındığımız binada meğer *iki* kapı varmış. Üstelik ikisi de hemen binanın içinde.”

“Yalnızca *iki* tane miymiş?” diye takıldı. “Ee, alışabildiniz mi yeni evinize?”

Parmaklarımı masadaki eski defter üzerinde gezdirirken, “Kendine has bir... karakteri var işte,” dedim.

“Haydi canım. Coronado o kadar da kötü değildir.”

İnsanı ürperten bir havası vardı. Ayrıca odamda korkunç bir şey yaşanmış. Elbette bunların hiçbirini dile getirmedim.

“Bayan Bishop?”

Bunun gibi resmi ifadeleri başka bir Kütüphaneciden duysam sinir olurdum. Fakat nedense Roland deyince sorun etmiyordum. Belki de bunu derken her an göz kırpacakmış gibi muzip muzip bakmasındandı, emin değildim.

“O kadar da kötü sayılmaz,” dedim sonunda zoraki bir gülümsemeyle. “Sadece eski, o kadar.”

“Eski olmasında ne var ki?”

“Sen onu iyi bilirsin,” dedim aramızda uzun süredir yapılan bir espriydi. Roland, ne zamandır burada olduğunu söylemeyi inatla reddederdi. O kadar yaşlı olduğunu sanmıyordum. En azından gerçek yaşını göstermiyordu (işin bir başka güzel yanı da, hizmet ettikleri müddetçe Kütüphanecilerin göreve başladıkları yaşta sabit kalmalarıydı). Gelgelelim ne zaman Arşiv’den *önceki* hayatına, Tarihlerin izin sürdüğü yıllara dair sorular yöneltsem, bir şekilde konuyu değiştirir veya duymazdan gelirdi. Öte yandan Kütüphanecilik yılları konusunda da tam bir kapalı kutuydu. Burada çalışanların on on beş yıl içinde emekli olduklarını duymuştum. Ne de olsa, gerçek yaşlarını göstermemeleri yaşlı hissetmedikleri anlamına gelmiyordu. Fakat Roland’la ilgili bir tahminde bulunamıyordum. Bir keresinde Moskova bölümünden, bir keresinde de dalgınlıkla İskoçya bölümünden bahsettiğini anımsıyordum.

Aradaki sessizliği müziğin melodisi dolduruyordu.

Ayaklarını masadan indirdi ve oturduğu yerde sırtını dikleştirerek sordu: “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

Lafı dolandıramazdım. Yalan da söyleyemezdim. Yardımı gerekiyordu ve ancak Kütüphanecilerin raflara erişim izni vardı. “Aslında... düşünüyordum da belki...”

“Sakin benden bunu isteme.”

“Daha ne söyleyeceğimi...”

“Duraksamandan ve bakışlarındaki suçluluk ifadesinden anlaşıyor.”

“Ama ben...”

“Mackenzie.”

Soyadım değil de, adıyla seslenmesi karşısında şaşkınlıkla irkildim.

“Roland. Lütfen.”

Gözlerimin içine baktı ama bir şey söylemedi.

“Kendi başıma bulamam,” diye üsteledim ses tonuma hâkim olmaya çalışarak.

“Zaten aklından geçirmen bile hata.”

“Haftalardır senden böyle bir iyilik istemedim,” dedim. *Çünkü Lisa’dan rica ediyordum.*

Uzun bir sessizliğin ardından Roland nihayet gözlerini teslim olmuşçasına usulca kııptı ve önünde duran, bendeki Arşiv kâğıdıyla aşağı yukarı aynı boyutlardaki kâğıda bir şeyler karaladı. Birkaç saniye içinde Elliot, yanında kendi not kâğıdıyla yeniden kapıda belirirken meraklı bir ifadeyle Roland’a baktı.

“Kusura bakma,” dedi Roland. “Bir işim çıktı, fazla uzun sürmez.”

Elliot başıyla onayladı ve sessizce sandalyedeki yerini aldı. Girişteki masa katiyen boş bırakılmazdı. Roland’ın peşi sıra kapılardan geçip avluya girdim. Birkaç Kütüphaneci’nin bulunduğu salonda, daha eski raflara doğru yönelip gözden kaybolan Lisa’yı siyah alagarson tarzı kesilmiş saçlarından tanımıştım. Ama onun dışında herhangi bir duraksamam karşısında Roland fikrini değiştirir diye korkuma ne başımı kaldırıp kubbeli ve renkli camlı tavana baktım ne de durup bu sessiz güzelliğin doyusıya tadını çıkarabildim. Beni kardeşimin yanına götürürken sadece peşi sıra Roland’ı takip etmekle yetindim.

On ayrı kanattan hangisine saptığımızı, hangi merdivenleri çıktığımızı ve koridorda kaç kere sağa, kaç kere sola saptığımızı hatırlamak için ne kadar uğraşıysam da boşunaydı. Planı bir türlü ezberleyemiyordum. Tam ezberledim derken bir dahaki sefer denediğimde işe yaramıyordu. Sorun bende miydi yoksa plan her defasında değişiyor muydu bilemiyordum. Belki de sürekli rafların yerlerini değiştiriyorlardı. Eskiden film koleksiyonumu bir gün en iyiden en kötüye, bir gün renklerine, bir gün alfabetik sıraya göre olmak üzere habire farklı şekillerde sıraladığım geldi aklıma... Bu raflardaki herkes, ilgili bölümün yetki alanındaydı ama onun ötesinde kalıcı bir dosyalama

yöntemleri olduğunu sanmıyordum. Neticede raflar arasında serbestçe dolaşma yetkisi sadece Kütüphanecilerin elindeydi.

Bugünkü rotamızda, Roland öncülüğünde önce avludan altıncı kanada sapsmış, ardından birkaç küçük koridordan geçerek iç avlunun karşısındaki kısa ahşap merdivenden birkaç basamak yukarı çıkmış ve geniş bir okuma salonuna girmiştik. Yerdeki kırmızı halı zeminin büyük bir kısmını kaplıyordu. Ayrıca köşelerde tıka basa sandalyeler dizili olmasına karşın içerisi büyük oranda, boylu boyunca çekmecelerle doluydu.

Her çekmecenin ön yüzü hemen hemen bir tabutun ucu kadardı.

Roland, bir duvar dolusu çekmecenin önüne yaklaştı ve bir tanesine uzandı. Parmaklarının üzerinden, bakır çerçevenin içindeki beyaz levhayı görebiliyordum. Metalin altında bir anahtar deliği vardı.

Roland arkasını döndüğünde yanımdan geçerken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Anahtarın bir işe yaramayacak, farkındasın değil mi?”

“Biliyorum.”

“Ayrıca içerideki de o düşündüğün kişi değil,” diye ekledi yavaşça.

“Biliyorum,” diye tekrarladım çekmecemeye yaklaşırken. Parmaklarımı çekmecedeki levhanın üzerine götürdüm.

BISHOP, BENJAMIN GEORGE

2003 – 2013

BEŞ

Parmaklarımı tarihlerin üzerinde gezdirirken sanki bir yıl öncesine gittim aniden. O rahat gibi görünen ama hiç de rahat olmayan hastane koltuklarından birinde oturuyorum. Dedem üç yıl önce ölmüştü. On beş yaşındaydım. Ben ise on yaşındaydı. Ölmüştü.

Polisler babamla konuşurken, doktor da anneme Ben'in çarpışma anında öldüğünü söyledi. *Çarpışma* kelimesini duyunca hastanenin gri çöp kovalarından birine kustum.

Doktor, her şeyin bir anda olduğunu; müdahalenin fayda etmediğini anlatmaya çalışıyordu. Annem, babam, ben... üçümüz de şoktaydık hâlâ. Sanki kemiklerim derimden çekilip koparılıyormuş gibi hissediyordum. Kollarımı gövdemin etrafına sardım çıkmasını engellercesine. Her sabah olduğu gibi o sabah da caddenin köşesine kadar birlikte yürümüştük. Her zamanki gibi elime çöp adam Ben çizmişti; ben de her zamanki gibi onun eline çöp adam Mac çizmiştim. Sonra bana dönüp çizdiğim şeklin insana bile benzemediğini söylemişti. "Ben de zaten insan çizmek istememiştim," diye karşılık verince, "Tuhafsın," demişti. Bunun üzerine biraz daha oyalanırsa okula geç kalacağını söylemiştim.

Beyaz örtünün altından elindeki siyah şekli seçebiliyordum şimdi. Örtü milim kıpırdamıyordu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Annem ve babam doktorlarla konuşurken, ağlarken, acı dolu cümleler havada uçuşurken gözümü örtüden ayırmıyordum. Onu yeniden görebileceğim gerçeğine odaklanmakla meşguldüm. Parmağımdaki yüzüğü çevirdim. Dirseklerime kadar uzanan parmaksız siyah yün eldivenin ucunda küçük gümüş bir noktaydı artık yüzük. Çünkü Ben'in, elimin

üstüne çizmiş olduğu çöp adama bakamıyordum, buna cesaretim yoktu. Yüzüğü çevirip baş parmağımla üzerindeki kertiklere dokunarak her şeyin düzeleceğini söyledim kendi kendime. Elbette kendimi kandırıyordum.

Ben on yaşındaydı ve ölmüştü. Fakat uzağa gitmiş değildi, en azından benim için.

Saatler sonra dört kişi çıkıp hastaneden üç kişi eve döndüğümüzde pencereden aşağı inip karanlık sokaklardan koşarak kasap dükkânının arkasındaki sokağa daldım. Geçitten Koridor'a girdim alalecele.

Arşiv masasında Lisa duruyordu. Beni kardeşimin yanına götürmesini rica ettim. Bunun mümkün olmadığını söyleyince bana yolu göstermesini söyledim bu kez. Hâlâ ısrar edince koşarak içeri girdim. Nereye gittiğimi bilmeden saatlerce Arşiv'in koridorları, rafları, odaları arasında koşturup durdum. Sanki Ben'in nerede olduğunu hissedebileceğim gibi delicesine koşuyordum sadece. Ama bulamıyordum. Rafların arasında, siyah mürekkeple küçük harflerle yazılmış isim ve tarihler arasında aradım Ben'i tek tek, hiç üşenmeden.

Onu bulana dek sonsuza kadar koşabilirdim sanki.

Derken Roland'ın kolumu tutup beni yan odalardan birine götürmesiyle son buldu arayışım. Odanın az ötesinde gördüm ismini. Roland dönüp arkasından kapıyı kapadı. O sırada gözüme ilişti Ben'in doğum ve ölüm tarihleri altındaki anahtar deliği. Bendeki anahtarla aynı boyutta veya biçimde olmamasına karşın boynumdaki anahtarı bir hışım çekip deliğe zorlamaya çalıştım. Dönmüyordu. Elbette dönmeyecekti. Bir daha denedim. Sonra bir kez daha.

Kardeşim uyansın diye çekmeceli dolaba vurmaya başladım. Metal gürültüsü ortamdaki sessizliği yırtarcasına inletirken Roland bitiverdi yanıbaşında. Beni geri çekip tek eliyle kollarımı arkama sabitlerken diğer eliyle de bağırمامı engellemek için ağzımı kapadı.

Şu ana kadar tek bir damla gözyaşı dökmeyen ben, şimdi Ben'in dolabının önünde yere çökmüş bir vaziyette, Roland'ın kolları arasında hıçkırıklara boğulurcasına ağlıyordum.

Yerdeki kırmızı halıya oturup sırtımı da Ben'in rafına dayadıktan sonra bluzumun kollarını ellerime kadar çekerek kardeşime yeni evimizden, annemin son projesinden ve babamın üniversitedeki yeni işinden bahsetmeye koyuldum. Bazen anlatacak bir şey bulamadığımda Ben'e, dedemin hikâyelerinden anlatırdım. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden anlatır da anlatırdım.

Bir süre sonra bacağımda yine o tanıdık his beliriverdi. Cebimden kâğıdı çıkardığımda özenli bir elyazısıyla yazılmış Tarih'in ismini okudum.

Thomas Rowell. 12.

Kâğıdı yeniden cebime sokup sırtımı rafa yasladım. Birkaç dakika sonra birinin sessiz adımlarla yanıma geldiğini duyunca başımı kaldırıp baktım.

"Senin masada olman gerekmiyor mu?"

"Nöbet sırası Patrick'te," dedi Roland kırmızı ayakkabılarıyla beni dürterek. "Sonsuza dek burada kalamazsın." Ardından yanıma, yere oturdu. "Git de şu Tarih'i yakala. Haydi bakalım."

"Bugün ikinci olacak."

"Coronado eski bir bina. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Bina ne kadar eskiyse, o kadar fazla Tarih demek. Ne şanslıyım ama!"

"Raflara konuşarak Takım olunamayacağını biliyorsun herhalde."

Takım. Koruyucu'nun bir üst seviyesi demekti. Takım, eşli olarak iz sürer ve Koridor'dan geçip gerçek dünyaya, yani Dışarı'ya çıkmayı başaran Tarihleri (bir diğer deyişle Koruyucu katillerini) yakalayıp

Arşiv'e teslim ederdi. Bazıları hayatları boyunca Koruyucu olarak kalırken, çoğu kişi Takım seviyesine ulaşmayı hedeflerdi. Takım'dan yüksek tek rütbe ise Arşiv'in ta kendisi, yani Kütüphaneci olmaktı. İşte buna bir türlü anlam veremezdim. İnsan niçin onca heyecanı, kovalamacayı, aksiyonu bırakıp da ölüleri listelemek ve hayatı ancak başka insanların gözünden görmek istesindi ki. Hatta her Kütüphaneci'nin ilk önce sahada dövüşerek bu rütbeyi kazandığını hayal etmek daha da güçtü. Yine de gömleğinin kolunu kıvrırsa Roland'ın da kolunda aynı dedemdeki gibi bir Takım sembolü göreceğime emindim. Koruyucuların da bir işareti vardı: Üç dikey çizgi. Ama biz sembolümüzü yüzüklerimizde taşıırken, Takım'ınki derinin üstüne işlenirdi.

"Takım olmak istediğimi kim söylemiş?" diye çıkıştıysam da fazla üstelemedim.

Dedem de bir zamanlar Takım olarak Tarihlerin izini sürmüştü. Ta ki Ben doğana dek. Ben doğduğunda Koruyuculuğa geri dönüş yapmıştı. Takım partneriyle hiç tanışmamıştım. O da hiç bahsetmezdi. O öldükten sonra ikisinin omuz omuza bir fotoğrafına rastlamıştım. Poz verirken yüzleri gülüyor olsa da gözleri için aynı şeyi söylemek zordu. Takım partnerlerinin yaşarken de öldüklerinde de aralarında özel bir bağ olduğu söylenirdi. Acaba fotoğraftaki kadın, dedemi, onu bıraktığı için affedebilmiş miydi?

Roland zaten biliyor olmasına karşın, "Hem dedem de Takım görevinden vazgeçmişti zaten," dedim.

"Sebebini biliyor musun?" diye sordu.

"Bir hayatı olsun istiyordu..." Takım seviyesine erişmeyen Koruyucular mesleki anlamda ikiye ayrılırlardı: Bir grup, nesnelerin geçmişini anlamaya yönelik meslekleri tercih ederken; bir diğer grup ise geçmişten mümkün olduğunca uzakta durmak isterdi. Dedem geçmişten kopmakta epey zorlanmış olacaktı ki özel dedektif olmayı seçmişti. İş arkadaşlarının, sadece bir şeylere dokunmakla suç dosyasını çözebildiği için şeytanla işbirliği yaptığı konusunda dedeme takıldık-

larını işitmiştim. “Ama bununla kastettiği aslında hayatta kalmaktı. En azından beni eğitecek kadar uzun bir süre.”

“Sana bunu kendisi mi söyledi?” diye sordu Roland.

“İşim bu değil mi zaten?” diye yanıtladım. “Yani karşıdaki söylemeden ne düşündüğünü anlamak?”

Roland cevap vermedi. Arkasını dönüp Ben’in isminin ve tarihlerin yazılı olduğu levhaya baktı. Sonra uzanıp parmaklarını hâlâ yepyeni duran siyah yazılı levhanın üzerinde gezdirdi. Sürekli kardeşimi ziyaret edip defalarca levhadaki yazılara dokunduğumu düşününce şimdiye çoktan aşınması gerekirdi aslında.

“Garip,” dedi Roland. “Her defasında Ben’i görmek için geliyorsun buraya. Oysa Antony’yi hiç sormuyorsun.”

Dedemden adıyla bahsettiğini işitince kaşlarımı çattım birden. “İstesem görebilir miyim?”

“Elbette hayır,” dedi hemen resmi Kütüphaneci maskesine bürünerek. Hemen ardından ise o her zamanki sıcak ses tonuyla devam etti konuşmasına. “Ben’i de göremeyeceğini biliyorsun ama bu seni her defasında denemekten alıkoymuyor.”

Gözlerimi kapayıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. “Dedem hafızamda öylesine derinlere yer etmiş ki istesem bile onunla ilgili hiçbir şeyi unutabileceğimi sanmıyorum. Fakat Ben için aynısını söyleyemem. Daha bir yıl olmasına rağmen onunla ilgili bazı detayları unutmaya başladım bile. Unuttukça paniğe kapılmaktan kendimi alamıyorum.”

Roland, sessizliğini bozmadan şefkatli ama aynı zamanda kararlı bir baş hareketiyle karşılık verdi söylediklerime. Bana yardım edemezdi. *Etmeyecekti*. Ben’in yanına onlarca kez gelmişim ve Roland hiçbirinde de onu görebilmem için çekmeceyi açmaya razı olmamıştı.

“Dedem hangi rafta sahi?” diye sordum içim daha fazla daralmadan konuyu değiştirerek.

“Arşiv’e mensup olanların muhafaza edildiği ayrı bir Özel Koleksiyon bölümü var.”

“O nerede peki?”

Sorum üzerine sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi.

“Niçin farklı bir yerde tutuluyorlar ki?”

Omuzlarını silktilti. “Kuralları koyan ben değilim, Bayan Bishop.”

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Bir an için dokunmaya çekindim.

“Merak etme, Mackenzie,” dedi elimi tutarken. Bir şey hissetmemiştim. Kütüphaneci olmanın iyi taraflarından biri de düşünce akışına engel olabilme, başkalarıyla aralarında duvar örebilme yetenekleriydi. Annem dokunduğunda beynimdeki kargaşanın önünü alamıyordum ama Roland’ın dokunuşuyla her şey olması gerektiği gibiydi. Görmüyor, duymuyordum sanki. Sıradan biriymişim gibi hissediyordum.

Yürümeye koyulduk.

“Bekle,” dedim yeniden Ben’in bulunduğu rafa seğirterek. Roland beklerken boynumdaki anahtar çıkartıp kardeşimin adının yazılı olduğu levhanın hemen altındaki deliğe yerleştirdim. Anahtar dönmedi. Hiç dönmemişti zaten.

Ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu.

Burada olmamam gerektiğini bakışlarımdan anlayabiliyorum.

Yine de buradayım işte. Avlunun ikinci kanadındaki geniş bir bölmede, bir masanın karşısında duruyorum. Odanın zemini mermerle kaplı ve içerisi soğuk. Duvarlar boyunca uzanan cansız bedenler de yok bu odada. Sadece kütük defterleri ve masanın iki yanında, ölülerini uyandırmaya çekinmeden yüksek sesle konuşan iki kişi var. Roland da diğer ikisinin yanında yerini alıyor.

“Antony Bishop,” diyor masanın diğer ucundaki sakallı adam. Ufacık ve keskin gözleri, masanın üzerindeki kâğıda dikili vaziyette ekliyor: “Buraya geliş sebebiniz, yerinize...” derken başını kaldırıyor ve sözleri canlılığını yitiriveriyor birden. “Bay Bishop, bunun için bir yaş sınırlaması olduğunun farkındasınız, değil mi? Torununuzun bu yetkiyi devralabilmesi için,” önündeki bir dosyadan bilgiyi teyit ederken öksürüyor, “daha dört yıl beklemesi gerek.”

"Test edilmeye hazır," diyorsun.

"Geçmesi mümkün değil," diyor masadaki kadın.

"Göründüğümünden daha güçlüyümdür," diye araya giriyorum.

İlk konuşan adam derin bir iç çekip sakalını sıvazlıyor. "Ne yapıyorsun sen, Antony?"

"Tek seçeneğim o," diye yanıtlıyorsun.

"Olur mu öyle şey. Oğlun Peter var. Zamanı geldiğinde isterse ve şartlara uygun görülürse torununu da değerlendirmeye..."

"Oğlum bu görev için uygun bir aday değil."

"Belki de ona haksızlık..."

"Akıllı biri olabilir ama içinde şiddetin zerresini barındırmaz. Yalan da söyleyemez. Bu görev için uygun değil."

"Meredith, Allen," diyor Roland iki elinin parmak uçlarını birbirine değdirerek. "Bence bir şans verebiliriz."

Sakallı adam, Allen, sırtını dikleştirerek, "Kesinlikle olmaz," diyor hemen.

Gözlerimi dedeme çeviriyorum. Bir işaret, cesaret verecek bir baş hareketi bekliyorum ama dosdoğru karşıya bakmakla yetiniyor.

"Yapabilirim," diyorum bunun üzerine. "Tek seçenek değil, en iyisiyim."

Allen kaşlarını çatıyor. "Efendim?"

"Haydi evine dön, küçük kız," diyor Meredith, konu kapanmıştır dercesine eliyle işaret ederek. İnat edecekleri konusunda uyarmıştım beni. Hemen teslim bayrağımı çekmemem gerektiğini öğretmek için haftalarca uğraşmıştım.

Şimdi daha da dik duruyorum. "Beni test edene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

Kadın şaşkın bakışlarla bana bakıyor. Tam bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Allen giriyor araya. "*Şartlara. Uygun. Değilsin.*"

"Bu seferlik göz yumun işte." Roland'ın dudağı kıvrılıyor.

Onun bu beklenmedik tepkisi karşısında ben de cesarete geliyorum.

“Sizden tek istediğim bir şans.”

“Sence bu bir tür oyun mu? Kulüp mü? Ne zannediyorsun ki?” diye tersliyor Meredith. Ardından öfkeli bakışlarını sana çeviriyor. “Çocuk yaşta birini buraya getirirken hiç aklına gelmedi...”

“Hayır, bunun ciddi bir iş olduğunu düşünüyorum,” diye sözünü kesiyorum sesime hâkim olmaya çalışarak. “Ve buna hazırım. Belki bu kararınızla beni koruduğunuzu zannediyorsunuz veya yeteri kadar güçlü olmadığma inanıyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz.”

“Uygun bir aday değilsin. Konu kapanmıştır.”

“Eğer buradaki tek karar merci sen olsaydın, Meredith,” diyor Roland sakın bir sesle, “konu kapanırdı.”

“Ben de böyle bir şeye göz yumamam...” diye karşılık veriyor Allen.

Onları kaybediyorum. Bunun olmasına izin veremem. Çünkü onları kaybedersem seni de kaybederim. “Ben hazır olduğumu düşünüyorum, siz aksine inanıyorsunuz. Hangimiz haklıymış görelim o zaman.”

“Gesaretiniz oldukça etkileyici, Bayan Bishop.” Roland ayağa kalkıyor. “Ancak, Tarihlerin hepsini ikna edebilmek için sözlerinizin yeterli olmayacağını biliyorsunuz, değil mi?” Masanın etrafından dolanıyor. “Bazılarını idare etmesi güçtür.” Kollarını yukarı sıvıyor. “Bazıları şiddete başvurur.”

Diğer iki Kütüphaneci bir şeyler söylüyorlar fakat ne dediklerini duymuyorum bile. Zira şimdi tüm dikkatimi vererek sadece Roland’ı izliyorum. Dedem buraya gelmeden önce her şeye hazırlıklı olmamı söylemişti. İyi ki de uyarmıştı çünkü şimdi kaşla göz arasında Roland’m duruşunun değiştiğini fark ediyorum. Ustalıkla omuzlarını gevşetip dizlerini kırıyor ve ellerini yumruk yapıyor. Tüm bunları saniyeler içinde yapmasına karşın saldırıya geçmeden anlık bir farkla ilk yumruğu ben sallıyorum. Fakat hızlı. Hatta dedemden bile çevik. Atağa geçeceğim sırada kırmızı bir ayakkabımın göğsüme inmesiyle yere seriliyorum.

Ama toparlanmakta gecikmeden hemen geriye doğru bir takla atıp sınıyorum. Görünürde yok. Tam o sırada kolunu boğazıma doluyor ama erken davranıp boğulmamak için tek elimi koluyla boğazım arasına dayıyorum. Beni geriye ve yukarı çektiği sırada ayaklarım yerden kesiliyor. Derken önümdeki masayı görünce ayaklarımı yaslıyorum. Masadan aldığım güçle kendimi yukarı itip kolundan kurtuluyor ve kafasının üzerinden arkasına atlıyorum. Tam geriye döndüğü esnada göğsünü hedefleyerek tekme atıyorum ama boyu çok uzun olduğundan ayağım ancak karnına isabet ediyor. Tabanım karnıyla buluştuğu saniye ayağımı yakalıyor. Bunun üzerine tam da kendimi yenilgiye hazırlamışken beklentimin aksine kahkahayla gülerek ayakkabımı bırakıyor ve masaya yaslanıyor. Arkasındaki diğer iki kütüphaneci şaşkınlıktan ağızları açık bize bakıyorlar. Şaşkınlıklarında, aramızda geçen mücadele mi yoksa Roland'ın mizah anlayışı mı ağır basmış durumda emin değilim.

“Mackenzie,” diyor kollarını düzeltirken. “Bu işi sahiden istiyor musun?”

“Henüz işin tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum,” diyor Meredith. “Ağız iyi laf yapıyor ve yumruk atıyor. Anladık. Ama o daha bir çocuk. Şaka...”

Roland'ın elini havaya kaldırmasıyla Meredith'in cümlesi yarıda kalıyor. Fakat bu esnada Roland'ın gözleri sadece bana kilitlenmiş durumda. Bakışları içten, yüreklendirici. “Bunu istiyor musun?” diye soruyor yeniden.

İstiyorum. Yanımda kalmanı istiyorum. Zaman ve hastalığın her geçen gün seni benden çalıyor. Ancak bu şekilde yakınınızda olabileceğimi açık bir şekilde ifade etmiştin. Bu şansını geri tepmeyeceğim.

“İstiyorum,” diye yanıtlıyorum sakince.

Roland sırtını dikleştiriyor. “O zaman ben de göreve başlamanı onaylıyorum.”

Meredith şok olmuşçasına bir ses çıkarıyor.

“Sana karşı bile soğukkanlılığını yitirmedi, Meredith. Başlı başına bu dahi önemli bir kıstas,” diyor Roland. Ardından yüzünde beliren gülümsemeyle ekliyor: “Mücadelesine gelince; bu konuda karar verecek en yetkili ismin ben olduğumu düşünüyorum. Bana kalırsa, yeteneği hiç de yabana atılacak cinsten değil.” Bakışlarını önce bana, ardından sana çeviriyor. “Dişli bir kız yetiştirmişsin, Antony.” Sonrasında Allen’a dönüyor. “Sen ne dersin?”

Sakallı Kütüphaneci, başını kaldırmadan parmaklarını masaya vuruyor bir müddet.

“Ciddi ciddi düşünüyor olamazsın...” diye homurdanıyor Meredith.

“Bunu onaylasak bile,” diyor Allen, “kurallara karşı gelirse görevinden azledilir.”

“Böyle bir durumda tüm sorumluluk senindir, Roland,” diye ekliyor Meredith.

Roland bu meydan okumaya sadece tebessümle karşılık veriyor.

Bir adım öne çıkıyorum. Elimden geldiğince gür bir sesle, “Kabul,” diyorum.

Allen usulca ayağa kalkıyor. “O zaman ben de göreve başlamanı onaylıyorum.”

Meredith bir müddet ters ters baktıktan sonra o da ayağa kalkıyor. “Tek kişinin itirazı bir işe yaramıyor. Çoğunluk kararı uyarınca ben de onaylamak durumdayım.”

İşte o anda elini omzuma götürüyorsun. Parmak uçlarından hissedebiliyorum gururunu. Gülümsüyorum.

Yüzünü kara çıkarmayacağım.

Senin için başaracağım.

ALTI

Roland'ın önderliğinde Arşiv'den çıkarken esniyordum. Saatlerdir oradaydım ve gecenin sona ermekte olduğunu kestirebiliyordum Yerde oturmaktan kemiklerim ağrıyordu ama yine de Ben'le geçirdiğim kısa süre için değerdı.

Ben'le değil, biliyordum. Ben'in *rafiyla*.

Koridorlardan geçip avluya çıkarken omuzlarımla ufak daireler çizdim. Saatlerdir sırtımı raflara dayamaktan her yanıml tutulmuştu. Sağda solda birkaç Kütüphaneci vardı. Kütük, not defterleri ve hatta ara ara açık çekmecelerle uğraşıp duruyorlardı. Uyuyup uyumadıklarını merak ettim. Başımı kaldırıp kubbe biçimindeki renkli cam tavana baktım. Sanki arkalarında gece varmış gibi biraz daha koyuydular. Derin bir nefes aldım. Girişteki masaya vardığımızda kendimi daha iyi, daha sakin hissediyordum artık.

Kır saçlı, siyah kemik gözlüklü ve keçi sakalının ardında sert suratlı bir adam bizi bekliyordu. Roland'ın müziği kesilmişti.

“Patrick,” dedim. En sevdiğim Kütüphaneci olduğu söylenemezdi. İkimiz de göreve aşağı yukarı aynı zamanlarda başlamıştık. Yıldızımız pek barışık değildi.

Beni görür görmez dudaklarını büzdü.

“Bayan Bishop,” dedi sert bir biçimde. Güneyli olmasına karşın bölgeye has, sözcükleri uzatarak telaffuz etme alışkanlığını kısa cümleler kurarak ve sessiz harfleri kısa keserek gidermeye çalışıyordu. “Bu tarz yinelenen itaatsizlikleri yıldırıma çalıştıgımızı biliyorsunuz.”

Roland gözlerini devirerek Patrick'in omzuna dokundu.

“Bir zararı yok.”

Patrick Roland'a dönüp baktı. "Bir faydası da yok ama. Durumu Agatha'ya bildirmem gerek." Bakışlarını bana çevirdi. "Duydunuz mu, Bayan Bishop? Hakkınızda tutanak tutmam gerek."

Şu Agatha'nın kim olduğuna dair bir fikrim yoktu ancak tanışmak istemeyeceğim biri olduğuna adım gibi emindim.

"Bir sebebi var ki bunlara kural deniyor, Bayan Bishop. Arşiv'de ziyaret saati olmaz. Koruyucular kafalarına estiği gibi Tarihlerin yanına giremezler. *Makul* bir gerekçeniz olmadığı takdirde raflar arasında elinizi kollunuzu sallayarak dolaşamazsınız. Anlaşıldı mı?"

"Elbette."

"Peki bu, anlamsız ve can sıkıcı uğraşınıza bir son vereceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Elbette hayır."

Roland ister istemez bir kahkaha koyverdi. Ardından bana bakıp göz kırptı. Patrick'in derin bir iç çekerek gözlerini ovuşturduğunu görünce içimdeki zafer coşkusuna engel olamadım. Ne var ki not defterine uzandığında tüm sevincim kursağımda kalmıştı. İhtiyacım olan son şey sicilime bir ihtar işlenmesiydi. Roland da durumun farkına varınca eliyle yavaşça Patrick'in koluna dokundu.

"Tarih demişken," diye atıldı hemen, "peşine düşmeniz gereken biri yok muydu, Bayan Bishop?"

Fırsatı yakalamışken kaçırmak olmazdı.

"Doğru ya," dedim ve ardından çabucak kapıya yöneldim. İkisinin de alçak ve gergin bir ses tonuyla konuştuklarını duyabiliyordum ama arkama dönmemem gerektiğinin de bilincindeydim.

On iki yaşındaki Thomas Rowell'i bulup İade'ye teslim etmekte hiçbir sıkıntı yaşamadım. Mücadele etmek bir yana, fazla soru bile yöneltmek-sizin kapıdan içeri girmeye razı oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım karanlık koridorlarda *bir şeye* değil de birine rastlamak onu mutlu bile etmişti. Gecenin geri kalanını, bulunduğum bölgedeki

kapıları birer birer test ederek geçirdim. İşim bittiğinde koridorlar (ve yerdeki birkaç nokta) çoğunlukla tebeşirle işaretlediğim X, tek tük de daire işaretleriyle dolup taşmıştı. Buraya girerken işaretlediğim iki ayrı numaralı kapıya doğru yönelmiştim ki anahtarım ile açılan bir üçüncüsünü daha keşfettim.

I numaralı kapı üçüncü kattaki deniz tasvirli tablonun olduğu yere açılıyordu. II numaralı kapı, Coronado lobisindeki basamakların yan tarafına açılıyordu.

Peki ya III numaralı kapı? Açıldığı yer karanlıktan ibaretti. Boşluktan. O zaman niçin kilitli değildi ki? Merakla kapının eşliğinden geçip karanlığa doğru bir adım attım ve kapıyı arkamdan kapattım. Ortam sessiz ve dardı. İçeride öylesine yoğun bir toz kokusu vardı ki her nefeste tadını bile alabiliyordum. Sağımdaki ve solumdaki duvarlara uzanabiliyordum. Derken, parmaklarım duvarlara yaslanmış ahashap direklerle buluştu. Bir dolapta mıydım?

Yüzüğümü parmağıma geri geçirip karanlıkta el yordamıyla ne olduğunu anlamaya çalışırken cebimdeki kâğıda yeni bir ismin yazılmakta olduğunu hissettim. *Yine mi?* Artık yorgunluktan kırılan bedenimin yanı sıra beynim de zonkluyordu. Tarih'in beklemesi gerekecekti. Öne doğru bir adım attığımda kaval kemiğim sert bir yüzeye çarptı. İçimde giderek artan klostrofobiyi bastırmak için gözlerimi yumdum. Nihayet birkaç adım ötede bir kapı olduğunu fark edince rahat bir nefes alıp metal kapı kolunu hızla çevirdim.

Kilitliydi.

Az önce girdiğim kapıdan Koridor'a geri dönüp başka bir yol seçebilirdim ama aklımdaki soru işareti beni engelliyordu: Neredeydim ben? Kulak kesilip etrafı daha dikkatli dinlemeye koyuldum. Gelgelelim hiçbir ses yoktu. İçerideki toz ve kapının ötesindeki sessizliğe bakılırsa terk edilmiş bir yerde olmalıydım.

Dedem, kilitli bir kapıdan geçebilmek için daima iki yol olduğunu söylerdi: Ya anahtarla ya da güç kullanarak. Yanımda bu kapıyı

açacak bir anahtar olmadığına göre geriye tek bir seçenek kalıyordu. Sırtımı arkaya yasladım, bacağımı yukarı kaldırıp tabanımı kapının ahşap bölmesine dayadım. Ardından ayakkabımı, kapı kolunun metal çerçevesine denk gelecek şekilde sola doğru kaydardım. Hedefi doğru aldığıma emin olmak için ayağımı birkaç kez kendime doğru çekip ittikten sonra derin bir nefes aldım ve belirlediğim noktaya bir tekme savurdum.

Ahşaptan çatırtıya benzer bir ses çıkmasıyla birlikte kapı hafifçe yerinden oynadı. Gelgelelim yeterli değildi. İkinci bir darbeye daha ihtiyaç vardı. Bunun üzerine bir kez daha vurunca kapının nihayet ardına kadar açılmasıyla birlikte süpürgeler ve bir temizlik kovası taş zemine devrilip etrafa saçıldı. Etrafı incelemek için dağınıklığın üzerinden atlayıp baktığımda her yanı çarşaflarla kaplı bir odada buldum kendimi. Tezgâhlar, pencereler, zeminin büyük bir kısmı da çarşaflarla örtülüydü. Birkaç adım ilerideki duvarda elektrik düğmesini görünce örtülerin üzerinden geçip düğmeye uzandım.

Işığı açmamla beraber cızırtılı bir ses sardı etrafı. Aydınlatma fersiz olduğu kadar gözü de alıyordu. Gözlerimi kısıp düğmeyi hemen kapattım. Pencereleri örten çarşafların ardından belli belirsiz bir gün ışığı azar azar içeriye aydınlatıyordu. (Belli ki saat, tahmin ettiğimden daha da geç olmuştu.) Geniş odada pencerenin yanına gelip derme çatma perdeleri aşağıya çekmemle birlikte her yer toza ve seher aydınlığına boğuldu. Pencereler doğrudan kaldırıma bakıyor, tepedeki markiz ise hiç de yabancı...

“Bakıyorum bulmuşsun!”

Kafamı çevirdiğimde annemle babamın çarşaflardan birinin altından eğilerek içeri girdiklerini gördüm.

“Neyi bulmuşum?”

Annem, sanki bir şatoyu gösterirmiş gibi etraftaki tozu, çarşafları, tezgâhları ve kırık süpürgeleri işaret ediyordu.

“Bishop Kafe’yi.”

Bir an için nutkum tutuldu.

“Lobideki *Kafe* yazısı ele verdi, değil mi?” diye sordu babam.

Lobiden gelmiş olsaydım, belki... Koridor’dan geçip kendimi annemin yeni projesinin ortasında bulduğuma hâlâ inanamıyordum. Afallamıştım. Fakat yıllar boyunca yalan söylemenin bana öğrettiği bir şey varsa o da karşı tarafa şaşkınlığımı asla belli etmemekti. Bu sebepten yüzüme hemen bir gülücük kondurdum ve durumu çaktırmadan akışına bırakmaya karar verdim.

“Evet, içime doğmuştu,” dedim bir taraftan perdeden bozma örtüyü katlarken. “Erken uyanınca bir bakayım dedim.”

Pek inandırıcı bir yalan olmamakla beraber annem zaten dinlemiyordu. Etrafta bir oraya bir buraya koşturup duruyor, çarşafı kaldırıken doğum günü mumlarını üflemeğe hazır bir çocuk gibi nefesini tutuyordu. Oysa babam, gözlerini üzerimdeki koyu renk ve uzun kollu kıyafetime çevirmiş, sözlediklerime şüpheyle bakıyor gibiydi.

“Ee, dedim,” hiç bozuntuya vermeden canlı bir sesle. Zira düşüncelerini bastıracak kadar yüksek sesle konuşsam dikkatini dağıtabileceğimi biliyordum. “Sizce bu örtülerden birinin altında kahve makinesi var mıdır?”

Bu sorum karşısında babamın gözleri birden ıslıl ıslıl parlayıverdi. Başkaları için su, yemek, barınak neyse babam için de kahve oydu. Üniversitenin tarih bölümünde verdiği üç ayrı ders ile bitmek bilmeyen makaleleri arasında gidip gelirken öncelik listesinin ilk sıralarında kafein geliyordu. Bence annem, babamı bir kafe açma hayalini desteklemesi için sadece bir üniversiteden gelen iş teklifi ve sınırsız kahve garantisiyle kandırıyordu.

Esnemeyi bastırmaya çalışmam babamın dikkatinden kaçmamıştı.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi.

“Sen de öyle,” diye karşılık verirken, bir zamanlar kahve öğütücüsü olarak kullanıldığını tahmin ettiğim bir aletin üzerindeki örtüyü çektim. “Hey, baksanıza!”

Babamın, “Mackenzie...” diye üstelemesine aldırış etmeksizin aletin düğmesine bastım. Öğütücü olduğu kesindi ama sanki kendi parçalarını, içindeki metal aksamları öğütüyor gibi bir gürültüyle babamın sesi de arada kaynayıp gitmişti. Şimdi sadece iç gıcıklayıcı gürültü karşısında yüzünü buruşturmakla meşguldü. Alelacele kapatma düğmesine basarak aletin acı çekermiş gibi çıkardığı sesi kesmiştim ama odadaki yanık ekmeği andıran kokuyla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu.

Temizlik malzemelerinin bulunduğu dolaba bakmaktan kendimi alamayınca annem de bakışlarımın izini sürmüş olacaktı ki doğruca dolabın kapısına yöneldi.

“Burada ne olmuş acaba?” dedi kırık menteşelerinden sallanan kapıya dokunarak.

Omuzlarımı silktim ve fırının, daha doğrusu fırın olduğunu düşündüğüm aletin yanına gidip kanırtarak kapağını açtım. Olabildiğine eski ve yanık içindeydi.

“Ben de acaba kapkek mi pişirsek diyordum,” diye atıldı annem. “Hoşgeldin’ kekleri!” Tabii bunu, kuru bir *hoşgeldin* gibi değil de, coşkulu bir *Hoşgeldin!* diyerek söylemişti. “Hani, geldiğimizi herkes duysun diye. Ne dersin, Mac?”

Sorusuna cevap olarak fırının kapağına hafifçe dokunmamla birlikte *pat* diye bir ses yükseldi. Parçalarından biri fırlayıp *dinkdinkdink* sesi eşliğinde annemin ayakkabısına çarpıp durana kadar yerdeki taş zeminde yuvarlandı.

Gel gör ki yüzündeki gülümseme hâlâ olduğu gibi duruyordu. Öyle ki, o abartılı “her şey yolunda” tavrı ve şevkini görmek sinirimi bozuyordu. Oysa dışarı yansıtmadığı o iç dünyasını da görmüştüm. Gerçek hayattaki tavrı bir rolden ibaretti. Ben’i kaybetmiştim. Onu da kaybetmek istemiyordum. Omuzlarından tutup silkelemek istiyordum kendine gelsin diye. Konuşmak istiyordum... ama ne söyleyecektim ki? İç dünyasını tüm samimiyetiyle bana açması için ne diyeceğimi,

böyle davranarak her şeyi daha da berbat ettiğini görmesi için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Bunun üzerine işe, aleni gerçeği dile getirerek başlamaya karar verdim. “Korkarım bunda pişirmeye kalkarsak elimizde kalacak.”

Beni yanlış anlamış veya söylediğimi işine geldiği gibi yorumlamış olacaktı ki neşeyle, “Tamam o zaman,” dedi eğilip yerdeki metal civatayı alırken. “Biz de bunu tamir ettirene kadar evdeki fırını kullanırız.”

Topuklarının üstünde arkasına döndü. Bir an önce işe koyulmaya hazırdı bile. Başımı çevirip babama bakındım belki derdime ortak olur ümidiyle ama o da kafenin önündeki kaldırıma çıkmış, yukarıdaki markizi incelemekle meşguldü.

“Sallanmasana, Mackenzie,” diye bağıırıyordu annem kapının arkasından. “Ne demişler...”

“Biliyorum, biliy...”

“Erken kalkan yol alır...”

Güneş huzmelerinin süzölmeye başladığı camdan dışarı baktım ve annemin ardından evin yolunu tuttum.

Sabahın geri kalanını, evde *Hoşgeldin!* kekleri pişirerek geçirdik. Daha doğrusu babam, halletmesi gereken işleri olduğunu bahane ederek ortadan kaybolmuş, annem kekleri pişirirken ben de meşgulmüşüm gibi görünmek için elimden gelen tüm çabayı göstermişim. Aslında duş alıp birkaç saat uyumak işime gelirdi ama odadan çıkmaya her yeltenişimde annem elime bir şeyler tutuşturmaktan geri durmuyordu. Fırından yeni bir tepsi dolusu kek çıkardığı sırada kaşla göz arasında cebimdeki Arşiv kâğıdını çıkarıp kontrol ettim ama bomboştu.

Rahat bir nefes aldım. Neden sonra aklıma geldi; kâğıtta yazılı bir isim olması gerekiyordu aslında. Kafedeki dolaptan çıkmaya çabaladığım sırada bacağımda bir şey hissettiğime yemin bile edebilirdim. Ama liste boş olduğuna göre, demek ki bana öyle gelmişti. Kâğıdı katlayıp cebime tıktırırken annem de kek tepsisini tezgâha koyuyordu. Tepsinin üzerini bir bezle örttü. Derken bir anda Ben

geldi aklıma. Her defasında sıcak olduğuna aldırmadan elini yakma pahasına parmak uçlarında yükselip havlu bezin altından bir parça koparırdı. Göğsüme yumruk yemişçesine bir acıyla gözlerimi kapadım. Acı geçene kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Yalvar yakar annemden izin koparıp giysilerimi değiştirme bahanesiyle odama girdim. Üstümdekilere Koridor'un, Arşiv raflarının ve toz içindeki kafenin kokusu sinmişti. Hemen bir kot pantolon ve temiz bir gömlek giydim. Gelgelelim saçlarımı bir türlü şekle sokamayınca sonunda pes edip valizimden sarı bir bandana çıkardım ve karışıklığı mümkün olduğunca kamufle etme çabasıyla saç bandı gibi başıma bağladım. Dedemin anahtarını yakamdan içeri gizlerken zemindeki siyah lekelerle kaydı yine gözlerim. Kanlar içindeki çocuk geldi aklıma.

Dizlerimin üzerinde yere çömeldim ve yüzüğümü çıkarıp parmak uçlarımla parkeye dokunurken kapının dışından gelen fırın tepsisi gürültüsünü duymazdan gelmeye çalıştım. Gözlerimi kapayınca ahşap döşemeden gelen mırıltılar yavaş yavaş...

"Mackenzie!" diye seslendi annem.

İç çekerek gözlerimi kırptırdım. Doğrulup ayağa kalktığım sırada annemin kapıya hızlı hızlı vurduğunu işittim. "Kaytarmıyorsun ya?"

"Geliyorum," diye bağırdım yüzüğümü alelacele parmağıma geçirirken. Ayak seslerinden mutfığa döndüğü anlaşılıyordu. Oda-dan çıkmadan önce bir kez daha yerdeki lekeye baktım ve ben de mutfağın yolunu tuttum. Tezgâhın üstü çiçek bahçesi gibi jelatine sarılı kapkeklerle donatılmıştı bile. Annem bir taraftan sepeti keklerle doldurup apartman sakinlerinden bahsederken aklıma bir fikir geldi.

Dedem bir Koruyucu olabilirdi ama aynı zamanda bir dedektifti de. Duvarları okumanın yanı sıra insanlara sorarak da aradığın cevapları bulabilirsin, derdi. Yalnız kalabilirsem odamın hikâyesini kendisinden dinleyecektim dinlemesine ama bu süre zarfında Coronado'yla ilgili merak ettiklerimi bizzat içinde yaşayan insanlara sormaktan daha iyi bir çözüm düşünemiyordum.

“Anne, baksana,” dedim gömleğimin kollarını yukarı doğru kıvrırken. “Eminim senin daha bir sürü işin vardır. İstersen sepeti ver de kekleri ben dağıtayım. Ne dersin?”

Bir an öylece yüzüme bakakaldı. “Ciddi misin? Gerçekten bunu yapar mısın?” Yardım etmeye gönüllü olmam karşısında hayrete kapılmış gibiydi. Evet, aramızda her şey süt liman değildi belki. Belki işime geldiği için yardım etmeyi teklif etmiştim ama yine de...

Son keki de koyduktan sonra sepeti tezgâhın üzerinden bana doğru itti.

“Tabii,” dedim yüzüme bir gülücük kondurarak. Kocaman, içten bir gülümsemeyle karşılık verince kendimi kötü hissetmemeye ramak kalmıştı ki kollarını etrafıma dolayıp sarılmasıyla kafamın içinde akordu bozuk yaylılar, kapı gıcırıltıları ve bilumum gürültü hep bir ağızdan bangır bangır çalmaya başladı. Sonra bir de mide bulantısı başladı.

“Teşekkür ederim,” dedi daha da sıkı sarılarak. “Ne de düşüncelidir benim kızım.” Kulağımı tırmalayan sesler arasında ne dediğini zar zor duyabiliyordum.

“Yahu... ne var bunda,” dedim bir yandan aramızda bir duvar olduğunu hayal etmeye çalışırken. “Anne,” dedim en sonunda. “Nefes alamıyorum.” Bunun üzerine kahkaha atıp geri çekildi. Başım hâlâ dönüyor olabilirdi ama en azından artık özgürdüm.

“Pekâlâ. Haydi o zaman, marş marş,” diyerek arkasını döndü. Başkası söylese bir görevi yerine getirmek için bu kadar mutlu olacağıma inanmazdım.

Kapıdan çıkıp koridorda yürümeye başladım. Umarım annem hepsini tek tek saymamıştır diye düşünürken keklerden birinin ambalajını açıp yemeye başlamıştım bile. Koluma astığım sepet ben yürüdükçe ileri geri sallanıyordu. İçindeki keklerin her biri ayrı ayrı ambalajlanmış ve hepsine, özenli bir elyazısıyla *BISHOP* yazılı etiketlerden iliştilmişti. Bir sepet dolusu konuşma bahanesi, diye geçirdim içimden.

Daha fazla oyalanmadan işe koyulsam iyi olacaktı. Coronado, lobi ve beraberindeki altı kat olmak üzere toplamda yedi katlı bir binaydı ve her kata *A* dan *F*'ye kadar altı daire düşüyordu. Onca daire arasında illa ki birileri binanın geçmişiyile ilgili bir şeyler biliyor olmalıydı.

Belki biliyorlardı ama görünüşe bakılırsa kimse evinde değildi. Hem annemin hem de benim planlarım suya düşmüştü anlaşılan. Hafta içi sabah geç bir saatte kimi bulacağımızı sanıyorduk ki zaten? 3F'den çıkıp 3E ve 3D'nin kapısına vurdum ama ikisinden de çıt çıkmıyordu. 3C'nin kapısını çalmaya yeltenmedim bile zira kapıya iştirilmiş küçük kâğıttan, boş olduğu anlaşılıyordu. 3B'ye geldiğimde içeride birilerinin olduğunu bildiren boğuk seslere karşın cevap veren olmadı. 3A'nın kapısını da sabırsızca üst üste tıklattıktan sonra artık iyice sinir olmaya başlamıştım. Bunun üzerine her kapının önüne birer kek bırakmakta buldum çareyi.

Bir üst kat da aşağıdan pek farklı sayılmazdı. 4A, B ve C'den sonra 4D'ye de bir tane bırakıp yoluma devam ediyordum ki kapı ardına kadar açıldı.

“Genç hanım,” dedi bir ses.

Başımı çevirip baktığımda, sesin sahibinin, elinde az önce bıraktığım kekle kapının eşiğinde dikilen irice bir kadın olduğunu gördüm. Öyle ki kapının pervazında dururken, kalıbından henüz çıkarılmamış kabarık bir keki andırıyordu sanki. İstese kolaylıkla beni ezip geçeceğine şüphem yoktu.

“Adınız nedir? Ayrıca bu güzel ikramı neye borçluyuz?” diye sordu. Kek, kadının avcunun içinde minik bir yumurta gibi görünüyordu.

“Mackenzie,” dedim bir adım öne gelerek. “Mackenzie Bishop. Ailemle birlikte 3F'ye yeni taşındık. Ayrıca zemin kattaki kafeyi yeniliyoruz.”

“Güzel. Tanıştığımıza memnun oldum, Mackenzie,” dedi elim elinin içinde kaybolurken. Dokununca duyduğum sesler daha ziyade

alçak tonlarda zili andıran ve kumaş yırtılmasına benzer seslerdi. “Ben, Bayan Angelli.”

“Memnun oldum.” Elimi mümkün olduğunca nazik bir biçimde geri çektim.

Derken bu sefer farklı, tüylerimi diken diken eden bir ses ilişti kulağıma. Belli belirsiz bir miyavlama sesiydi bu. Bayan Angelli engeliyle karşılaşan çaresiz kedi kadının bacakları arasından kendine bir yer açıp koridora fırladığında geriye doğru sıçrayıverdim.

“Jezzie,” diye bağırdı Bayan Angelli. “Jezzie, gel buraya.” Ufak tefek siyah bir kediydi. Sahibinin yanından hızla uzaklaşarak hareketlerini tartıyormuşçasına ona bakıyordu. Ardından dönüp bakışlarını bana çevirdi.

Kedilerden nefret ederdim.

Daha doğrusu asıl nefret ettiğim onlara *dokunmaktı*. Bu sadece kediler için değil, tüm hayvanlar için geçerliydi. Bir bakıma hayvanlar da insanlar gibiydi. Tek farkları sıfır ego ve safi idden; yani sıfır mantık, safi duygulardan ibaret olmalarıydı. Bu nedenle benim için kediler tüyle kaplı birer duygu bombasından farksızdı.

Bayan Angelli, Jezzie’yi yakalayacağım derken kapının eşiğinden öne doğru atıldığı sırada tökezleyip az kalsın düşüyordu. Tüy yumağı sahibinden kaçma çabasıyla üzerime doğru seğirtince aramıza kek sepetini koyup kendimi hızla geriye attım.

“Yaramaz pisi seni,” diye homurdandım dişlerimin arasından.

“Ah. Pek munistir o, ablası.” Bayan Angelli, şimdi muhtemelen korkudan ölmüş veya felç geçirmiş numarası yapan kedisini kucığına almak için eğildiğinde, açık kapıdan saniyelik de olsa içeriği görme imkânı buldum.

Evin içi tika basa antika eşya doluydu. *Bir insan evinde niçin bu kadar eşya bulundurur ki?* diye merak etmekten kendimi alamadım.

“Eski eşyalara meraklısınız anlaşılan,” dedim.

“Ha, evet,” dedi doğrulurken. “Koleksiyonerim.” Jezzie şimdi Bayan Angelli’nin koluyla gövdesi arasında bir çanta gibi hiç hareketsiz duruyordu. “Tarihi parçalara merakım var diyelim. Peki ya sen, Mackenzie? Sen de eski eşyaları sever misin?”

Sevmek diyemezdim ama yeni eşyalara kıyasla daha fazla anı barındırdıklarından *şaydalı* olduklarına kuşkum yoktu.

“Coronado’yu sevdim mesela,” dedim. “O da eski sayılır, değil mi?”

“Kesinlikle. Muhteşem bir tarihi yapı. Yüzyılı aşkındır ayakta. İnanabiliyor musun? Coronado buram buram tarih kokan bir binadır.”

“Hakkında bir sürü şey biliyor olmalısınız, o zaman.”

Bayan Angelli huzursuzca kıpırdandı. “Ohoo, böyle bir yerde kimse ne olduğunu tam olarak bilemez ki. Bir sürü hikâye, söylenti...” Sesi giderek canlılığını yitirdi.

“Sahiden mi?” dedim neşeli bir ses tonuyla. “Sıradışı hikâyeler de var mı peki aralarında?” Hemen ardından aşırı hevesli görünmüş olabileceğimi düşünüp ekledim: “Arkadaşım buranın hayaletler, iskeletler ve gizemlerle dolu bir yer olduğunu düşünüyor da...”

Bayan Angelli kaşlarını çatarak Jezzie’yi evin içine bıraktığı gibi kapıyı örtüp kilitleyiverdi.

“Kusura bakma,” dedi durup dururken. “Ben de tam dışarı çıkıyordum. Şehirde bir ekspertiz işim var da.”

“Ah,” dedim şaşkınlıkla. “Belki müsait olduğunuz başka bir zaman konuşuruz?”

“Başka bir zaman,” diye tekrarladı ve kendinden beklenmeyecek bir hızla yanımdan uzaklaştı.

Giderken arkasından baktım. Kesin *bir şeyler* biliyordu. Birinin gerçekleri bilip de paylaşmak istemeyeceği hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Belki de duvarlardaki izleri okumaya devam etmeliydim. En azından onlar tarafından reddedilme olasılığım yoktu.

Basamakları çıkarken taş zeminle buluşan adımlarımın yankısı eşliğinde beşinci kata vardım fakat burası da tam bir hayal kırıklı-

ğıydı. Önceki katlarda yaptığım gibi beşinci kattaki kapıların önüne de birer kek bırakırken içimden, acaba buradaki daireler boş mu, yoksa insanlar mı dost canlısı değil, diye düşünmeden geçemedim. Koridorun ucundaki merdiven boşluğuna açılan kapıya uzandığım sırada kapının aniden açılmasıyla birine çarptım. O hızla geriye doğru sendeleyip sırtımı duvara yaslamış olsam da kekleri kurtaracak kadar hızlı davranamamıştım.

Yüzümü buruşturarak sepetin yere düşme sesini duymayı beklerken nedense çıt çıkmamıştı. Gözümü açtığımda karşımda bir çocuk, kek sepetini kolları arasında tutarken bir yandan da havaya dikilmiş saçları ve çarpık gülümsemesiyle bana bakıyordu. Kalbim hızla atmaya başladı.

Karşımdaki, dün gece üçüncü katta gördüğüm esrareniz çocuktan başkası değildi.

“Özür dilerim,” dedi sepeti bana doğru uzatırken. “Bir şeyin yok ya?”

“Yok,” dedim doğrularak. “İyiym.”

Elini uzattı. “Wesley Ayers,” dedi benim de elimi uzatıp tokalaşmamı beklerken.

İçimden gelmemesine karşın kabalık da etmek istemiyordum. Sepet sağ elimde olduğundan, beceriksizce sol elimi uzattım. Elime dokunmasıyla beraber sağır edici ses kalabalığı kulaklarımda çınlayarak beynime doğru hücum etti. Wesley sanki koca bir rock grubundan ibaretti. Gürültüye basgitar, bateri, arada da cam kırıklarına benzer sesler eşlik ediyordu. Söz konusu gürültü patırtıyı bastırmaya çalıştıkça sanki daha da dizginlenemez bir hal alıyordu. Sonra ne olduysa tokalaşmak yerine teatral bir selamın ardından dudaklarını elime değdirmesiyle bir an nefesim kesildi. İnsanın yüreğini pır pır ettiren, midesinde kelekler uçuşturan cinsten değil; gerçek anlamda nefes kesen, beynini yerinden oynatan dayanılmaz bir histi bu. Yanaklarımla kıkırmızı kesildiğini hissettim. Fark etmeden kaşlarımı çatmış ola-

caktım ki rahatsızlığımı yanlış yorumlayıp kahkayla gülmeye başladı. Bu sırada elimi bırakmak suretiyle beni tüm o gürültü ve basınçtan da kurtarmış oldu.

“Ne?” dedi. “Âdettendir. İki taraf karşılıklı olarak sağ elini uzatırsa tokalaşılır. Biri sağ, diğeri sol elini uzatırsa öpülür. Ben de bilerek sol elini uzattın zannetmiştim.”

“Hiç de bile,” dedim terslenerek. Sessizliğe kavuşmuş olabilirdim ama az önceki hengâmenin tesirinden hâlâ kurtulabilmiş değildim. Ayaklarımı sürüyerek yanından geçip merdivenlere yöneldiğim sırada sırtını koridora verip bana doğru döndü.

“4D’de oturan Bayan Angelli,” diye sürdürdü konuşmasını. “Hep elinin öpülmesini bekler. Taktığı onca yüzükle biraz sıkıntılı oluyor doğrusu.” Sol elini kaldırıp parmaklarını kıpırdattı. Kendisinde de birkaç tane vardı.

“Wes!” diye bağırıldı genç bir ses, koridorun ortasındaki açık kapıdan. Sarı-kızıl, küçük bir kafa 5C’nin kapısından koridora uzanıyordu. Kapıyı çaldığımda açmadığı için sinirlenmem gerekiyordu aslında ama kendimi hâlâ yerdeki damalı halıya çökmek için zor tuttuğumdan sinirlenecek mecalim bile kalmamıştı. Wesley, kızı duymazdan gelerek gözlerini benden ayırmamakta kararlıydı. Yakından bakınca açık kahverengi gözlerinin etrafına göz kalemi çektiğinden artık yüzde yüz emindim.

“Dün gece koridorda ne yapıyordun öyle?” diye sordum sıkıntımı gizlemeye çalışarak. Boş bir ifadeyle bakınca ekledim. “Üçüncü kat koridorundan bahsediyorum. Gece geç bir saatti hani?”

“O kadar da geç değildi aslında,” dedi omuzlarını silkerek. “O saatte şehirdeki kafelerin yarısı hâlâ açıktı, örneğin.”

“O zaman niye o dediğin kafelerden birinde değil de koridorda oturuyordun?” diye sordum.

Sırıttı. “Üçüncü kat hoşuma gidiyor. Çok... sarı.”

“Pardon?”

“Sarı, diyorum.” Kolunu uzatıp siyaha boyalı tırnaklarıyla kâğıt kaplı duvara dokundu hafifçe. “Yedinci kat mordur, mesela. Altıncı kat mavi. Beşinci kat,” etrafı göstererek ekledi, “gördüğün gibi kırmızı.”

Ne renk olursa olsun; fark eder mi? diyecektim ama vazgeçtim.

“Dördüncü kat yeşil. Üçüncü kat sarı; aynı başındaki bandana gibi. Retro. Hoş.”

Elimi saçlarıma götürdüm. “Peki ya ikinci kat?”

“Kahverengiyle turuncu arası ne olduğu belirsiz bir renk o,” diye yanıtladı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Bana hepsi de biraz gri gibi görünüyor.”

“Zamanla alışsın,” dedi. “Ee, yeni mi taşındınız? Yoksa hobi olarak apartman koridorlarında gezinip yiyecek dağıtmaktan zevk mi alırsın?” diye sorarken gözleriyle elimdeki sepeti işaret etti.

“*Wes*,” diye seslendi kız yeniden, bu kez ayağını sertçe yere vurarak. Fakat Wesley, duymazdan gelme konusunda oldukça kararlıydı. Muzip bir ifadeyle bana göz kırpmakla yetindi. Kızın yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Bir ara içeri girip gözden kayboldu. Çok geçmeden geri döndü, bu sefer silahlıydı.

İçeriden aldığı kitabı etkileyici bir biçimde nişan alarak havaya fırlattığı ara gözümü kırpmış veya ne olduğunu kaçırmış olacaktım ki saniyeler içinde gözümü açıp kapamamla birlikte Wesley’nin, kitabı elinde tuttuğunu gördüm. Hâlâ bana gülümsüyordu.

“Geliyorum, Jill.”

Kitabın tozunu alır gibi bir iki kez pat pat vurduktan sonra gözlerini kek sepetine dikti. “Şu elindeki sepet yüzünden az kalsın ölüyordum. Sanırım bir ödülü hak ettim,” derken elini kurdele ve etiketlerle sarılı jelatinler arasına daldırmıştı bile.

“Buyur, tabii,” dedim. “Sen de burada yaşıyorsun, o zaman?”

“Pek sayılm... aaah! Yaban mersinli.” Keklerden birini alıp ambalajın üzerindeki etiketi okudu. “Sen de Bishop olmalısın, yanılmıyorsam.”

"Mackenzie Bishop," dedim. "Üç F."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mackenzie," dedi elindeki keki bir iki kez havaya fırlatıp tutarken. "Sizi bu eski şatoya hangi rüzgâr attı?"

"Annem. Aşağıdaki kafeyi yenilemeyi kendine iş edindi."

"Çok heyecanlısın bakıyorum," dedi.

"Ondan değil. Sadece, burası... çok eski." *Bu kadar bilse yeter*, diye uyardı kafamın içindeki bir ses.

Koyu renk kaşlarından tekini havaya kaldırdı. "Örümceklerden mi korkuyoruz yoksa? Toz? Hayaletler?"

"Hayır. Öyle şeyleri dert etmem." *Buradaki her şey aynı senin gibi gürültülü çünkü.*

Gülümsemesi alaycı ama bakışları içtendi. "O zaman nedir seni rahatsız eden?"

Bu kez içeriden başka bir kitapla geri dönen Jill sayesinde cevap vermekten kurtulmuştum. Bir taraftan da, Wesley'nin tek elinde kitap, öteki elinde kek tutarken ikinci bir saldırıyı nasıl alt edeceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Fakat arkasını dönüp teslim bayrağını kaldırmıştı bile.

"Tamam, tamam, geliyorum, cadı." Önce elindeki kitabı Jill'e doğru fırlattı. Jill tutamayınca kitap yere düştü. Ardından yine o alaycı gülümsemesiyle dönüp bir kez daha bana baktı. "Kek için teşekkürler, Mac." Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen adımın kısaltmasıyla hitap etmeye başlamıştı bile. Ona gününü gösterirdim ya, söyleyiş tarzında yüreğime dokunan bir samimiyet sezdiğimden üstelemedim.

"Görüşürüz."

Az sonra 5C'nin kapısı örtülmüştü fakat ben hâlâ olduğum yer-deydim. Ta ki cebimde bir şeyler yazıldığını hissedene kadar. Bunun üzerine merdivenlere yöneldim ve elimi kotumun cebine daldırıp kâğıdı çıkardım.

Jackson Lermer. 16.

Bu seferki Tarih'in yaşı büyük olduğundan ertelemeye gelmezdi. Yaş ilerledikçe kontrollerini kaybetme ihtimali de bir o kadar artıyor; saatler, hatta dakikalar içinde zıvanadan çıkabiliyorlardı. Üçüncü kata inip elimdeki sepeti merdivenin kenarına bıraktım ve deniz manzaralı tablonun yanına geldiğimde yüzüğümü çıkarıp cebime koydum. Boynumdaki anahtar kordonunu başımın üstünden çıkarıp birkaç tur elimin etrafına dolarken bir yandan da gözlerim duvarın belli belirsiz çatlak kısmındaki anahtar deliğini arıyordu. Derken, buldum ve anahtarı deliğe yerleştirip çevirdim. Boş bir *tıkırtı* sesinin peşi sıra etrafı ışıkla çevrelenmiş kapı yüzeyde belirince içeri girip kendimi yeniden Koridor'un o sonsuz karanlığına bıraktım.

Gözlerimi kapayıp parmak uçlarımı en yakındaki duvara bastırdım. İyice odaklandım ve bekledim ama Koridor'un o boş ve kasvetli görüntüsü ile aynı sahnenin belli aralıklarla griye çalması dışında hiçbir değişiklik yoktu. Duvara dokunduğum müddetçe zaman geriye doğru akıp geçiyor fakat anı hiç değişmeksizin bir fotoğraf karesi gibi aynı şekilde duruyordu. Ta ki sonunda çerçevenin içinde Tarih de belirene dek. Fakat öylesine hızlı bir geçişti ki bu, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuştu bile. Zamanı durdurup yavaşça nefes vererek onu görene dek filmi milim milim öne doğru sarmam gerekti. *Boşluk boşluk boşluk boşluk boşluk boşluk biri boşluk boşluk*. İşte yakaladım. Tipini seçebilmek için anıya odaklanıp mümkün olduğunca sabit tutmaya çalıştım. Üzerinde yeşil bir kapüşonlu ceket vardı. Bu Jackson olmalıydı. Ardından anıyı birazcık daha ileri sardığımda sağdan sola geçip ilk köşeden sağa döndüğünü gördüm.

Gözlerimi kırıştırarak geri çekildiğimde Koridor netleşmeye başlamıştı bile. Jackson'ın izini sürerek köşeyi döndüm. Sonrasında arayı kapatana dek her dönemeçte süreci yineleyerek yola devam ettim. Artık iyiden iyiye yaklaştığımı hissedebiliyordum. Tam dördüncü veya beşinci duvarı okumaya hazırlanırken *duydum*. Fakat bu geçmişin karman çorman boğuk seslerinden biri değil, şimdiki zamana ait

adım sesleriydi. Anıyı bırakıp sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye koyuldum. Köşeyi hızla dönmemle birlikte yüz yüze geldiğim kişi...

Kendimden başkası değildi.

Yüz hatlarım ve sarı bandanamın iki ayrı bulanık yansıması, kontrolünü kaybettikçe gözbebekleri hızla irileşen Tarih'in bakışlarında, tam karşımda duruyordu.

Başını hafifçe yana eğmiş, kızıl kahve karmakarışık saçlarından bir tutam yanağına düşmüş bir halde gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Bazı erkeklerin ergenlikte boyu uzadıkça sıkalaştığı bir dönem olduğu gibi Jackson da açık yeşil kapüşonlusunun içinde bir deri bir kemik görünüyordu. Usulca bir adım geri çekildim.

“Ne oluyor burada?” diye çıkıştı elleri kot pantolonunun ceplerinde. “Eşek şakası mı bu? Korku tüneline miyiz? Neredeyiz?”

Sesimi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak, “Hayır,” dedim, “öyle bir şey değil.”

“Lanet olsun,” derken sesindeki kabadayılık taslar tonun altındaki korkuyu sezebiliyordum. Korku tehlikeliydi. “Buradan bir an önce çıkmak istiyorum.”

Ağırlığını diğer bacağına vererek olduğu yerde huzursuzca dikilirken karşımda sabırsız bir insandan farksızdı aslında. *Neredeyse* farksızdı. Zira insanlardan farklı olarak Tarihler kandan, candan ibaret değillerdi. Yine huzursuzca, bu kez diğer bacağına verdi ağırlığını. Derken, renkli kısmından eser kalmayan kapkara gözleri elime dolamış olduğum kordona kaydı. Kordonun ucunda sallanan metal parlıyordu.

“Sende anahtar var,” diye gösterdi Jackson elimdeki metalin hafif sallantısını gözleriyle takip ederek. “Beni buradan çıkarırsın, değil mi? Ha?”

Sesindeki değişimi ayırt edebiliyordum. Korku giderek öfkeye kayıyordu.

“Peki.” Bu gibi durumlarda dedem hiç istifimi bozmamam gerektiğini söylerdi. *Tarih, kontrolünü tamamen kaybederse baş edilmez bir hal alır*, derdi. En yakınımıdaki kapılara baktım.

Ancak hepsi de tebeşirle çizilmiş X işaretleriyle doluydu.

“Ne bekliyorsun?” diye homurdandı. “Beni buradan çıkar diyorum.”

“Peki,” dedim yeniden bu kez hafifçe geriye kaykılarak. “Seni doğru kapıya götüreceğim.”

Arkaya doğru bir adım daha attım. O ise hiç kıpırdamıyordu.

“Şunu aç işte,” dedi en yakınındaki X çizili kapıyı göstererek.

“Olmaz. Üzerinde beyaz bir daire işareti olması lazım. Ancak o zam...”

“Aç dedim şu lanet olası kapıyı!” diye bağırды bileğimdeki anahtara doğru atılarak. Kenara sıçradım.

“Jackson,” diye tersleyince adını biliyor olmam karşısında bir an duraksadı. Başka bir yöntem denemeliydim. “Önce bana nereye gitmek istediğini söylemen gerek. Buradaki tüm kapılar farklı yerlere açılıyor. Hatta bazıları açılmıyor bile. Bir kısmıysa çok kötü yerlere açılıyor.”

Yüzündeki öfkenin yerini giderek hayal kırıklığına bıraktığı, ıslıl ıslıl parlayan gözleri arasındaki kırıksıklıktan ve dudaklarındaki hüsrandan okunuyordu. “Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Tamam,” dedim rahat bir nefes alarak. “Haydi o zaman, evine götüreyim seni.”

Bir anlığına tereddüt etti.

“Beni takip et,” diyerek yürümeye başladım. Arkamda olması içimi huzursuz etse de Koridor epey dar olduğundan iki kişi yan yana yürümemiz daha zor bir seçenektir. Beyaz bir daire işareti arayarak yoluma devam ederken koridorun sonunda bir tane görür gibi oldum. Hızımı artırarak kapıya yaklaşırken Jackson’ı kolaçan etmek için bir ara kafamı çevirip arkaya baktım.

İlk anda göremedim.

Sonra daha dikkatli bakınca birkaç adım ötede durmuş, yerdeki bir kapının anahtar deliğine baktığını ayıımsadım. Ayakkabısının altından X işaretinin tek ucu görünüyordu.

“Haydi, Jackson,” dedim. “Eve gitmek istemiyor musun?”

Yerdeki anahtar deliğine ayak ucuyla vurdu. “Senin beni eve götürdüğün falan yok,” dedi.

“Yanılıyorsun.”

Başını kaldırıp bana baktı. Yerdeki anahtar deliğinden süzülen ince ışık huzmesi şimdi gözlerine vuruyordu. “Evimin nerede olduğunu bilmiyorsun ki.”

Mantıklı bir noktaya değinmişti. “Evet, bilmiyorum.” Yüzünü aniden kaplayan öfke dalgasını fark edince hemen ekledim: “Ama kapılar biliyor.”

Üzerinde durduğu kapıyı işaret ettim. “Aslında çok basit. X, yanlış kapı olduğu anlamına geliyor.” Hemen önündeki, içi beyazla taralı daire işareti olanı gösterdim. “Bu tebeşirle daire çizili olan ise senin kapın. Gideceğimiz yer burası.”

Gözlerindeki umut dolu ışığı görebiliyordum. Başka seçeneğim olsa yalan söylediğim için kendimi kötü hissedebilirdim ama çaresizdim. Jackson doğruca yanıma seğırterek beni itekleyip kapının önüne geldi.

“Haydi, acele et,” diyerek önünde kapıyı açmamı beklerken tebeşirle çizili dairenin üzerine dokundu. Derken bakışları koridorun sonuna doğru kaydı. Tam anahtarı deliğe sokmuştum ki, “Bekle,” dedi. “Oradaki ne peki?”

Başımı kaldırıp gösterdiği tarafa baktım. Koridorun en sonundaki başka bir kapıyı işaret ediyordu. Anahtar deliğinin üzerindeki beyaz çemberi ta buradan bile görebiliyordum. Kahretsin, dedim içimden.

“Jackson...”

Bir hışımla yüzünü bana doğru çevirdi. “Yalan söyledin. Beni eve falan götürdüğün yok.” Öne doğru bir adım yaklaşıncı ben de kapıdan uzaklaşarak bir adım geriye gittim.

“Hayır, sana...”

Ağzımı açıp yeniden yalan söylememe fırsat tanımadan sert bir hamleyle elimdeki anahtara uzandığı sırada kenara çekilip kolunu kavradığım gibi el bileğini geriye doğru burktum. Ciyakladı ama sonra şansla beraber deli kuvvetiyle bir şekilde elimden kurtulmayı başardı. Kaçmaya yeltendiği sırada omzundan yakalayıp öne doğru ittim ve duvara yasladım.

Kolumu boğazına sıkıca dolarken bir yandan da benden on beş santim kadar uzun ve mücadele etmek için hâlâ iki kolu, iki bacağı olduğu gerçeğini unutturma çabasıyla var gücümle boynuna asılıyordum.

“Jackson,” dedim sesimdeki soğukkanlılığı yitirmemeye çalışarak. “Saçmalıyorsun. Beyaz daireli her kapı seni...”

O anda fark ettim elindeki metal ışıltıyı. Bıçağın havadaki hızlı manevrasını görür görmez tam zamanında geriye sıçramıştım. Bu işte bir terslik vardı. Tarihler yanlarında silah taşıyamazlardı ki. Rafa kaldırılırken didik didik arandıklarını biliyordum. O halde bunu nereden bulmuştu?

Savurduğum tekmeyle geriye doğru yalpaladı. Bu hamle bana ancak saniyelik bir avantaj sağlamış olsa da o kısacık sürede dahi elindeki bıçağı daha net görebilme imkânı bulabilmiştim. Karanlıkta göz alıcı bir biçimde parlayan silahın kabzasında döndürebilmeye yarayan delikli bir kısım da vardı. Fiyakalı bir silahtı doğrusu. Üzerinde eski püskü kapüşonlusuyla uçarı bir gencin böylesi bakımlı ve kaliteli bir bıçağa sahip olması pek mümkün görünmüyordu.

İster ona ait olsun, ister çalmış veya biri tarafından verilmiş olsun (bu sonuncusuna ihtimal dahi vermek istemiyordum); bu durum, şu an elinde bıçak tutanın o olduğu ve benim yanımda bir şey olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

YEDİ

On bir yaşındayım. Sen ise görüldüğünden daha güçlüsün. Yaz güneşi altında bana nasıl dövüşüleceğini öğretiyorsun. Kollarımı ve bacaklarımı birer silahmış gibi kullanıyorsun. Oldukça hızlısın. Hiç acıman yok. Kendimi nasıl sakınacağımı, geriye sıçrayıp yere yuvarlanacağımı, hamleyi tahmin edip ne zaman tepki vereceğimi öğrenebilmem için saatlerce çalışıyoruz.

En sonunda yorgunluktan bitik bir vaziyette yere çöküyorum. Kendini geri çekmeye çalıştığını görsem de kaburgalarım darbe aldığı noktayı ovuşturuyorum oturduğum yerden.

“Bana nasıl dövüşeceğimi öğretecektin hani,” diyorum sitemkâr bir ses tonuyla.

“Öğretiyorum ya işte.”

“Sadece kendimi nasıl savunacağımı gösteriyorsun.”

“Güven bana. Önce onu öğrenmen gerek.”

“Saldırı hareketlerini de öğrenmek istiyorum.” Kollarımı önümde kavuşturuyorum. “Yeterince güçlüyüm.”

“Dövüşmek güç kullanmak değildir ki, Kenzie. İşin özü karşımdakinin gücünden faydalanmakta. Tarihler daima senden daha güçlü olacaktır. Senin gibi acı duymazlar. O yüzden onlara zarar vermen pek mümkün değil. Bedenlerinde kan olmadığı için yaralayamazsın da. Öldürsen, yeniden dirilmeleri fazla uzun sürmez. Anlayacağın, onları kaç kere öldürürsen öldür yine kendilerine gelirler. Fakat ölen kişi sen olursan mücadele bitmiş demektir.”

“Peki yanıma silah alabilir miyim?”

“Hayır, Kenzie,” diyorsun sertçe. “Asla yanında silah taşıma. Bedenin parçası olmayan bir şeye asla güvenme. Elinden alırsa ne yapacaksın? Haydi bakalım, kalk ayağa. Devam ediyoruz.”

Ara ara, keşke dedemin kurallarını çiğneseydim dediğim zamanlar olmuştu. İşte şimdi, kontrolünü kaybetmekte olan Tarih'in elindeki bıçağın keskin kenarına bakarken içinde bulunduğum an da onlardan biriydi. Gelgelelim dedemin kurallarını asla çiğnememiştım. Arşiv'in kurallarını işime geldiği gibi esnettiğim veya bazen çiğnediğim olsa da aynı şey dedemin kuralları için geçerli değildi. Hâlâ hayatta olduğuma göre demek ki işe de yarıyordu.

En azından şimdiye kadar yaramıştı.

Jackson bıçağı elinde sallayıp duruyordu ama beceriksizce tutuşundan acemi olduğunu anlamıştım. Bu iyiye işaretti. Belki elinden kapabilirdim. Saçımdaki sarı bandanaya asılıp iki elime doladım ve sıkıca gerdim. Ardından yüzüme zoraki bir tebessüm kondurdum zira keskin alet onda olduğu müddetçe avantajlı durumda demekti. Ne var ki mücadele fiziksel olsa dahi zihin devre dışı kalacak diye bir kural yoktu.

“Jackson,” dedim elimdeki kumaşı gergin tutmayı sürdürerek. “Bak, buna mecbur...”

Arkasında, koridorda bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Sanki başında gümüşü bir taçla saniyelik bir karartı geçivermişti gözümün önünden. Kaşla göz arasında dikkatimi dağıtmaya yetmişti.

Elbette fırsattan istifade Jackson da boş durmamış ve o esnada üzerime doğru atılmıştı.

Kolları ve bacakları benimkilerden daha uzun olduğundan tek seçeneğim çevik hareketlerle sağa sola kaçmaktı. Vahşi bir hayvan gibi pervasızca mücadele ediyordu. Öte yandan bıçağı kavrayışı da hatalıydı. Çok alçaktan tuttuğu gibi kabzasını kavradığı noktayla keskin metal kısım arasında gereksiz bir boşluk bırakmıştı. Bir sonraki hamle aşırı

hızlı olmasına karşın arkaya doğru eğilsem de geri adım atmadım. Aklıma bir fikir gelmişti ama bunun için aradaki mesafeyi açmamam gerekiyordu. Hele bir de karşıdakinin elinde bıçak varsa bu daima riskli bir plan demekti. Bıçağı tekrardan savurdu. Eğilip tek kolumu bıçağın yukarısına, diğerini aşağıya getirecek şekilde pozisyon almaya çalıştıysam da yeteri kadar çevik davranamamıştım. Bıçağın keskin yüzeyi kolumun dirsekle bilek arasında kalan ön kısmını sıyrıp geçti. Tenim acıyla yanıyordu ama hedefime ulaşmama ramak kalmıştı. Bir sonraki beceriksiz hamlesinde sağa sıçrayıp aynı hareketi tekrarlayarak bir kolumu yukarıda, diğerini aşağıda tutup bandana ile kollarım arasında kalan boşluğu lehime çevirmeye kararlıyım. Tuzağı fark edip kendini geri çekse de geç kalmıştı. Tek elim aşağıda, kabzadaki boşluktan faydalanarak kumaşı bıçağın etrafına dolayıp düğüm atar atmaz ayakkabımın tabanını göğüs kafesine doğru savurduğumda dengasını kaybetti ve bıçak elinden kurtuldu.

Kumaştaki düğümü gevşetince kabzası avcumun içine gelecek şekilde gardımı alıyordum ki bu kez de üzerime doğru atılıp bileğimi yakaladığı gibi ikimiz birlikte yere yuvarlandık. Hızla yere çarpıp üzerime düşmesiyle ciğerlerimdeki havanın acıyla boşaldığını hissettim. Bu esnada elimdeki bıçak da karanlığa savrulup gözden kaybolmuştu.

En azından şimdi adil bir mücadele olacak demekti. Jackson güçlü olabilirdi. Hatta kontrolünü kaybettikçe gücü daha da artıyordu belki ama bilmediği bir şey vardı: Benden farklı olarak, dedesinden yakın dövüş eğitimi almamıştı. Bu konuda deneyimsizdi. Bacağını altından kaldırıp zorlukla da olsa ayağını duvara yasladım. Koridor'un bu kadar dar olması ilk kez işime yarıyordu. Tabanımdan aldığım kuvvetle Jackson'ın üstüne yuvarlandım. Neyse ki acemice savurduğu yumruğu zamanında fark edip gövde mi son anda kenara çektim.

Derken bir şey takıldı gözüme.

Yerde, tam omzunun üzerinde duruyordu.

Bu bir anahtar deliği idi.

Daha önce işaret koymadığım bir kapıydı bu. Dolayısıyla nereye açıldığını hatta anahtarımın kapıyı açıp açmayacağını bile bilmiyordum. Fakat tercih yapacak durumda değildim. Bileğimi kurtararak anahtarımı elinden koparıncasına çektikten sonra nefesimi tuttum ve metal dişlileri boşluğa yerleştirip çevirdim. *Tıkır* sesini duyunca rahat bir nefes aldım ve Jackson'ın öfkeden alev alev parlayan gözlerine baktım. Kapının açılmasıyla Jackson'ı göndermeyi beklerken ben de kendimi onunla birlikte boşluğa dalarken buldum.

Derken ortam ansızın değişiverdi. Aşağı yuvarlanacağımız yerde öne doğru savrulup Arşiv'in antresindeki soğuk mermerde bulmuştuk kendimizi.

Göz ucuyla baktığımda giriş masasını, üzerindeki **SESSİZLİK LÜTFEN** yazılı uyarıyı, bir yığın kâğıt ve beraberinde hepsinin üstünden eğilmiş bize doğru bakan yeşil gözlü kıızı görebiliyordum.

“Burası İade odası değil,” dedi görevli eğlenir gibi bir ses tonuyla. Saç rengi kumla güneşin bulunduğu bir tondaydı.

“Farkındayım,” diye homurdandım bir taraftan hâlâ var gücüyle savaşılan Jackson'ı zapt etmeye çalışırken. “Yardım etsen hiç fena olmaz aslında?”

Daha birkaç saniye geçmemişti ki Jackson, artık nasıl becerdiyse, tek dizini ve peşi sıra ayağını göğsüne doğru çekip aramızda bir set oluşturmaya başlamıştı.

Genç Kütüphaneci, Jackson beni ayağıyla itip sırtüstü yere düşürürken ayağa kalktı. Ben hâlâ yerden kalkamazken Jackson dizlerinin üzerinde doğrulup ayaklanacağı sırada Kütüphaneci, masasının etrafından dolaşp neredeyse keyifli bir yüz ifadesiyle ince, keskin ve parlak bir cismi sırtına batırıverdi. Tarih'in gözleri önce iri iri açıldı. Ardından görevlinin, silahı burkmasıyla kilit çevirme veya kemik kırılmasına benzer bir ses duyuldu. Hemen ardından ise Jackson Lerner'in gözlerinden hayatın çekiliverdiğine şahit oldum. Kız geri çekilince Jackson'ın bedeni, insanın içini tuhaf eden bir gürültü eş-

liğinde külçe gibi yere yığıldı. Kızın elindeki tam anlamıyla silah değil de bir tür anahtar olduğunu henüz şimdi görebiliyordum. Işıl ışıl parlayan altın rengi anahtarın yalnızca gövde ve tutacak kısmından ibaret olup, dişlerinin bulunmadığını fark ettim.

“Eğlenceliydi,” dedi.

Sesinde kıkırdamaya benzer bir tını da duyar gibiydim. Bu görevliyi daha önce Arşiv’deki rafların etrafında da görmüştüm. Çok genç olduğu için diğerleri arasında dikkatimi çekiyordu. Toy bir genç kız havasındaydı. Oysa Kütüphaneci olmak Arşiv’deki en üst rütbeye erişmek anlamına geliyordu. Dolayısıyla görevlilerin çoğu nispeten daha yaşlı ve deneyimli tiplerdi. Ne var ki karşımdaki kız taş çatlasın yirmi yaşında gösteriyordu.

Güç bela ayağa kalkarken, “Bana da öyle bir anahtar lazım,” dedim.

Bir kahkaha patlattı. “Bu sana biraz fazla gelir. Yani gerçek anlamda diyorum.” Anahtarı bana doğru uzattı. Parmaklarım metalle buluşur buluşmaz her yanına iğneler batıyormuş gibi uyuştu. Elimi hemen geri çektim. Anahtarı ceketinin cebine atarken kahkahası da yavaşça kesildi.

“Yanlış kapıya denk geldin galiba?” diye sorduğu sırada masanın arkasındaki heybetli kapıların iki kanadı da açılıverdi.

“Ne oluyor burada?” diye bir ses duyuldu. Patrick bir hışımla içeri girerken siyah çerçevelerin ardındaki gözleri önce Kütüphaneci’ye arkasından yerde yatan Jackson’ın bedenine ve son olarak da bana çevrildi.

“Carmen,” diye seslenirken gözlerini hiç kırpmamacasına bana bakıyordu. “Lütfen şununla ilgilenir misin?”

Kız, yüzünde bir tebessümle ve cüssesine göre şaşırtıcı bir kolaylıkla Jackson’ın bedenini sürükleyerek antrenin kavisli duvarlarına gömülü bir çift kapıdan geçirdi. Ağzım açık kalmıştı. Zira bu kapıları daha önce hiç fark etmemiştim. Kapılar kızın ardından kapandığı an dikkatimi tekrardan o noktaya toplayamadığımı fark ettim. Gözlerim sanki oraya bakmamak için direniyordu.

“Bayan Bishop,” dedi Patrick vurgulu bir ifadeyle. Ortam, benim hızlı hızlı nefes alıp vermelerim dışında sessizdi. “Üzerinizden kan damlıyor.”

Başımı eğip yere baktım. Haklıydı. Neden sonra Jackson’ın bıçağının kumaşı kesip derimi sıyırdığı anı hatırlarken kolumdan yukarı bir sızı yükseldi. Gömleğimin kolu kıpkırmızı kana bulanmıştı. İnce bir çizgi halinde süzülen bir damla daha elimden anahtarıma, oradan da yere aktı. Patrick, granit zeminle buluşan her bir kan damlasına tiksintiyle bakıyordu.

“Kapılarla ilgili bir sorun mu yaşadınız?” diye sordu.

“Hayır,” dedim şakayla karışık bir ifadeyle. “Kapılarda bir sorun yoktu da, *Tarih*’le anlaşılamadık.”

Yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

“Yardım ister misiniz?” diye sordu bunun üzerine.

Hafiften başım dönüyordu ama durumu çaktırmamam gerektiğinin farkındaydım. Hele ki onun önünde, asla.

İşle ilgili yaralanmalarda müdahale etmesi için her bölümde tıp eğitimi almış bir Kütüphaneci olurdu. Bu bölümdeki yetkili ise Patrick idi. Sorusuna yanıt olarak evet dersem, tedavi ederdi etmesine ama aynı zamanda olayı kayda düşmesi için de bir bahanesi olacaktı. Böyle bir durumda Roland’ın da elinden bir şey gelmezdi. Zaten sicilim pek parlak değildi. Bir de böyle bir risk alamazdım. Bunun üzerine başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Ölecek değilim ya.” Yerdeki sarı kumaş parçasını görünce eğilip bandanamı aldım ve kesikğin etrafına sardım. “Olan en sevdiğim gömleğime oldu,” diye ekledim kaygısızca.

Patrick’in kaşlarını çatıldığını görünce ya fırça çekecek ya da hak-kımda tutanak tutacak diye düşündüm. Oysa tekrar ağzını açtığı anda sadece, “Git de üstünü başını temizle,” demekle yetindi.

Başımla onaylayıp arkamda kırmızı izler bıraka bıraka Koridor’un yolunu tuttum.

SEKİZ

Kafayı yememek elde değildi.

Koridor'da mümkün olan her yeri didik didik aradım ama Jackson'ın bıçağı ortalıkta yoktu. Öte yandan kavga sırasında karanlıkta gördüğüm, başında gümüş rengi taca benzer bir parıltı olan tuhaf karartıya gelince... belki de gözlerimin oyununa gelmiştim. Yüzüğü çıkardığım zamanlar bu tarz şeyler olabiliyordu. Yüzeye yanlış bir biçimde bastırınca şimdiki ve geçmiş zaman iç içe geçebiliyor, her şey karman çorman olabiliyordu.

Yüzümü buruşturarak önümdeki işe odaklanmaya çalıştım.

Kolumdaki kesik tahmin ettiğimden de derindi. Daha bandaja sıra gelmeden sargı bezi kana bulanıyordu. Telef olmuş bu sargıyı da artık çöp haline getirdiğim poşete attım. Kesigi yeniden soğuk suya tutarken, bir yandan da yıllar içinde bir araya getirdiğim tam donanımlı ilkyardım çantasından temiz bir sargı bezi çıkarmaya koyuldum. Yumak gibi dürüp fırlattığım gömleğim yerde duruyordu. Aynaya dönüp bakınca karnımdaki ve kollarımdaki yara izleri ve omzumda beliren morluklar takıldı gözüme. Görevim gereği bu izleri daima taşıyacağımı biliyordum.

Kolumu suyun altından çekip kesigin olduğu noktayı kuruldıktan sonra nihayet sargı bezini dolayıp etrafını bandajlayabildim. Kan damlaları lavabonun etrafına ve içine kırmızı noktalar halinde izler bırakmıştı.

İşimi bitirirken, "Böyle ve vaftiz edilmiş oldun," diye fısıldadım lavaboya. Etrafi toplayıp tüm ilkyardım malzemesi kanıtlarını kamufle etmek üzere çöp torbasını mutfaktaki büyük çöpe atmak üzereydim

ki annem, tek elinde hafifçe ezilmiş ama hâlâ ambalajlı bir kek, öteki elinde ise sepetle kapının önünde beliriverdi. Sepetin içindeki kekler sıcağını salınca şeffaf ambalaj kâğıtlarının üzeri buğulanmıştı. Kahretsin, dedim içimden. Bir şeyi unuttuğumu biliyordum.

“Mackenzie Bishop,” dedi annem el çantasını hâlâ evimizde monte edilmiş tek eşya olan yemek masasının üzerine bırakırken. “Nedir bu?”

“Hoşgeldin’ keki?”

Elindeki sepeti *pat* diye yere bıraktı.

“En son konuştuğumuzda *dağıtacağını* söylemiştin diye hatırlıyorum; kekleri insanların paspasları üzerine bırakıp sepeti de merdivenin kenarına atacağını değil. Ayrıca neredeydin sen bakayım?” diye sordu kızgın bir ses tonuyla. “Koca bir sabah bununla uğraşmış olamazsın. Kafana estiği gibi öyle çekip gidemezsin...” Annemin duygularını okumak kolaydı. Öfke ve endişesini bir şey yokmuş gibi durmasını istediği fakat acı çekiyormuş gibi görünen o gülümsemesinin ardına saklamaya çalışıyordu. “Senden bana yardım etmeni istemiştin.”

“Kapılarını çaldım ama kimseyi bulamadım,” dedim ben de terslenerek. Bir taraftan kolumun acısı, diğer taraftan yorgunluk; hepsi üst üste gelmişti. “İnsanlar çalışıyor, anne. Normal, sıradan işleri olan insanlardan bahsediyorum. Hani sabah kalkıp işyerine gidip sonra da evine dönen insanlardan...”

Gözlerini ovuşturdu. Bu da demek oluyordu ki, birazdan söyleceği her neyse önceden prova edilmiş bir konuşmaydı. “Mackenzie. Bak. Bu konuyu Colleen’le konuştuğumuzda, senin de kendine özgü bir biçimde yas tutman gerektiğini...”

“Yok artık.”

“...ayrıca tüm bu olanlara yaşından ötürü ergenlik dönemi isyankârlığı da eklenince...”

“Yeter.” Başım zonklamaya başlamıştı.

“...yalnız başına vakit geçirmene, kafanı dinlemek istemene bir lafım yok. Fakat disiplinli olmayı da öğrenmen gerek. Bishop Kafe bir aile işletmesi olacak.”

“Ama bir aile *hayali* değildi.”

Öylece kalakaldı.

Yüzündeki acıya kayıtsız kalmak; genç, bencil, sıradan biri gibi davranmak istiyordum. M olsa öyle yapardı herhalde: Yas tutmak, acısını kendince yaşamak için yalnız kalmak isterdi. Annesini, babasını sadece sinir bozucu bulduğu için asice davranışlar sergilerdi, biri yüzüne korkunç bir mutluluk maskesi takıp diğerinin hayaletten farkı kalmadığı için değil. Üstelik ilgisizliği de kafasının okulla veya erkeklerle meşgul olmasından kaynaklanırdı; ölülerin Tarihlerini yalamaktan yorgun düştüğünden veya otelden devşirme yeni evlerinin duvarlarındaki suç izlerine takıldığından değil.

“Özür dilerim,” dedim ve ekledim: “Colleen haklı sanırım.” Sözcükler boğazımdan zoraki çıkıyordu. “Belki de alışmak için biraz zamana ihtiyacım vardır. Bunca değişiklik fazla geldi. Yine de amacım seni yüzüstü bırakmak değildi.”

“Neredeydin?”

“Komşulardan biriyle sohbet ediyorduk,” dedim. “Bayan Angelli. Beni içeri davet etti. Kabalık olmasın diye davetini kabul ettim. Yalnız birine benziyordu. Ayrıca evi bir sürü eski eşyayla dolup taşıdığından ilgimi de çekti. Biraz oturayım dedim. Çay içtik. Sonra bana koleksiyonlarını gösterdi.”

Dedem bu yönteme, “verilere dayalı yorumlama” derdi. Düpedüz yalan söylemekten daha kolaydı çünkü içinde gerçekleri de barındırıyordu. Hoş, anneme bariz bir yalan söyleseydim de durumu fark edeceğini sanmıyordum ama bu şekilde vicdanımı az da olsa rahatlatmış oluyordum.

“Ha. Ne kadar... ince bir davranış,” dedi incinmiş bir ifadeyle. Ne de olsa onunla konuşmaktansa gidip bir yabancıyla çay içip sohbet etmiştim.

“Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim.” Bunu deyince kendimi daha da kötü hissettim. “Özür dilerim.” Gözlerimi ovuşturarak yüzümü odaya doğru döndüm. “Gidip eşyalarımı yerleştireyim biraz.”

“Göreceksin bak, bu değişim bize iyi gelecek,” diye söz verdi. “Bizim için bir macera olacak.” Bu sözcükleri babamdan duyunca kulağa daha içten ve keyifli geliyordu. Oysa annemin ağzından çıkan sözcüklerde bir çaresizlik vardı. “Söz veriyorum, Mac.”

“Sana inanıyorum anne,” dedim. Ama yalnızca bu söylediğimin yeterli gelmeyeceğini bildiğimden gülümseyerek ekledim: “Seni seviyorum.”

Ağzımdan çıkan bu son sözcükler sonradan tuhafıma gitti. Odamın yolunu tutarken ve kendimi yatağa atarken sebebini düşünmeye çalıştım ama bulamadım. Ne zaman ki örtüyü kafamın üzerine çektim, dank etti.

Çünkü tüm söylediklerim arasında yalan olmayan tek şey buydu.

On iki yaşındayım. Koruyucu olmama altı ay var. Annem sana kızgın çünkü yaralısın. Kavga etmenden, içki içmenden, yaşma yaraşır bir biçimde davranmadığımdan yakmıyor. Bir sigara yakıyorsun. Sonra parmaklarını iyice ak düşmüş saçlarına götürüyor; annemin, senin bir bar kavgasında yaralandığına inanmasına ses etmiyorsun. Canıma susadığına inansın istiyorsun.

“Zor oluyor mu?” diye soruyorum annem bir hışımla odadan çıkarken. “Yani bunca yalan söylemek?”

Sigaradan uzun bir nefes çekip külünü annemin göreceğini bildiğin lavabonun içine atıyorsun. Artık içmemen gerekiyor halbuki.

“Zor değil, hayır. Yalan söylemek kolay ama insanı yapayalnız hissettiriyor.”

“Nasıl yani?”

“Herkes her konuda yalan söyleyince geriye ne kalıyor ki?”

“Hiçbir şey,” diyorum.

“Kesinlikle.”

Telefon sesiyle uyandım.

“Alooo,” dedi Lyndsey. “Günlük kontrol!”

“Selam, Lynds.” Bir yandan da esniyordum.

“Uyuyor muydun yoksa? Seni tembel seni!”

“Annenin, hakkımdaki izlenimine layık olmaya çalışıyorum.”

“Boşver onu da, söyle bakalım; otel binasında neler olup bitiyor? Bana hâlâ bir hayalet bulamadın mı orada?”

Yattığım yerden doğrularak bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Odamın anılarına hapsolmuş kanlar içindeki çocuk vardı ama bu bilgiyi paylaşabileceğimi hiç sanmıyordum. “Henüz tık yok ama bakmayı sürdürüyorum.”

“Daha iyi bak o zaman! O bina bir sürü tüyler ürpertici şeyle doludur kesin. Ne de olsa asırlık bina.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Araştırdım! Geçmişini incelemeyi seni öyle perili köşkten bozma bir binaya bırakacağımı sanmıyordun herhalde.”

“Ne buldun peki?”

“Tuhaf ama hiçbir şey. Yani insanın içine kurt düşürecek cinsten, ‘hiçbir şey’. Bir zamanlar otel olarak hizmet veriyormuş. İkinci Dünya Savaşı sonrası çok kârlı olduğu için otel odaları apartman dairelerine çevrilmiş. Hatta bu durum bir sürü gazeteye haber bile olmuş. Ama sonra birkaç yıl içinde sanki aniden ortadan kayboluvermiş gibi hakkında hiçbir şey yazılıp çizilmemeye başlamış.”

Kaşlarım çatık bir vaziyette yataktan kalktım. Bayan Angelli buranın türlü hikâyelerle dolu bir bina olduğunu itiraf etmişti. Nereden duymuştu peki? Duvarları okuyamadığını farz edersek, Coronado’nun

sırlarını nereden öğrenmişti? Ayrıca bildiklerini paylaşmaktan niçin bu kadar çekiniyordu?

“Gizli devlet işleriyle bağlantılı bir şeyler vardır kesin bunun altında,” dedi Lynds. “Ya da tanık koruma programı falan mı dersin? Gerçek yaşamı konu alan korku temalı bir film çekimi de olabilir! Gizli kamera var mı diye baktın mı etrafa?”

Kahkahayla gülmeye başladım ama kan lekeli zemine bakarken bir yandan da, işin aslı ya daha kötü bir şeyse diye merak etmekten alamadım kendimi.

“Alfred Hitchcock veya Stephen King eserlerinden fırlamış komşularınız var mı? Onu söyle bari.”

“Şimdiye kadar sadece obez bir antika tutkunu ve gözüne kalem çeken bir çocukla tanışabildim.”

“Erkekler kullanınca er kalemi deniyor,” diye atıldı hemen.

“Evet işte. Neyse.” Vücudumu esnetip kapıya yöneldim. “Bence salakça bir şey ama her nasılsa ona çekici bir hava katıyor. Daha doğrusu göz kalemi sayesinde mi yoksa ona rağmen mi hoş bir tip; emin değilim.”

“En azından göz zevkine hitap eden şeyler varmış etrafında işte.”

Zeminde varla yok arası kan damlalarının üzerinden geçip dikkatli adımlarla hole çıktım. Evin içine akşam karanlığı çökmüştü. Işıklar kapalıydı.

“Senden n’aber? Neler yapıyorsun?” diye sordum. Lyndsey’nin yaşantısındaki sıradanlığa oldum olası gıpta ederdim. “Üniversite hazırlık kurslarına mı gidiyorsun? Yeni bir dil mi öğreniyorsun? Ya da yeni bir enstrüman? Yoksa dünyayı kurtarmakla mı meşgulsün?”

Lyndsey telefonun diğer ucunda katılarak gülüyordu. Bu onun için çok olağan ve kolay bir eylemdi. “Çok başarılı biriymişim gibi konuşuyorsun.”

Bacağımın üstüne bir şeyler karalandığını hissedince kotumun cebine uzanıp kâğıdı çıkardım.

Alex King. 13.

“Çünkü öylesin,” dedim.

“Boş kalmayı sevmiyorum, o kadar.”

Gel de bir el atıver o zaman, diye geçirdim içimden kâğıdı cebime koyarken. Burada başını kaşıyacak vakit bulamazsın.

Uzaktan gitar tıngırtısına benzer bir şey işitince, “O ses de ne?” diye sordum.

“Akort yapıyorum. Bir şey değil.”

“Lyndsey Newman. Sahiden gitarını akort ederken bir taraftan da konuşabilmek için mi beni hoparlöre aldın? Konuşmalarımızın mahremiyetini hiçe sayıyorsun!”

“Rahat ol. Annemler evde değil. Gala tarzı bir şey için süslü püslü giyinip bir saat önce evden çıktılar. Sizinkiler ne âlemde?”

Mutfak tezgâhının üzerinde iki ayrı not buldum.

Annemin bıraktığı notta, *Dükkândayım! Seni seviyorum. Annen, yazıyordu.*

Babamınkindeyse, *Yeni işyerime bakmaya gidiyorum.— B*

“Aynı şekilde dışarı çıkmışlar,” dedim, “ama seninkilerden farklı olarak birlikte değil. Şık kıyafetlerini de kuşanmamışlar anlaşılan.”

Odama geri döndüm.

“Ev sana kaldı yani?” dedi. “Umarım parti veriyorsundur.”

“Müzik sesinden, gürültüden seni zor duyuyorum. Birileri polisi aramadan sessiz olmalarını söylesem iyi olacak.”

“Haydi görüşürüz, o zaman,” dedi gülerek. “Seni özliyorum.” Bunu tüm samimiyetiyle söylediğini biliyordum.

Tüm samimiyetimle, “Ben de seni özliyorum, Lynds,” dedim.

Hat kesildi. Telefonu yatağa doğru fırlatıp zemindeki soluk lekelerle baktım.

Kafamdaki soru işaretleri içimi kemiriyordu. Bu odada ne yaşanmış olabilirdi? O gördüğüm çocuk kimdi? Üstü başı kimin kanyıla

kaplıydı? Belki bu soruların cevabını bulmak bana düşmezdi. Bu şekilde kuralları çiğnemiş, gücümü kötüye kullanmış olacaktım belki de. Gelgelelim Arşiv'e mensup herkes aynı andı içmişti.

Geçmişî korumakla yükümlüydük. Bana kalırsa bunun için önce geçmişte ne olduğunu anlamamız gerekiyordu.

Lyndsey'nin internette aradığı kaynaklar yeterli değilse veya Bayan Angelli'den bir şey öğrenemeyeceksem, o zaman iş başa düşüyor demekti. Parmağımdaki yüzüğü çıkarıp cesaretim kırılmadan evvel alelacele ellerimi yere yasladım ve geçmişe geri uzandım.

DOKUZ

Yatağın üzerinde, çenesini dizlerinin üstüne yaslamış bir kız oturuyordu.

Başucunda MART yazılı takvimle siyah kitabı ve köşedeki sandalyeye serilmiş mavi elbiseyi görene dek anıları geriye doğru sarmayı sürdürdüm. Dedem haklıydı. Bu aynı yolunu bulabilmek için peşinden ekmek kırıntıları bırakmaya veya kitabın arasına ayraç koymaya benziyordu. Yöntemi bu kez de beni yanıltmamıştı.

Yatakta oturan kız ince ve narin bir görünüşe sahipti. Açık sarı saçları dalgalar halinde ince uzun yüzüne dökülüyordu. Benden daha gençti ve eli kanlı çocukla konuşuyorlardı. Fakat bu kez çocuğun üstü başı kan içinde değildi. Kızın ağzından çıkan sesler mırıltıdan öteye geçmese de genç adam olduğu yerde duramıyordu sanki. Gözlerinden ve hareketlerinden, kızın sabırla ve sakin bir şekilde konuştuğu anlaşılırken, çocuğun, ellerini hızlı hızlı hareket ettirmesi ve acele yanıtları dikkatimden kaçmamıştı. İkisi arasında fazla bir yaş farkı olduğu söylenemezdi ama çocuğun yüzünün al al olmasına ve bir sağa bir sola sallanıp durmasına bakılırsa sarhoş olmalıydı. Her an kusacakmış veya haykıracakmış gibi görünüyordu.

Kız da bunu fark etmiş olacaktı ki yataktan kalkıp şifoniyerin üstünde duran su dolu bardağı çocuğa uzattı. Çocuk, bardağı hızla yere fırlatınca bardak tuzla buz oldu. Cam kırıkları her tarafa saçıldı. Ne var ki, anının içinden kulağıma ilişen ses küçük bir çıtırtıdan farksızdı. Çocuk kızın koluna yapıştı. Kızın, çocuğu iterek kendinden uzaklaştırma çabası birkaç denemeden sonra sonuç verince genç adam nihayet geriye doğru sendeleyip yatak başına çarptı. Bunun üzerine

kız arkasını dönüp koşmaya başladı. Çocuk da bu arada ayağa kalkıp yerdeki cam parçalarından birini aldı. Kızın üzerine doğru atılırken yerden aldığı cam parçası elini kesti. Kız tam kapıdan çıkıyordu ki çocuğun kızı yakalamasıyla ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Elimi zeminden kaldırmadan kapı eşiğinden dışarıyı görebileceğim bir noktaya kadar ilerledim. Keşke görmeseydim. Çocuk kızın tepesine çökmüştü. Mücadele halinde birbirine direnen iki çift kol ve bacağın yanı sıra cam kırığı ve kan içinde bir manzarayla karşı karşıyaydım. Kızın incecik çıplak bacağı çocuğun ağırlığı altında tekmeler savururken çocuk da kızı yerde sabit tutabilmek için var gücüyle bastırıyordu.

Bir müddet sonra boğuşma etkisini giderek yitirdi ve bir noktada son buldu.

Genç adam elindeki kırık cam parçasını kenara bıraktı. Yalpalayarak ayağa kalktığı anda gördüm: Kızın kolları kesiklerle doluydu. Ama hiçbir de boğazındaki kadar derine inmemişti. Cam kırığı ise kızın avcunun içinde duruyordu. Çocuk birkaç saniye boyunca kızın başında dikildi. Ardından odaya, yanıma geldi. Kan revan içindeydi. Onun; az ötede yere yığılı vaziyetteki kızın kanıyla kaplıydı elleri. Midem bulanıyordu. Kenara çekilmemek için kendimi zor tuttum. Ne de olsa burada değildi. Ne de olsa yanında değildim.

Onu öldürdün, dedim alçak sesle. Kimsin sen? O kız kim?

Sendeleye sendeleye içeri girdi. Derken dizlerinin üzerine çöküp ileri geri sallanmaya başladı. Tekrar ayağa kalkıp önce ayağının ucundaki kırık camlara, sonra başını çevirip yerde yatan kıza baktı. Kanlı ellerini önce yavaşça, ardından çılgına dönmüşçesine telaşla kan içindeki gömleğine silmeye başladı. Güç bela giysi dolabına doğru seğirtip askıdan siyah bir mont çıkardı. Montu üstüne geçirip önünü kapadıktan sonra çekip gitti. Gittikten sonra holde yatan kızın bedenine öylece bakakaldım.

Kan, boynundan açık sarı saçlarına doğru süzülüyordu. Gözleri açıktı. Onu öyle görünce yanına gidip gözlerini kapatmak istedim.

Ellerimi yerden çekip gözlerimi açmamla birlikte, anı parçalara bölünerek cesedi de beraberinde alıp götürmüştü. Şimdiki zamandaydım. Oda yine benim odamdı. Ne var ki, az önceki korkunç manzaranın inceden bir yansıması gibi kızı hâlâ görebiliyordum. Adeta görüşüme yer etmişti. Bir taraftan yüzüğü parmağıma geçirirken diğer yandan da bir an önce odadan çıkma telaşıyla ayağımın altındaki kutulara çarpa çarpa hole seğirttim.

Kendimi can havliyle evden dışarı atar atmaz 3F yazılı kapıyı arkamdan örttüm ve sırtımı kapıya yaslayarak kendimi yavaşça yere doğru bıraktım. Avuç içlerimi gözlerime bastırıp göğsümle dizlerim arasında kalan boşlukta derin derin nefes alıp vermeye başladım.

Midemdeki bulantı dalgası boğazıma kadar yükseldi. Güçlükle yutkunarak dedemi hayal ettim. Dumanların arasından bana bakıp halime kahkahalarla gülüyor, nasıl da şapşal göründüğümü söylüyordu. Arkasından, beni göreve kabul eden heyet canlandı birden gözümün önünde. Hakkını veremediğimi, görevime layık olamadığımı söylüyorlardı. *Ben M değilim*, dedim içimden. *Her şeye midesi bulanan nanemolla bir kız değilim. Çok daha fazlasıyım. Koruyucu'yum bir kere. Dedemin, bayrağını teslim ettiği kişiyim.*

Her ne kadar içimi bulandırsa da, ne gördüğüm kan ne de cinayet manzarası; asıl çocuğun öylece kaçıp gitmiş olmasıydı beni sarsan. Aklıma takılan tek bir soru vardı: Yaptığı yanına kâr kalmış mıydı?

Neden sonra hareket etme, iz sürme ihtiyacı duydum içimde; *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Ne olursa, herhangi bir şey... Sırtımı yaslayıp kapıdan kuvvet alarak ayağa kalktım. Cebimden kâğıdı çıkarırken izini sürmem gereken bir Tarih olduğu için şükrediyordum. En azından önümde halletmem gereken bir görev vardı.

Gelgelelim, kâğıdı açıp baktığımda şimdi bembeyaz bir sayfayla karşı karşıyaydım. Tarih'in adının yazılı olması gereken yer bomboştu.

“Bu kek keyfini yerine getirir mi acaba?”

Kâğıdı çabucak kotumun cebine sokuştururken başımı kaldırıp baktığımda koridorun diğer ucundan seslenen kişi Wesley Ayers’tan başkası değildi. Elinde ambalajı açılmamış bir *Hoşgeldin!* kekini beyzbol topu gibi havaya atıp tutuyordu. Şu an hiç de yüzüme gülücükler kondurup bir şey olmamış gibi davranacak havada değildim.

“Hâlâ yemedin mi?” diye sordum bitkin bir biçimde.

“Benimkini yedim,” dedi koridordan yanıma doğru yürürken. “Bunu 6B’den arakladım. Bu hafta boyunca şehir dışında olacaklar.”

Başımı salladım.

Yanıma geldiğinde yüz ifadesi hemen ciddileşiverdi. “İyi misin?”

“Evet, evet. İyiyim,” diye yalan attım.

Keki halının üzerine bıraktı. “Biraz temiz havaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun.”

Oysa asıl ihtiyacım olan, aklımdaki sorulara bir türlü bulamadığım cevaplardı. “Eski kayıtların, kütük defterlerinin falan tutulduğu bir yer var mı burada?”

Wesley, başını yana eğerek birkaç saniye düşündükten sonra yanıtladı. “Aslına bakarsan bir çalışma odası var. Genellikle eski kitaplar, klasikler ve işte çalışma odası deyince aklına ne gelirse onlarla dolu. Sorduğun tarzda bir şeyler de vardır belki. Ama baştan uyarayım, temiz hava için kesinlikle yanlış adres. Öte yandan sana göstermek istediğim bir bahçe...”

“Bak, ne diyeceğim. Beni şu sözünü ettiğin çalışma odasına götürürsen sonra istediğin yeri göstermekte özgürsün. Anlaştık mı?”

Wesley’nin yüzü, sivri çenesinden diken diken saçlarına kadar aydınlanıverdi. “Anlaştık.”

Asansörü pas geçerek mermer basamaklardan geniş merdivenlere, oradan da lobiye indik. En son ellerimiz birbirine değdiğinde olanları düşündükçe, aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordum. Benden birkaç basamak aşağıdaydı. Bulunduğum noktadan, siyah

gömleğinin yakasının iç kısmını görebiliyordum. Bir şey parlıyordu sanki. Deri bir kordona asılıydı. Daha net görebilmek için biraz daha uzandım, derken...

"Nereye böyle?" dedi alçak bir ses. Wesley göğsünü tutarak olduğu yerde sıçradı.

"Hayret bir şey, Jill," dedi. "İnsanı yanında bir kız varken korkutmasana!"

İlk anda fark edemesem de birkaç saniye sonra Jill'i, bir köşede, sırtı deri kaplı bir sandalyede kitap okurken gördüm. Kitabı burun hizasında tutmuş; masmavi, keskin gözleriyle sayfaları hızlı hızlı tarıyordu. Arada sırada da bir şey beklermiş gibi uzanıp karşısına bakıyordu.

"Hemen ödü patlar," dedi Jill kitabının arkasından.

Wesley parmaklarını saçına götürerek gergin bir kahkahayla ekledi: "Gurur duyduğum bir huyum değildir."

"İyice boş bulununca düştüğü hali görmelisin," diye üsteledi Jill. "Yeter, cadı."

Bunun üzerine Jill, abartılı bir hareketle kitabın sayfasını çevirmekle yetindi.

Wesley bakışlarını bana doğru çevirerek kolunu uzattı. "Devam edelim mi?"

Hafifçe gülümseyerek uzattığı kolunu reddettim ve ekledim: "Önden buyur."

Lobiden geçerken, "Aradığın şey nedir sahi?" diye sordu.

"Binayla ilgili biraz araştırma yapmak istedim, o kadar. Var mı senin bildiğin bir şeyler?"

"Pek sayılmaz." Geniş merdivenlerin karşı tarafındaki bir kordorda ilerliyorduk.

"İşte burası," dedi çalışma odasının kapısını iterek. İçerisi tıka basa kitap doluydu. Mobilyalar, köşedeki bir masa ve birkaç deri sandalyeden ibaretti. İşe yarar bir şey bulurum ümidiyle kitap ciltlerinin

sırt kısımlarını taramaya koyuldum. Ansiklopediler, şiir kitapları, Dickens'ın tüm eserleri...

"Haydi, haydi," dedi Wesley odanın diğer ucuna doğru yürürken. "Yürü."

"Önce çalışma odası demiştin," dedim. "Unuttun mu yoksa?"

"Gösterdim ya işte." Ta en uçtaki çift kanatlı kapıya vardığında odayı işaret ederek ekledi. "Hem sonra da gelebilirsin. Kitaplar bir yere kaçmıyor ya."

"Sadece bir daki..."

Kapıların ikisini de ardına kadar açınca karşıda alacakaranlığa bürünmüş bir bahçe çıkıverdi ortaya. Wesley'nin, yosun tutmuş taşlara basarak dışarı çıktığını görür görmez ben de başımı kitaplardan kaldırıp peşinden seğirttim.

Alçalan güneşle birlikte inceden bir ışık huzmesi bahçedeki sarmaşıklara vururken dışarıdaki gölgeler yaprakları gitgide yeşilin daha koyu tonlarına boyuyordu. Burası aynı anda hem eskimişliği hem tazeliği barındırıyordu içinde. Yeşile, yeşillığe yakın olmayı nasıl da özlemiştim. Eski evimizde küçük bir de bahçemiz vardı ama tabii ki dedeminkiyle boy ölçüşemezdi. Dedemin evinin ön cephesi şehri görürken, arkası ise göz alabildiğine kırsala açılıyordu. Doğa, sürekli bir devinim halinde olduğundan yeryüzünde geçmişin izini taşımayan istisnalardan biriydi. İnsan kendini yeşile bırakıncaya kadar yaşamın gereksiz kalabalığını unutuyordu. Geçmişe dair izleri benim gibi duymasalar da, görmeseler de, hissetmeseler de acaba sıradan insanlar da bunu, yani sessizliği, bu denli duyumsayabiliyorlar mıdır diye merak etmeden geçemedim.

"Güneşin kızılı çekiliyor semadan'," dedi Wes yumuşak bir sesle. "Bir gün daha gidiyor akşamla birlikte. Eğilip yüzünü saklarken dahi. Yeni bir güne can veriyor."

Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırmış olacağım ki, başını çevirip omzunun üzerinden bana bakarken yine o alaycı gülüşü vardı dudaklarında.

“Ne? Niye şaşıyorsun ki? Bu olağanüstü saçların altında beyni andıran bir şey de var elbet.” Birkaç adım ileride, üzeri sarmaşıkla kaplı taş bir bankın yanına gidip üzerindeki filizleri kenara çekince taş yüzeye kazınmış sözcükler çıkıverdi ortaya.

“*Faust*,” dedi. “Burada fazlaca zaman geçirdiğim de doğrudur, evet.”

“Sebebini anlayabiliyorum.” Mutluluk bu olsa gerekti. Yarım asırdır el değmemiş, mutluluğun vücut bulmuş haliydi sanki bu bahçe. Karman çorman olduğu kadar muhteşemdi de. Şehrin içinde saklı bir huzur yuvasıydı.

Wesley, banka oturup gömleğinin kollarını yukarı sıvadıktan sonra yüzüne düşen bir tutam siyah saçı üfleyerek gökyüzünü öbek öbek sarmış bulutları seyretmeye koyuldu.

“Çalışma odası asla değişmez. Oysa burası her an her saniye başkadır. Hele ki günbatımında bambaşka. Ayrıca,” elini Coronado’yu kastedercesine geriye doğru salladı, “geri kalan yerleri başka zaman da gezdirebilirim.”

“Burada yaşamıyorsun sanıyordum,” dedim kararan gökyüzüne bakarken.

“Öyle zaten. Kuzenim Jill ile annesi burada yaşıyorlar. Jill de ben de tek çocuk olduğumuzdan ona göz kulak olmaya çalışıyorum. Senin kardeşin var mı?”

Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. Bir an ne cevap vereceğimi bilemedim. Ben öldüğünden bu yana hiç böyle bir soruyla karşılaşmamıştım. Eski çevremizdekilerin acıyan bakışlarını ve taziye mesajlarını anımsayınca aynılarını yeniden yaşamak istemediğime karar verip başımı iki yana salladım. Bunu yaparken kendimden nefret de etmiştim. Çünkü Ben’e ve anısına ihanet ettiğim hissine kapılmaktan kendimi alamıyordum.

“O zaman nasıl bir his olduğunu sen de bilirsin. İnsan kendini bazen çok yalnız hissedebiliyor. Böyle zamanlarda bu eski binaya gelip vakit geçirmek daha iyi geliyor.”

“Neye göre daha iyi?” diye sordum.

“Babam ve yeni nişanlısının yanında olmaktan. Melek yüzlü şeytanın teki. Her neyse. Öyle işte. Ben de sık sık buraya geliyorum.” Omurgasıyla bankın sırt kısmını paralel bir hizada tutarak geriye doğru gerindi.

Gözlerimi yumdum. Ardından bahçenin, serinleyen havanın, çiçeklerin ve sarmaşıkların kokusunu doyasıya içime çektim. Odamdaki dehşet sahneleri belleğimden yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Yine de şu soruyu aklımdan bir türlü çıkarıp atamıyordum: *Yaptıkları yanına kâr kalmış mıydı?* Derin bir nefes alıp bir anlığına da olsa düşüncelerimi de verdiğim nefesle dışarı atmaya çalıştım.

Neden sonra Wesley'nin ayağa kalkıp yanıma geldiğini fark ettim. Elime uzandı. İnceden bir gürültünün yüzüklerimizin birbirine değmesiyle orkestradaki yaylı ve vurmali çalgıların hepsi birden çalmaya başladı sanki. Kollarımdan göğsüme doğru yayılan gürültü, ben araya duvar örmeye çalıştıkça şiddetini daha da artırıyordu. Parmakları benimkiler üzerinde bir tüy kadar hafif durmasına karşın ufak bir dokunuşu bile beynimin içinde yeri göğü inletiyordu. Elimi kaldırdı ve yavaşça çevirdi.

“Kolilerle fazla boğuşmuşsun galiba,” dedi kolumdaki bandajı işaret ederek.

Zorlukla da olsa gülmeye çalıştım. “Öyle görünüyor.”

Elimi usulca bıraktıktan sonra parmaklarını geri çekti. Gürültü kesilince göğsümde bir ferahlık hissettim. Aynı, nefes alma arzusuyla suyun derinliklerinden yüzeye çıkar gibi bir rahatlama duygusuydu bu. Sonra gözlerim yeniden boynundaki deri kayışa takıldı. Parlak ucu gömleğinin içinde saklıydı. Bakışlarım yavaşça omuzlarından gömle-

ğinin kıvrılmış kollarına ve az evvel benimkini bırakmış ellerine kaydı. Akşam karanlığında bile belli belirsiz yara izlerini seçebiliyordum.

“Sen de farklı sayılmazsın,” dedim dokunmadan elindeki bir noktayı işaret ederek. “Nasıl başladın?”

“Ha, o mu? Casusluk yaparken oldu. Dikkatsizlik işte.”

Elinin arkasındaki eğik çizigi gösterdim sonra. “Ya bu?”

“Aslan pençesinin eseri.”

Wesley’yi yalan söylerken izlemek nefes kesiciydi.

“Bu?”

“Çıplak elle pirana yakalamıştım da bir keresinde.”

Yanıtları her ne kadar saçma olursa olsun istifini asla bozmuyordu. Kolunun ön kısmındaki sıyrığı işaret ettim. “Bu?”

“Paris’in ara sokaklarından birindeki bıçak dalaşından kalma.”

Gözlerim başka izler de ararken vücutlarımız temas etmeksizin birbirine daha da yaklaşıyordu.

“Pencereden atlarken oldu.”

“Saçaktan düşen buz parçası.”

“Kurt.”

Alnındaki çentiğe doğru uzandım.

“Peki ya bu?”

“Tarih.”

Zaman durdu sanki.

Sonuncusunun ardından yüzü, karnına darbe almışçasına acı dolu bir ifadeye büründü. Derin bir sessizlik çöktü ortama.

Sonra, akıl sır ermez bir biçimde gülümsedi.

“Kafan çalışsaydı,” dedi yavaşça, “Tarih’in ne olduğunu sorardın.”

Uzanarak yüzüğüme işli üç çizgiye dokunduğunda hâlâ şok içindeydim. Sonra parmaklarındaki yüzüklerden birini döndürdüğü an gördüm. Neredeyse aynıydı. Tek farkı, çizgilerin benimkilerden daha düzgün biçimli oluşuydu, o kadar. Arşiv’in sembolüne nutkum tutulmuş bir şekilde bakakaldım. Ben tepki vermeyince –çünkü aklıma

ikna edici bir yalan gelmemiştir ve artık çok geçti- biraz daha yaklaştı. O kadar ki, teninden yayılan gürültüyü yeniden duyar gibi oldum. Baş parmağını boynuma asılı, gömleğimin altına gizlediğim kordona götürdü ve ucundaki anahtarı gün yüzüne çıkardı. Alacakaranlıkta ışıldıyordu. Sonrasında kendi boynundaki anahtara uzandı.

“Al işte,” dedi keyifle. “Ortak bir noktamız var artık.”

“Biliyordun,” dedim sonunda.

Alnını kırıştırdı. “Seni dün gece üçüncü kat koridorunda gördüğümünden beri biliyorum.”

“Nasıl?”

“Gözlerin hemen anahtar deliğini aradı. Hakkını vereyim, bakışlarını gizleme konusunda iyi iş çıkardın ama zaten seni izliyordum. Patrick, buraya yeni bir Koruyucu geleceğinden bahsetmişti. Ben de gelip bizzat göreyim istedim.”

“İlginç. Çünkü Patrick *bana* halihazırda başka bir Koruyucu olduğu konusunda tek kelime etmedi.”

“Coronado’nun benim bölgem olduğu söylenemez zaten. Yıllardır kimsenin de olmamış. Jill’e bakmaya geldiğimde hazır buradayken yardımcı olmaya çalışıyorum, o kadar. Ne de olsa eski bir bina, anlar-sın ya?” Tırnağıyla anahtarına dokundu. “Özel giriş kartım bile var. Senin kapıların, aynı zamanda benim kapılarım demek oluyor yani.”

“Listemi temizleyen sendin,” diyebildim. Parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu. “Listemdeki isimlerden birkaçı sonradan baktığımda silinivermişti.”

“Ha, kusura bakma.” Elini ensesine götürdü. “Hiç aklıma gelmedi. Buradaki işler çok uzun zamandır ortaklaşa bir biçimde yürütülüyor. Coronado’daki kapılara erişimimi kısıtlamıyorlar. Yoksa kötü bir niyetim yoktu.”

Aramızdaki bir anlık sessizliğin ardından, “Ee,” dedi.

“Ee,” dedim.

Wesley’nin yüzünde inceden bir tebessüm belirdi.

“Ne?” diye sordum.

“Haydi ama, Mac...” Yüzüne dökülen bir tutam saçı yukarı doğru üfledi.

“*Haydi*, ne?” dedim hâlâ durumu tartmaya çalışarak.

“Sence de harika değil mi?” Baş edemeyince pes edip saçını eliyle düzeltti. “Yani başka bir Koruyucu’yla tanışmak?”

“Şimdiye kadar dedem dışında başka bir Koruyucu’yla tanışmamıştım.” Kulağa safça gelebilirdi ama bu ihtimal daha önce aklımın ucundan bile geçmemişti. Yani elbette bizim gibi başkalarının da olduğunu bilincindeydim. Gelgelelim, varlığını bilip üstüne kafa yorulmayan gerçeklerden biriydi bu da benim için. Arşiv’e ait onca bölge, onca bölümü düşününce insan kendini yalnız hissediyordu ya da eşsiz.

“Ben de,” dedi Wes. “Ne iyi oldu bu yahu.” Sırtını dikleştirip göğsünü gerdi. “Adım Wesley Ayers. Ben bir Koruyucu’yum.” Cümlesini bitirir bitirmez yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. “Bunu yüksek sesle söyleyebilmek muhteşem bir hismiş. Sen de denesene.”

Öylece yüzüne bakıyordum şimdi. Sanki sözcükler boğazıma takılı kalmıştı. Bu sırrı dört yıldır kimseyle paylaşmamıştım. Yalan söyleyerek, saklanarak, yaralanarak geçen dört yıl boyunca tanıdığım, tanıştığım herkesten gerçek yüzümü saklamıştım.

“Adım Mackenzie Bishop,” dedim. Dedem öleli dört yıl olmuştu ve bu sırla ilgili ağzımdan tek kelime kaçırmamıştım. Ne anneme, ne babama, ne Ben’e... Hatta Lynds’e bile. “Ben bir Koruyucu’yum.”

Kıyamet kopmadı. İnsanlar ölmedi. Kapılar açılmadı. Takım geliverip beni yaka paça bir yerlere götürmedi. Wesley Ayers’ın gözleri ışık saçıyordu.

“Koridor’u kollarım,” dedi.

“Tarihleri yakalarım,” dedim.

“Arşiv’e teslim ederim.”

İtiraflarımız bir tür oyuna döndü sanki. Alçak sesle oynanan, insanı soluk soluğa bırakan bir oyun...

“Kim olduğumu herkesten saklarım.”

“Ölülerle mücadele ederim.”

“İnsanlara yalan söylerim.”

“Yalnızım.”

Göz kalemi, kuzguni siyah saçları, yara izleriyle aynı karede komik görünse de Wes’in niçin hâlâ güldüğünü sonradan anlamıştım. Doğru ya. Yalnız değildim. Sözcükler beynimin içinde, gözlerinde, parmaklarımızdaki yüzüklerde, anahtarlarımızda bas bas bağırıyordu adeta. Artık ben de gülümsüyordum.

“Sağ ol,” dedim.

“Benim için bir zevkti,” dedi. Sonra başını çevirip gökyüzüne bakarak ekledi: “Geç oluyor. Gitsem iyi olacak.”

Saçma sapan bir hisle o an yanımdan ayrılmasından, bir daha dönmeyeceğinden, yine... yalnızlığımla baş başa kalacağımdan korktum. İçimdeki tuhaf panik duygusuna engel olup peşinden çalışma odasına gitmemek için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine hiç hareketsiz bir biçimde durup boynundaki anahtarını gömleğinin içine sokmasını, yüzüğünü takıp işlemeli kısmını avcunun içine gelecek şekilde saklamasını izledim. Az önceki halinden farksız görünüyordu. Acaba aynısı benim için de geçerli miydi? İçimde sanki bir kapı açılmış ve ardına kadar açık bırakılmış gibi hissettiğimi düşününce aynı görünmem olası mıydı ki?

“Wesley,” diye seslendim arkasından, aynı saniye içimden kendime kızarak. Durup arkasını döndü.

“İyi akşamlar,” dedim anlamsızca.

Güldü. Yanıma yaklaştı. Boynumdaki anahtara dokundu önce. Ardından anahtarı parmaklarının arasına alıp gömleğimin yakasından içeri sarkıttı. Şimdi metalinin soğukluğunu tenimde hissettiğim anahtar gözden kayboluvermişti.

“İyi akşamlar, Koruyucu,” dedi ve arkasını dönerek yanımdan uzaklaştı.

ON

Wes gittikten sonra itiraflarımızın tadı hâlâ damağımda, büyük bir sırrı paylaşmanın hazzı ve hafifliğiyle bir süre daha bahçede vakit geçirdim. Akşamın, insanı hafifçe ısıran serinliği ve derin sessizliğine yoğunlaştım.

Dedem bir keresinde beni evinin arkasında boylu boyunca uzanan yeşillığe götürmüş ve duvar örmenin (insanların iç dünyalarındaki gürültüyü engellemek için) de aynı böyle bir his olduğunu söylemişti. Bir tür sessizlik zırhı. Duvarların da yüzükle aynı mantıkta işlediğini fakat bu noktada beynimiz devreye girdiğinden ve beyin gücüyle dilediğimiz sesi engelleyebileceğimizden, bunun çok daha etkili bir yöntem olduğundan söz etmişti. Tek yapmam gereken, bu hayali duvarı nasıl öreceğimi öğrenmekti, o kadar.

İşte bunu bir türlü beceremiyordum. Bazen acaba insanlara dokunup tenlerinden başka bir şey hissetmediğim zamanları anımsayabilsem, diyordum içimden; o zaman belki... Ama olmuyordu. Beynime hücum eden sesleri engellemeye çalıştığımda işler iyice sarpa sarıyordu. Zorlamaya devam edersem bir noktadan sonra, okyanusun dibinde bir fannusun içindeymişim de, sesle birlikte basınç da üzerime üzerime geliyormuş gibi hissediyordum. Dedemin, bana bu meziyeti öğretmeye ömrü yetmemiştir. Bana da dedemden geriye, çok kolay ve olağan bir şeymişçesine insanlara sarılırken en ufak bir rahatsızlık duymadığı, işe yaramaz anıları kalmıştı.

Sıradan olmak için neler vermezdim.

Sonra bu düşünce karşısında kendimi kötü hissettim. Hayır, hiç de öyle değildi. Sıradanlık uğruna dedemle aramızdaki o özel bağdan

vazgeçmezdim, örneğin. Veya Ben'in çekmecesini önünde geçirdiğim zamanlardan, Roland'dan ve kendimi huzura en yakın hissettiğim yer olan Arşiv'den... Sahip olduğum ve beni ben yapan şeyler zaten bunlardan ibaretti.

Cinayete kurban giden kız ile kanlar içindeki çocuğu düşünerek çalışma odasına açılan kapılara yöneldim. Ne de olsa bir işim vardı: SERVAMUS MEMORIAM. Kapıları iterek açtığımda köşedeki masanın başında oturan iriyarı kadını görünce olduğum yerde kalakaldım.

“Bayan Angelli.”

Kaşlarını şaşkınlıkla, peruk olduğundan şüphelendiğim saçlarına doğru kaldırdı. Bir anlık şaşkınlık geçince geniş yüzüne yerleşen ifadeden beni tanıdığı anlaşılıyordu. Sabahki konuşmamızdan sonra söylediklerime bozulmuşsa bile hiç belli etmiyordu. Acaba alelacele gidişine gereksiz anlamlar mı yüklemiştim? Belki de sahiden geç kalmak üzere olduğu bir ekspertiz işi vardı.

“Mackenzie Bishop, kek dağıtan kız,” dedi. Şimdi konuşurken ses tonu daha bir alçak ve ruhani geliyordu kulağa. Önünde, sayfalarının köşeleri eskimiş birkaç kitap ile diğer ikisinin arasına yerleştirilmiş bir fincan çay duruyordu.

“Ne okuyorsunuz?” diye sordum.

“Tarih.” Dedemin deyişiyle *küçük t* ile yazılan kitap türünden bahsettiğinin farkındaydım. Yine de saniyelik şaşkınlığıma engel olamadım.

“Bunların hepsi de nereden gelmiş böyle?” diye sordum masanın üzerindeki ve raflarda sıra sıra dizili ciltleri işaret ederek.

“Kitaplar mı? Ah, sayıları zaman içinde arttı. Apartman sakinleri bir ödünç aldıysa iki geri koydu. Böyle böyle birikerek büyüdü. Coronado'nun, otelden apartmana dönüştürüldüğü ilk zamanlar deri kaplı klasikler, atlaslar, ansiklopedilerle dolu olduğuna şüphem yok. Ama bugünlerde eski ve yeninin hoş bir karışımına ev sahipliği ediyor burası. Mesela, daha geçen gün fihristlerin arasında bir romansa denk geldim! Düşünsene.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Fihrist mi?”

Yüzünde anlık bir endişeli ifade belirdiyse de hemen sonra yüzüklü parmaklarından birini omzunun arkasındaki bir rafa doğrulttu. Parmağını takip ederek kitap dolu rafa baktığımda diğerlerine kıyasla daha büyük ve tek örnek bir dizi cilt gözüme takıldı. Her birinin sırt kısmında tarihler yazılıydı.

“Aptarman sakinlerine ait kayıtlar mı yani bunlar?” diye sordum gelişigüzel bir biçimde. Bir yandan da gözlerim üstlerinde yazılı tarihleri taramakla meşguldü. Görünüşe bakılırsa kayıt tarihi geçtiğimiz yüzyılın ilk yıllarına kadar uzanıyordu. Kayıtların ilk yarısı kırmızıyla ciltlenmişti. İkinci yarı ise mavi ciltliydi.

“Coronado hâlâ otel olarak hizmet verirken kayıt tutulmaya başlanmış,” diye açıkladı. “Bir nevi ziyaretçi defteri olarak da düşünebilirsin. Şu kırmızı olanlar otel yıllarından kalma. Mavilerse aptarmana dönüştürüldükten sonraki kayıtlar.”

Masanın etrafından dolaşıp mavili kırmızılı rafa doğru seğırttim. İçlerinden en yenisine uzanıp kapağını açtığımda içinde beş yıllık kayıt listesi bulunduğunu ve her yılın da süslü işlemeli birer sayfayla birbirinden ayrıldığını gördüm. Son ayrıma gelip üçüncü kat sakinlerinin bulunduğu listeye ulaşana dek sayfaları çevirdim. 3F’nin bulunduğu sütuna vardığımda *Boş* yazısının üstü çizilmiş ve yerine kurşun kalemle *Bay ve Bayan Bishop* yazılmıştı. Sayfaları geriye doğru çevirdikçe 3F’nin iki yıl boyunca boş olduğunu, onun öncesinde ise *Bay Bill Lighton* adında birine kiralandığını gördüm. Elimdekinin kapağını kapatıp hemen bir önceki fihriste uzandım.

“Bir şey mi arıyorsun?” diye sordu Bayan Angelli. Sesinde belli belirsiz bir gerginlik seziliyordu.

“Yok, öylesine bakıyorum. Meraktan,” dedim gözlerim yeniden 3F’yi ararken. Listede hâlâ *Bay Lighton*’ın adı yazılıydı. Ardından *Bayan Jane Olinger*’a geçti. Bu yeni isme öylece bakakaldım. Ama sonra düşününce; odamdaki anının on yıldan uzun süre önce mey-

dana geldiğini ayırmıyordum. Üstelik gördüğüm genç kız tek başına eve çıkacak bir yaşta da değildi. Elimdeki cildi raftaki yerine koydum ve geriye doğru sıradan devam ettim.

Bayan Olinger yazıyordu yine.

Onun öncesinde *Bay ve Bayan Albert Locke*. Hâlâ yeterince geriye gittiğim söylenemezdi.

Ondan önce daire *Boş*'tu.

Sıradan insanların geçmişi öğrenme yöntemi bu muydu yani?

Bir öncekiyle devam ettim: *Bay Kenneth Shaw*.

Ve işte... sanırım aradığımı bulmuştum. Son okuduğum isimden öncesi, anıların büyük bir kısmı ile cinayet arasında geçen kapkara boşluğa tekabül ediyor olmalıydı. Sütundan aşağı doğru listeyi parmağımla takip ettim.

Boş.

Boş.

Boş.

Liste yalnızca bu ciltte değil, önceki yılların kayıtları boyunca da aynı şekilde devam ediyordu. Bayan Angelli'nin pür dikkat beni izlediğinin farkındaydım ama üstünde 1950-54 yazılı son mavi cilde gelene dek arayışımı sürdürdüm.

1954 yılı da *Boş* işaretliydi. Oysa 1953 ayırımına vardığımda gördüğüm şey karşısında kaskatı kesildim.

3F diye bir daire yoktu.

Tüm kat listeden yok oluvermişti.

Tüm yıl silinivermişti listeden.

Kat ve yıla ait liste, yerini bomboş beyaz bir kâğıt yığınınına bırakmıştı. 1952 ve 1951 yıllarına geldiğimde ikisi de boştu. Cinayete kurban giden kızın ölümüne dair ne bir iz vardı ne bir kayıt. Üstelik sadece kız da değil, listede hiç *kimsenin* adına rastlanmıyordu. Üç koca yıl...sanki hiç yaşanmamıştı. Değişimden sonraki ilk yıl, yani 1950 yılı vardı sadece bu üç kayıp yılın öncesinde. Gelgelelim 1950

yılında da 3F'nin altında hiçbir isim yazılı değildi. Lyndsey'nin telefonda söylediklerini anımsadım birden: Kayıtlarda, *insanın içine kurt düşürecek cinsten* hiçbir şey olmadığını söylemişti.

Elimdeki son mavi cildi, sayfaları açık bir biçimde masaya bırakıverdiğimde az kalsın Bayan Angelli'nin çayı da dökülüyordu.

"Solgun görünüyorsun, Mackenzie. Ne oldu?"

"Buradaki sayfalar eksik."

Kaşlarını çattı. "Elindekiler çok eski. Belki de sayfaların bazıları düşmüştür..."

"Hayır," dedim sert bir biçimde. "Aradaki yıllar kasten boş bırakılmış."

3F numaralı daire, esrarengiz bir biçimde kaybolan yılların ertesindeki yaklaşık yirmi yıl boyunca boş kalmıştı. Cinayet söz konusu kayıp yıllardan birinde gerçekleşmiş olmalıydı.

"Mutlaka," dedi benden ziyade kendini ikna etme çabasıyla, "bir yerlerde arşivlenmiş olmalı."

"Evet, bence..." derken dank etti. "Tabii ya. Doğru söylüyorsunuz. Kesinlikle katılıyorum." Bunu yapan her kimse Dışarıdaki delilleri karartmış olabilirdi. Fakat Arşiv'deki kanıtlara müdahale edemezdi. Deri sandalyeden ayağa fırlayıverdim. "Yardımanız için teşekkürler," dedim apar topar fıhristi alıp rafa yerleştirirken.

Bayan Angelli'nin kaşları şaşkınlıkla dikiliverdi. "Ben bir şey yapma..."

"Yapmaz olur musunuz. Aklınızla bin yaşayın. Çok teşekkür ederim. İyi akşamlar!" Kapıdan geçip koşar adımlarla Coronado'nun lobisine vardığımda, daha basamaklara gelmeden boynumdaki anahtara uzanıp parmağımdaki yüzüğü çıkarmıştım bile.

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı, Bayan Bishop?"

Masadaki nöbet sırası Lisa'daydı. Önünde yan yana dizilmiş kütük defterlerine bir şeyler yazıyordu. Masanın üzerindeki SESSİZLİK

LÜTFEN yazılı uyarının da Lisa'nın işi olduğundan şüphem yoktu. Siyah alagarson saçları yüzünü çevreliyordu. Yeşil kemik çerçeveli gözlüğünün ardında –iki ayrı tonda– keskin ama aynı zamanda seven bakışlara sahipti. Lisa da elbette bir Kütüphaneciydi. Gelgelelim Roland, Patrick ve diğer çoğu görevlinin aksine, (Takım yıllarında geçirdiği bir kaza sonucu tek gözünün protez olması dışında) mesleğe en uygun görünen kişi oydu.

Boynumdaki anahtarla oynadım.

Henüz geç bir saat olmamasına karşın, “Uyuyamadım,” diyerek yalan attım. Nasıl insanlar, *N’aber?* sorusuna alışkanlıktan, *İyidir*, diye cevap veriyorlarsa, benim de Arşiv’deki klasik yanıtlım buydu. “Çok güzel görünüyorlar,” dedim altın sarısı ojeli tırnaklarını işaret ederek.

“Sahiden mi?” dedi hayranlıkla yaldızlı tırnaklarına bakarken. “Dolaplardan birinde buldum. Roland’ın fikri. Bu aralar moda olduğunu söyledi.”

Nedense hiç şaşırmamıştım. Roland’ın dandik dergilere olan takıntısının dışında Arşiv’e yeni eklenmiş Tarihleri inceleme konusunda da özel bir takıntısı vardı. “Roland demişse doğrudur.”

Gülümsemesi canlılığını yitirince, “Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Bishop?” diye sordu iki farklı tondaki gözleriyle dikkatlice bakarak.

Bir an duraksadım. Aradığım şeyi Lisa’ya da söyleyebilirdim pek tabii ama Ben’in rafına yaptığım ziyaretlerle Lisa’dan iyilik isteme kotamı bu aylık doldurmuştum. Ayrıca takas için yanımda Dışarı’dan hoşuna gidebilecek hiçbir rüşvet de getirmemiştim. Lisa’dan çekinmiyor olmama karşın eğer ricamı geri çevirirse içeriye adım atamayacağımı da gayet iyi biliyordum.

“Roland buralarda mı?” diye sordum alelade bir biçimde. Lisa, beni bir müddet süzdükten sonra kaldığı yerden önündeki defterlere bir şeyler yazmaya devam etti.

“Dokuzuncu kanat, üçüncü koridor, beşinci oda. Son baktığımda oradaydı.”

Gülümseyerek masanın yanından geçtim ve kapılara doğru yöneldim.

“Tekrarla,” diye emretti Lisa.

Gözlerimi devirsem de dediklerini aynen tekrarladım. “Dokuz, üç, beş.”

Kapılara vardığımda, “Kaybolayım deme sakın,” diye uyardı arkamdan.

Avluya girerken adımlarım giderek yavaşladı. Renkli cam tavan sanki dışarıda gökyüzü varmış gibi koyu bir renge bürünmüştü. Öte yandan Arşiv, içeride hiçbir aydınlatma olmamasına karşın ıslıl ışıldı. Buradan geçmek, insana suyun içinde yürüyormuş hissi veriyordu. Serin ve berrak suyun içinde yürürken insanı etkisi altına alan, adımlarını yavaşlatan duru ve göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Ahşap, taş, renkli cam ve sükûnet. Bakışlarımı zorlukla yukarıdan koyu renk ahşap zemine indirip *dokuz üç beş, dokuz üç beş, dokuz üç beş* diye rakamları içimden tekrar ederek avludan dokuzuncu kanada saptım. Burada yolunu kaybetmek an meselesiydi.

Arşiv’in içi kırkıyama gibiydi. Yıllar içinde parçalar birbirine ilave edilip sürekli değiştirildiğinden, örneğin şimdi saptığım koridorun zemini az öncekine nazaran daha açık tonda bir ahşapla döşeliydi. Tavan hâlâ yüksek olmasına rağmen rafların önündeki levhalar daha aşınmış duruyordu. Beşinci odaya vardığımda ise ortam yine değişmişti. Bu kez yerler mermer kaplıyken, tavan nispeten alçaktı. Her bölme birbirinden farklı olsa da hepsinin ortak noktası, içerideki mutlak sessizlikti.

Roland, sırtı bana dönük vaziyette, parmak uçlarını bir adamın omuzlarına hafifçe bastırarak açık bir çekmecenin önünde duruyordu.

Odaya girmemle birlikte elleri seri bir biçimde Tarih’ten rafa doğru kaydı ve göz açıp kapayıncaya kadar çekmeceyi sessizce örtüverdi.

Kafasını çevirip bana döndüğünde bir an bakışlarında gördüğüm tek şey... hüzüdü. Ne var ki birkaç saniyeye kalmadan gözlerini kırpıştırıp kendine gelmişti bile.

“Bayan Bishop.”

“İyi akşamlar, Roland.”

Odanın ortasında iki sandalye ile bir masa duruyordu ancak oturmam için davet etmedi. Dalgın görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Tabii.” Hiç düşünmeksizin verilmiş bir yanıttı bu. “Niye geldin? Bir şey mi oldu?”

“Bir iyilik isteyecektim.” Kaşlarını çatıldığını görünce hemen ekledim: “Ben’le ilgili değil. Yemin ederim.”

Etrafına bakındıktan sonra beni rafların bulunmadığı bir koridora çıkardı.

“Dinliyorum...” dedi yavaşça.

“Odamda korkunç bir şey yaşanmış. Bir cinayet.”

Tek kaşını kaldırdı. “Nereden biliyorsun?”

“Okudum,” dedim.

“Gerekli gereksiz geçmiş okumanın kurallara aykırı olduğunu biliyorsunuz, Bayan Bishop. Değil mi? Bu yeteneğe sahip olmanız, keyfi davranmanız anlamına gelmi...”

“Biliyorum, biliyorum. Her şeye burnumu sokmamam gerekiyor. Ama senin de kurallara sıkı sıkıya bağlı olduğunu söyleyemeyiz, değil mi?”

Dudağının bir köşesini hafifçe yukarı doğru kıvrıdı.

“Acaba istesen, bir yolunu bulamaz mısın...” Kollarımı iki yana açıp bedenlerle kaplı duvarları işaret ettim.

“Efendim?”

“Bir şeyi araştırabilir misin, diye soracaktım. Coronado’da oturanlarla ilgili ufak bir araştırma. Cinayet mart ayında gerçekleşmiş. 1951 ile 1953 yılları arasında. Öldürülen kızı burada, Arşiv’de bulabilirsem

geçmiş onun gözünden okuyabiliriz. Bu şekilde hem kızın hem de onun kim olduğunu öğrenebiliriz. Üstelik...”

“Neden? Sırf merakını giderebilesin diye mi? Bu dosyaların Arşiv’de tutulma amacı kesinlikle...”

“Ne o zaman?” dedim sözünü keserek. “Bizim görevimiz geçmiş korumak, öyle değil mi? Gelgelelim birileri geçmiş silmeye çalışıyor. Coronado’nun kayıtlarında bir sürü eksiklik var. Hepsi de kızın *öldürüldüğü* zamana denk geliyor. Kızı öldüren çocuk ise *kaçmış*. Muhtemelen izini kaybettirmiş. Ne olduğunu öğrenmem lazım. Yaptığı yanına kâr kaldı mı, bir şekilde bulmam gerek. Ama bir türlü...”

“Anlaşıldı,” dedi alçak sesle.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu mesele sırf cinayeti çözme meselesi değil. Asıl Ben’le alakalı.” Tokat yemiş gibi hissettim. “Hiç de değil. Ben...”

“Beni hafife almayın, Bayan Bishop. Başarılı bir Koruyucu’sunuz, evet. Öte yandan niçin listenizde tek bir isim dahi kalmasına tahammül edemediğinizi de biliyorum. Bu sözünü ettiğiniz meseleyle de sırf meraktan ilgilenmiyorsunuz. Niyetiniz, konuyu çözüme ulaştırmak...”

“Peki, tamam. Ama bu yine de odamda korkunç şeyler yaşandığı ve örtbas edilmek istendiği gerçeğini değiştirmiyor.”

“İnsanlar kötü şeyler yapabiliyorlar,” dedi Roland sessizce.

“Lütfen.” Hissettiğim çaresizlik sesime de yansımıştı. Yutkundum. “Dedem, bir Koruyucu’nun şu üç niteliğe sahip olması gerektiğini söylerdi: yetenek, şans ve önsezi. Bende bu üç özellik de var. Ve içimde bir ses bu işte bir *terslik* olduğunu söylüyor.”

Başını hafifçe yana eğdi. Bu iyiye işaretti. Pes etmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

“Kırma beni,” dedim. “Senden tek isteğim, katili bulmam için kızın kim olduğunu öğrenmeme yardım etmen.”

Sırtını dikleştirdi. Sonra cebinden not defterini çıkarıp üzerine bir şeyler karaladı.

“Bakalım bir şey bulabilecek miyiz...”

Abartmamaya özen göstererek sadece minnettar olduğumu belli edecek genişlikte gülümsedim. Kandırılmış hissetsin istemiyordum. “Teşekkür ederim, Roland.”

Homurtuya benzer bir ses çıkarmakla yetindi. Cebimdeki hareketliliği fark edince kâğıdı çıkarıp üzerinde yazan ismi okudum: *Melanie Allen. 10.* Baş parmağımı sayının üzerinde gezdirdim. Ben’le aynı yaşıydı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Sadece bir çocuk,” dedim listeyi cebime geri koyarken.

Dışarı çıkmak için arkamı döndüğüm sırada bir an tereddüt ettim. “Gelişmelerden haberdar edeceğim, Bayan Bishop,” dedi Roland duraksadığını fark edince.

“Sana borçlandım.”

“Zaten hep borçlusun,” diye karşılık verdi ben kapıdan çıkarken.

Geçtiğim koridorlardan gerisin geri avluya, oradan da antreye çıktığımda Lisa’yı hâlâ önündeki sayfalarla cebelleşirken buldum.

“Bu kadar çabuk mu?” diye sordu yanından geçerken.

“Yeni bir Tarih,” dedim. Zaten biliyor olmalıydı. Ne de olsa ismi yazan kişi ta kendisiydi. “İnsan Coronado’da başını kaşıyacak vakit bulamıyor.”

“Eski binalar...”

“Biliyorum, biliyorum.”

“Sen gelene kadar buradaki işlere, tabiri caizse, kim boşsa onu koşuyorduk ama artık binada yerleşik bir Koruyucu olduğuna göre işler şimdi daha iyi olacak.”

“Ne kadar *eğlenceli!*”

“Önceki bölgene kıyasla daha fazla Tarih’le karşılaşacaksın diyelim. Belki iki ila üç katı kadar fazla. Merak etme, daha...”

“İki üç *katı* mı?”

Lisa ellerini birbirine kavuşturdu. “Hayatta karşılaştığımız her şeyin bir sebebi vardır, Bayan Bishop,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Takım mertebesine erişmek istemez misiniz?”

İşte bu cümleden nefret ediyordum. Çünkü bu, Kütüphanecilerin, *idare ediver işte* demesinin bir başka şekliydi.

Kemik çerçeveli gözlüğünün ardından bakışlarını benimkilere kilitleyerek ekledi: “Başka bir şey var mıydı, Bayan Bishop?”

“Hayır,” dedim homurdanarak. Lisa’yı böyle sert görmeye alışkın değildim. “Şimdilik bu kadar, sanırım.”

“İyi geceler,” dedi yeniden kalemine uzanmadan önce altın renkli tırnaklarıyla el sallayarak. Ben de el sallayıp Koridor’a, Melanie’yi bulmaya yollandım.

Arşiv’in kapısını arkamdan örtüp de Koridor’a adım attığım an, az önceki dinginliği hâlâ hissedebiliyordum. Sessizlik değildi elbette bu bahsettiğim; yalnızca dinginlik, sükûnet. Sonra uzaktan bir çığlık ya da ayak sesleri, daha doğrusu içiçe geçmiş bir yığın ses ilişti kulağıma. Sonradan anladım niçin yerimden kımlıdayamadığımı. Ayaklarım yere çivilenmiş gibi hissetmemin sebebi dinginlik değil, düpedüz korkuydu. Dedem, sadece aptallar ve korkaklar korkuyu hakir görürler, derdi. Korku insanı canlı tutardı.

Parmaklarımı lekeli duvara yasladım. Bileğime doladığım anahtar duvara çarptıkça şingirdiyordu. Gözlerimi yumdum ve parmak uçlarımı iyice bastırarak geçmişi okumaya koyuldum. Önce parmaklarım, avuç içlerim ve ardından bileklerim uyuştı. Melanie Allen’ı bulabilmek için anıları geriye sarmaya hazırlanırken gürültülü bir sesle olduğum yerde sıçradım. Metalin taş yüzeye vurmasını andıran net bir sesteki bu işittiğim.

Gözlerimi kırparak duvardan geri çekildim.

Ses çok yakından geliyordu.

Sesi takip ederek koridordan geçip köşeyi döndüm.

Burası bomboştu.

Durdum. Arşiv listesini cebimden çıkarıp tekrar kontrol ettim. On yaşındaki Melanie'nin adı hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Koridorun ucundan yine bir ses yükseldi. Bu seferki tırnak gıcirtısını andırıyordu. Sesin geldiği yöne koşmaya başladım. Sola döndüm. Derken...

Bıçağın ne ara nereden geldiğini görmemiştim bile.

Havayı yaran bıçak darbesiyle elimdeki kâğıt yere düşüverdi. Aynı anda geriye doğru sıçradım. Bıçağın keskin ağzı havada savrulurken karnımı teğet geçmişti. Alelacele toparlanmamla birlikte beceriksiz ama hızlı manevralarla boşluğa savrulan bıçak darbelerinden kendimi sakınma çabasıyla bir sağa bir sola savulmaya başladım. Bıçağı tutan elin kaba saba ve yara izleriyle dolu olduğunu fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda Tarih'in kendisinin de kaba saba olduğunu gördüm. Koridor genişliğinde bir cüsseye ve uzunca bir boya sahipti. Gözleri, kalın ve çatık kaşları altına gömülmüş gibiydi. İrisleri yok olmuş, gözbebeği renkli kısmı tamamen içine almıştı. Görünüşe bakılırsa kontrolünü kaybedecek kadar uzun zamandır Koridor'daydı. Niçin listeye düşmemişti o zaman? Kafamdaki sorulara yanıt bulmaya çalışırken bıçağın, Jackson'ın elinde gördüğüm bıçakla tıpatıp aynı olduğunu fark edince içim bir tuhaf oldu. Bıçağı, elim uzunluğundaki metal ve keskin ağzı ile, şimdi karşımda duran adamın avcunun içinde kalan delikli koyu renk kabzasından tanımıştım.

Yeni bir hamle karşısında bu kez düşünmek için yere çöküp zaman kazanmaya çalıştım ama çok hızlıydı. Buradan tek parça halinde kurtulabilmem için başka şansım yoktu. Koridor, bacaklarından yakalayabilmem için çok dardı. Bunun üzerine ben de çareyi, sıçrayıp duvardan kuvvet alarak yüzüne bir tekme savurmakta buldum. Kafasını duvara çarpmasıyla, çatırtıya benzer bir ses yükseldiyse de darbeden neredeyse hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Kendimi

yere atıp yuvarlanmamla birlikte bir bıçak darbesinden daha kıl payı kurtulmuştum.

Bir oraya bir buraya kaçarak kendimi savunabilsem dahi üzerime gelmesini engelleyemiyordum.

“O anahtarı nereden buldun, Abbie?”

Anlaşılan o ki kontrolünü tamamen yitirmişti. Bana bakıyor ama başkasını görüyordu. Ayrıca şu Abbie denen kadın her kimse ondan hiç de hazzetmediği kolaylıkla anlaşılıyordu.

İşime yarar bir ipucu bulurum ümidiyle çaresizce üstüne başına bakındım. Üzerinde solmuş bir ceket, ceketin ön kısmında ise *Hooper* yazılı küçük bir yaka kartı vardı.

Bıçağı bir baltaymış gibi havayı yararak savurmaya devam ederken sorusunu yineledi. “Nereden buldun anahtarı?”

Listemde adı niçin yoktu?

“Ver şunu bana,” dedi hırıltılı bir sesle. “O güzel bileğinden keserek almak zorunda bırakma beni.”

Bıçağı öylesine büyük bir hırsla ve kuvvetle sallıyordu ki bir ara metalin sivri ucu kapıya denk geldi ve ahşap yüzeye saplandı. Fırsattan istifade, belki eli bıçaktan kurtulur diye ümit ederek var gücümle göğsüne bir tekme salladım. Gelgelelim darbenin bacağımdan yukarı doğru yayılan acı dışında hiçbir faydası olmamıştı. Geriye doğru savrulması ancak Koridor’a saplanmış silahını çekip kurtarmasına yaramıştı. Bıçağın kabzasını şimdi daha da sıkı kavırıyordu.

Artık kaçacak yerim kalmadığının farkındaydım.

“Ver şunu,” diye gürledi. “Bana lazım olduğunu biliyorsun.”

Şu an ihtiyacım olan tek şey, içinde bulunduğum anı dondurup benim bölgemde yetişkin bir Tarih’in ne işi olduğunu anlamak ve fazla kan kaybetmeden buradan çıkmanın bir yolunu bulmaktır.

Bir adım daha geri atınca omuzlarım duvara yaslandı.

Çaresizlikle olduğum yerde kalakaldım.

Hooper üzerime doğru yürüyerek bıçağın soğuk ucunu çenemin tam altına yasladı. Öyle ki yutkunmaya kalksam sivri ucu boğazıma dalacaktı sanki.

“Anahtarı ver dedim. Hemen şimdi.”

ON BİR

Kulağının arkasında rulo halinde taşıdığın kâğıt parçasını bana uzatıyorsun.

Çocuğun adının yanındaki 7 rakamını işaret ediyorum. “Hepsi de böyle küçük yaşta mı?”

“Hepsi değil,” diyorsun dişlerinin arasında yakılmamış bir sigara, elinle kâğıdı düzleştirirken. “Çoğu.”

“Niye ki?”

Ağzındaki sigarayı çıkarıyorsun. “Dünyadaki en saçma soru bu olsa gerek. Sözcükleri kullan. Ne demek ‘niye ki’?”

“Neden çoğunlukla küçük veya genç yaşta olanlar uyanıyor?”

“Bazılarının derdi, sıkıntısı olduğu için ama çoğu huzursuzluktan. Hayatlarını doyarsa yaşayacak zamanları olmadığından.” Ses tonun değişiyor birden. “Ama herkesin bir Tarih’i vardır, Kenzie. Genç veya yaşlı, fark etmez.” Dikkatle tartarak uygun sözcükleri bulmaya çalışıyorsun. “Tarih’in yaşı ne kadar ileriye, uykusu da bir o kadar ağır olur. İleri yaşta olup da uyananların iç dünyası diğerlerinden biraz farklıdır, karanlıktır. İster sorunlu, ister dengesiz de. Fakat bu kişiler, daha doğrusu Tarihler, başlı başına kötü ve tehlikelidirler. İşte Dışarı’ya çıkmaya meyilli olanlar, Takım’m eline düşenler de bunlardır zaten.”

“Koruyucu Katilleri,” diyorum fısıltıyla.

Başınla onaylıyorsun.

Omuzlarımı dikleştiriyorum hemen. “Onları nasıl alt edeceğim peki?”

“Gücünle. Yeteneğinle.” Başımı okşuyorsun. “Ve şansla. Bolca şansla.”

Bıçağın sivri ucunun boğazıma dalmasına ramak kalmışken sırtım artık duvarla bir bütün haline gelmişti. Sonumun bu olmasını hiç istemiyordum.

“Anahtar,” diye gürledi Hooper bir kez daha, simsiyah gözlerini belerterek. “Tanrım, Abbie! Tek istediğim buradan çıkmak. Öbür çocuk dışarı çıkmamı sağlayacak anahtarın sende olduğunu söyledi. Tek seçeneğim sensin. Şimdi ver şunu bana, haydi.”

Öbür çocuk?

Bıçak artık canımı iyice acıtmaya başlamıştı.

Hiçbir şey düşünemez haldeydim. Hızlıca bir nefes aldım.

“Tamam,” dedim anahtara uzanırken. Kordon bileğime üç tur sarılıydı. Çözerken veya ona doğru uzatırken bir fırsatını bulup bıçağı elinden alırım diye umut ediyordum.

İlk turu çözdüm.

Derken gözüme bir şey takıldı. Koridorun sonunda, Hooper’ın iriyarı cüssesinin arkasında hareket halinde bir karartıydı sanki. Gölge usulca öne doğru yaklaşıırken yüzünü göremesem de gövdesinin ana hatlarıyla platin sarısı saçlarını seçebiliyordum. Bileğimdeki kordonun ikinci turunu çözerken o da Tarih’in arkasına iyice sokulmuştu.

Son turu çözmemle birlikte Hooper, bıçağı boğazımdan birazcık çekip elimdeki anahtarı kapıldığı sırada arkasındaki yabancı, tek kolunu Tarih’in boynuna doladı.

Saniyeler içinde Hooper hızla geriye doğru çakılırken bıçak da elinden kurtuldu ve yere düştü. Kusursuz ve eli çabuk bir hamleydi doğrusu. Yabancı, bıçağı yakalayıp Tarih’in göğsüne saplamaya yeltendiği sırada saliselik bir farkla Hooper erken davrandı ve yabancıyı en yakınındaki duvara itmesiyle birlikte gürültülü bir çatırtı sesi yükseldi.

İşte o ara gördüm. Yerde, tam aramızda bir noktada parlıyordu. Anahtarım.

Elimi uzatmıştım ki Hooper da anahtarı benimle aynı anda fark edip üzerine çullandı. Benden önce davranmıştı fakat sonra ne olduysa sarışın adam kaşla göz arasında ellerini Hooper'ın çenesiyle başına yerleştirdi ve ani bir hareketle boynunu kırdı.

Hooper yüzüstü düşmeden yabancı, vücudunu yakalayıp sırtı en yakın kapıya denk gelecek şekilde geriye itti ve bıçağı göğsünün tam ortasından geçirerek ahşap kapıya sapladı. Çenesi göğsünün üzerine düşmüş bir vaziyette hamur gibi yığılıveren Tarih'e bakarken, acaba dirilmesi ne kadar zaman alır diye merak etmekten kendimi alamadım.

Yabancı da aynı şekilde ellerinin bıçakla, bıçağın ise Hooper'ın gövdesiyle buluştuğu noktaya bakıyordu şimdi. Yarasından tek bir damla kan akmamıştı.

"Birazdan kendine gelir," dedim sesimdeki titremeye engel olamadan. Bir yandan da anahtarın kordonunu bileğime geri doluyordum.

Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Pek sanmam."

Elini bıçağın kabzasından geri çekmesiyle Hooper'ın hamur gibi bedeni kapıya asılı bir şekilde duruyordu şimdi aramızda. Boğazımdan akan kan damlasını fark edince elimin tersiyle sildim. Keşke ellerimin titremesine engel olabilsem, diye geçirdim içimden. Arşiv kâğıdım, siyah zeminin üzerinde beyaz bir nokta gibi ilişti gözüme. Yerden alır almaz sessizce lanet okudum.

Melanie Allen'ın isminin hemen altına yeni bir isim eklenmişti.

Albert Hooper. 45.

Biraz geç olmamış mıydı sanki? Başımı kaldırdığımda yabancınn, kaşlarını çatarak elini ensesine götürdüğünü fark ettim.

"Canın acıyor mu?" dedim az önce duvara nasıl hızla çarptığını anımsayınca.

Omzunu test eder gibi bir öne bir arkaya doğru dairesel hareketlerle çevirdi. "Sanmıyorum."

Genç yaşlarda biriydi. Yirmili yaşlarında anca vardı. Beyaza çalan platin sarısı saçları, göz hizasından elmacıkkemiklerine değecek uzunluktaydı. Giysileri simsiyahtı. Punk ya da gotik tarzda değil, daha ziyade sade ve şık bir görüntü sergiliyordu. Üstündekiler, etrafındaki karanlığa karışıyordu adeta.

İçinde bulunduğumuz an gerçek dışıydı sanki. Onu daha önce bir yerde görmüş gibiydim ama öyle olsaydı kesin hatırlardım. Şimdi aramızda bir mont gibi kapıya asılı Tarih'le Koridor'da durmuş öylece bekliyorduk. Durumdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Dövüş becerisini geçtim, soğukkanlılığı kesin bir Koruyucu olduğuna işaretledi.

"Sen de kimsin?" diye sordum sesime mümkün olduğunca otoriter bir hava katmaya çalışarak.

"Adım Owen," dedi. "Owen Chris Clarke."

Kendini takdim ederken gözlerimin içine bakışıyla göğsümün daraldığını hissettim. Her hareketi sakın ve ölçülüydü. Dövüş hamleleri akıcıydı, o kadar etkiliydiler ki zarif oldukları bile söylenebilirdi. Öte yandan delici bakışları bir kurdu andırıyordu. Gözleri, Ben'in yaptığı çizimlerden birini hatırlatır cinsten keskin ve açık mavi tonlardaydı.

Hooper'ın ani saldırısı ile birlikte Owen'ın da aynı şekilde birdenbire ortaya çıkması karşısında afallamış olmama karşın, kendime gelmeye fırsat bulamadan Hooper hareketlenmeye başlamıştı bile.

"Senin adın ne?" diye sordu Owen. Nedense kimliğimi gizleme gereği duymaksızın söyleyiverdim.

"Mackenzie."

Gülümsedi. Belli belirsiz bir tebessümdü bu.

"Nereden geliyorsun?" diye sorduğum sırada Owen'ın bakışlarını Tarih'ten tarafa çevirdiğini ayımsadım. Hooper'ın gözkapakları titremeye başlamıştı.

Saplandığı kapıdaki beyaz tebeşirle çizilmiş daireyi fark etmemle birlikte Hooper'ın kapkara gözleri açılıverdi.

Anahtarını çabucak deliğe yerleştirip çevirirken diğer yandan da Tarih'in göğsündeki bıçağı tutup hızla geri çektim. Kapı açılır açılmaz tabanımı Hooper'ın karnına yaslayıp birkaç adım geriye ittirdim. Ayakkabıları İade'nin beyazıyla buluştuğu sırada kapıyı tuttuğum gibi bir hışımla kapattım.

Diğer taraftan Hooper'ın duvara vurduğu yumruğun peşi sıra ortama yeniden bir ölüm sessizliği çöktü. Başımı çevirip yüzümü Koridor'a döndüğüm birkaç saniye içinde ise Owen Chris Clarke ortadan kaybolmuştu.

Coronado'nun eskimiş merdiven yolluğu üzerine çöktüm ve yüzüğü parmağıma geri geçirdim. Bıçak da Arşiv kâğıdı da yanımdaki basamakta duruyordu. Şimdi bakınca kâğıttaki Hooper isminden geriye eser kalmamıştı. İtiş kakışın yarısına kadar adı listeye düşmediği için zaten bir faydası da olmamıştı. Durumu bildirmeliydim ama kime? Kütüphaneciler nutuk çekmekten öteye geçmeyecekler, Takım olabilmek için her şeye hazırlıklı olmam gerektiğinden dem vuracaklardı. Fakat böyle bir durumda nasıl hazırlıklı olabilirdim ki?

Mücadele anını kafamın içinde sürekli başa sarıp yeniden yaşarken gözlerimin yandığını hissettim. Nasıl beceriksiz, nasıl da biçareydim. Resmen gafil avlanmıştım. Bunun olmasına bir daha asla izin veremezdim. Dedem şimdi yanımda olsa, uzun uzun konuşup bana güzel bir fırça çekeceğinden emindim. Gelgelelim, yıllardan beri ilk kez anılar yetmiyordu. Keşke şu an karşılıklı oturup konuşabilseydik.

“Az kalsın yeniliyordum.”

Boş lobiye karşı boğazımdan fısıltı halinde süzülen bir itiraftı bu. Owen Chris Clarke'ın, Hooper'ın boynunu kırdığı an gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu. “Onu nasıl alt edeceğimi bilemedim, dede. Öyle çaresiz hissettim ki.”

Sözcükler boğazımı yırtarcasına dökülüyordu ağzımdan. “Bu işi yıllardır yapıyorum ve bir kez olsun böyle hissetmemiştim.” Ellerim hafifçe titriyordu.

Parmaklarım, merdivende yanımda duran bıçakla buluştuğu sırada düşüncelerim bu kez Hooper’dan Owen’a kaydı. Bıçağı nasıl da ustalıklı tutuyordu... Tarih’le nasıl da kolaylıkla başa çıkmıştı. Wesley, buranın birkaç Koruyucu tarafından paylaşılan ortak bir bölge olduğunu söylemişti. Kim bilir, belki Hooper’ın ismi önce Owen’ın listesine düşmüştü. Belki de Wesley gibi Owen’ın da yolu şans eseri Koridor’a düşmüş ve Tarih’le mücadelemize denk gelmişti.

Bıçağı dalgın dalgın parmaklarım arasında çevirirken öylece kalakaldım. Kabzanın hemen üstündeki metal kısma üç çizgi; yani Arşiv sembolü işliydi. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Silah Arşiv’den birine (Koruyucu, Takım, Kütüphaneci) ait demek oluyordu bu. İyi de, Tarih’in eline nasıl geçmişti o zaman? Arşiv’den kaçtığı sıra Jackson mı aşırırmıştı?

Gözlerimi ovuşturdum. Saat geç olmuştu. Paranoyağa bağlamıştım, o kadar. Bıçağın kabzasını sıkıca kavradım. Belki bir gün işime yarardı. Zorlukla ayağa kalkıp basamaklardan çıkmak üzereydim ki bir ses işittim.

Müzik sesiydi.

Oturduğum süre boyunca çalışıyor olsa gerekti. Sağa sola bakarak sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken kafe tabelasının altına, annemin en anlaşılır yazısıyla *Yakında!* notu asılmış olduğunu gördüm. Tam yazıya doğru ilerliyordum ki elimde kocaman, kılıfsız ve oldukça dikkat çekici bir bıçak olduğunu fark ettim. Geniş merdiven basamaklarıyla duvar arasında kalan köşede bir saksı vardı. Silahı dikkatlice saksının içine sakladıktan sonra lobide ilerlemeye koyuldum. Müzik sesi giderek artıyordu. Koridora girdim. Sesi takip ederek sağdaki kapıdan geçip bir basamak aşağıya indim. Ardından karşıma başka

bir kapı daha çıktı. Yol boyunca her yana yapıştırılmış notlar ekmek kırıntıları gibi yol gösteriyordu.

Derken, annemi, ılık saçan bir zemine diz üstü çökmüş halde buldum.

Ama hayır, bu bir ılık kümesi değil, açık tonlarda tertemiz taş bir zemindi. Meğer gri değil de göz kamaştırıcı bir sedef parlaklığında olan mermer döşemeyi ovalarken başı da öne eğik vaziyette kendini tamamen temizliğe kaptırmış görünüyordu. Öte yandan tezgâhın bir bölümündeki siyah ve altın rengi kırçılılarıyla granitin beyazı da annemin temizlik maharetiyle gün yüzüne çıkmıştı. Granitteki renkli damarlar birer mücevher gibi parılıyordu. Radyoda bangır bangır bir pop şarkısı çalıyordu. İçeri girdiğimde şarkı sona ermiş ve reklamlara geçilmişti ama annemin süngerden çıkan *foş* sesi ile katman katman beyazlaşan zemin dışında hiçbir şey umurunda değil gibiydi. Yerdeki döşemenin ortasında ise bir kısmı gün yüzüne çıkmış kiremit tonlarında bir desen göze çarpıyordu. Taç yaprakları üst üste binmiş toprak kırmızısı bir gül mozaığıydı bu.

“Vay canına,” dedim.

Birden başını kaldırdı. “Mackenzie. Geldiğini görmedim.”

Yavaşça ayağa kalktı. İnsan görünümlü bir toz bezinden farkı yoktu. Sanki kafeyi temizlerken tüm kiri tozu üstüne almıştı. Tezgâhlardan birinin üzerinde, unutulmuş bir alışveriş poşeti duruyordu. İçinde, bir zamanlar buzdolabından çıkmış ürünler şimdi plastik poşetlere buharını salıp yapışmıştı.

“İnanılmaz,” dedim. “Kalın toz tabakasının altında sahiden kaydadeğer bir şey varmış.”

Gözlerinin içi gülerек elleri belinde, “Değil mi? Harika olacak,” dedi annem.

O sırada radyoda yeni bir pop şarkısı çalmaya başlamıştı ki uzanıp kapat tuşuna bastım.

“Ne zamandır buradasın anne?”

Şaşkın bir yüz ifadesiyle gözlerini kırıştıtarak bir an duraksadı. Zaman mefhumunu kaybetmiş gibiydi. Önce dükkânın cam bölmesinden dışarıdaki karanlığa, ardından unutulmuş alışveriş poşetlerine baktı. İçinde bir şeyler kopmuştu sanki. O kısacık duraksama anında gördüm annemi. O abartılı gülümsemesi veya enerji patlaması haliyle değil, maskesini düşürmüş, biricik oğlunu kaybetmiş anneyi gördüm yüzünde.

“Of, çok özür dilerim, Mac,” dedi elinin tersiyle alnını ovuştururken. “Saatin nasıl geçtiğinin farkına varmamışım.” Temizlik yapmaktan elleri kıpkırmızıydı. Bulaşık eldiveni bile takmamıştı. Yüzüne zoraki bir gülücük kondurmaya çalıştıysa da bu kez beceremedi.

“Ne olacak yahu,” dedim. Sabunlu su dolu kovayı tezgâhın üzerine kaldırdım. Ağırlığa dayanamayan bandajlı kolumdan yukarıya doğru bir sızı yükseldiyse de yüzümü buruşturmakla yetindim ve kovanın içindekileri lavabonun giderinden aşağıya boşalttım. Kirliliğine bakılırsa zaten lavabonun da buna ihtiyacı var gibi görünüyordu. Ardından boş kovayı dirseğime takıp ekledim. “Haydi bakalım, yukarı çıkıyoruz.”

Annem, fişi çekilmiş gibi dermansız göründü gözüme birden. Tezgâhın üzerindeki kileri yüklenmişti ki hemen elinden kaptım.

“Bana bırak,” dedim kolumun ağrısına aldırmaksızın. “Aç mısın? Akşam yemeği için bir şeyler ısıtayım sana.”

Annem bitkin bir vaziyette başıyla onayladı. “Çok iyi olur.”

“Tamam o zaman,” dedim. “Haydi, eve gidelim.”

Ev. Bu sözcüğü hâlâ hissederek söyleyemesem de annemin yüzünde hemen bir tebessüm beliriverdi. Yorgun ama içten bir tebessümdü bu. Dediğime değmişti.

Yorgunluktan kemiklerim dökülürmüşçesine ağrıya da bir türlü uyku tutmuyordu.

Avuç içlerimi gözlerime bastırıp Hooper’la yaşadığım mücadeleyi hâlâ kafamın içinde tekrar tekrar yaşarken, bir yandan da alternatif

senaryolar yazıp duruyordum. Neden sonra Owen'ı düşünmeye başladım. Zarif ve çevik hareketlerle Tarih'in boynunu kırdığı, göğsüne bıçağı sapladığı an geldi gözümün önüne. Parmaklarımı göğüs kafesimin orta yerinden bittiği yere doğru kaydardım.

Sonra yattığım yerden doğrulup şiltenin altındaki bıçağa uzandım. Annem kendine geldikten sonra lobiye inip bıçağı saksıya gömdüğüm yerden çıkarmış ve eve getirmişt看. Bıçağın metali üzerindeki Arşiv sembolüyle şimdi karanlık odada ısıll ısıll parlıyordu. Bıçağın sahibi kimdi peki?

Yüzüğümü çıkarıp yorganın üzerine bıraktım ve bıçağı kabzasından iyice kavradım. Anıların mırıltısını yavaş yavaş avcumun içinde hissedebiliyordum. Silahları, küçük olsalar dahi şiddet yüklü bir geçmişe sahip olduklarından, okuması oldukça kolaydı. Gözlerimi yumdum ve içinde barındırdığı geçmişe doğru anıları yavaşça geri sarmaya koyuldum. Sonuncu, yani Hooper'ın yer aldığı anıda duvara yaslanmış ve gözlerim belermiş bir şekilde kendimi izledikten sonra Jackson'la olan anıya geçti. Gelgelelim Jackson'ın bıçağı Koridor'a getirmesinden önceki geçmişine ait kapkara bir boşluktan başka hiçbir iz yoktu. Oysa bu bıçağın daha bir sürü anı ve hikâyeyle dolup taşıdığına adım gibi emindim. Metal üzerindeki işli sembol bunun en büyük göstergesiydi. *Ya Jackson bıçağı çalmamışsa? Ya birileri Jackson'ın eline silah tutuşturup kasten Koridor'a salıvermişse?* diye düşündüm.

İçimde giderek artan huzursuzlukla birlikte, karaya boyalı kayıp geçmişı def etme çabasıyla gözlerimi kırptırdım.

İyi tarafından bakacak olursak, silah nereden gelmiş olursa olsun artık bana aitti. Parmağımı, sapındaki delikten geçirerek bıçağı yavaşça döndürmeye başladım. Elimi kabzasına sarıp birden durdurunca sapı sertçe avcuma çarptı ve metal kısmı kolumun üzerini hafifçe yalayıp geçti. Kendi kendime güldüm. Bu muhteşem bir silahtı doğrusu. Hatta dikkatli olmazsam beni kendi canımdan bile edebilirdi. Ne var ki onu elimde tutmak, bana ait olduğunu bilmek daha iyi hissettiriyordu.

Bıçağı el altından ve gözden uzakta tutmak için bacağıma sabitlemenin bir yolunu bulmalıydım. Sonra dedemin ikazları yankılandı kulaklarımda ama sesi hemen susturdum.

Yüzüğümü taktım ve *kullanmayacağıma* söz vererek bıçağı yatağın altındaki yerine geri sakladım. Arkasından, gözlerim başucumdaki mavi ayıcığa ve burnunun üzerindeki siyah gözlüğe takıldı. Böyle gecelerde oturup Ben'le konuşmak, tüm derdimi tasamı dökmek geliyordu içimden. Fakat son ziyaretimden sonra biraz ara vermek zorundaydım. Lyndsey'yi arayayım dedim ama bayağı geç olmuştu. Hem arasam bile ne diyecektim ki?

Günün nasıl geçti? Öyle mi? Benimki mi?

Koruyucu Katili'nin saldırısına uğradım ben de işte.

Aynen! Sonra yabancının teki gelip beni kurtardı sonra da sırta kadem bastı...

Şu göz kalemleri çocuk desen, Koruyucu'ymuş meğer!

...Hayır. Büyük K ile yazılan Koruyucu'dan bahsediyorum.

Ayrıca odamda bir cinayet işlenmiş. Biri geçmiş kayıtlardan sayfaları imha edip olayı örtbas etmeye çalışmış.

Ha, bak neredeyse unuttuyordum. Arşiv'den birileri beni öldürtmeye çalışıyor.

Gülme tuttu. Zoraki de olsa iyi gelmişti.

Ardından esnedim. Nasıl olduysa çok geçmeden uykuya dalmıştım bile.

ON İKİ

Ertesi gün listemdeki *Melanie Allen. 10.* yanına bir de *Jena French. 14.* eklenmişti. Gelgelelim, odamdan çıkar çıkmaz, üzerinde önlük ve yüzünde tekrar enerji yüklenmiş gülümsemesiyle elime temizlik malzemeleriyle dolu bir kutu ile bir kitap tutuşturarak annemin karşısında buluverdim kendimi.

“Görev beklemez!”

Bunu öyle bir heyecanla söylemişti ki, başkası görse ödül aldığımı falan sanırdı. Ağrısı hâlâ geçmeyen kolumla kutuyu daha ne kadar tutabileceğimden emin değildim.

“Temizlik malzemelerini anladım da kitap ne iş?”

“Baban yeni okuluna uğrayıp okuman gereken kitapların listesini almış.”

Bakışlarımı anneme, oradan mutfak duvarındaki takvime ve pencereden içeri süzülen gün ışığına çevirdim. “Yaz daha bitmedi ki.”

“Evet. Zaten bu da *yaz tatili* için verilen okuma listesiymiş,” dedi cıvılcıvılcı bir sesle. “Haydi bakalım, şimdi iş başına. İster temizlik, ister okuma; sen seç. Hatta istersen önce temizliği halledip sonra okumaya geçebilirsin. Veya önce kitabını oku, sonra temizliği...”

“Anlaşıldı.” İşten kaytarmak için yalvarıp yakarabilir, bir bahane uydurabilirdim. Ne var ki dün akşamın etkisinden hâlâ tam olarak kurtulabilmiş değildim. Birkaç saat M gibi sıradan vakit geçirmek belki iyi gelirdi. Üstelik her ihtimale karşı kafenin içinden de Koridor’a açılan bir geçit vardı.

Aşağı kattaki fersiz tepe lambaları bir yanıp bir sönüyordu. Elimdeki kutuyu tezgâha bırakıp temizlik malzemelerinin üstündeki

kitabı aldım elime: Dante'nin *Cebennem'i*. Şaka mıydı bu? Kitabın cehennem ateşiyle tasvir edilmiş kapağında iftiharla, üniversite giriş sınavında sorulacak eserlerden biri olduğu yazıyordu. Kitabın kapağını çevirip ilk sayfasını okumaya başladım.

Fani yaşamımızın ortasında, kasvetli bir ormanda yitik buldum kendimi...

Yok, kalsın, dedim içimden.

Dante'yi, duvarın kenarındaki katlanmış örtü yığınının üstüne fırlattım. Kitap yere düşünce yoğun bir toz tabakasını da havaya kaldırmıştı. Temizlik zamanı gelmişti. Odanın geneline belli belirsiz bir sabun kokusu ile birlikte ağır bir hava hâkimdi. Dışarıdaki yaz sıcağına rağmen mermer tezgâh ve zemin, içeriye soğuk bir hava katıyordu. Pencereleleri ve radyoyu açtım. Müziğin sesini de iyice açtıktan sonra işe koyuldum.

Kutudaki temizlik malzemelerinin yarısının ne işe yaradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat kovaya birkaç deterjan ekleyip hazırladığım karışımın kokusuna bakılırsa, bulaşık eldivenlerimi erittikten sonra derimi yüzüp kemiklerimi cilalayacak kadar tesirli bir karışım elde ettiğime emindim. Mavimsi karışımı mermere sürmemle birlikte yüzey hemen parıldayıverdi. Karışımın yerdeki kiri söküp attığını duyabiliyordum sanki. Dairesel hareketlerle biraz bastırarak sildikçe, zemin döşemesi, annemin dün temizlediği köşeyi andırmaya başlamıştı bile.

“Gözlerime inanamıyorum.”

Başımı kaldırıp baktığımda, Wesley Ayers'ı, örtülerin altından çıkarılmış eski bir metal sandalyeye tersten otururken buldum. Tek tük birkaç tanesi dışında içerideki mobilyaların çoğu avluya taşınmıştı. Wesley'nin oturduğu sandalye de içeride kalan üç beş taneden biriydi. “Bunca kirin, tozun altında meğer nasıl bir cevher yatıyormuş!” Kolunu sandalyenin sırtından sarkıtıp çenesini kavisli metal arkalığa yaslamıştı. İçeriye girdiğini duymamıştım bile.

“Günaydın,” diye ekledi. “Bir fincan kahve içerim demiştim ama...”

“Maalesef.”

“Bir de kafe diye tabela asmışsınız girişe.”

“*Yakında*’ yazısını görmedin herhalde. Ee,” dedim ayağa kalkarken, “seni müstakbel ‘Bishop Kafe’ye hangi rüzgâr attı böyle?”

“Düşünüyordum da...”

“Tehlikeli bir uğraş.”

“Öyle.” Tek kaşını muzipçe kaldırdı. “Seni içeriye hapsolmaktan, gündelik işlerin angaryasından kurtarayım dedim.”

“Bak sen.”

“Muhteşem bir insanım, biliyorum.” Gözleri, köşeye atılmış kitaba takıldı birden. Parmak uçlarını, hâlâ örtülerin üstünde duran Dante’nin *Cebennem*’ine uzatıp kitabı eline aldı.

“Bu da neymiş böyle?” diye sordu.

“Okuma ödevi,” dedim tezgâhı ovalamaya başladığım sırada.

“Böyle yapmıyorlar mı işte...” dedi sayfaları çevirirken. “Zorunluluk olunca insanın en sağlam eserleri bile okuyası gelmiyor.”

“Sen okudun mu ki?”

“Birkaç kez.” Kaşlarımı kaldırdığımı görünce gülmeye başladı. “Bir şüphencilik, bir inanmazlık! Görünüşe aldanmamak gerek, Mac. Yakışıklı ve çekici olabilirim ama boş biri de değilim hani.” Diğer yandan sayfaları çevirmeye devam ediyordu. “Kaçınıcı sayfadasın?”

Granitin üzerini dairesel hareketlerle ovalarken sızlanarak, “İki, bilemedin üçüncü satırda pes ettim,” dedim.

Kaşını kaldırma sırası şimdi ondaydı. “Biliyor musun, bu kitabın olayı, okumaktan ziyade dinlemek için yazılmış olması.”

“Ah, tabii ya.”

“Yalan borcum mu var? Gör bak nasıl kanıtlıyorum. Sen temizliğini yap, ben de sesli okuyacağım.”

“Anlaştık.”

Kitabı sandalyenin tepesine yerleştirip sayfaları çevirmeye koyuldu. O boğazını temizleyedursun, ben de tezgâhın üstünü ovalamayı sürdürdüm.

Okumaya ilk sayfadan başlamadı. Belli bir paragrafı ararcasına sayfalar arasında gidip geldi ve sonunda durdu.

“Dert şehrine benden gidilir.”

Ses tonu ölçülü ve yumuşaktı.

“Bitmeyen azaba benden gidilir.”

Okumaya devam ederken ayağa kalkıp sandalyenin etrafından dolandı. Söylediklerini dinlemeye çalışsam da yüzünün yarısı gölgede, bana doğru adım adım yaklaşmasını izledikçe ağzından çıkan sözcükleri *duymaktan* öteye gidemiyordum. Aydınlığa çıkıp tam karşıma geçtiğinde artık aramızdaki tek şey tezgâhtı. Yakından bakınca deri kordonun altında yakası boyunca uzanan yara izini; dik omuzlarını; açık kahverengi gözlerini çevreleyen koyu renk kirpiklerini daha net görebiliyordum. Huşu içinde dudak hareketlerini seyrederken şimdi daha derinden ve neredeyse fısıltı halinde yükselen sesine dikkat kesilip ancak son dizeyi yakalayabildim.

“Tüm umutlarını bıraksın buraya giren.”

Yüzüme baktı. Ardından okumayı bırakıp kitabı bir kenara koydu.

“Mackenzie.” Yüzünde yine çarpık bir gülümseme beliriverdi.

“Efendim?”

“Her yeri köpüklemişsin.”

Telaşla başımı eğip önüme baktım. Haklıydı. Tezgâha dökülen sabunlu su mavi kabarcıklar halinde şıp şıp yere damlıyordu.

Bir kakhaha patlattım. “Eh, zararı yok ki,” dedim utancımı gizlemeye çalışarak. Gerçi Wesley durumdan epey keyif almışa benziyordu. Tezgâhın üzerine yaslanarak parmaklarıyla köpükler üzerinde amaçsızca şekiller çizmeye başladı.

“Gözlerimin içinde kayboldun, değil mi?”

Parmaklarıyla köpükler arasındaki kuru yerlerden ilerleyerek biraz daha öne doğru uzandı. Yüzüme bir gülücük kondurup süngeri başından aşağı sıkmaya yeltendiğim sırada durumu fark etti ve tam zamanında geri çekilmesiyle, köpükler içindeki tezgâh iyice suya bulandı.

Siyah ojeli parmaklarından biriyle saçını işaret etti. “İslansaydı onca emek boşa gidecekti.” İçten bir kahkaha atarken ben de gözlerimi devirdim ama çok geçmeden kahkahalarına eşlik ederken buldum kendimi. İyi gelmişti doğrusu. Bu, yani doyasıya gülmek, tam da M’nin yapacağı türden bir şeydi.

Wes’e, hayalimdeki hayatın bu gibi anlarla dolup taşıtığını söylemek geldi içimden bir anda.

“Her neyse,” dedim sabunlu suyu süngerle emdirmeye çalışırken. “Okuduğun şeyin neyle ilgili olduğuna dair bir fikrim olmasa da kulağa hoş geliyordu.”

“Cehennemin kapısı üzerindeki yazılar,” dedi Wes. “En sevdiğim bölüm.”

“Ürkütücüymüş.”

Omuzlarını silkti. “Düşününce, aslında Arşiv de bir bakıma cehennem gibi.”

Az önceki neşeli an birden tuzla buz oluvermişti. Ben’in yattığı rafı, sessizliği ve o huzur dolu koridorları canlandırdım gözümün önünde. “Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?”

“Yani, Arşiv’den ziyade Koridor desek daha doğru olur belki. Ne de olsa huzursuz ölülerle dolu bir yerden bahsediyoruz, değil mi?”

Dalgın dalgın başımı sallamakla yetindim ama göğsümdeki sıkışmayı engelleyemiyordum. Konu cehennemden bahsetmesinden ibaret değildi, zorunlu okumalardan Arşiv hakkında konuşmaya geçiş tarzıydı. Sanki hepsi tek hayata, tek dünyaya ait gibi. Ama öyle değildi ve ben Koruyucu dünyam ve Dışarı arasında sıkışıp kalmış, Wesley’nin ikisinde birden nasıl bu kadar rahat olabildiğini çözmeye çalışıyordum.

Başparmağının tırnağıyla verandadaki ahşap korkuluktan bir kıymık koparıyorsun. Boyanma vakti gelmiş ama bir daha hiç boyanmayacak. Bu, birlikte geçirdiğimiz son yaz. Ben yaz kampında olduğu için yanımızda değil şimdi. Ev bu kış satılığa çıkarıldığında da verandadaki korkuluk şu anki görüntüsünden farksız olacak.

Ama şimdi karşıma geçmiş, bana kendimi nasıl parçalara ayıracağımı öğretmeye çalışıyorsun.

Konfeti kâğıdı yırtar gibi karman çorman değil de, kek dilimi keser gibi temiz ve eşit parçalara bölünmek gerektiğini söylüyorsun. Dedğine göre, yalan söyleyip yüzüne gözüne bulaştırmamanın da, hayatta kalabilmenin de başlıca şartı buymuş.

“O an kim olman gerekiyorsa o maskeyi takacağım,” diyorsun. “Yanımdaki kişi kardeşin mi, annen veya baban mı, arkadaşım mı, Roland mı, Tarih mi... Ona göre davranacaksın. Yalan söyleme konusunda sana öğrettiklerimi hatırlıyor musun?”

“Bir parça gerçekle başla demiştin,” diyorum.

“Evet. İşte bu da aynı.” Kopardığım kıymığı verandadan aşağı atıp bir başkasına geçiyorsun. Elin hiç boş durmuyor. “Önce kendinle başla. Her versiyonun tam bir yalandan ibaret değil. Yalnızca her kimliğinde bir ötekinden biraz farklısın, o kadar.”

Ortam sessiz ve karanlık. Gecesi bile aşırı sıcak olan bir yaz akşamı. İçeri girmek için kapıya yöneliyorum.

“Bir şey daha var,” diyorsun. Başımı çeviriyorum. “Arada sırada parçalara ayırdığım bu hayatlar bir noktada kesişebilir. İşte o zaman, Kenzie, dikkatli olmak zorundasın. Böyle durumlarda yalanlarını sade, dünyalarını da mümkün olduğunca birbirinden uzak tutmaya bak.”

Wesley Ayers’la ilgili her şey karmakarışıktı.

Hayatımdaki üç dünya onca duvar, kapı ve kilitle birbirinden ayrılmışken Wesley Arşiv’i hayatıma böyle kolayca bulaştırmıştı işte. Dedem olsa ne diyeceğini çok iyi biliyordum. Gelgelelim bu yeni ve

tuhaf kesişim korkunç ve karışık olduğu kadar güzeldi de. Dikkatli olabiliyordum.

Wesley kitabı kurcalamaya devam ettiyse de okumayı sürdürmedi. Belki o da sınırların keşiştiğini hissetmişti. Ortama garip bir sessizlik çöktü. Bunun bir orta yolu yok muydu acaba? Dün akşam bahçenin alacakaranlığında gerçekleri dile getirmek inanılmaz derecede heyecan verirken; şimdi burada, gün ışığında, bu yaptığımızın tehlikeli olduğu hissine kapılıyordum.

Her şeye rağmen, dün söylediklerini tekrarlamasını istiyordum: *Ben bir Koruyucu'yum. Tarihleri avlarım...* Sessizliği bozmak için sırf laf olsun diye bir şey soracakken, Wesley benden önce davrandı.

"En sevdiğin Kütüphaneci?" diye sordu birdenbire. Sanki en sevdiğim yemek, şarkı veya filmi sorarmışçasına.

"Roland," dedim.

"Gerçekten mi?" Kitabı, katlı duran örtülerin üzerine geri koydu.

"Şaşırmış gibisin."

"Ne bileyim, Carmen falan diyeceğini sanmıştım. Ama Roland'ın ayakkabı zevkine de diyecek lafım yok doğrusu."

"Kırmızı Convers? Dolaplardan birinde denk geldiğini söylese de bir Tarih'ten aşırıldığına bahse girerim."

"Arşiv'de eşya dolapları olduğunu düşününce kulağa tuhaf geliyor."

"Başlı başına Kütüphanecilerin orada *yaşamaları* tuhaf değil mi zaten?" dedim.

"Bir defasında Arşiv'e kremalı bisküvi bırakmıştım," dedi Wesley. "Aylarca hiç bayatlamadan öyle durdu. Dünyada doğaüstü ne çok şey var."

Kendimi tutamayıp attığım kahkaha, kahve dükkânının dört bir yanını sardı. Zorlama olmayınca gülmek insanı sahiden de muhteşem hissettiriyordu. Ardından Wes kitabı bıraktığı yerden alırken, ben de süngeri kaptım. Temizlik yaptığım süre boyunca okuyacağına söz verdi. Bunun üzerine yeniden işe koyulmak üzere kolları sıvarken

Wes de boğazını temizleyip kaldığı yerden okumaya devam etti. Sırf okumayı kesmesin diye temizlediğim yeri dört kez daha ovaladım.

O bir saatin nasıl geçtiğini anlamamıştım bile.

Neden sonra, sabunun buz mavi rengine bakınca aklıma birden Owen geldi. Kimdi sahi? Benim bölgede ne işi vardı? Bir yanımda, bu kişinin benim hayal ürünümlü olabileceğini söylüyordu. Yani belki de kendimi çok fazla parçaya bölmüştüm. Öte yandan Hooper'ın göğsüne bıçağı saplarken gayet gerçek görünüyordu.

"Bir şey soracağım," dememle birlikte, Wes, sesini gitgide alçaltarak okumayı kesti. "Coronado'nun kapılarından geçmene izin verildiğini, buranın ortak bölge olduğunu söylemiştin." Wes başıyla onayladı. "Bu bölgeyi kollayan senden başka bir Koruyucu var mı peki?"

"Geçen yıl bana anahtar verildiğinden beri yok, hayır. Önceleri bir kadın vardı ama o da taşındıktan sonra kimseye rastlamadım. Niye ki?"

"Hiç, öyle merak ettim işte," dedim hemen.

Dudağının köşesini yukarı doğru kıvrırdı. "Bana yalan söyleyeceksen üzerinde biraz daha çalışman gerek anlaşılan."

"Önemli bir şey değil. Benim sınırlarımda bir olay yaşandı da. Onu düşünüyordum." Owen'ı es geçip Hooper'ı kast ederek devam ettim: "Yetişkin bir..."

Wesley'nin gözleri iri iri açıldı. "Yetişkin bir *Tarih* mi? *Koruyucu Katili* yani?"

Başımınla onayladım. "İcabına baktım ama..."

Az önceki sorumu yanlış anlamıştı.

"Benim de seninle gelmemi ister misin?"

"Nereye?"

"Koridor'a. Bir şey olur diye..."

"Ne alakası var..." diye karşı çıktım.

"Ciddi söylüyorum. Seni koru..."

Süngerini havaya kaldırdım. “Hele bir bitir o cümleyi, gör bak ne oluyormuş,” dedim kafasını hedef alarak. Dediğimi yapmakta çekinmeyeceğimi anlamış olacaktı ki hemen geri adım atıp çarpık bir şekilde gülümsemekle yetindi. O sırada bacağımdaki karalamayı hissedince süngerini tezgâha bırakıp bulaşık eldivenlerini çıkardım ve cebimdeki kâğıda uzandım. Kaşlarım çatık vaziyette listeye bakakaldım. Sabahki iki isim; *Melanie Allen*. 10. ve *Jana Gruhl*. 14. ün altına yeni bir isim eklenmiş olmasını beklerken kâğıdın en altında bir not buldum.

Bayan Bishop, lütfen Ansu'e gelin. -B

Roland'ın R'si. Wesley, tek ayağını diğer dizine atmış bir vaziyette otururken görmesi için kâğıdı ona doğru uzattım.

“Çağrı mı aldın?” diye sordu. “Bak sen!”

Mideme bıçak gibi bir ağrı saplandı. Bir an için, edebiyat dersinde arka sırada otururken müdürün ofisine çağrıldığım an geldi aklıma. Hemen sonra Roland'dan yardım istediğimi hatırlayınca kalbim hızla atmaya başladı. Öldürülen kızı bulmuş muydu yoksa?

“Haydi sen git,” dedi Wesley gömleğinin kollarını sıvayıp kenara çıkardığım eldivenlere uzanırken. “Ben devam ederim.”

“Ya annem çıkar gelirse?”

“Bayan Bishop'la zaten er ya da geç tanışacağımın farkındasın, değil mi?”

Benimki de soruydu işte.

“Haydisene,” diye üsteledi.

“Emin misin?” diye sorarken süngerini kapmıştı bile. Başını yana doğru eğince kulaklarındaki gümüş parıltılar gözüme ilişti. Simsiyah kıyafetleri, alaycı gülümsemesi ve ellerindeki limon sarısı eldivenlerle hali tam görülmeliydi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu elindeki süngeri silah gibi tutarken.
“Yakıştıramadın mı?”

Gülerek listeyi cebime koydum ve kafenin arkasındaki dolaba yöneldim. “Geç kalmamaya çalışacağım,” derken içeriden suyun *fôş* diye yere dökülme sesi geldi kulağıma. Muhtemelen kayıp düşmek üzereyken alçak sesle lanet okuduğunu duyabiliyordum.

“Kendini sakatlama sakın,” diye seslendim süpürgelerin arasında gözden kaybolurken.

ON ÜÇ

Arşiv'in daire biçimdeki antresi boyunca klasik müzik sesi yükseliyordu.

Patrick, önündekine odaklanmış vaziyette masada otururken Roland elinde bir kalemle Patrick'in üzerinden bir şeye uzanmaya çalışıyordu. Adının Beth olduğunu duymuş olsam da daha önce hiç konuşmadığımı kızılımsı saçları örgülü bir Kütüphaneci de avlunun girişinde durmuş bir şeyler not alıyordu.

Kapıdan içeri adım atmamla birlikte Roland başını kaldırdı.

"Bayan Bishop!" dedi neşeyle ve elindeki kalemi Patrick'in önündeki kâğıtların üzerine bırakıp doğruca yanıma doğru seğirtti. Havadan sudan konuşarak birlikte raflara doğru ilerlerken avlunun uzağındaki bir kanattan içeri girer girmez ifadesi ciddileşiverdi.

"Kızı buldun mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi dar bir koridordan geçerken. Birkaç basamak yukarı çıktıktan sonra mavi ve altın renkleriyle bezeli, eski ama hoş bir matbaa kokusu sinmiş odaya girdik. "Bu bölümde dediğin tarihlerle ve tarifinle örtüşen kimse yok."

"Bu mümkün değil, belki de yeteri kadar ayrıntılı..."

"Bayan Bishop, dediğiniz yıllar arasında binada oturan herkesi araştırdım..."

"Belki de burada yaşamıyordu, misafirliğe gelmişti."

"Coronado'da ölmüşse Arşiv'in bu bölümüne kaldırılmış demektir. Fakat yok işte."

"Gördüklerimden eminim."

"Mackenzie..."

Burada olmalıydı. Onu bulamazsam, katilini de bulamayacaktım.
“Öyle biri var. Gördüm diyorum.”

“Ona kuşkum yok.”

İçimde yavaştan bir panik dalgası yükseldi. “Her iki taraftan birden nasıl silinebilir, Roland? Ayrıca kızla ilgili bir kayda ulaşamadıysan beni niçin buraya çağırdın?”

“Kızı bulamadım, evet,” dedi Roland, “ama başka birini buldum.” Odada birkaç adım ilerleyip çekmecelerden birini açtıktan sonra içindeki Tarih’i işaret etti. Ön tarafı dökülmüş saçları, hafif şiş göbeği, eskimiş makosen ayakkabıları ile çekmecede yatan oldukça... sıradan görünümlü bir adamdı. Kıyafetleri eski olsa da temizdi. Yüzüne gelince; ölüm uykusundaki biri nasılsa, aynı şekilde cansız ve ifadesiz görünüyordu.

“Marcus Elling,” dedi Roland yavaşça.

“Gördüğüm kızla ne alakası var?”

“Anılarına bakılırsa, o da Coronado’nun 1950 yılında dönüştürülmesini takiben üçüncü kata taşınan apartman sakinlerinden biriymiş. Ta ki 1953’te ölene dek...”

“Kızla aynı katta yaşamış ve aynı zamanlarda ölmüş yani?”

“Hepsi bu değil,” dedi Roland. “Elini göğsüne koy.”

Bir an duraksadım. Daha önce hiç Tarih okumamıştım. Yalnızca Kütüphanecilerin ölümleri okuma izni vardı ve bunun nasıl yapılacağını ancak onlar bilebilirlerdi. Kütüphaneciler dışında her kim olursa olsun Tarih’i okumaya yeltenmesi bile kurallara aykırıydı. Fakat Roland’ın sarsılmış halini görünce daha fazla üstelemeden tek elimi Elling’in süveterinin üzerine dayadım. Diğer Tarihlerden bir farkı yoktu. Hissettiğim tek şey sessizlikti.

“Gözlerini kapa,” dedi. Kapadım.

Ardından Roland’ın da elini benimkinin üzerine yaslayıp bastırmasıyla parmaklarım aniden uyuştı. Beynim sanki bana ait olmayan başka bir bedene aktarılmış gibi hissediyordum. Anıların başlamasını

bekliyordum ama tık yoktu. Gördüğüm tek şey karanlıktan ibaretti. Anılar sondan başa, yani geriye doğru sarardı. Bildiğim kadarıyla aynısı Tarihler için de geçerliydi. Anıları, hayatlarının son karesi olan ölüm anıyla başlardı.

Oysa Marcus Elling'in öldüğü anı göremiyordum. Aralıksız on saniye boyunca bomboş bir karanlığa baktıktan sonra film karesi azar azar aydınlandı ve beliren şekiller hareketlenmeye başladı. Elling, şimdi elinde bir alışveriş poşetiyle basamaklardan yukarı çıkıyordu.

Derken Roland'ın, elini benimkinin üzerinden kaldırmasıyla Elling'e ait görüntüler yok oluverdi.

Gözlerimi kırıştırdım.

"Ölüm anı kayıp," dedim.

"Kesinlikle."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Son sayfaları yırtılmış bir kitap gibi."

"Aslına bakarsan, gibisi fazla," dedi Roland. "Bu Tarih değişime uğramış."

"O da ne demek?"

Roland ayakkabısının tekini zemine sürterek açıklamaya girişti. "Değişim; anı veya anıların bellekten çıkarılması anlamına geliyor. Bir nevi geçmiş i kırpma işlemi. Arşiv'i koruma amaçlı, bazı durumlarda Dışarı'da uygulanan bir işlem. Bildiğin üzere gizlilik, bizi biz yapan başlıca hususlardan biri. Takım'a mensup birkaç seçilmiş kişi dışında kimsenin buna yetkisi yok. Mecbur kalınmadığı müddetçe bu kişilerin bile işlemi uygulaması yasak. Hem zor hem de sıkıntılı bir süreç."

"O zaman Marcus Elling'in Arşiv'le bir bağlantısı mı vardı yani? Ölüm anının silinmesini gerektirecek türden bir bağlantı?"

Roland başını iki yana salladı. "Hayır. Değişim yalnızca Dışarı'da uygulanabilir. O da ancak Arşiv'in ifşa olmasını engellemek amacıyla. Zaten ölmüş veya ölmek üzereyse, haliyle Arşiv'in gizliliğini ifşa etme gibi bir risk de söz konusu olamaz. Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyor: Tarih, rafa kaldırıldıktan sonra değişime uğramış olmalı. İşlem

gerçekleştirileli epey olmuş. Kenarlardaki aşınmalardan belli. Dola-yısıyla muhtemelen Elling buraya getirildikten sonra tatbik edilmiş.”

“Ama bu, değişimi gerçekleştiren kişinin, Elling’in ölümünü *Arşiv’deki* herkesten gizlemek isteyen biri olduğu anlamına geliyor.”

Roland başıyla onayladı. “Bu konuda mantıksal bir çıkarım yapacak olursak...söz konusu işlemi...ancak...”

Roland’ın bir türlü dile getirip söylemediğini ben tamamladım. “Kütüphanecilerden başka kimse Tarihleri okuma yetisine sahip olmadığından bu işlemi de ancak bir Kütüphaneci yapmış olmalı.”

Roland’ın sesi şimdi fısıltı halinde çıkıyordu. “Bunu yapmak Arşiv’in kuruluş ilkelerine aykırı. Değişim ancak ve ancak hayatta olanların anılarını değiştirmek için gerçekleştirilir, ölümlerin anılarını silmek için değil.”

Anılarının gösteremediğini bedeni söyleyebilecekmışçesine bir süre gözümü kırpmadan Marcus Elling’e baktım öylece. Şimdi elimizde Tarih’i kayıp bir genç kızın yanı sıra bir de ölümü kayıp bir Tarih vardı. Paranoyaklık ettiğimi, Hooper’ın firarının bir sistem hatası olduğunu ve Jackson’ın da bir ihtimal bıçağı çalmış olabileceğini düşünüyordum. Gelgelelim, bir Kütüphaneci böyle bir işe kalkışarak Arşiv yeminini hiçe saymayı göze almışsa, o zaman sistemdeki hatanın ve silahın arkasında da pekâlâ bir Kütüphaneci olabilirdi. Fakat Elling’in anı-larını silen kişi her kimse şimdiye çoktan gitmiş olmalıydı...değil mi?

Roland Tarih’in bedenine bakarken kaşları arasında derin bir çizgi belirdi. Onu daha önce hiç bu kadar tedirgin görmemiştim.

Buna rağmen ben ona soracağım yerde o bana sormuştu iyi olup olmadığını. “Suskunlaştın,” diye ekledi ardından.

Koruyucu Katili’nden ve Arşiv’e ait bıçaktan söz etmek istiyordum. Fakat biri İade’de, diğeri kot pantolonumun altında baldırıma sarılı olduğu için, “Kim böyle bir şey yapar ki?” diye sormakla yetindim.

Başını iki yana salladı. “Gerçekten bir fikrim yok.”

“Elling’le ilgili bir dosya veya herhangi bir şey yok mu elinizde? Belki bir ipucu...”

“Elling zaten dosyanın kendisi, Bayan Bishop.”

Ardından Tarih’in çekmecisini kapatıp beraber odadan merdivenlere doğru gerisin geri yürümeye koyulduk.

“İşin ucunu bırakmayacağım,” dedi ve basamakların başına geldiğimizde durdu. “Ama Mackenzie, bunun altından bir Kütüphaneci çıkarsa, Arşiv’e meydan okuyup başına buyruk hareket etmiş de olabilir, bu işe birinin talimatıyla da bulaşmış olabilir. Söz konusu ölümleri soruştururken, Arşiv’in kendisini de soruşturmuş oluyoruz. Ve bu tehlikeli bir yol. Daha ileri gitmeden olası risklerin bilincinde olman gerek.”

Uzun bir sessizlik oldu. Roland’ın, kendisini ifade etmek için doğru sözcükleri bulmaya çalıştığını görebiliyordum. “Değişim, Dışarı’daki tanıklar üzerinde uygulanan bir işlem. Fakat belli durumlarda aynı işlem Arşiv mensuplarına da tatbik edilebiliyor. Örneğin kişi görevden ayrılmak isterse veya görev tanımına aykırı davranışlar sergilerse...”

Göğsümün daraldığını hissettim. Yaşadığım şaşkınlığın yüzüme yansıdığına hiç şüphem yoktu. “Görevimden olursam *hayatımdan* da mı olacağımı söylüyorsun?”

Yüzüme bakmadı. “Arşiv’e ait her türlü anı ve ilgili geçmiş...”

“Bu benim *hayatım*, Roland. Böyle bir şeyi benden niçin sakladınız?” Giderek yükselen sesim merdivenlerde yankılanıyordu. Roland gözlerini kıstı.

“Gerçeği bilseydin fikrin değişir miydi ki?” diye sordu sessizce. Saniyelik bir tereddüdün ardından, “Hayır,” diye yanıtladım.

“Ama bazılarının fikrini değiştirdi. Arşiv çalışanlarının sayısı zaten oldukça az. Bir de elimizdekileri kaybetmeyi göze alamayız.”

“Siz de yalan söylüyorsunuz, öyle mi?”

Yüzünde kederli bir tebessüm belirdi. “Bir şeyi söylememek ile yalan söylemek aynı şey değildir, Bayan Bishop. Buna manipülasyon

denir. Siz de bir Koruyucu olarak gerçeği saptırmanın muhtelif de-receleri olduğunu biliyor olmanız.”

Ellerimi yumruk yaparak sıktım. “Komik mi şimdi yani bu? Çünkü bana kalırsa anıların silinmesi, değiştirilmesi veya işte her ne diyorsanız bu durumun eğlenilecek hiçbir tarafı yok.”

Göreve kabul edilmeden önceki deneme anı gözümün önüne geldi birden.

Kurallara karşı gelirse görevinden azledilir.

Böyle bir durumda tüm sorumluluk senindir, Roland.

Bunu bana yapar mıydı sahiden? İçimdeki Koruyucu kimliğini söker atar mıydı? Bu dünyayla, bu hayatla, dedemle olan bağımı koparıp alır mıydı benden? O zaman benden geriye ne kalırdı ki?

Neden sonra, Roland sanki aklımdan geçenleri okurmuşçasına, “Buna asla izin vermem. Söz,” dedi.

Ona inanmak istiyordum istemesine fakat buradaki tek Kütüphane o değildi nihayetinde. “Peki ya Patrick?” diye sordum. “Her fırsatta beni şikâyet edeceğini söyleyip duruyor. Hatta Agatha diye birinden de söz etti. Sahi kim o, Roland?”

“Müfettiş. Arşiv mensubunun göreve uygun olup olmadığına karar veren kişi.” Ağzımı açmama kalmadan ekledi: “Agatha’yı dert etme. Bu konuda bana güvenebilirsin. Patrick’i de bir şekilde idare ederim.”

Sersemlemiş bir şekilde parmaklarımı saçıma götürdüm. “Bunu söylemekle bile kuralları çiğnemiş olmuyor musun?”

Roland derin bir iç çekti. “Bu işe kalkışarak sırf bunu değil, daha bir sürü kuralı çiğnıyoruz zaten. Demek istediğim de bu ya işte. Daha da ileri gitmeden olabilecekleri iyice idrak etmeni istiyorum. Şansın varken vazgeçebilirsin.”

Ama vazgeçmeyecektim. O da bunun farkındaydı.

“Her şeyi açık açık söylemiş olmana sevindim.” Hiç de sevinmemiştim aslında. Hâlâ sersemlikten kurtulabilmiş değildim. Ama bir

şekilde odaklanmam gerekiyordu. Önümde beni bekleyen bir görev ile çözülmeyi bekleyen bir gizem vardı.

“Ya Kütüphaneciler?” diye sordum basamaklardan inerken. “Emeklilikten bahsediyorsunuz. Emekli olduktan, görevi bıraktıktan sonra ne olacak? Hayatınızla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamayacak, koca bir boşluktan ibaret olacaksınız.”

“Kütüphaneciler bu işlemde muaf tutulurlar,” dedi son basamağa geldiğimizde. Sesinde inceden bir burukluk seziliyordu. “Emekli olduğumuzda anılarımızı yitirmiyoruz. Bunu bir tür ödül gibi düşün.” Gülmeye çalışsa da beceremedi. “Çalışıp çabalayıp daha üst rütbelere erişmek için artık bir sebebiniz daha var, Bayan Bishop. Şimdi, eğer eminseniz...”

“Eminim.”

Ara koridordan geçip avluya geri çıktık.

“Şimdi ne olacak peki?” diye sordum yavaşça, rafların sonundaki SESSİZLİK LÜTFEN uyarısının yanından geçerken.

“Sen işine, ben de araştırmaya devam...”

“Elim kolum bağlı oturamam. O zaman sen Arşiv’i ararken ben de Dışarı’ya bakarım...”

“Mackenzie...”

“Bunu yapanın kim olduğunu bir şekilde...”

Bir dizi rafın yanından geçerken adım sesleriyle cümlem yarıda kaldı. Az kalsın Lisa ve Carmen’le çarpışıyorduk. Kızıl örgülü, üçüncü Kütüphaneci de birkaç adım arkadan geliyordu ama dördümüz birdenbire dururken o yürümeyi sürdürdü.

“Sizi bu kadar erken görmeyi beklemiyordum, Bayan Bishop,” dedi Lisa. Fakat Patrick’in aksine, ifadesi iğneleyici olmaktan çok uzaktı.

“Merhaba, Roland,” dedi Carmen. Arkasından beni görünce daha sıcak bir şekilde, “Selam, Mackenzie,” diye ekledi. Güneş sarısı saçlarını bu kez atkuyruğu yapmıştı. Bir kez daha nasıl da genç görüldüğü karşısında hayret etmekten kendimi alamadım. Burada yaşıy

bir yanılsamadan ibaret olduğunu ve göstermese de buraya geldiği zamana göre şimdi çok daha yaşlı olduğunu biliyordum. Yine de bir türlü anlam veremiyordum işte. İleri yaşlardaki Kütüphanecilerin Koruyucu veya Takım olarak geçirdikleri tehlikeli günlerin ardından buradaki sakinliğe hasret gittiklerini anlayabilirdim. Fakat o niye bu hayatı tercih etsindi ki?

“Merhaba, Carmen,” dedi Roland resmi bir biçimde gülümseyerek. “Ben de tam Bayan Bishop’a,” aramızdaki resmiyetin altını çizerek, “farklı bölümlerin nasıl işlediğini gösteriyordum.” En yakın raftaki isim levhasına uzandı. “Beyaz, kırmızı ve siyah kategorilerin ne anlama geldiklerini falan işte.”

Buradaki isim levhaları renklere göre kodlandırılırdı. Beyaz olanlar sıradan Tarihler için, kırmızılar daha önce uyanmış, siyahlar ise Dışarı çıkmış olanlar içindi. Benim şimdiye kadar gördüklerim beyazlarla sınırlıydı. Kırmızı ve siyahlar, daha derin bir sessizliğin hâkim olduğu ayrı bir bölümde muhafaza edilirdi. Renk kodlama sistemini iki yıldır bilmeme karşın başımı sallamakla yetindim.

“Yedi, üç ve beşten uzak durun,” dedi Lisa. Tam o sırada, planlamışçasına uzaktan hafif bir ses yükselince Lisa kaşlarını çattı. “Ufak çaplı bir teknik sıkıntı yaşıyoruz da.”

Roland kaşlarını çattıysa da sorunun ne olduğunu sormadı. “Ben de Bayan Bishop’a çıkışa kadar eşlik ediyordum.”

İkisi birlikte başlarını sallayıp yürümeye devam ettiler. Roland’la ben de hiç konuşmadan masaya doğru yollandık. Kapıdan girdiğimizi duyan Patrick arkasını dönüp bizi görünce eşyalarını topladı ve ayağa kalktı.

“Yerime baktığın için teşekkürler,” dedi Roland.

“Müziğini bile ellemedim.”

“Çok nazıksın,” dedi Roland gülümser gibi bir ifadeyle. Patrick, kolunun altında bir dosyayla avluya doğru ilerlerken Roland masadaki yerini almıştı. Ben de arkamı dönüp Arşiv kapısına yöneldim.

“Bayan Bishop.”

Başımı çevirip Roland’a baktım. “Efendim?”

“Kimse duymasın,” dedi.

Başımla onayladım.

“Ha bir de,” diye ekledi, “dikkatli olun, lütfen.”

Yüzüme bir gülücük kondurdum. “Her zaman.”

Koridor’a adım atmamla beraber içerideki ılık havaya karşı bir ürperme geldi. Hooper ve Owen’la yaşadığım olaydan beri ilk kez bir Tarih’in peşine düşüyordum. Her zamankinden daha gergindim. Diken üstünde olmamın sebebi yalnızca bu değil, bir de Arşivdeki görevimin son bulma ihtimaliyle karşı karşıya olmamdı. Keşke Roland bundan hiç bahsetmeseydi.

Tüm umutlarını bıraksın buraya giren.

İçim daraldı. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım. Sıradan, dertsiz tasasız bir günde bile Koridor’un kasveti ve basıklığı karşısında kendimi klostrofobik hissetmeme karşı şimdi işime odaklanmaktan başka seçeneğim yoktu. Kafamdaki olumsuz düşünceleri bir kenara itip elimdeki listeyi temizlemeye bakmalıydım. Ellerimi duvara yaslamak üzereydim ki kulağıma ilişen bir sesle olduğum yerde kalakaldım.

Ses, daha doğrusu sesler, uçsuz bucaksız bir yerden geliyor gibiydi. Gözlerimi kapadım ve sesleri parçalara bölerek ayırt etmeye çalıştım. Sözcüklerden ziyade hafif esintiyle koridorlar boyunca uzanan bir patırtı, bir tını, bir... melodiydi sanki bu.

Kaskatı kesildim.

Koridor’da bir yerlerde biri mırıldanıyordu.

Gözlerimi kırıp duvardan geri çekilirken hâlâ listemde duran iki kızı düşündüm. Gelgelelim kulağıma ilişen, alçak tonda bir erkek sesiydi. Üstelik Tarihler şarkı söylemezlerdi ki. Ağlar, bağırır, haykırır, duvarları yumruklar ama şarkı mırıldanmazlardı.

Ses koridorlar boyunca yankılandığı için bir an durup nereden geldiğini çözmeye çalıştım. İlerideki bir köşeyi döndüm, ardından bir tane daha. Melodi giderek belirginleşirken bir başka köşeden döndüğümde tam karşımdaydı. Koridorun ucunda dağınık sarı saçlarıyla, sırtı bana dönük vaziyette öylece duruyordu. Elleri ceplerinde, çatısız Koridor'un tepesinde yıldızları ararcasına boynunu uzatmış yukarı bakıyordu.

“Owen?”

Ses kesildi ama yüzünü hâlâ dönmemişti.

“Owen,” diye seslendim tekrar, bu kez bir adım daha yaklaşarak.

Omzunun üzerinden karanlıkta ıslıl ıslıl parlayan delici mavi gözleriyle dönüp baktığı sırada sertçe bir darbeyle ne olduğumu şaşırdım. Asker postalları, pembe askılı bir elbise, kumral kısa saçlar ve iri iri açılmış giderek siyahlaşan gözler. Tarih, bana çarptıktan hemen sonra koşmaya başladı. Ayağa kalkıp peşine düştüm. Pembe elbisesi ile botlarındaki metal sesleri sayesinde takip etmem zor olmasa da epey hızlıydı. Nihayet bir kestirmeden sapıp yakaladığımda bu sefer debelenmeye, çırpınmaya başladı. Belli ki beni bir tür canavar olarak görüyordu. Kızı en yakındaki İade kapısına yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek götürdüğümü düşünürsek haklı da sayılırdı.

Cebimdeki listeyi çıkardığımda *Jenna Freeth* 14. yazısının kâğıttan silinmekte olduğunu gördüm.

Az önceki mücadele aslında bir bakıma iyi gelmişti. Bu sayede üzerimdeki korkuyu da atmış oldum. Sırtımı soluk soluğa İade kapısına yasladığımda özüme dönmüş gibi hissediyordum.

Ardından Owen'ı gördüğüm noktaya geri döndüm. Ortadan kaybolmuştu.

Başımı iki yana sallayarak Melanie Allen'ı aramaya koyuldum. Duvarları okuya okuya izini sürüp Tarih'i İade'ye teslim ederken bir yandan da Owen'ın mırıltısını duyar mıyım diye dikkat kesilsem de boşunaydı. Mırıldandığı şarkının melodisi bir daha duyulmadı.

ON DÖRT

Listedeki isimlerin ikisini de teslim ettikten sonra artık Wesley'yi temizlik işkencesinden kurtarmak için kafeye dönmeye hazırdım. Koridor'dan geçip kafenin gömme dolabına açılan kapıyı araladığımda öylece kalakaldım.

Wesley yalnız değildi.

Göz ucuyla içeri baktığımda Wesley'nin, bir yandan yerleri silerken bir yandan da babamla Kolombiya kahvesiyle ilgili derin bir sohbete daldıklarını gördüm. İçerisi pırıl pırıl parlıyordu. Aşağı yukarı masalarla aynı çaptaki kiremit kırmızısı gül deseni, mermer zeminin ortasında göz kamaştırıyordu. Babam, tek elinde kahve fincanı, öteki elinde boya rulosuyla karşıdaki duvarı civciv sarısına boyamakla meşguldü. Muhabbet ederken sırtı bana dönük durduğu için içeri girdiğimi ilk gören Wesley olduysa da, ben dolaptan çıkıp kafenin giriş kapısına doğru ilerleyene dek ses çıkarmadı.

“Selam, Mac,” dedi sonunda. “Geldiğini duymadık.”

“Oo, kimler teşrif etmiş,” dedi babam elinde boya rulosuyla. Her zamankinden daha dik duruşuyla birlikte gözleri de ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Bay Bishop’a, sen yukarı çıkıp bir şeyler atıştırana kadar yerine bakmayı teklif ettiğimi söyledim.”

“Tanışır tanışmaz çocuğa temizlik işi mi yükledin?” dedi babam. Kahvesini yudumlarken dibine geldiğini fark edince şaşkın bir ifade belirdi yüzünde. Ardından fincanı masaya bırakıp ekledi: “Bir şey değil, korkutup kaçıracaksın.”

“Hemen korktuğu konusunda haklısın aslında.”

Wesley, *ben sana sorarım* dercesine muzip bir ifadeyle bana baktı.

“Bayan Bishop!” derken gülmemek için kendimi zor tuttum. Patrick taklidi oldukça başarılıydı. “Aslına bakarsanız, Bay Bishop,” dedi babama dönerek, “kızınız haklı. Fakat niyeti beni korkutup kaçırmaksa, üzerime iş yıkmakla amacına ulaşamayacak demektir.”

Gördüklerime inanamasam da Wesley babama göz kırpmış, babam da gülümseyerek karşılık vermişti. Gülümserken aklından geçenleri okuyabiliyordum sanki. *Tuttum bu çocuğu!* der gibi bakıyordu. Wesley de aynı bakışı fark etmiş olacaktı ki fırsattan istifade süpürgeyi hemen bir kenara bıraktı.

“Mackenzie’yi kısa bir süreliğine işinden alıkoysam olur mu? Okuma ödevi üzerinde çalışıyorduk da.”

Babamın gözleri ıslıl ıslıl parlayıverdi. “Elbette,” dedi hâlâ elinde tuttuğu boya rulosunu sallayarak. “Gidin haydi, durduğunuz hata.”

Cümlesinin sonuna acaba bir de, *çocuklar* veya *çifte kumrular* ekler mi diye bekledim ama çok şükür dememişti.

Wes elindeki bulaşık eldivenlerini çıkarmaya uğraşırken biri yüzüğüne takıldı. Zorlayarak da olsa nihayet elini plastikten kurtardığında bu sefer de parmağındaki metal yüzük havaya fırlayarak mermer zemine düştü ve sıçrayarak eski fırının altına yuvarlandı. İkimiz aynı anda yüzüğü almaya yeltendiğimiz sırada babam elini Wesley’nin omzuna attı.

Wes’in kaskatı kesildiğini görebiliyordum. Yüzü birden gölgelenir gibi oldu.

Babam Wes’e bir şeyler söylerken ben de hızla yere eğildim. Fırının altına uzanırken metal ızgara, kolumdaki yaraya giriyordu. Acıyı duymazdan gelerek son bir gayretle yüzüğü kaptığım gibi ayağa kalktığım anda, Wesley, dişlerini sıkmış bir vaziyette sadece başını sallıyordu.

“İyi misin, Wesley?” diye sordu babam elini omzundan çekerken. Yüzüğü avcunun içine bıraktığım anda Wes rahat bir nefes aldı. Babamın sorusuna evet dercesine başını sallarken el yordamıyla da yüzüğü parmağına geçiriverdi.

“Evet,” dedi yavaş yavaş kendine gelirken. “İyiym. Biraz başım döndü, o kadar.” Zorlama bir kahkahayla ekledi: “Mac’in hazırladığı mavi karışımın kokusundan oldu herhalde.”

“Hah!” diye atıldım hemen. “Temizliğin sana iyi gelmeyeceğini söylemiştim.”

“Dinlesem iyiymiş.”

“Dışarı çıkalım da biraz temiz hava al istersen, ha?”

“İyi fikir.”

“Görüşürüz, baba.”

Kafenin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz Wesley sırtını kapıya yaslayıp yere çöktü. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Şu an nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum.

“İstersen evde aspirin var,” dedim. Wesley kahkahayla gülerek başını benden yana çevirdi.

“İyiym. Sağol yine de.” Ses tonundaki değişim karşısında şaşkınlığıma engel olamadım. Ne bir espri ne alaycı bir kibir cümlesi geldi ardından. Sadece bitkin bir rahatlama, o kadar. “Açık havaya hayır demem ama.”

Toparlanıp ayağa kalktı. O önden, ben arkadan lobiden geçip bahçeye vardığımızda banktaki yerine oturdu ve gözlerini ovuşturmaya başladı. Güneş etrafı göz alıcı parlaklığıyla aydınlatıyordu. Wes haklıydı. Gün ışığında burası bambaşka bir yere dönüşüveriyordu sanki. Kötü anlamda değil ama şimdi daha çıplak, daha savunmasız görünüyordu. Oysa akşam karanlığında içinde bir sürü kuytu, saklanacak yer barındırıyor gibiydi.

Wesley’nin yüzü yavaş yavaş eski rengine dönse de gözkapaklarını ovuşturmayı bıraktığında bakışlarında bir mesafe, bir hüzün okunuyordu şimdi. Acaba ne gördü, ne hissetti diye merak ettim ama söylemeyeceğini biliyordum.

Banka geçip yanına oturdum. “İyi olduğundan emin misin?”

Gözlerini kırıp gerindikten sonra üzerindeki gerginlik gitmiş, çarpık gülümsemesi ve insanı kendine hayran bırakan çekici ifadesiyle eski Wes geri gelmişti.

“İyiym. İnsanları okuma konusunda biraz paslanmışım, o kadar.”

Dehşet içinde, “Canlıları okuyabiliyor musun? Ama nasıl olur?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Eşyaları okumak gibi, pek bir farkı yok.”

“İyi de canlıların iç dünyası tam bir kaos. Gürültülü, karışık...”

Omuzlarını silkti. “Canlı oldukları için duygu ve düşünce akışları karmakarışık olabilir, evet, ama önemli olan yüzey, en üst tabaka. Doğru yere bakmayı bilersen tek bir dokunuşta bir sürü şey öğrenebilirsin.”

Aniden gerildim. “Beni hiç okudun mu?”

Wes, hakarete uğramış gibi görünse de başını iki yana sallamakla yetindi. “İnsanları okuyabiliyor olmam, dalga geçer gibi bunu habire uygulayacağım anlamına gelmiyor, Mac. Ayrıca Arşiv kurallarına da aykırı zaten. İster inan ister inanma, Arşiv’i karşıma almaya hiç niyetim yok.”

O konuda yalnız değilsin, diye geçirdim içimden.

“Nasıl dayanıyorsun?” diye sordum üzerimdeki ürpertiye bastırmaya çalışarak. “Parmagımda yüzük olmasına rağmen bazı zamanlar katlanamıyorum.”

“Hayatın boyunca kimseye dokunmadan yaşayacak değilsin neticede.”

“İzle de gör bakalım.”

Elini havaya kaldırıp işaret parmağını yavaşça bana doğru yaklaştırmaya başladı.

“Hiç komik değil.”

Uzanmayı sürdürdü.

“Parmaklarını ko-pa-rı-rım.”

Oflayarak havadaki elini indirdikten sonra başıyla kolumu işaret etti. Fırının altına sürten bandajdan dışarı kıpkırmızı kan sızıyordu.

Başımı eğip gösterdiği noktaya baktım. “Bıçak.”

“Ha, tamam,” dedi.

“Hayır, ciddi söylüyorum. Yanında bayağı büyük bir bıçak taşıyan genç bir Tarih’in işi.”

Suratını astı. “Koruyucu Katilleri. Bıçaklı çocuklar. Senin bölge ben görmeyeli şenlik alanına dönmüş anlaşılan. Önceden hiç böyle değildi.”

“Şanslıyım desene.”

“Yardım istemediğinden emin misin?”

Sorusundan ziyade dolambaçlı yoldan sorma şekli hoşuma gittiği için gülsem de, ihtiyacım olan son şey, bölgemde yeni bir kargaşa yaşanmasıydı.

“Darılma ama bu işte yeterince deneyimliyim.”

“Nasıl yani?”

Söylememem gerekirdi ama gerçeğin yarısını zaten ağzımdan kaçırmışken devamını toparlayabilmem için artık çok geçti. “On iki yaşında Koruyucu oldum.”

Kaşları çatıldı. “İyi de göreve başlamak için en az on altı yaşında olmak gerekiyor.”

Omuzlarımı silktim. “Dedemin ricası üzerine bir istisna yaptılar.”

Wesley, durumu idrak ettikçe yüz ifadesi giderek sertleşti. “Görevini küçücük bir çocuğa mı teslim etti yani?”

“Hayır, düşündüğün gibi değ...” diye uyarmaya çalıştıysam da devam etti.

“Hangi hastalıklı beyin böyle bir...” Cümlesini bitirmesine izin vermeden parmaklarımı yakasına doladığım gibi bankın sırtına doğru bastırdım. O an karşımdaki sadece bir beden, bense Koruyucu’yudum. Dokununca vücudumu ele geçiren sağır edici gürültü umurumda bile değildi.

“Sakın,” dedim.

Elimi gevşetip boğazından çekerken Wesley ifadesizce bana bakıyordu. Gözlerini benden ayırmaksızın elini boynuna götürdü. İkimiz de öylece kalakalmıştık.

Sonra aniden yüzünde bir tebessüm belirdi.

“Başkalarına dokunmaktan nefret ettiğini sanıyordum.”

İnlemeye benzer bir ses çıkararak yakasını sertçe bıraktıktan sonra yerime geçtim.

“Özür dilerim,” dedim. Sözcükler bahçede yankılandı.

“Artık bir konuda eminim,” dedi. “Anlaşılan o ki senin yanındayken daima tetikte olmam gerekecek.”

“Hayır, seninle...”

“Dedeni yargılamak bana düşmezdi,” dedi. “Hem baksana, ne yaptığını gayet iyi biliyormuş.”

Gülerek karşılık vermeye çalıştıysam da beceremedim. “Bu benim için yeni bir deneyim, Wes. Yani paylaşmak. Bu sırrı paylaşabileceğim birinin olması. Yanımda olup bana yardım ettiğin için sana teşekkür borçluyum. *Kulağa biraz ezik geldi, evet...* “Daha önce hiç senin gibi biriyle...Of çok karışık. Hayatımda nihayet iyi giden bir şey var derken daha en başından berbat ettim.” Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Lafı daha fazla eveleyip gevelememek için çareyi en sonunda dişlerimi sıkmakta buldum.

“Hey,” dedi ayakkabısının ucuyla benimkini dürterken. “Aynısı benim için de geçerli. Tüm bu olanlar hayatımda yepyeni bir deneyim. Ayrıca bir yere gittiğim de yok, merak etme. Beni korkutup kaçırman için en az üç suikast girişiminde bulunman lazım. Üçüncüden sonra da işin içinde kek, pasta türü şeyler varsa yine yırttın demektir.” Ayağa kalktı. “Şimdi izinle, incinmiş gururumla ilgilenmem gerek,” dedi gülümseyerek. Nasıl olduysa ben de gülümserken buldum kendimi.

Bunu nasıl beceriyordu sahi? Ortadaki bir sorunu nasıl hemen çözüp tatlıya bağlıyordu? Önce çalışma odasına, oradan da lobiye birlikte yürüdük. Wes’in az evvel dışarı çıktığı döner kapılar, ar-

kasından yavaşlayıp gıcirtıyla durma noktasına geldiğinde, ben de basamaklardan birine geçip oturdum. Gözlerimi kapatıp içimden kendime bir güzel fırça çekiyordum ki cebimdeki Arşiv kâğıdına yine bir şeyler karalandığını hissettim. Çıkarıp baktığımda listede yeni bir Tarih'in ismi yazılıydı.

Angela Price. 13.

Liste bir türlü boş kalmıyordu. Merdivenin tırabzanına tutunarak birkaç basamak yukarıdaki Koridor geçidine yönelmiştim ki gıcirtı sesiyle başımı yeniden döner kapılara çevirdim. Bayan Angelli, elinde alışveriş poşetleriyle zorlukla içeri girmeye çalışıyordu. Onu poşetlerle görünce bir an için, Arşiv'deki Marcus Elling'in de kayıtlı son anısında aynı eylemi gerçekleştirdiği geldi aklıma. Gözlerimi kırıştırdığımda Elling'in anısı, yerini dördüncü katta oturan ve şimdi merdivenlere doğru yaklaşırken görüntüsü iyice netlik kazanan iriyarı kadına bıraktı.

"Merhaba, Bayan Angelli," dedim. "Yardım edeyim mi?" Minnettar bir biçimde dört poşetten ikisini bana uzatırken, "Çok teşekkürler, tatlım," dedi.

Poşetlerle merdivenden yukarı çıkarken bir yandan da doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordum. Coronado'nun geçmişi, sırlarıyla ilgili bir şeyler bildiğine emindim. Tek sorun, bildiklerini benimle paylaşmaya razı etmekti, ama nasıl? Açık açık sormakla bir yere varamamıştım. Belki konuya dolaylı yoldan girersem istediğim yanıtlara ulaşabilirdim. Derken antika eşyalarla dolu salonu geldi aklıma birden.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim. "İşinizle alakalı."

"Tabii ki," dedi.

"Sizi koleksiyoner olmaya iten neydi?" Birinin kendi geçmişine bağlı olmasına bir diyeceğim yoktu ama başkalarının geçmişi söz konusu olduğunda buna bir türlü anlam veremiyordum.

Son basamağa geldiğinde soluk soluğa bir kahkaha patlatıverdi. “Her şeyin kendine özgü bir değeri, bir anlamı vardır. Her şeyde bir tarih, bir geçmiş yatar.” *Bilmez olur muyum*, dedim içimden. “Bazen eşyaların içinde barındırdıkları tüm anıları, geçmişini hissedebilirsin bile. Bu sayede sahteleri hemen anlarım.” Yüzünde beliren tebessüm yerini giderek yumuşak bir ifadeye bırakırken sözlerine devam etti. “Ve... sanırım... bu da bana bir amaç veriyor. Eskilerde yaşayan insanlarla aramda bir tür bağ kuruyormuş gibi hissediyorum Bu olduğu sürece yalnız kalmam. Onlar da gitmiş sayılmazlar.”

Ben’in dolabımdaki eşyaları, oyuncak ayıcığı, siyah plastik çerçeveli gözlüğü geldi aklıma. Öyle düşünersek, bunlar da beni geçmişime bağlayan eşyalardı. İçim sızladı. O sırada poşetlerin ağırlığını iki eline paylaştırırken yavaşça ekledi.

“Elimde pek başka bir şey yok.” Ardından, poşetlerde minik delikler açtığını fark ettiğim yüzükleri kadar parlak gülümsemesi yeniden yüzünde belirdi. “Kulağa acıklı gelebilir ama...”

“Hiç de değil,” dedim yalan olduğunu bile bile. “Aksine, umut verici.”

Arkasını döndü. Asansörlerin önünden geçip kuzey cephedeki merdivene doğru yürürken ben de onu takip ettim. Yukarı çıkarken ikimizin de ayak sesleri merdiven basamaklarında yankılanıyordu.

“Ee,” diye seslendi arkaya doğru, “aradığını bulabildin mi?”

“Yok, henüz bulamadım. Burayla ilgili başka yazılı belge var mı, yoksa hepsi kayıp mı olmuş, emin değilim. Ama ne kadar üzücü, değil mi? Yani Coronado’nun geçmişinin unutulması? Yitip gitmesi?”

Basamaklardan çıkarken önümde olduğu için yüzünü göremesem de omuzlarının kasıldığını görebiliyordum. “Bazı şeylerin yitip gitmesi daha makbuldür.”

“Bu konuda size katılmıyorum, Bayan Angelli,” dedim. “İyi veya kötü her geçmiş bir şekilde hatırlanmayı hak eder. Siz de böyle düşünüyor olmalısınız aksi takdirde bu mesleği seçmezsiniz. Hatta

bu binada Coronado'nun geçmişine dair sizden daha bilgili başkası olacağını da sanmıyorum.”

Başını çevirip tedirgin gözlerle bana baktı.

“Söyleyin lütfen,” dedim dördüncü kata varıp koridora çıkarken, “burada ne yaşandı? Bir şeyler bildiğinizin farkındayım.”

Elindekileri koridordaki bir masanın üzerine bırakıp anahtarlarını aramaya koyuldu. Ben de elimdeki poşetleri aynı şekilde masaya bıraktım.

“Zamane çocuklarından korkulur,” diye homurdandı. Ardından, “Kusura bakma,” diye ekledi kapının kilidini açarken. “Bu konu hakkında konuşmaktan rahatsız oluyorum. Bırak geçmişte yaşananlar geçmişte kalsın, Mackenzie. Fazla kurcalama,” dedikten sonra poşetleri yüklendiği gibi içeri girdi ve kapıyı yüzüme kapattı.

Bayan Angelli'nin, geçmişi geçmişte bırakmaya dair tavsiyesinin ironisine kapılmak yerine doğruca evin yolunu tuttum.

İçeri girdiğimde telefon çalıyordu. Lyndsey olduğundan eminim ama yine de hemen açmadım. Bir itiraf: İyi bir arkadaş değilim. Mektup yazan, telefonla arayan ve plan yapan istisnasız hep Lyndsey olurdu. Benimki ise karşılık vermekten ibaretti. Bir gün ya beni aramaktan, ilk adımı atmaktan vazgeçerse, benden ümidi keserse diye ödüm kopuyordu.

Buna rağmen diğer yanıma baskın çıkmamasını umduğum bir yanıma acaba boşverip benden vazgeçmesi daha mı iyi olur, diyordu. Böylelikle hayatımda yalan söylemek, kendisinden gerçekleri gizlemek zorunda olduğum kişilerden biri eksilmiş olurdu. Düşündükçe kendimden nefret ederek hemen telefona uzandım.

“Alo!” dedim soluk soluğa kalmış gibi bir sesle. “Özür dilerim! Daha şimdi girdim içeri.”

“Benim için hayalet avına çıkmıştın, değil mi? Yoksa binanın içinde gizli saklı, esrarengiz odalar mı keşfediyordun?”

“Araştırmalar sürüyor.”

“Bahse girerim, makyajlı çocukla yakınlaşmaktan gözün bir şey görmüyordur.”

“Nereden bildin! Bütün gün sarmaş dolaş oturunca insan zamanın nasıl geçtiğini unutuyor tabii...” Espri olmasına rağmen, yüzümde küçük de olsa Lyndsey’nin göremediği içten bir tebessüm beliriverdi.

“Ben teftiş edip onaylayana kadar fazla yakınlaşayım deme sakın. Ee, perili köşkte hayat nasıl geçiyor?”

Bacağımdaki hareketlenmeden, cebimdeki listeye *üçüncü* bir ismin daha düştüğünü hissetmemeye karşın kendimi gülmekten alıkoyamadım. “Ne olsun, hep aynı şeyler.” Diğer taraftan kâğıdı çıkarıp tezgâhın üstüne yaydığımda sinirden ağlamak üzereydim.

Angela Price. 13.

Erie Hall. 15.

Penny Walker. 14.

“Aslına bakarsan, bayağı sıkıcı,” diye ekledim parmaklarımı listedeki isimler üzerinde gezdirirken. “Haydi, asıl sen anlat! Dedikodu yok mu hiç?” Kâğıdı buruşturup kot pantolonumun cebine geri tıkarırken bir yandan da odamın yolunu tuttum.

“Kötü bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Saçmalama,” dedim kendimi yatağın üzerine bırakırken. “Senin hikâyelerine bayılıyorum. Anlatsana.”

Dediğimi yaptı. O anlatırken ben de evlerinin çatısında veya odamdaki kanepede oturduğumuzu hayal ettim. O konuştuğu müddetçe ne Ben, ne odamda öldürülen kız, ne kayıtlardaki eksik sayfalar, ne de Kütüphanecinin Tarihlerin anılarını silmiş olması geliyordu aklıma. Kafayı mı yiyorum, gaipten Koruyucular mı görüyorum, paranoyaklık

mı ediyorum diye de takmıyordum. Çünkü Lynds konuşurken başka bir mekânda başka *biri* oluveriyordum sanki.

Ne var ki çok geçmeden bir yere yetişmesi gerekti. Telefonu kapatmamızla birlikte onu kaybedeceğim korkusu yeniden içimi kemirmeye başladı. Derken, herhangi bir anıdan çıkıp da şimdiki zamana dönmüşüm hissiyatıyla etrafımdaki dünya daha bir netlik kazandı.

Listedeki yaşlar giderek yükseliyordu.

Daha önce de fark etmiş olmama karşın geçici bir aksaklık sanmıştım. Oysa şimdi listeye düşenler çocuk değil, safi genç yaşlardaki Tarihlerdi. Dolayısıyla bekletmeye gelmezdi. Üstüme çabucak bir eşofman altı ile temiz bir siyah tişört geçirdim. Bıçak hâlâ baldırıma sıkıca bağlıydı. Her ne kadar kullanmayacak olsam da bıçağı evde bırakmak hiç içime sinmiyordu. Tenimin üzerindeki metal hissi, sanki zırh kuşanmışım gibi, bir taraftan hoşuma da gitmişti doğrusu.

Ben salona girdiğim sırada annem de eli kolu poşetlerle dolu bir vaziyette kapıdan içeri girdi.

“Nereye böyle?” diye sorarken elindekilerin hepsini masanın üzerine bırakıverdi.

Kapıya doğru seğirtirken, “Koşuya,” dedim ve ekledim, “Bu yıl yarışlara katılayım diyorum da.” Madem Arşiv listem hiç boş durmayacaktı, o zaman sık sık dışarı çıkmalarıma inandırıcı bir bahane bulmak zorundaydım. Üstelik ortaokuldayken boş zamanlarımda koşardım. Severeke yaptığım bir spor olmasına karşın bu akşam sahiden de koşuya çıkma gibi bir planım yoktu.

“Hava kararmak üzere,” dedi annem. Kafasında bir yandan artı ve eksi tablosu yaptığıının farkına varınca hemen araya girip karar vermesine yardımcı olayım dedim.

“Daha güneşin batmasına vakit var. Hem baksana iyice formdan düştüm. Fazla da uzaklaşmam, merak etme.” Dizlerimi göğsüme çekerek birkaç esneme hareketi yaptım.

“Peki ya akşam yemeği?”

“Geldiğimde yerim, beni beklemeyin.”

Annem gözlerini kısarak bana baktı. Bir yanım, bu uyduruk yalanımı yutmasın diye yalvarırken dikkatini erzak poşetlerine çevirmişti bile. “Bence yarışa katılman çok iyi fikir.”

Oldum olası, bir grubun parçası olmam için bir topluluğa veya spor takımına girmemi istediğini söylerdi. Ama zaten bir şeyin parçasıydım.

“Boş vakitlerini de bu şekilde değerlendirmiş olursun,” diye ekledi.

Gülmek üzereydim ki, son anda engel olayım derken boğazımdan gıcık tutmuşçasına bir öksürük koptu. Annem telaşla elime bir bardak su tutuşturdu. Boş vakitlerimi değerlendirme konusunda bir sorun yaşadığım söylenemese de, bildiğim kadarıyla Arşiv’in, kaçan Tarihleri yakalayanlara madalya falan taktığı da yoktu.

“Tabii,” dedim biraz abartılı bir ses tonuyla. “Haklısın.”

O an bağırıp çağırmak geldi içimden.

Neler yaşadığımı, neler çektiğimi yüzüne vurmak; gerçekleri söylemek istedim.

Ama yapamadım.

Yapamazdım.

Asla yapamayacaktım.

O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Dışarı çıktım.

ON BEŞ

Angela Price'ı bulmakta hiç sorun yaşamadım. Çok üzgün olması ve beni ölmüş en yakın arkadaşına benzetmesi dışında, normalde olduğundan biraz fazla yalan ve birkaç sarılmayla Angela'yı İade'ye götürmeyi başardım.

Eric Hall ise cılız bir tip olmasının dışında hormonları zirve yapmış bir ergenden farksızdı. Onu İade kapısına çekebilmek için kıkırdayıp biraz cilve yapmam işi gördü.

Penny Walker'ı da bulup teslim ettikten sonra gerçekten de koşuya çıkmış kadar olmuştum. Duvarları okumaktan başıma ağırı saplanırken, sürekli tetikte olmaktan ise kaslarım acıyordu. Bu gece nihayet deliksiz bir uyku çekebilecektim sanırım. Dışarı'ya çıkmak üzere numaralı kapılara yöneldiğim sırada gözüme bir şey takıldı.

İade kapılarından birinin üzerindeki tebeşirli beyaz daireyle oynanmıştı. Dairenin içinde şimdi iki dikey, bir de kavisli yatay çizgi duruyordu. Biri buraya sanki... gülen surat çizmişti. Elimi kapıya yaslayıp gözlerimi kapadım. Daha dokunur dokunmaz ince uzun, siyah giysili, karanlığın içinde göz alıcı parlaklıktaki platin sarısı saçlarıyla bir görüntü belirdi anıların en üst katmanında.

Owen.

Geçmiş sardığımda, anıdaki görüntüsü, tebeşirin üstüne aheste aheste bir surat çiziyordu. Ardından parmağına bulaşan beyaz tebeşir tozunu silkip ellerini ceplerine koydu ve koridorda sallanarak yürümeye başladı. Gelgelelim koridorun ucuna vardığında köşeden sapsamak yerine topukları üzerinde dönüp aynı yoldan geri yürüyordu şimdi de.

Burada ne işi olabilirdi ki? Avlanmadığı ortadaydı. Sadece... volta atıyordu.

Başı öne eğik bir vaziyette bulunduğum noktaya, kapıya doğru gelişini izledim. Yüzlerimiz arasında bir iki santim mesafe kalana dek yürümeyi sürdürdü ve aniden durdu. Yüzünü kaldırıp gözlerimin içine baktığında beni sahiden görüyormuş hissine kapılmaktan kendimi alamadım. Oysa o geçmişte, ben ise şimdiki zamandaydım. İkimiz de farklı zaman dilimlerinde ve tek başınaydık.

Kimsin sen? diye sordum imgelemdeki sarsak görüntüye.

Elbette yanıt alamadım. Owen'ın anıdaki görüntüsü, aslen var olmadığım karanlık boşluğa gözünü kırpmadan bakıyordu sadece.

Derken bir ses işittim. Ellerimi yasladığım duvardan gelen bir mırıltı değil, yakından gelen bir insan sesiydi bu.

Kapıdan çekilip gözlerimi kırptırdığımda etrafımdaki Koridor yeniden netleşti. Melodik ses duvarlar boyunca yankılansa da çok uzaktan gelmediğini hissedebiliyordum. Sanki numaralı kapıların bulunduğu taraftan yükseliyordu. Biraz ilerleyip köşeyi dönmemele birlikte Owen'ı, anahtar deliği üzerinde I yazılı kapıya yaslanmış vaziyette buldum.

Gözleri kapalıydı. Ona doğru birkaç adım ilerleyip yanına geldiğimde masmavi gözleri birden açılıverdi.

"Mackenzie."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ben de tam, acaba gerçek misin diye merak etmeye başlamıştım."

Kaşlarını çattı. "Ne olmamı bekliyordun ki?"

"Hayalet?" dedim. "Hayali bir arkadaş?"

"Ha, yani hayalindeki kişi benim gibi biri. Öyle mi?" Dudağının tek köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Kapıdan kuvvet alarak kendini iterken ekledi: "Ciddi ciddi varlığımdan şüphe mi ediyorsun?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum şimdi. "Aniden ortadan kaybolma konusunda üstüne yok."

Kollarını iki yana açtı. “İşte karşıdayım. Hâlâ ikna olmadın mı?”

Gözlerim önce platin sarısı saçlarından keskin çene hatlarına, ardından siyah giysilerine kaydı. Bu işte bir terslik vardı ya...

“Anahtarın nerede?” diye sordum.

Owen ceplerine hafifçe vurdu. “Anahtarım yok ki.”

Bu mümkün değil. Sesli düşünmüş olacaktım ki gözleri kısıldı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Koruyucular Koridor’a anahtarsız giremez...”

Tabii Koruyucu değilse, o başkaydı. Birkaç adım daha yaklaştım. Geri çekilmedi. Ne dibine kadar yanaştığımda ne de elimi göğsüne uzattığımda...

Hiç. Hiçbir şey hissedemedim. Ne bir ses vardı ne bir hareket.

Derin bir sessizlik, ölüm sessizliği idi bu. Ellerimi üzerinden çektiğimde sessizlik yerini koridordaki hafif uğultuya bırakmıştı şimdi.

Owen Chris Clarke bir Koruyucu değildi. Yaşamıyordu bile.

Sadece bir *Tarih*ti.

Fakat bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Günlerdir burada olmasına rağmen kontrolünü biraz olsun kaybetmemişti. Gözlerinin mavisi o kadar açık bir tondaydı ki en ufak bir değişim kendini kolayca ele verirdi. Oysa gözbebekleri küçük ve capcanlı görünüyordu. Ona dair her şey, normal bir insanda olması gerektiği gibi, sıradandı. Gel gör ki, değildi işte.

Hooper’ın boynunu kırma anı dün gibi aklımdaydı. Bir adım geri çekildim.

“Sorun ne?” dedi.

Seninle alakalı her şey, demek geldi içimden. Tarihlerin kendilerine has özellikleri vardı. Örneğin uyandıkları andan itibaren değişim sürecine girerlerdi. Gitgide daha sıkıntılı, tedirgin ve yıkıcı bir hal alırlardı. Bir diğer deyişle, uyanmalarıyla birlikte önü alınamaz bir biçimde istisnasız daha da kötüye giderlerdi. Sergiledikleri davranışlar arasında asla ama asla mantık, soğukkanlılık veya sakinlikten söz edi-

lemezdi. O zaman Owen nasıl oluyordu da Koridor'daki bir Tarih'ten ziyade sıradan bir koridorda, sıradan bir insan gibi davranabiliyordu? Dahası, niçin hâlâ listeme düşmemişti?

"Benimle gelmen lazım," dedim gözlerim yakınlarda bir İade kapısı ararken. Owen bir adım geri çekildi.

"Mackenzie?"

"Sen ölüsün."

Kaşlarını çatı. "Saçmalama."

"Sana bunu kanıtlayabilirim." İkimize de kanıtlayabilirdim. Elim, bacağımda saklı duran bıçağa gideceği sırada hemen vazgeçtim. Bıçağı daha önce nasıl ustalıkla kullandığını görmüştüm, böyle bir risk almazdım. Bunun yerine dedemin anahtarına davrandım. Metal dişleri paslı olsa da biraz bastırınca deriye dalacak kadar keskin sayılırdı.

"Elini uzat."

Kaşlarını çatı da itiraz etmeden sağ elini uzattı. Anahtarı avcunun ortasına doğru bastırdım (dedem, anahtarını bir Tarih'in elinde görse beni öldürürdü herhalde) ve hızlıca bir çizik attım. Owen küçük bir acı nidasıyla elini çekip göğsüne bastırdı.

"Bunu hissedecek kadar hayattayım," diye homurdandı. Sahiden hata yaptığımı düşünürken Owen eline baktı ve yüz ifadesi değişiverdi. Az önceki acı, yerini şaşkınlık dolu bir ifadeye bırakmıştı.

"Bakabilir miyim?" dedim.

Avcunu bana doğru uzattığında elindeki kesik ince siyah bir çizgiden ibaretti. Metalin deriyi yardığı belliydi ama ortada kan yoktu. Gözlerini benimkilere dikip öylece bakakaldı.

"Ama ben..." derken bakışları eline kaydı. "Anlamıyorum... hissetmişim."

"Hâlâ acıyor mu?"

Avcundaki çizgiyi ovuşturdu. "Hayır." Kısa bir sessizliğin ardından ekledi: "Neyim ben o zaman?"

"Tarih'sin," dedim. "Ne demek olduğunu biliyor musun?"

Durdu. Kollarına, bileklerine, ellerine, giysilerine baktı. Yüzü gölgelenir gibi oldu. Sonra kendinden emin bir biçimde, “Hayır,” dedi.

“Hayattayken olduğun kişinin geçmişisin.”

“Hayalet yani?”

“Hayır, tam olarak değil. Sen...”

“Hayaletim işte,” diye araya girdi. Ses tonunun yükselmesine bakılırsa kontrolünü kaybetmesine az kalmıştı. “İnsan gibi etten, kemikten değilim. Vücudumda bir damla kan yok. Yaşamıyorum. Gerçek bile değilim...” Sonra kendine, üstüne başına baktı yeniden. Güçlkle yutkunararak bakışlarını öteye çevirdi. Gözleri yeniden benimkilerle buluştuğunda sakinleşmeye başlamıştı bile. Bu imkânsızdı.

“Geri dönmen gerek,” dedim bir kez daha.

“Nereye?”

“Arşiv’e. Buraya ait değilsin.”

“Mackenzie,” dedi, “ama oraya da ait değilim.”

İçimden bir ses ona hak veriyordu. Listemde adı yoktu. Az önceki çürütülemez kanıt olmasaydı Tarih olduğuna hayatta inanmazdım. Kafamı toplamaya çalıştım. İlla ki bir noktada kontrolünü kaybedecekti. O zaman çaresine bakardım. Ama hayır, bunu erteleyemezdim. Ne yapacaksam şimdi yapmalıydım.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordum.

Başını salladı. “Bilmiyorum. Uyuyordum, sonra uyandım ve yürümeye başladım.” Tüm bunları şimdi söylerken hatırlıyor gibiydi. “Sonra seni gördüm. Yardıma ihtiyacın olduğunu görünce...”

“Yardıma ihtiyacım olduğu falan yoktu,” diye tersledim. Sonra birden, daha önce hiçbir Tarih’te eşine benzerine rastlamadığım bir şey oldu.

Gülmeye başladı. Boğuk ve kısa bir kahkahaydı ama neticede gülüyordu işte.

“Ha, pardon,” dedi, “yardıma ihtiyacın *var gibi* görünüyordu demek istemiştim. Sonrasını da biliyorsun işte. Peki sen nasıl geldin buraya?”

“Kapıdan geçerek.”

Gözleri numaraları kapılardan tarafa kaydı. “Şunlardan biri mi?”

“Evet.”

“Nereye açılıyorlar ki?”

“Dışarıya.”

“Ben de dışarı çıkabilir miyim?” diye sordu. Sorarken halinde, tavrında hiçbir gerginlik göze çarpmıyordu. Sadece merak ediyordu, o kadar.

“O kapılardan değil ama,” dedim, “şu beyaz yuvarlaklı olanlardan...”

“Onlar dışarıya açılmıyor,” dedi hemen kesip atarak. “Oradan geçince geldiğim yere geri dönüyorum. Dönmeektense burada kalmayı tercih ederim.” Gözleri bir anlığına öfkeyle parladıysa da serinkanlılığını yitirmemişti. Bunun hiç de Tarihlere has bir davranış olduğu söylenemezdi.

“Geri dönmelisin,” dedim.

Gözleri hafifçe kısıldı.

“Aklını karıştırıyorum,” dedi. “Neden?”

Sahiden davranışlarımı *okumaya* mı çalışıyordu?

“Çünkü sen...”

Koridordan bize doğru giderek yükselen ayak sesleri ilişti kulağıma.

Cebimdeki kâğıdı çıkardım. Listede hiçbir isim yoktu. Sonra bakınca Tarih zaten yanıbaşımdaydı. Gelgelelim aynı kâğıda göre bu, kayıtlara geçmemiş bir Tarih’ti. Arşiv’deki sisteme olan güvenim iyice azalmıştı doğrusu.

“Saklan,” diye fısıldadım.

Owen yerinden kıpırdamaksızın önce bana, sonra koridora baktı.

“Beni geldiğim yere geri dönmeye zorlama.”

Adım sesleri artık daha da yakından geliyordu. Aramızda en fazla iki üç koridor olmalıydı. “Owen, saklan dedim.”

Bakışlarını yeniden bana çevirdi.

“Geri göndermeyeceğine söz ver.”

“Söz veremem,” dedim. “Benim işim...”

“Lütfen, Mackenzie. Senden sadece bir gün istiyorum.”

“Owen...”

“Hem zaten bana bir iyilik borcun var.” Sözcükler ağzından meydana okurmuşçasına çıkmamıştı. Sesi nötrdü. Ne bir itham ne bir zorlama; sadece yalın bir gözlem. “Evet, öyle.”

“Affedersin?” dedim.

“Şu Hooper denen adamı haklamana yardım etmiştim hatırlar-sın.” Bir Tarih’in benimle pazarlık ettiğine inanamıyordum. “Lütfen, sadece bir gün,” diye yineledi.

Adım sesleri artık iyiden iyiye yaklaşmıştı.

“Peki,” dedim dişlerimi sıkarak. Ardından koridoru işaret ettim. “Git, saklan şimdi.”

Owen, geriye doğru sessizce birkaç adım attıktan sonra karanlığın içinde gözden kaybolurken, ben de adım seslerinin geldiği yöndeki koridora doğru seğirttim.

Sesler iyice yaklaşmışken ansızın kesiliverdi.

Köşeye gelmeden hemen önceki duvara sırtımı iyice yaslayıp beklemeye koyuldum. Ne var ki sesin kesilmesine bakılırsa, diğer taraf da benim gibi tetikte bekliyordu.

İkimizden birinin ilk adımı atması gerektiğinden bir cesaret köşeyi döndüm.

Ne olduğunu anlamadan yüzüme doğru gelen yumruk yanağımı kıl payı ıskalayıp geçti. Hemen eğilip saldırganın arkasına geçtim. Derken bu kez de karnıma doğru savrulmakta olan bir değneği zamanında fark etmem sayesinde ayağımı havaya kaldırdım. Değnek, sahibinin elinden kurtularak rutubetli zemine düşeceği sırada öne atıldım ve saldırganı sırtüstü duvara yapıştırarak silahını boğazına dayadım. Yüzüne ancak o an bakabildim. Tanıdık çarpık gülümseme karşısında ellerimi hemen geri çektim.

“Aynı gün ikinci kez saldırına uğruyorum. Bilmem farkında mısın?”

Değneği boğazından geri çekmemle birlikte Wesley doğrularak üstünü başını düzeltti.

“Ne yaptığını sanıyorsun, Wes?” dedim homurdanarak. “Canını yakabilirdim.”

“Hım,” dedi boğazını ovuştururken, “yakmadığını kim söylemiş.”

Şakayla karışık omzunu ittirirken ellerim bedeniyle temas ettiği an gümbür gümbür çalan müzik aleti sesleri yerini cümlelere bıraktı: *Çıkmam gerek git kaç ev geniş merdivenler kabhaha sesleri kaç... İliklerime kadar hissettiğim basınçla kendimi hemen geriye çektim. Boğulacak gibi olmuştum. Midem bulanıyordu. Owen’ın yanındayken dokunma ve görüş arasındaki karmaşık bağ aklımdan tamamen uçup gitmişti. Davranışları sıradan bir insanı andırsa da onu bizden ayıran en büyük özellik sessizliği idi. Wes ise tam tersi, sessizlik dışında her şeyi içinde barındırıyordu. Birbirimize dokunduğumuzda o da bir şeyler görmüş, duymuş muydu? Öyleyse bile hiç belli etmiyordu.*

“Haydi itiraf et,” dedi. “İnsanlara dokunmaktan nefret ettiğini söyleyen de, ellerini üzerimden çekmemek için illa bir bahane buluyorsun.”

“Onu bunu boş ver de, asıl senin burada ne işin var?”

Başıyla numaralı kapıları işaret etti. “Çantamı sizin kafede unutmuşum. Bir koşu gelip alayım dedim.”

“Koridor’dan geçerek mi?”

“Buraya nasıl gidip geldiğimi sanıyorsun? Neticede şehrin ta öbür ucunda oturuyorum.”

“Ne bileyim, Wes! Mesela bir taksi olur? Otobüs olur? Yayan olur?”

Duvara pat pat vurdu. “Kestirme yol varken mi? Diğerleri arasında en hızlısı.”

Değneği uzattım. “Neyse, al bakalım sopanı.”

“*Bō* sopası³ o,” dedi. Eline alıp üst üste birkaç tur döndürürken, gözlerinde daha önce şahit olmadığım heyecan ve mutluluk karışımı

3 Yaklaşık 2 metre boyunda, genellikle ahşaptan yapıla Japon yakın dövüş sanatları gereci. (ç.n.)

bir ışıltı vardı. Yüzündeki bilindik muzip gülümsemenin yerini çocuksu bir neşe devralmıştı sanki. Bileğini hafifçe kırıncı değnek, bayrak yarışlarında koşucuların taşıdığı cinsten kısa bir çubuk şeklini aldı.

Bu kısa şovu karşısında etkilenmemi beklercesine bana bakıyordu.

“Vaaaaay,” dedim yarım ağızla. Durumu fark edince küçük bir çocuk gibi homurdanarak çubuğu ortadan kaldırdı. Ben de bir yandan gözlerim karanlıkta Owen’ı arayarak numaralı kapılara doğru yöneldim. Ama görünürde yoktu.

“İşler nasıl?” diye sordu Wes.

“Giderek kötüleşiyor,” dedim. O sırada yeni bir ismin cebimdeki kâğıda yazılmakta olduğunu hissedebiliyordum. Hiç orali olmadan ekledim: “Sen bölgeyi kollarken de böyle miydi?”

“Sanmıyorum, hayır. Biraz düzensizdi belki ama üstesinden gelinemeyecek kadar değil. Tüm bölgeden ben mi sorumluydum, yoksa tek tük isimleri mi gönderiyorlardı ondan da emin değilim.”

“Onu bilmem ama bu aralar çok fena. Listedeki Tarihlerden birinin ismini siliyorum, yerine hop üç tane daha geliveriyor. Şey gibi... hani Yunan mitolojisinde bir canavar var ya...”

“Hydra,” diye yanıtladı. Ardından yüzümdeki şaşkınlığı görünce ekledi: “Yine bir şüphencilik mi seziyorum ne? Smithsonian’a gitmiştim bir keresinde. Sana da tavsiye ederim. Eski eşyalardan birkaçına dokundun mu, dünyayı kitaplardan daha hızlı bir şekilde öğrenme şansın oluyor.”

“Oradakiler vitrinin içinde sergilenmiyor mu?”

“Öyle de, işte...” Kapiya vardığımızda omuzlarını silkti. “Bu akşamlık bitti mi işin?”

Şimdi karanlıkta bir yerde saklandığını bildiğim Owen’ı düşündüm. Bir günlük mühlet tanımıştım zaten. Ve şu an tek ihtiyacım olan şey ılık bir duştu.

“Evet,” dedim sonunda. “Haydi gidelim.”

Wes'le lobide yollarımız ayrıldıktan sonra tam geniş basamaklara yöneliyordum ki içimdeki sese kulak verip kendimi çalışma odasına doğru yürürken buldum.

Geçmişî geçmişte bırak konuşmasıyla Bayan Angelli'nin, araştırmama bir yardımcı dokunmamıştı doğrusu. Meselenin iç yüzünü öğrenene dek bu işin ucunu bırakmamaya kararlıyım. Mutlaka bir şeyleri es geçiyor olmalıydım. Aradığım şeyi nerede bulacağımı bilmesem de nereden başlayacağıma dair bir fikrim vardı.

Mavi ve kırmızı birer blok halinde dizilmiş fihristler koca bir raf boyunca uzanıyordu. Maviler arasından, dönüşümün ilk yıllarına ait olan en eski cildi aldım. Eksikliği fark edilmesin diye de boşluğu dolduracak biçimde diğerlerini yeniden hizaladıktan sonra doğruca evin yolunu tuttum. Kapıdan içeri girdiğimde annem mutfakta yeni denemeler yapmakla meşgulken, babam da kendini elindeki kitaba kaptırmış vaziyette salonun bir köşesinde oturuyordu. Masanın üzerinde kapağı açık bir pizza kutusu vardı. Koşumun nasıl geçtiğiyle ilgili bir dizi soruyu yanıtladıktan sonra nihayet banyonun yolunu tuttum. Yorgunluğuma iyi gelen muhteşem bir duşun ardından soğuk pizza dilimiyle Coronado'ya ait kayıt defterini kapışım gibi yatağıma geçtim. Bir yandan pizzamı yerken diğer yandan da sayfaları çeviriyordum. İlla ki bir şeyler olmalıydı. Otelin apartmana dönüştürüldüğü ilk yıl isimlerle doluydu. Ancak takip eden üç yıl bembeyaz sayfalarla dolu bir boşluktan ibaretti. Belki bir isim, bir ipucu bulurum ümidiyle 1954 yılındaki kayıtları incelemeye koyuldum.

Tuhaf olan isimler değil, isimlerin olmayışydı. Dönüşümün gerçekleştiği yıl, dairelerin her biri kiraya verilmişti. Hatta arka sayfalarda bekleme listesi bile vardı. Boş sayfaların ardından kayıtlar yeniden tutulmaya başladığında ise binadaki dairelerin birçoğunda sadece *Boş* yazılıydı. Coronado'nun böyle ansızın boşalma sebebi söz

konusu cinayet miydi? Hatta *cinayetler*? Arşivdeki Marcus Elling'in, ölüm anı yerine kapkara bir boşluktan ibaret olan geçmişi geldi aklıma. Başlangıçtaki kayıt listesinde onun da adı vardı. Üç yıl sonra ise oturduğu daire *Boş* yazılı olanlara eklenmişti. Apartman sakinleri bu cinayetlerin ardından binadan taşınmışlar mıydı? Yoksa sandığımızdan daha fazla kişi mi cinayete *kurban* gitmişti? Bir kalem alıp cebimdeki Arşiv kâğıdını çıkardım. Kâğıdın arkasını çevirdim ve sonradan *Boş* yazılı dairelerde oturanların isimlerini not almaya başladım.

Arkamı yaslanıp yazdıklarımı baştan okuyayım dedim. Daha listedeki üçüncü isme gelmiştim ki yazılar *yok olmaya* başladı. Tıpkı, Tarihleri İade'ye teslim etmemle isimlerin silinivermesi gibi, az önce not aldıklarım da birer birer yukarıdan aşağıya doğru yok oluyordu. Ta ki kâğıdın yüzeyi bembeyaz kalana dek. Gelgelelim, Tarihlerin isimleri Arşiv tarafından yazılırken, bu isimleri ben not almıştım. Kâğıdın daima tek yönlü işlediğini sanırdım. Mesajlaşma gibi bir özelliği olduğu aklımın ucundan geçmemiştir.

Derken kâğıdın üzerinde yeni sözcükler beliriverdi.

Kim bu insanlar? —R

Birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından kalemi elime alıp fihristteki eksik sayfaları ve isimlerin, daireler boşalmadan önceki apartman sakinlerine ait olduğunu açıklayan bir not yazdım. Ben yazdıkça kelimeler silinmeye devam ediyordu. Derken Roland'dan bir yanıt geldi.

Araştıracağım.

Hemen arkasından...

Kâğıt güvenli değil. Bir daha buradan yazma. —R

Konuşmanın sona erip ermediğini anlamak mümkün değildi. Ne bir *iyi günler*, ne *görüştürüz* yazmıştı. Fakat son cümlesi de kâğıttan yok olurken, Roland'ın, kalemi bırakıp defteri kapattığını hissedebiliyordum. İsim, not veya çağrı göndermek amacıyla daima Arşiv'deki giriş masasında duran ve her bir Koruyucu, Takım için ayrı bir sayfa tutulan eski defteri daha önce kim bilir kaç kez görmüştüm. Şimdi elimdeki kâğıdı tutarken, acaba niçin bunun iki taraflı bir mesajlaşma aracı olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim diye merak ettim.

Dört yıldır bu işin içinde olmama rağmen Arşiv hâlâ, bazıları bunun gibi küçük, bazıları ise *değişim* gibi büyük sırlarlarla doluydu. Her geçen gün öğrendiklerime bir yenisi eklendikçe aslında ne kadar az şey bildiğimi görüp hayret ediyordum. Şimdiye dek öğrendiğim kurallar, kim bilir daha ne çok gizli tutulmuş gerçeklere gebeydi.

Arşiv kâğıdının arka yüzünü çevirdiğimde listeye üç yeni isim eklenmişti. Hiçbiri de Owen'a ait değildi. Arşiv'in bize öğrettiği en önemli şeylerden biri; tüm Tarihlerin ortak noktasının, dışarı çıkma arzusu olduğuydu. Bu onlar için karşı konulamaz bir dürtüydü. Sanki delicesine acıkmışlar da, yiyeceklerin hepsi Koridor duvarlarının arkasındaymış gibi yoğun bir arzuydu. Yiyecek olmasa da havaya, hayata olan bir açlıktı Tarihlerdeki. Söz konusu açlık paniğe evrilirdi ve Tarih zamanla kontrolünü hepten kaybederdi.

Ne var ki Owen için aynısı geçerli değildi işte. Benden istediği tek şey ise sadece zamandı, dışarı çıkmak değil.

Beni geldiğim yere geri dönmeye zorlama.

Söz ver bana.

Lütfen, Mackenzie. Senden sadece bir gün istiyorum.

Avuç içlerimi gözkapaklarıma bastırdım. Listemde adı olmayan, kontrolünü yitirmeyen, yalnızca uyanık kalmak isteyen bir Tarih...

Nasıl bir Tarih'ti bu?

Owen neydi tam olarak?

Neden sonra, yorgun düşmüş ve iyice karman çorman olmuş düşüncelerim arasında *ne* sözcüğü çok daha da tehlikeli bir boyut kazandı: Owen *kimdi*?

“Yakaladığım Tarihleri hiç merak etmez misin, dede?” diye soruyorum. “Kimdirler? Kimin nesidirler?”

“Kim-di-ler,” diye düzeltiyorsun ve ekliyorsun. “Ayrıca hayır, merak etmiyorum.”

“Ama... onlar da insan... yani bir zamanlar insandı. Sence...”

“Beni iyi dinle.” Çenemi tutup hafifçe yukarı kaldırıyorsun. “Merak insanı acıma duygusuna sürükler. Acıma tereddüde yol açar. Tereddüt ise seni öldürür. Anlıyor musun?”

Gönülsüzce başımla onaylıyorum.

“Şimdi tekrarla bakalım.”

Dediğini yapıp sözcükler belleğime kazımaya dek tekrarlıyorum. Fakat diğer derslerinin aksine bunu bir türlü aklıma sokamıyorum. Kim ve neden soruları üzerine düşünmekten kendimi alamıyorum. Sadece bunu dile getirmemeyi öğreniyorum.

ON ALTI

Güneşin doğup doğmadığını bile kestiremedim. Yağmur damlaları pencerenin camına vuruyordu. Dışarı baktığımda gördüğüm tek şey griydi. Bulutların, ıslak taş yapıların ve ıslak sokakların grisi. Rüzgâr, binalar arasındaki boşlukları dolduruyordu adeta.

Bir rüya gördüm.

Rüyamda Ben, salondaki zemine yayılmış, Owen'ın şarkısını mırıldanarak mavi kalemleriyle resimler çiziyordu. İçeri girmemle birlikte başını kaldırıp bana bakınca gördüm; gözleri simsiyahtı. Ayağa kalkınca gözbebeği iyice küçüldü, küçüldü ve sonunda sadece kahverengi kısım kaldı.

"Konrolümü kaybetmeyeceğim," dedi. Tişörtünün üzerine beyaz tebeşirle X işareti koyduktan sonra ekledi: "Sana yemin ederim." Sonra uzanıp elimi tuttu. Derken uyandım.

Ya sahiden de...?

Bu çok tehlikeli bir düşünceydi, kaşıntı, başımın boynumla, düşüncelerimin bedenimle buluştuğu yerdeki bir karıncalanma gibiydi.

Yattığım yerden doğrulup bacaklarımı yere sarkıttım.

"Tüm Tarihler kontrolünü kaybeder," dedim kendi kendime.

Owen dışında, diye fısıldadı hemen ardından başka bir ses.

"O henüz kaybetmedi." Kendimi ikna etmek için bunu yüksek sesle söylerken bir yandan rüyamın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

İçimden, *Ben gitti,* derken kelimeler yüreğime birer iğne gibi batıyordu. *O artık yok.* İçimin acısı öyle bir raddeye vardı ki beni kendime getirdi.

Owen'a bir günlük süre vermiştim. Yarı karanlıkta üstümü değiştiren, acaba yeterince uzun süre beklemiş miyimdir diye merak edince gülmek için zor tuttum kendimi. Tarih'le anlaşma yapmak, ha? Dedem görse ne derdi acaba? Herhalde hatırı sayılır bir küfür listesi çıkarırdı.

Sadece bir gün, diye fısıldadı suçluluk duygusuyla içimde yanıp tutuşan bir ses.

Bir gün, yetişkin bir Tarih'in kontrolünü kaybetmesi için yeterince uzun bir süre, diye homurdandı peşi sıra dedemin sesi.

Koşu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim.

O zaman neden hâlâ kontrolünü kaybetmedi?

Belki de kaybetti. Tarih'i saklamak, ha?

Hayır, saklamak denemez. Ne de olsa benim listemde de...

İşini kaybedebilirsin. Hayatını kaybedebilirsin.

Kafamın içindeki sesleri bastırmaya çalışarak başucumdaki Arşiv kâğıdına uzandım. Tam elime alacakken diğer ikisi arasında kabak gibi sırtan rakamlar ilişti gözüme.

Evan Perkins. 15.

Susan Lauck. 18.

Jessica Barnes. 14.

Derken, yetmezmiş gibi tam o anda dördüncüsü de ekleniverdi.

John Orwell. 16.

İçimden bir küfür savurdum. Acaba Tarihlerin peşinden koşmayı bıraksam bir faydası olur muydu ki? Listeyi katlayıp cebime koydum. Arşiv'deki işlerin bu şekilde yürümediğinin farkındaydım.

Salona çıktığımda babamı masada otururken buldum.

Günlerden pazar olsa gerekti.

Annemin bugüne has belli rituellere (temizlik yapmak, liste hazırlamak vs.) vardı. Aynı şekilde babamın da... Bunlardan biri de pazar sabahları illa ki mutfak masasına el koyması ve masanın üzerinde kahve demliğiyle kitaptan başka bir şey bulunduramamasıydı.

“Nereye böyle?” diye sordu başını kaldırmadan.

“Koşuya.” Birkaç doğaçlama ısınma hareketi yaparken ekledim. “Bu yıl yarışlara katılabilirim.” Ne de olsa yalan söylemenin başlıca kurallarından biri de tutarlılıktı.

Babam kahvesini yudumlarırken dalgın bir biçimde başıyla onaylayıp, “Güzel,” demekle yetindi.

Yüreğime bıçak saplanmış gibi hissettim. Aldırış etmediği için aslında memnun olmalıyım ama değildim işte. Aldırış etmesini, benimle ilgilenmesini istiyordum. Annem boğucu olma raddesinde aşırıya kaçabiliyordu ama bu durum babamın dizginleri hepten salması gerektiği anlamına gelmiyordu. Hâlâ babam olduğunu, onu kaybetmediğini anlamam için bir işaret istiyordum, hepsi bu.

“Getirdiğin kitabın yanı sıra yaz tatili için verdikleri okuma listesini de inceledim,” dedim sırf muhabbet olsun diye.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzü daha bir aydınlanmıştı sanki şimdi. “Aferin. Başlayacağın okul gayet iyiymiş, methini duydum. Wesley de sana yardım ediyordu, değil mi?” Başımla onaylayınca babam, “İyi bir çocuğa benziyor. Sevdim,” dedi.

Gülümsedim. “Bence de.” Wes’ten söz ettiğimde babamın keyfinin yerine gelmeye başladığını görünce hemen ekledim: “Meğer bir sürü ortak noktamız varmış.”

Sahiden de gözlerinin içi gülüyordu. “Bu harika, Mac.” Dikkatini çektiğimi fark edince bu anın tadını şimdi doyasıya çıkarmak istiyordum. Gözlerimin içine baktı. “Burada arkadaş edinmene sevindim, tatlım. Kolay değil, biliyorum. Bu olanların hiçbirisi kolay değil.” Yüreğim cız etti. Babam, *bu olanların* ne olduğunu açıkça dile getirememesi konusunda annemden farksız olsa da hissettikleri yüzünden okunuyordu. “Güçlü olduğunu biliyorum ama bazen biraz... dalgın görünüyorsun.”

Ben'i gömdüğümüzden bu yana yaptığı en içten konuşma bu olsa gerekti.

"Sen iyi..." diye başladı cümlesine. Sonra uygun sözcükleri bulmaya çalışır gibi bir müddet bekledi. "Yani her şey yolunda..."

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden gözümü kararttım ve derin bir nefes alıp sıkıca sarıldım. Başımın içi yoğun, içli bir gürültüyle inlemesine ve hatta o da bana sarılınca gürültü iki katına çıkmasına rağmen kollarımı geri çekmedim.

"Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum," derken sesi öylesine alçak çıkıyordu ki söylediklerini güçlkle duyabildim.

İyi değildim, hem de hiç. Fakat endişesi bana geri çekilip yüzüme bir gülücük kondurma ve iyi olduğumu söyleyerek yalan atma gücü vermişti.

Babam, *iyi koşular* derken ben de kapıdan çıkıp Owen'ı ve diğerlerini bulmak üzere Koridor'a yollandım.

Elimdeki kâğıda bakılırsa Owen Chris Clarke diye biri yoktu.

Ama Koridor'daydı işte ve artık geri gitmesinin vakti gelmişti.

Anahtarın kordonunu bileğime doladıktan sonra tanıdık, loş geçide şöyle bir bakındım.

İlk iş onu bulmam gerektiğini düşünüyordum ki anlaşılan bu hiç de sorun olmayacaktı. Zira Owen'ın saklandığı falan yoktu. İlk koridorun sonuna yakın bir noktada sırtını duvara yaslayarak tek bacağına uzatmış, diğer bacağına ise dirseğini dayamak için hafifçe bükmüş bir biçimde yerde oturuyordu. Başı öne düşmüş, saçları gözlerini kapatıyordu.

Telaş içinde kapılara duvarlara vurup bas bas bağırması, ağlaması, haykırması, bir çıkış yolu bulmaya çalışması gerekirken çıt çıkarmadan öylece uyuyordu.

Bir adım ilerledim.

Kıpırdamadı.

Anahtarı avcumun içinde sımsıkı tutarak bir adım daha yaklaştım.

Elimi uzattım. Hâlâ kıpırdamıyordu. Neyi var acaba diye merak edip yere çömeldim. Tam yeniden ayağa kalkıyordum ki anahtar tutan elimde bir soğukluk hissettim. Owen'ın parmakları bileğime doğru kayarken tüm dünya mutlak bir sessizliğe bürünmüştü yeniden.

"Yapma," dedi başı hâlâ öne eğik vaziyette.

Anahtar avcumdan boşalırıp elime asılı kordonun ucunda salınınca hemen ayağa kalktım. Bakışlarım hâlâ üstünde, ne yapacak diye beklerken başını kaldırdı. "İyi akşamlar, Mackenzie."

Sırtımdan aşağı soğuk bir ter boşandı. Hiç de kontrolünü yitirmiş gibi değildi. Aksine dün gördüğümünden daha bile sakin, canlı, insan gibi görünüyordu. *Kimbilir belki Ben de böyledir*, diye fısıldadı içimdeki o tehlikeli ses. Sese kulağımı tıkadım.

"Günaydın," diye düzelttim.

O zaman ayağa kalktı. Duvardan aşağı kayıyormuş gibi ama aksi yönde, hızlı ve yumuşak bir hareketti bu.

"Pardon," dedi etrafımızı çevreleyen karanlığı işaret ederek. Yüzünde anlık bir tebessüm belirdi. "Burada geceyle gündüzü birbirinden ayırması haliyle zor tabii."

"Owen," dedim, "buraya gelmemin..."

Öne doğru bir adım attı ve alnıma dökülen bir tutam saç alıp kulağımın arkasına götürdü. Dokunuşu öylesine sessizdi ki geri çekilmek aklımın ucundan bile geçmedi. Ardından parmakları yavaşça kulağımdan çene kemiğime, oradan boynuma doğru kaydığı sırada yine aynı sessizlik hâkimdi. Tarihlerde rastlanan o bilindik sessizlik... Daha önce sadece Tarihleri yakalayıp doğruca İade'ye teslim etmeye odaklandığımdan farkına varmamıştım. Fakat bu hayattan yoksun, boş bir sessizlik değildi. Anıların yerini dolduran, kulaklarımın içine kadar uzanarak yayılan bir *sessizlikti* bu. İnsanın tenine nüfuz etmekle kalmayıp iliklerine kadar işleyen, içini pamuğumsu bir yumuşaklıkla saran türden bir *sessizlikti*.

"Seni suçlayamam," dedi yavaşça.

Ardından elini geri çekti. Yıllardan beri ilk kez birine uzanıp dokunma isteğime güçlükle karşı koyuyordum. Bir adım uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi açmak zorunda hissettim. Bu arada Owen, en yakınındaki kapıya döndü ve parmaklarını açıp iki elini de ahşap yüzeye dayadı.

“Hissedebiliyorum,” diye fısıldadı. “Sanki vücudumun tam ortasında bir his evimin, bu duvarların hemen ötesinde olduğunu söylüyor. Diğer tarafa bir ulaşabilsem, her şey normale dönecekmiş gibi...” Ellerini kapıdan ayırmaksızın başını çevirip bana baktı. “Tuhaf mı bu sence?”

Gözlerinin ortasındaki siyahlık, ortamdaki karanlığa rağmen bir türlü genişlemiyordu. Dahası, kapıların çekim gücünden bahsederken içindeki güçlü bir duyguyu bastırmış, kendine hâkim olmaya çalışmış gibi kontrollü bir açlık seziliyordu konuşmasında. Bakışlarını benden ayırıp yeniden kapıya döndü. Ardından gözlerini yumdu ve alnını kapıya dayadı.

“Hayır,” dedim sessizce. “Bunda bir tuhafılık yok.”

Zira tüm Tarihler için aynısı geçerliydi. Bu arzusu, *ne* olduğunun bir kanıtıydı. Gel gör ki çoğu Tarih buradan kurtulmak için yardım, anahtar, bir çıkış yolu arardı. Çoğu kendini çaresiz ve kaybolmuş gibi hissederci. Oysa Owen için bunlardan hiçbirisi geçerli değildi. O zaman burada ne işi vardı?

“Tarihler belli bir sebepten uyanır,” dedim. “Uyanmışlarsa, onları huzursuz eden bir şey var demektir. İşte bu sebep her neyse, uyandığı andan itibaren Tarih kendini yer bitirir.”

Owen Chris Clarke’a neler olduğunu öğrenmek; sadece niçin uyandığını değil, nasıl öldüğünü de bilmek istiyordum. Olan sakinliğiyle ve insani bakışlarıyla bölgemde ne aradığına ışık tutacak bir şeyler öğrensem yeterliydi.

“Seni de huzursuz eden bir şey mi var?” diye sordum yumuşak bir ses tonuyla.

Yarı karanlıkta bana baktığı an, gözlerinin mavisinden bir keder bulutu geçer gibi oldu. Derken ellerini kapıdan çekti. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydım ama ne soracağını merak etmiştim doğrusu. Neticede Tarihler Koruyucuları umursamaz, bizi yalnızca birer engel olarak görürlerdi. Soru sorması, merak ettiği; merak etmesi ise umursadığı anlamına geliyordu. Evet anlamında başımı salladım.

“Burada kalmama izin vermekle,” dedi bakışları vücudumdan yüzüme doğru süzölürken, “kabahat işlediğini, kurallara karşı geldiğini biliyorum. Belli oluyor.”

“Doğru,” dedim.

“Yanlışsa bunu neden yapıyorsun?”

Çünkü sana akıl sır erdiremiyorum, demek istedim o anda. Çünkü dedem, daima içimdeki sese kulak vermem, önsezilerime güvenmem gerektiğini söylerdi. İçimdeki ses ise şimdi Owen’ın burada olmasının bir sebebi olduğunu söylüyordu.

Omuzlarımı silktim. “ünkü sana bir gün vermeme iistedin.”

“Bıçaklı adam da anahtarını istemişti,” dedi Owen. “Ama vermedin.”

“Güzellikle rica etmemişti de ondan.”

Yüzünden yine hayal meyal bir tebessüm geldi geçti. Bir adım yaklaştı. Geri ekilmedim. “Ölüler de yol yordam sahibi olabilir.”

“Ama çoğu için bu geçerli değil,” dedim. “Ben senin sorunu yanıtladım. şimdi sıra sende.”

Nazike başını salladı. Ona her bakışımda şaşkınlığım daha da artıyordu. Nasıl böyle davranabiliyordu?

“Nasıl öldün?”

Gerildiğini görebiliyordum. Fazla belli etmese de dişlerini sıkmasından anlaşılıyordu. Başparmağıyla avcunun içindeki, benim eserim olan iziği ovuşturmaya başladı. “Hatırlamıyorum.”

“Sarsıcı bir anı olduğundan eminim, yani...”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ondan değil. Hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum. Sanki... sanki koca bir boşluk.”

İçim bir tuhaf oldu. O da Arşiv'deki diğer Tarih gibi *değiştirilmiş* olabilir miydi?

“Hayatımı anımsıyor musun peki?” diye sordum.

“Evet,” dedi ellerini ceplerine sokarken.

“Anlatır mısın?”

“Kuzey’de, küçük bir kasabasında doğdum. Falezlerin üzerinde bir evimiz vardı. Sessiz bir yerdi. Bu, orada mutlu anılarım olduğu anlamına geliyordur herhalde.” Bu hissi iyi bilirdim. Arşiv’den önceki hayatım da tekdüze anılardan ibaretti. Sanki bana değil de, başka birine aitmiş gibi garip bir biçimde durağan ve uzak ama bir o kadar da hoş anılardı. “Sonra şehre taşındık. Taşındığımızda on dört yaşındaydım.”

“Taşındık derken?” diye sordum.

“Ailem ve ben.” Gözleri yine hüznle gölgelendi. Birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu, gözlerinin mavisindeki kederi görene dek fark etmemiştim bile. “Deniz kıyısında yaşadığım zamanları düşününce her şey sanki bir resim gibi. Bulanık ama yumuşak fırça darbeleriyle bezeli. Oysa şehir... net ama kırıklar ve keskin hatlarla dolu.” Sesi alçak; konuşması yavaş, temkinliydi. “Çatıya çıkıp falezlerin üzerinde olduğumu hayal ederdim. Aşağı baktığımda taş ve tuğla dolu bir deniz görürdüm,” dedi, “ama yukarı baktığımda hayal ettiğim herhangi bir yerde olabilirdim. Orada büyüdüm. Yani şehirde. Oturduğumuz yerde... başımı kaşıyacak vakit bulamıyordum,” diye ekledi esrarengiz bir gülümsemeyle.

“Oturduğunuz ev nasıl bir yerdi?”

“Ev denemezdi aslında,” dedi. “Tam olarak değil.”

Kaşlarımı çattım. “Neydi o zaman?”

“Otel.”

Nefesimi tuttum.

“Adı neydi?” diye fısıldadım.

Daha ağzını açmadan cevabının ne olduğunu biliyordum.

“Coronado.”

ON YEDİ

Gerildiğimi görünce, “Ne oldu?” diye sordu.
“Hiç,” dedim. Owen’ın ölüm uykusundan uyanıp da numaralı kapılardan sadece dışarıya değil, *evine* de ulaşabileceği ihtimalini düşününce şaşırmmamak elde değildi.

Omuzlarımı silktim. “İlginç olsa gerek, değil mi? Yani otelde yaşamak?”

“Harikaydı,” dedi sessizce.

“Sahiden mi?” diye sordum hemen.

“Bana inanmıyor musun?”

“Ondan değil. Bir an hayal edemedim, o kadar.”

“Gözlerini kapat.” Kapattım. “Kapıdan içeri girer girmez cam, koyu renk ahşap, mermer ve altın rengi süslemlerle bezeli bir lobide buluyorsun kendini.” Sesi yumuşak ve teskin ediciydi. “Altın rengi, duvar kâğıtlarını süslüyor. İçeride boylu boyunca uzanan halının ve kenardaki ahşap detayların yanı sıra mermer yüzey de yaldız işlemeli motiflerle dolu. Lobinin her yanı ıslıl ıslıl. Göz alıcı şekilde parlıyor. Kristal vazolar, bazıları halıdaki kırmızının koyu tonlarında; bazıları ise mermer beyazına öykünmüş güllerle dolup taşıyor. İçerisi her daim aydınlık,” dedi ve ekledi: “Asla kapanmayan perdelerin asılı durduğu camlardan içeri güneş huzmeleri süzülüyor.”

“Kulağa çok güzel geliyor.”

“Güzeldi. Otel odaları apartman dairelerine dönüştürüldükten sonraki yıl taşındık.”

Owen’daki resmiyet havası inceden kendini belli ediyordu zaten. Duruşunda ebedi bir zarafet, hareketlerinde ve konuşmalarında da

ona keza saygılı ve ölçülü bir hava vardı. Yine de çok uzun zaman önce yaşamış... ve ölmüş... olduğuna inanması güçtü. Her şey bir kenara, yaşından bile şaşırtıcı olan, bahsettiği tarih, yani 1951 yılı idi. Fihriste baktığımda *Clarke* soyadına rastlamamıştım. Sebebi şimdi anlaşılıyordu. Ailesiyle buraya taşınma tarihi, kayıtların silindiği zamana denk geliyordu.

“Ben orayı severdim, sevmesine,” dedi, “ama kız kardeşim bayılırdı.”

Konuşmasına devam ederken bakışları iyice dalgınlaştı. Kontrolünü kaybettiği falan yoktu. Gözbebeklerinin siyahı az öncekinden farksızdı. Gelgelelim bir kasvet çökmüştü şimdi sanki üstüne.

“Regina için bir nevi oyun alanıydı,” dedi alçak sesle. “Coronado’ya taşındığımızda oteli bir tür kale, şato, saklanacak yerlerle dolu bir labirent gibi görmüştü. Odalarımız yan yanaydı ama bana sürekli not yazmaktan hiç vazgeçmezdi. Yazdıklarını kapımın altından bırakmak yerine parçalara bölüp binanın muhtelif köşelerine saklardı. Taşlara, metal halkalara, ıvır zıvıra; yani kısacası ağırlık yapacak herhangi bir şeye bağlar ve sonra da notları bulmamı beklerdi. Hatta bir keresinde bana bir hikâye yazmış ve parçalarını Coronado’nun her bir yanına dağıtmıştı. Kâh bahçedeki çatlaklara, döşemelerin altına; kâh heykellerin ağızlarına... Parçaları bulup birleştirmek günlerimi almıştı ama ona rağmen hikâyenin sonunu bir türlü bulamadım...” Sesi giderek cıızlaştı.

“Owen?”

“Tarihler belli bir sebepten uyanırlar demiştin. Onları... yani bizi huzursuz eden, içimizi yiyip bitiren bir sıkıntı olur demiştin hani...” Bir yandan da bana bakıyordu. Sözcükler ağzından dökülürken efkârı gözlerinin yanı sıra yüzüne de yansımıştı. Yine de kendine olan hâkimiyetinden ödün vermiyordu. Kollarını gövdesi etrafına doladı. “Onu kurtaramadım.”

Kalbim duracak sandım. Benzerliği şimdi fark ediyordum. Her şey gün gibi ortadaydı: İnce uzun vücut yapıları, platin sarısı saçları, alışılmışın dışında ve hassas duruşları. Öldürülen kız...

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

“1953 yılıydı. Ailem Coronado’ya taşınalı iki yıl olmuştu. Regina on beş yaşındaydı, ben on dokuz. Evden ayrılmış çok değil,” dedi Owen dişlerini sıkarak, “daha birkaç hafta olmuştu. Taşındığım yer o kadar uzak sayılmasa da o gün aramızdaki mesafe binlerce kilometreydi sanki. Neticede bana ihtiyacı olduğu zaman yanında değildim.”

Söyledikleri karşısında içim cız etti. Ben’in öldüğü gün aklıma geldikçe, aynı cümleleri ben de kim bilir kaç kez kendi kendime söyleyip durmuştum.

“Evimizde, yerde, kan kaybından ölmüştü,” dedi. “Ve ben yanında değildim.”

Sırtını duvara yaslayıp aşağı doğru kayarak yere çöktü.

“Hepsi benim hatam,” dedi alçak sesle. “Sence burada olmamın sebebi de bu mu?”

Önünde, dizlerimin üzerine yere çöktüm. “Onu sen öldürmedin, Owen.” Biliyordum zira bunu kimin yaptığını görmüştüm.

“Ağabeyiydim.” Parmaklarını saçına götürdü. “Onu korumak benim görevimdi. Robert benim arkadaşımdı. İkisini ben tanıştırmıştım. Onu kardeşimin hayatına ben soktum.”

Owen’ın yüzü gölgelenince bakışlarını başka yöne çevirdi. Tam üsteleyecektim ki cebimdeki hareketlenmeyle kendime geldim. Koridorda olduğumu ve yakalamam gereken başka Tarihler olduğunu anımsadım birden. Kâğıdı çıkardığımda üzerinde yeni bir isim belirmesini beklerken bir çağrıyla karşılaştım.

Derhal Anıv'e gel. —R

“Gitmem gerek,” dedim.

Owen'ın eli koluma uzandı. O an tüm düşünceler, sorular, endişeler yok oluverdi. "Mackenzie," dedi, "bir günlük sürem doldu mu?"

Ayağa kalktım. Eli tenimin üzerinden yavaşça kayıp giderken sessizliği de beraberinde götürdü.

"Hayır," dedim arkamı döndüğüm sırada. "Henüz değil."

Arşiv'in kapısından içeri adım atarken hâlâ Owen'ın kız kardeşini ve aralarındaki sugötürmez benzerliği düşünüyordum. Derken antredeki masayı görünce olduğum yerde kalakaldım. Masanın üstü dosyalar, defterler ve üst üste yığılı bir sürü kâğıttan geçilmiyordu. İki kâğıt yığını arasındaki dar boşluktan Patrick'in gözlüğünü görebiliyordum. Kahretsin, dedim içimden.

"Burada vakit geçirme rekoru kırmaya çalışıyorsan," dedi gözlerini önündeki işinden kaldırmadan, "eminim şimdiye kadar amacına çoktan ulaşmışsındır."

"Sadece..."

"Görev ünvanımdaki yazıya rağmen buranın aslında *kütüphane* olmadığını farkındasınız, öyle değil mi?" dedi ve ekledi: "Kitap ödünç vermeyiz, kitap teslim almayız, referans birimi adı altında ayrı bir okuma odamız bile yok. Bu bitmek bilmeyen ziyaretleriniz can sıkıcı olmanın ötesinde kabul edilemez."

"Evet, biliyorum ama..."

"Hem zaten işiniz başınızdan aşkın değil mi, Bayan Bishop? Zira en son baktığımda," önündeki not defterini masadan kaldırıp birkaç sayfa çevirdi, "listenizde beş Tarih vardı."

Beş mi?

"Neden yanınızda liste *taşıdığımızın* farkındasınızdır. Doğru mu?"

"Evet," dedim dişlerimin arasından.

"Listede tek bir isim bile bırakmamanız gerektiğinin de?"

"Tabii ki." Koridor'da Tarihlerin izini sürüp listeye düşen isimleri çok geçmeden Arşiv'e teslim etmemizin bir sebebi vardı elbet. Yoksa

umursamayıp Tarihlerin Koridor'a doluşmasına göz yumabilirdik de. Söylenene göre, yeterli sayıda Tarih uyanıp da iki dünya arasındaki alana geçiş yaptığı takdirde, ne Koruyucu'ya ne de anahtara ihtiyaçları olurmuş. Kapıları pekâlâ zorlayarak da açabilirlerdi. *Her kilidi açmanın iki yolu vardır*, derdi dedem.

"O zaman ne diye hâlâ karşımda..."

"Roland çağırıyor," dedim Arşiv kâğıdımı göstererek.

Patrick burnundan soluya soluya sırtını arkaya yasladıktan sonra bir müddet öylece bana baktı.

"İyi," dedi nihayet önündeki işe dönerken arkasındaki kapıları işaret ederek.

Masanın etrafından dolaştığım sırada biraz yavaşladım. Patrick'in, önünde açılmış eski bir kayıt defteri üzerinde kalemi neredeyse kaldırmaksızın yazmasına ve defterin yanında daha bir sürü dosya, kâğıt yığılı durmasına bakılırsa işler epey karışık olsa gerekti. Şimdiye dek masayı hiç bu kadar dağınık görmemiştim.

"Çok meşgul görünüyorsun," dedim yanından geçerken.

"Meşgulüm de ondan," diye terslendi.

"İşler her zaman olduğundan daha yoğun anlaşılan."

"Cin gibisin sahiden."

"Ben de her zamankinden daha yoğun çalışıyorum, Patrick. Coronado için bile listede aynı anda beş Tarih isminin olması normal değil. Kabul et."

Başını kaldırmaksızın karşılık verdi. "Küçük çaplı bazı teknik sıkıntılar yaşıyoruz, Bayan Bishop. Sizi rahatsız ettiysek özür dileriz."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür teknik sıkıntılar?" *Sayıları gitgide artan isimler mi? Silahlı ya da kontrolünü kaybetmek nedir bilmeyen Tarihler mi?*

"Küçük çaplı," diye yineledi ters bir şekilde, konuşmaya nokta koyarcasına.

Listeyi cebime kaldırdıktan sonra ana kapılardan geçip Roland'ı aramaya koyuldum.

Avluya girer girmez içimi yine o bilindik huzur kapladı. Dedemin buradan söz ederek dilinden düşürmediği sükûnet hissine gark oldum yeniden.

Derken *şangırt* diye bir gürültü kopuverdi.

Ses, bulunduğum avlu kısmından değil, ilerideki bir koridordan yükselmişti. Rafın yere devrilirkenki metal gürültüsü ortamdaki sessizliği bozmuştu aniden. Kütüphanecilerden birkaçı yerlerinden fırlayıp doğruca sesin geldiği tarafa seğırtmiş ve kapıları arkalarından örtmüş olmalarına rağmen, etrafımın uyku halindeki ölümlerle çevrili olduğunu hatırlayıp hiç kıpırdamamacasına kalakaldım.

Nefesimi tuttum ve dinlemeye koyuldum. Çıt çıkmıyordu. Kapı hâlâ kapalı dururken içeriden hiçbir ses yükselmiyordu.

O sırada omzuma bir el dokunduğunu hissettim. Refleksle kolu tuttuğum gibi yana doğru burktum ama bir anda masanın üstüne yüzükoyun bir biçimde sabitlenmiş olan kişi nedense bendim.

“Sakin!” dedi Roland omzum ve bileğimi serbest bırakırken.

Üst üste birkaç derin nefes aldıktan sonra masaya yaslandım. “Beni neden çağırdın? Bir gelişme mi var? Ayrıca gürültüyü sen de...”

“Burada olmaz,” diye fısıldadı ötedeki kanadı işaret ederek. Kolumu ovuşturarak peşinden takip ettim.

Avludan uzaklaştıkça Arşiv giderek eskiyen bir görünüm kazanmaya başladı. Roland beni ince uzun kıvrımlardan, dönemeçlerden geçirirken buranın Arşiv raflarından ziyade Koridor’u andırdığını fark ettim. Yüksek, kemerli tavanlar iyice basık bir hal almıştı. Gitgide küçülen odalar ise tozlu birer mahzenden farksızdı.

“O ses de neydi öyle?” diye sordum Roland önden yürürken. Cevap vermedi. Tuhaf biçimli bir girintiden geçip alçak taş oymalı kavsın altından devam etti. İçine girdiğimiz, loş bir odaydı. Duvarları Tarihler yerine eski püskü kayıt defterleriyle doluydu. Deneme sırasında girmiş olduğum odanın daha sıkışık ve soluk bir versiyonuydu sanki.

“Bir sorunumuz var,” dedi kapıyı arkamızdan örter örtmez. “Gönderdiğin isim listesini araştırdım. Çoğundan bir yanıt alamadıysam da içlerinden ikisi, Marcus Elling’le aynı ay içinde, yani ağustos ayında, Coronado’da iki kişinin daha öldüğünü söyledi. Ve Tarihlerin her ikisi de değişime maruz kalmış ve ölüm anları silinmiş.”

Hemen yanı başımdaki deri sandalyeye çöküverdim. Roland ise odayı bir uçtan diğer uca arşınlamakla meşguldü. Bitkin görünüyordu. Konuşurken ses tonundaki iniş çıkışların giderek bariz bir keskinlik kazandığını fark ettim. “Önce bulamamamın sebebi, yanlış raflara kaldırılmış olmalarıymış. Giriş kayıtlarıyla kataloglar arasında tutarsızlık olduğunu tespit ettim. Birileri söz konusu kişilerin izini kaybettirmek istemiş anlaşılır.”

“Dediğin iki kişi kim peki?”

“Yetmişli yaşlarındaki Eileen Herring adında bir kadın ve yirmilerinde Lionel Pratt adında genç bir adam. İkisi de Coronado’da ve tek başlarına yaşıyorlarmış. Aynı Elling gibi. Ulaşabildiğim, işe yarar tek bilgi bu. Coronado’da ölüp ölmediklerinden bile emin değilim. Fakat ikisinin de el değmemiş son anıları binada geçiyor. Eileen ikinci kattaki dairesinden çıkıyor; Lionel da verandada sigara içiyor. Anlayacağın o ki, erişebildiğimiz son anıları oldukça sıradan ve gündelik olduğu için ölümlerine yol açan şeyin ne olduğuna dair elimizde hiçbir ipucu yok.”

“Marcus, Eileen ve Lionel ağustosta ölmüş. Oysa Regina martta öldürülmüş.”

Gözleri kısıldı. “Adını bilmiyorsun sanıyordum.”

Öylece kalakaldım. Bilmiyordum da zaten. Yani, Owen söyleyene kadar bilmiyordum. Öte yandan kızın erkek kardeşini sakladığımı söylemenin de bir yolu yoktu.

“Araştırma yapan tek kişi sen değilsin, unuttun mu? Coronado’da oturan ve cinayetten haberi olan Bayan Angelli’yle konuştum.”

Yalan da değil, dedim içimden. Gerçeği biraz çarpıtmıştım, o kadar.

“Başka ne biliyormuş?” diye sordu.

Fazla şüphe çekmemeye çalışarak başımı iki yana salladım. “Bunun dışında pek bir şey öğrenemedim. Olayı anlatmaya hiç hevesli görünmüyordu zaten.”

“Regina’nın bir soyadı var mıymış bari?”

Tereddüt ettim. Gerçeği söylersem Roland hemen araştırmaya girişip Owen’a ulaşacak, daha doğrusu ulaşamayacaktı. Ona Owen’dan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Nasıl olsa kuralları çiğniyorduk. Fakat kuraldan kurala fark vardı işte. Roland şimdiye dek bir dizi kuralın çiğnenmesine göz yumduysa da, Koridor’da bir Tarih’i sakladığımı duysa aynı hoşgörüyü göstereceğini hiç sanmıyordum. Ve Owen’a sormam gereken daha bir sürü soru vardı.

Bunun üzerine tekrardan başımı salladım. “Angelli söylememekte ısrar etti ama üstelemeye devam edeceğim.” En azından bu yalanla biraz zaman kazanabilirdim. Bunun üzerine konuyu, Roland’ın bahsettiği diğer iki ölüme getirmeye çalıştım.

“Regina’nın cinayetiyle bu üç ölüm arasında beş ay var, Roland. Ölümlerin birbirleriyle bağlantılı olduklarını nereden biliyoruz?”

Kaşlarını çattı. “Elimizde kesin bir kanıt yok ama söz konusu dosyalama hataları sıradan birer dikkatsizlik hatası olamayacak kadar şüpheli. Önce, tasfiye olabilir mi acaba dedim ama...”

“Tasfiye mi?”

“Bazen işler ters gitmişse, örneğin Tarih Dışarı’da belaya bulaşıp tanık edinmenin yanı sıra bazı kişilere geri dönülmez zararlar da vermişse, Arşiv, ifşa olma riskini en aza indirmek için ne gerekiyorsa yapar.”

“Arşiv’in aktif bir biçimde cinayetleri örtbas ettiğini mi söylüyorsun yani?”

“Her delil karartılamaz elbette ama çoğunun üzerinde oynamalar yapılabilir. Cesetler yok edilebilir ve doğal bir ölüm süsü verilebilir.” Duyduğum dehşet yüzüme de yansımış olacaktı ki Roland hemen

açıklamaya girişti. “Bunun doğru olduğunu savunmuyorum, Bayan Bishop. Söylemek istediğim, Dışarıdaki insanların Tarihlerden, bizden haberi olmamalı. Olamaz.”

“Peki birileri *Arşiv'dekilerden* kanıt saklayabilir mi?”

Tekrar kaşlarını çatı. “Bugüne dek Dışarı’da bazı önlemler alındığına, yüzeylerin değiştirildiğine şahit oldum. Geçmişin bu duvarların ötesinde değil, içinde korunması gerektiğine inanan Arşiv üyeleri olduğunu biliyorum. Aynı şekilde Dışarı’nın dokunulmaz olmadığını; Koruyucu ve Takımların dahi görmemeleri gereken şeyler olduğunu savunanlar olduğunu da farkındayım. Gel gör ki onların bile Tarihleri değiştirip gerçeği *bizden* saklayacaklarını, bu tarz bir şeyi tasvip edeceklerini hiç sanmıyorum.” *Bizden*, derken beni kas-tetmediğinin farkındaydım. Kütüphanecilerden bahsediyordu. Yaralı, ihanete uğramış bir hali vardı.

“Yani buradan birilerinin düzenbazlık yaptığını söylüyorsun,” dedim. “İyi de neden?”

“Yalnızca *neden* değil, ayrıca *kim*?” Roland sandalyeye geçip oturdu. “Sana, bir sorunumuz var demiştin ya hani? Eileen ile Lionel’ı bulduktan hemen sonra Marcus’un Tarih’ine yeniden bakmaya gittim. Ne var ki bu kez bir şey göremedim. Çünkü birileri bizden sonra gelip anılarını kurcalamış. Tüm geçmişini silmiş.”

Oturduğum sandalyenin kollarını sıkıca tuttum. “Ama bu, silme işleminin, görevdeki bir Kütüphaneci tarafından gerçekleştirildiği anlamına geliyor. Bunu yapan *şu an* Arşiv’de olan biri.”

O an, Owen’ı iyi ki de sır olarak saklamışım, diye geçirdim içimden. Bu ölümlele bağlantılıysa, öteki kurbanlarla arasında çok önemli bir fark var demekti: Diğerlerinin aksine Owen *uyanmıştı*. Yaşananları öğrenmek için bedenini Arşiv’deki raflarda arayıp bul-mak yerine bizzat kendinden dinleyebilirdim. Bir bağlantısı varsa da, Owen’ı Arşiv’e teslim ettiğim an düzenbaz Kütüphaneci çok büyük olasılıkla Owen’ın anılarını da yok edecekti.

“Aceleci davranmalarına bakılırsa,” dedi Roland, “bizim meseleyi kurcaladığımızın farkında olmalılar.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Marcus Elling’in, Arşiv’e getirilir getirilmez zaten değiştirildiğini söylemiştin. Bu, aradan altmış yılı aşkın bir süre geçtiği anlamına geliyor. Şimdi görevde olan bir Kütüphaneci ne diye başkasının işini örtbas etmeye çalışsın ki?”

Roland gözlerini ovuşturdu. “Etmeyiz. Daha doğrusu etmemiş.”

“Nasıl yani?”

“Her bir değişimin belli bir imzası vardır. Tarih iki farklı görevlinin değişimine uğradığında her ikisindeki boşluklar da siyah görünmesine karşın okunuş biçimlerinde küçük bir fark olur. Hissedersin. Oysa Marcus Elling’in Tarih’inin iki değişimi arasında hiçbir fark sezilmiyor. Anlayacağın önceki ve son değişim aynı elden çıkma.”

Aradan altmış beş yıl geçmesine rağmen söz konusu aynı kişiydi yani. “Kütüphane görevlileri o kadar uzun süre çalışabilirler mi?”

“Zorunlu emeklilik yaşı diye bir şey yok,” dedi. “Kütüphaneci çalışma sürelerini kendileri tayin ediyor. Burada olduğumuz süre boyunca yaşanmadığımız için...” Roland’ın sesi canlılığını giderek yitirirken, ben ise kafamın içinde bu bölümdeki görevlilerin listesini yapmaya başlamıştım bile. On beş, yirmi, belki daha fazlaydılar. Oysa benim ismen tanıdıklarım, bir elin parmaklarını geçmezdi.

“Zekice,” dedi Roland kendi kendine konuşur gibi. “Arşiv bünyesinde kayıt altında tutulmayan yegâne unsur Kütüphanecilerdir. Bir Kütüphaneci uzun süre tek bir bölümde çalışsa düzenbazlık işi dikkat çekerdi. Fakat sürekli bir yer değişimi, transfer söz konusu olduğundan bu pek mümkün değil. Aynı personel asla çok uzun müddet bir arada çalışmaz. Biri gelir, diğeri gider. Bölümler arasındaki bu devamlı değişimi düşününce, oldukça mantıklı...”

Roland’ı düşündüm. Göreve başladığımdan beri buradaydı. Ne var ki diğerleri –Lisa, Patrick, Carmen– hep sonradan gelmişlerdi.

“Sen epeydir buradasın,” dedim.

“Başını derde sokmanı engellemek zorundaydım.”

Roland gergin bir biçimde bacağını sallamaya başladı.

“Şimdi ne yapıyoruz peki?” diye sordum.

“Bir şey yapmıyoruz.” Roland başını kaldırıp ekledi: “Sen bu işe daha fazla karışmayacaksın.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Mackenzie, seni buraya çağırmamın bir başka sebebi de buydu zaten. Şimdiye kadar kendini yeterince riske attın...”

“Eğer listedeki isimlerden...”

“İsimleri görenin ben olduğuma şükret.”

“Yanlışıyla oldu.”

“Yaptığın büyük dikkatsizlikti.”

“Kâğıdın bu işe de yaradığını bilseydim... Arşiv her şeyi sır saklamakta bu kadar...”

“Yeter. Sadece yardım etmek istiyorsun, farkındayım. Ama bu işin içinde kimin parmağı varsa tehlikeli biri olduğu ortada. Belli ki yakalanmamak için elinden geleni de ardına koymuyor. Dolayısıyla bu diyeceğim bir rica değil, emirdir; artık...”

“Ayak altından çekil diyorsun yani?”

“Hayır. Göz önünden çekil diyorum. Dikkatleri üzerine çekme.”

Jackson’ın bıçağı ve Hooper’ın saldırısını düşündüm. *Bunun için artık çok geç.*

“Lütfen,” dedi Roland. “Senin kaybedecek daha çok şeyin var. Bırak da bundan sonrasını ben halledeyim.”

Bir an duraksadım.

“Bayan Bishop...”

“Ne zamandır Kütüphanecisin?” diye sordum.

“Uzun zamandır,” dedi. “Şimdi bana söz ver.”

Zoraki de olsa başımı onaylarcasına salladım. Söz verdiğimi görünce omuzlarının gevşemesinden anlamıştım rahatladığını. Ne var ki içimdeki suçluluk duygusuna da engel olamıyordum. Ne de

olsa bana inanıyordu. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Peşinden giderken ansızın durdum.

“Belki de Ben’i görmeme izin vermelisin,” dedim.

“Nedenmiş o?”

“Bizi takip ediyorsa düzenbaz Kütüphaneciyi kandırmak için. Anlarsın ya?”

Roland gülmemek için kendini zor tuttuysa da bir faydası olmadı. Doğruca eve yollandım.

ON SEKİZ

Annem ılık bir düşün çözemeyeceği hiçbir dert yoktur, derdi. Oysa banyo yarım saattir buhardan geçilmemesine rağmen hiçbir şeyi çözecek gibi değildim.

Roland, ben Arşiv'den ayrılmadan önce son bir kez daha, *kimseye* güvenmemem gerektiğini hatırlatmayı ihmal etmedi. Birilerinin, başkasının geçmişiyile birlikte sizi de yok etmeye çalıştığını bile bile bu uyarıyı unutmak zaten pek mümkün değildi. Birden aklıma Patrick geldi. Her ne kadar kendisinden hazzetmesem de, Patrick, içlerinde kurallara sıkı sıkıya bağlı en iyi örneklerden biriydi. Kaldı ki Arşiv'de daha onlarca Kütüphaneci çalışıyordu. Aradığımız kişi aralarından herhangi biri olabilirdi. Hangi birinden başlayacaktım ki?

Musluğu iyice sığağa getirip omuzlarım yana yana suyun altında durmayı sürdürdüm. Roland'dan ayrıldıktan sonra Tarihlerin izini sürmeye karar vermiştim. Hem kafamı da boşaltırım'diye düşünmüştüm ama o da bir işe yaramadı. Sonunda, içlerinden ancak en küçük iki Tarih'i İade'ye teslim edip listemi yarıya indirmiştim ki beş dakika geçmeden üç yeni isim daha beliriverdi.

Bu arada Owen'ı aramayı da ihmal etmedim fakat ortalarda yoktu. Korkutup kaçırdım mı acaba diye endişelenirken, Koridor'da *kaçırmak* kavramının aslında ne kadar da göreceli bir kavram olduğunu ayırımsadım. Koridor'da kim bilir ne çok saklanacak kuytu köşe vardı ama ben birçoğunu keşfedememişken, görünen o ki Owen bunu başarmıştı. Daha önce hiç, bulunmak istemeyen bir Tarih'le karşılaşmamıştım. Ama düşününce, niye saklanmasını ki? Söz verdiğim bir gün dolmuştu ve İade'ye teslim edecek olan bendim. Edecektim

de... ama önce bildiklerini öğrenmem gerekiyordu. Bunun için ise güvenini kazanmam şarttı.

Bir Tarih'in güveni nasıl kazanılırdı ki?

Dedeme kalırsa bu mümkün değildi. Sıcak su omuzlarımı dağlar-ken Owen'ın, Regina'dan bahsettiği sırada gözlerinden okunan kederi düşündüm. Kardeşinin ölümünden değil, öncesindeki oyunlarından, binanın farklı köşelerine sakladığı hikâyelerinden bahsederken sezmiştim sesindeki burukluğu.

Hatta bir keresinde bana bir hikâye yazmış ve parçalarını Coronado'nun her bir yanına dağıtmıştı. Kâh bahçedeki çatlaklara, döşemelerin altına; kâh heykellerin ağızlarına... Parçaları bulup birleştirmek günlerimi almıştı ama ona rağmen hikâyenin sonunu bir türlü bulamadım....

Musluğu hemen kapattım.

İşte buydu. Owen'ın güvenini nasıl kazanacağımı bulmuştum. Ona bir zeytin dalı uzatacaktım. Derken hevesim kırılmaya başlamıştı bile. Altmış beş yıl öncesine ait bir şeyin hâlâ burada olma ihtimali neydi ki? Ardından Coronado'nun, yıllardır hiç bakım yapılmamış bir bina olduğunu düşününce *belki*, dedim içimden. *Bir ihtimal...*

Apar topar üstümü giyinirken gözüm bir ara yatağımın üzerindeki Arşiv kâğıdına kaydı. İçlerinden en büyüğü 18 yaşında olan beş Tarih'in ismine yüzümü buruşturarak baktım. Eskiden olsa günlerce heyecanla kâğıtta bir isim belirmesini beklerdim. Kâğıdı cebime tıktım. Masadaki büyük kutunun üstü, en tepesinde Dante'nin *Cebennem'i* olmak üzere bir yığın kitapla doluydu. En üsttekini koltuğumun altına aldığım gibi kapiya yöneldim.

Babam hâlâ mutfak masasındaydı. Neredeyse boşalmış kahve demliğine bakılırsa üçüncü veya dördüncü fincanını yudumluyor olsa gerekti. Annem de yanına oturmuş liste hazırlamakla meşguldü. Önünde en az beş liste vardı ve bıkmadan usanmadan yazmaya, silip düzeltmeye, olmadı baştan yazmaya devam ediyordu. Sanki önündeki

listeleri düzenledikçe hayatını da istediği şekle sokabilecekmiş gibi şevkle çabalıyordu.

İçeri girince ikisi de aynı anda başlarını kaldırıp bana baktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu annem. “Ben de duvarlar için boya almıştım.”

Yalan söylemenin başlıca kurallarından biri de hikâyeye mümkünse başka birini dahil etmemektir. Zira ikinci bir kişiyi kontrol edemediğimizden işler bir şekilde sarpa sarabilirdi. Bu yüzden, “Wesley ile takılacağız,” der demez kendimi yumruklamak istedim.

Babamın yüzünde güller açarken, annem ise kaşlarını çatıvermişti hemen. Wesley’yi de yalanıma karıştırdığım için pişman vaziyette çıkışa yönelip kapıyı açmamla birlikte şaşkınlık içinde olduğum yerde kalakaldım. Kapının ağzında uzun boylu, baştan aşağı siyahlar içindeki görüntü karşısında yalanımın gerçek olduğuna anbean şahit oluyordum şimdi.

“Tataam!” dedi Wesley elinde boş bir kahve bardağı ve kahverengi kesekâğıdıyla kapı eşiğine yaslanarak. “Kaçtım geldim.”

“İyi insan lafın üstüne gelirmiş,” dedi babam. “Mac de tam...”

“Nereden kaçtın?” diye sordum babamın sözünü yarıda keserek.

“Günlerdir, haftalardır, yıllardır mahsur kaldığım, gün yüzü görmediğim *Ayers* zindanından.” Alnını kapının pervazına dayadı. “Saymayı uzun zaman önce bıraktım.”

“Daha dün görüştük ya işte.”

“Ne bileyim. Seneler geçmiş gibi geldi oysa ki. Şimdi naçizane tatlı ikramım karşısında bir fincan kahveyi çok görmezseniz beni bahtiyar edersiniz. Mamafih zatınızı ziyaretten asıl maksadım sizi bu çilekeşlikten kurtarıp...” Kollarını kavuşturmuş arkamda ayakta duran annemi fark edince Wesley’nin sesi giderek alçaldı. “Aa, merhaba!”

“Şu meşhur çocuk sen olmalısın,” dedi annem. Ben gözlerimi devirirken Wesley’nin gülümsediğini fark ettim. O her zamanki alaycı, çarpık gülümsemesiyle değil de, içten bir tebessümle bakıyordu

anneme. Aslında bu yüz ifadesinin, havaya dikilmiş siyah saçları ve etrafına siyaha kalem çekilmiş gözleriyle çelişmesini beklerdim ama hiç de öyle olmamıştı.

“Siz de anne olmalısınız,” dedi yanımdan geçip odaya girerken. Kesekâğıdını sol eline alarak sağ elini anneme doğru uzattı. “Wesley Ayers.”

Annem, Wesley’nin geniş gülümsemesi ve rahat tavrı karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Wesley, annemin elini tutarken hiçbir çekingenlik belirtisi göstermiyordu.

“Kızımın senden niçin hoşlandığını görebiliyorum.”

Wesley’nin gülümsemesi, elini geri çekerken şimdi daha da genişlemişti. “Sizce yakışıklılığımın mı, çekiciliğimden mi yoksa kendisine pasta börek getirdiğimden mi?”

Annem soru karşısında kakhaha atmaktan kendini alamadı.

“Günaydın, Bay Bishop,” dedi Wesley.

“Bugün hava çok güzel,” dedi babam. “Niye içeri tıklasınız ki? Gidin, bu güzel havanın keyfini çıkarın. Annenle ben boya işini hallederiz.”

“Harika!” Wes’in, kolunu omzuma atmasıyla dayanılmaz gürültü aniden beynime hücum etti. Zihin gücüyle gürültüyü bastırmaya çabalarken yalnız kaldığımızda bunun hesabını çok fena soracağımı da aklımın bir köşesine yazdım.

Annem elimize birer fincan kahve tutuşturduktan sonra bizi kapıya kadar geçirdi ve bir süre arkamızdan bakmayı da ihmal etmedi. Kapının örtüldüğünü duyar duymaz Wesley’nin kolunu bir hışımla geri ittim. Üzerimdeki basınçtan kurtulmamla birlikte derin bir nefes aldım. “Pislik!”

Basamaklara yönelip lobiye doğru inmeye koyulduk.

“Mackenzie Bishop,” dedi merdiven sahanlığına geldiğimizde, “hiç yakıştıramadım doğrusu.”

“Nasıl?”

Tırabzana tutunup zemin kata inerken ekledi: “Beni yalanına alet ettin! Anlamadım sanma.”

Çalışma odasından geçip bahçeye çıktığımız sırada hızlı davranıp hemen kapıyı tuttu. Bahçe sabah güneşinin alacasıyla yeni yeni aydınlanıyordu. Yağmur durmuştu. Etrafa bakınırken acaba Regina, hikâyesinin bir parçasını böyle bir yere saklamış olabilir mi diye düşündüm. Sarmaşık, duvarda epey geniş bir alana yayılıydı. Böyle bir notu saklamak için birebirdi. Öte yandan, küçük bir kâğıt parçasının, bırak yılları, birkaç mevsim bile dayanabileceğinden şüpheliydim.

Wes, *Faust* alıntılı banka geçip oturdu. Kesekâğdının içinden kendine bir tarçınlı çörek çıkardıktan sonra diğerini de bana doğru uzatırken sordu: “Sahi, nereye gidiyordun, Mac?”

Daldığım düşüncelerden sıyrılarak bankın koluna iliştim. Uzattığı tarçınlı çöreği alırken umursamaz bir alaycılıkla, “Ne yapayım işte ben de,” dedim, “birkaç saat güneşin altında uzanır, belki biraz kitap okur; yaz tatilimin keyfini çıkarırım diyordum.”

“Hâlâ listeyi temizlemekle mi meşgulsün yani?”

“Aynen.” Owen’dan ve kendisine sormam gereken sorulardan bahsetmedim elbette. Tüm bunların dışında bir de, ölümlerinin üzerinden onlarca yıl geçmiş olmasına rağmen niçin bir Kütüphaneci’nin, Tarihlerin anılarını örtbas etmeye çalıştığını öğrenmem gerekiyordu. Hem de hiçbirini Arşiv’e duyurmadan.

“Kitabı yanına almanın sebebi de seninkileri kandırmaktı yani? Nasıl da titiz bir plan yapmışsınız öyle.”

Tarçınlı çörekten bir ısırık aldım. “Usta yalancılardan kim kaldı sanıyorsun.”

“İnanırım,” dedi Wes elindeki bir lokma daha ısırırken. “Senin listeye gelecek olursak...”

“Ne olmuş benim listeye?”

“Umarım bir sakıncası yoktur ama bölgedeki Tarih’in icabına baktım, haberin olsun.”

Birden kaskatı kesildim. *Owen*. Bu sabah onu bulamamamın sebebi bu muydu? Wesley onu Arşiv’e geri göndermiş olmasındı? Sesime hâkim olmaya çalışarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Tarih diyorum. İzlerini sürüp yakalıyoruz ya hani? İşte o.”

Hissettiğim şoku belli etmemeye çalışarak ekledim: “Sana daha önce de söylemiştim: Yardıma. İhtiyacım. Yok.”

“Küçük bir teşekkür de yeterdi, Mac. Üstelik kızı arayıp da bulmadım ki ayağıma kadar kendisi geldi.”

Kız mı? Hemen cebimdeki kâğıdı çıkarıp baktım. *Lusan Lank.* /%. adı listeden silinmişti. Rahat bir nefes alıp sırtımı banka yasladım.

“Neyse ki bana rastladı da vahşi cazibemi bir güzel konuştur-
dum,” dedi. “Beni sevgilisi zannetti. Bir de o var tabii.” Elini saçlarına götürdü ama jöleden kıpırdamadı bile.

“Teşekkürler,” dedim yavaşça.

“Söylemesi zor bir kelime, biliyorum. Ama pratik yaptıkça in-
sanın dili alışıyor.”

Çöreğimin son lokmasını üzerine fırlattım.

“Hey,” diye uyardı, “saça dikkat!”

“Saçlarını öyle kaskatı havaya dikmek ne kadar zamanını alıyor?”
diye sordum.

“Bayağı uzun,” dedi ve ayağa kalkıp gerindi. “Ama onca emeğe
değiyor hani.”

“Öyle mi?”

“Bilmenizi isterim ki, Bayan Bishop,” dedi sivri siyah saçlarından
botlarına varasıya işaret ederek, “kesinlikle hayati öneme sahip.”

Hayretle tek kaşımı kaldırıp bankın pütürlü taş sırtına yaslandım.
“Dur tahmin edeyim,” dedim dudağımı bükerek, “dikkat çekmeye
çalışıyorsun.” Dalga geçtiğimi anlasın diye ses tonuma dramatik bir

hava katarak devam ettim. “Kendini görünmez gibi hissediyorsun. Bu yüzden de ilgi çekmek amacıyla bu şekilde giyiniyorsun.”

Wes ağzını açıp şok olmuşçasına bir ses çıkardı. “Nereden bildin?” Bir taraftan da gülmekten kendini alamıyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse babamın onaylamaz bakışları ve servet avcısı müstakbel karısının da bana iğrenir gibi bakması hoşuma gitmiyor değil. Ama bu tarz aslında çok daha önemli bir amaca hizmet ediyor.”

“Neymiş o amaç?”

“Göz korkutmak,” dedi hava atarcasına. “Tarihler bu halimden korkuyorlar. İlk izlenim önemli. Hele bir de işin içine kavga dövüş giriyorsa daha da önemli. Bu pratik yöntemle durumu kolaylıkla kontrol altına alabildiğim gibi Tarihlerin çoğu da bana bulaşmak istemiyor. İster inan ister inanma, şu görüntü,” yine üstünü başını işaret etti, “göz korkutarak hakkını fazlasıyla ödüyor.”

Omuzlarını dikleştirip bana doğru bir adım yaklaştı. Gün ışığının vurduğu daracık alanda yüzü şimdi daha net seçiliyordu. Tişörtünün uzun kollarını yukarı sıvayınca deri bilekliklerinin bir kısmı yara izlerini kamufle ederken bir kısmı ise üzerini çaprazlamasına keser gibi görünüyordu. Kahverengi gözleri capcanlı ve içten bakıyordu. Hareli göz rengiyle siyah saçları arasındaki tezat keskin olmasına karşın hoş bir görüntüye sahipti. Dikkatle bakınca Wesley Ayers sahiden de oldukça yakışıklıydı.

Bakışlarım, yüzünden giysilerine doğru kaydığı sırada başka tarafa bakmaya fırsat bulamadan Wesley’nin radarına takılmıştım bile.

“Ne oldu, Mac?” dedi başımda dikilirken. “Nihayet vahşi cazibeme kapılıyor olmayasın? An meselesi olduğunu biliyordum.”

“Ah, tabii, kesinlikle...” dedim kahkahayla gülerek.

Eğilip elini omzumun yanındaki banka yasladı.

“Baksana,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

Sözcükler dilimin ucuna kadar geldi ama gerisin geri yuttum. Bildiklerimi onunla da paylaşmak istiyordum fakat Roland kimseye

güvenmemem konusunda üstüne basa basa uyarmıştı. Bazen Wes'i birkaç gündür değil de aylardır tanıyormuşum gibi hissetmeme karşın bu sırrı ona açamazdım. Hepsini değil de bir kısmını söyleyeyim desem, yarı gerçekler topyekûn yalan atmaktan çok daha beterd.

"Tabii," dedim gülümseyerek.

"Tabii," diye tekrarlayıp geri çekildi. Bankın üzerinde az önceki yerine geçtikten sonra güneş gelmesin diye koluyla yüzünü kapadı.

Arkamı dönüp çalışma odasına bakarken fihristler geldi aklıma. Önceki yıllara öylesine odaklanmışım ki mevcut apartman sakinlerini doğru dürüst incelememiştim bile. Ölümlerle haşır neşir olabilirdim fakat canlıları da yabana atmamalıydım.

"Burada başka kim oturuyor?" diye sordum.

"Hımm?"

"Burada, yani Coronado'da?" diye üsteledim. Wes'e, yaşananları anlatamam da bu, yardım edemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Şimdiye kadar sadece sen, Jill ve Bayan Angelli'yle tanıştım. Diğerlerini bilmiyorum."

"Üçüncü kattaki kız var mesela. Yeni taşındılar. Ailesi aşağıdaki kafeyi işletecekmiş. Yalan söylemek, bir de insanları pataklamak hoşuna gidiyormuş diye duydum."

"Öyle miymiş? Sürekli 5C'nin oralarda takılan tuhaf gotik çocuğu da unutmamak gerek tabii."

"Ha, şu gizemli ve yakışıklı olanı mı diyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Buradaki en yaşlı apartman sakini kim peki?"

"Aklıma yedinci kattaki Lucian Nix'ten başkası gelmiyor."

"Kaç yaşlarında?"

Wes omuzlarını silkti. "Bayağı geçkin."

Tam o sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve eşikte Jill belirdi.

"Sesini duyar gibi oldum," dedi.

"Naber, fıstık?" diye sordu Wes.

"Baban yarım saattir hiç durmadan bizim evi arıyor."

“Ha?” dedi. “Tamamen unutmuşum ben onu.” Söyleyiş tarzından hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu.

“Tuhaf,” dedi Jill, Wes istemeye istemeye ayağa kalkarken, “çünkü babana kalırsa evden gizlice çıkmışsın.”

“Vay vay,” dedim keyifle, “*Ayers* zindanından kaçtım derken meğer dalga geçmiyormuşsun.”

“Her neyse, bir an önce hallet işte.” Jill arkasını döndü ve kapıyı ardından örtüp gözden kayboldu.

“Sevimli,” dedim.

“Aynı Joan teyzem. Onun minik versiyonu. Aslında biraz da ürkütücü çünkü teyzemin hayattaki en vazgeçilmez ikilisi bir baston ve konyaktır.”

Çalışma odasına girerken ben de arkasından geldim. Gözlerim hâlâ fihristlerin bulunduğu rafa kayıyordu.

“Bana şans dile,” dedi.

“Bol şanslar,” dedim. Ardından koridora sapıp gözden kaybolduğu an arkasından seslendim. “Ha, Wes?”

Kapının eşiğinde beliriverdi yeniden. “Evet?”

“Yardımların için teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Gördün mü bak? Söyledikçe dilin alışır demiştin sana.”

Wesley gittikten sonra elimdeki ipucuyla artık başbaşıydım: Lucian Nix. Ne zamandır bu binada oturuyordu acaba? Kayıtlar arasındaki en yeni cilde uzanıp sayfalarını çevirmeye koyuldum. Ta ki yedinci katın bulunduğu sütuna ulaşana dek.

7E. Lucian Nix.

Bir önceki cilde baktım.

7E. Lucian Nix.

Sonra bir öncekine.

7E. Lucian Nix.

Derken kayıp sayfaları da geçip 1950 yılına ait ilk mavi ciltli kayıt defterine kadar geldim.

Ta en başından beri buradaydı.

Kulağımı 7E'nin kapısına dayayıp bir süre dinledim.

İçeriden çıt çıkmıyordu. Kapıya vurdum. Hâlâ ses yoktu. Tam yüzüğümü çıkarıp içeride biri var mı diye dinlemeye hazırlanıyordum ki kapının diğer tarafından da bir tıklatma sesi yükseldi. Ya da ahşaba çarpma sesiydi, emin olamadım. İçeride itişip kakışmaya benzer gürültüyü takiben bir dizi küfürle kapı nihayet aralandı. Tekerlekli sandalyenin metal bölümü ve ahşap kapının çarpışmasıyla bir dizi küfür daha havada uçuşurken sandalye geriye çekildi ve kapı ardına kadar açıldı. Tekerlekli sandalyede oturan adam, Wesley'nin tabir ettiği gibi epey geçkin görünüyordu. Saçları kar gibi bembeyazdı. Feri gitmiş beyazımsı gözleri sol yanımdaki bir noktaya bakıyordu. Çoğu bitmiş ince bir sigara dalının asılı durduğu dudakları arasından ince bir duman süzülüyordu yukarı doğru. Boynuna bir fular sarılıydı. Kısaç gibi kıvrılmış kemikli parmaklarıyla kapının pervazına tutunuyordu.

“Neye bakıyorsun öyle dik dik?” diye sordu. Gözlerinin görmediği âşikar olduğundan sorusu karşısında bir an nutkum tutuldu. “Hiçbir şey söylemediğine göre,” diye ekledi, “gözlerini dikmiş bana bakıyor olmalısın.”

“Bay Nix?” dedim sonunda. “Benim adım Mackenzie Bishop.”

“Sen de şu öpücük kızlarından⁴ mısın? Çünkü Betty'ye kaç defa söyledim istemiyorum diye. Sırf beni görüp neşelendirmeleri için kızları parayla buraya sürüklemenin âlemi yok. Bu yaşlı halimle...”

Bahsettiği şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. “Ben öpücük...”

4 *Kiss-a-gram* veya *kissogram*: Doğum günü veya özel günlerde, temalı bir kostüm giyerek para karşılığında birine mesaj getirip o kişiyi öpen, striptizcilik yapmayan kadın veya erkek. (ç.n.)

“Bir zamanlar kızları tavlama için tek yapmam gereken tebessüm etmekte...” Söylediğini ispatlamaya çalışırcasına gülümseyerek ağzına tam oturmamış takma dişlerini sergilemekten geri durmadı.

“Efendim, buraya sizi öpmeye falan gelmedim.”

Sesimin geldiği yönü takip ederek, neredeyse yüzümün bulunduğu noktaya kadar dönüp çenesini yukarı kaldırdı. “O zaman kapımı niçin çaldınız, küçük hanım?”

“Ailem aşağı kattaki kafeyi yeniliyor. Ben de gelip size haber vermek ve kendimi tanıtmak istedim.”

Oturduğu tekerlekli sandalyeyi işaret etti. “Aşağıya inebilecek durumda değilim,” dedi. “Her şeyi eve söylüyorum.”

“Asansör var ama...”

Gevrek gevrek güldü. “Bunca zamandır iyi kötü yaşıyorum. Son nefesimi o metal ölüm tuzaklarından birinde vermeye hiç niyetim yok.” Sanırım bu yaşlı adama şimdiden kanım ısınmıştı. Titrek elini dudaklarına götürüp sigara izmaritini aldı. “Bishop. Bishop. Betty, kapının önünde bir kek bulup getirmiş. Sanırım sorumlusu sendin.”

“Evet, efendim.”

“Ben daha ziyade kurabiyeciyimdir. Keklere pastalara saygısızlık olmasın ama kurabiye seviyorum canım işte, ne yapayım? Neyse, sen galiba içeri girmek istiyorsun, ha? Haydi, gel buyur.”

Tekerlekli sandalyesini odaya doğru biraz geri çekti. Derken tekerleğin biri halının köşesine takılınca, “Kahrolası metal çuvalı,” diye homurdandı kendi kendine.

“Yardım etmemi ister misiniz?”

İki elini de havaya kaldırdı. “Bunların ikisi de sağlam. Ama gözleri yenilesek fena olmazdı. Betty yardım ediyor ama şimdi burada değil.”

İçimden, acaba Betty ne zaman gelir, diye düşündüm.

“Olsun,” dedim eşikten geçip içeri girerken. “Bana bırakın.”

Sandalyeyi salona doğru itip masanın önüne bıraktım. “Bay Nix,” dedim ben de yanındaki bir sandalyeye geçerken. Elimde taşıdığım *Cebennem*’i de eski masanın üzerine koyuverdim.

“Bay değil. Sadece Nix.”

“Peki... Nix. Aslında buraya gelmemin bir başka sebebi de sizden yardım istemektir. Bir konuda araştırma yapıyorum da. Burada...” Kibarca ve dolaylı olarak sormanın bir yolunu bulayım dedim ama beceremedim. “Burada yaşanan bir dizi cinayetle ilgili. Üzerinden epey zaman geçmiş.”

“Niçin sordun?” dedi ama Angelli gibi hemen savunmaya geçmemişti. Bilmezden gelmeye de kalkmadı.

“Meraktan,” dedim. “Kimse bu konuda konuşmak istemeyince merakım daha da arttı açıkçası.”

“Buradakilerin çoğunun ne olup bittiğinden haberi yoktur da ondan. Bu zamanda bilene rastlamak zor. Garipti sahiden. Yani ölümler.”

“Garip derken?”

“Birbirine yakın zamanlarda gerçekleşen onca ölüm. Tesadüf deseler de insan haliyle işin iç yüzünü merak ediyor. Ölümünün hiçbirinden gazetelerde bile bahsedilmedi. Ama burada epey bir zaman konuşuldu tabii. Hatta bir ara Coronado bitti dediler. Zira kimse binaya taşınmak istemiyordu.” Kayıtlardaki sıra sıra dizili *Boş* yazıları geldi gözümün önüne. “Herkes buranın lanetli bir yer olduğunu düşünmeye başladı.”

“Görünüşe bakılırsa siz öyle düşünmemişsiniz,” dedim.

“Kim demiş onu?”

“Hâlâ burada olduğunuza göre.”

“İnatçı olabilirim ama bu, o yıl gerçekte neler yaşandığına dair en ufak bir fikrim olduğu anlamına gelmiyor. Bir dizi talihsizlik mi yoksa başka bir şey miydi, emin değilim. Yine de insanların tüm bu yaşananları unutturmaya bu kadar hevesli olması hem çok acı hem de tuhaftır doğrusu.”

Arşiv’in unutturmaya çalışması desek daha doğru olurdu aslında.

“Her şey o zavallı kızın ölümüyle başladı,” dedi Nix. “Regina. Nasıl da sevimli, hayat doluydu. Etrafına hep neşe saçardı. Sonra biri gelip öldürdü. İnsanların gencecik yaşta ölüp gitmesi çok acı.”

Biri mi? Kızı öldürenin Robert olduğundan haberi yok muydu yani?

“Katili bulabildiler mi peki?” diye sordum.

Nix kederle başını iki yana salladı. “İzini kaybettirdi. Etraftakiler, kızın erkek arkadaşından şüpheleniyorlardı ama asla bulunamadı.”

Robert’ın, elindeki kanı silmeye çalışıp Regina’nın montunu kapığı gibi olay yerinden kaçtığı an gözümün önüne geldikçe öfkeden deliye dönüyordum.

“Bir de erkek kardeşi vardı, değil mi? Ona ne oldu?”

“Garip bir çocuktu.” Nix elini masaya götürüp sarsak hareketlerle sigara paketine uzandı. Ben de yanındaki kutudan bir kibrit çöpü çıkardım ve sigarasını yaktım. “Annesiyle babası, Regina’nın ölümünden sonra binadan taşındı ama delikanlı kaldı. Burayı bırakmaya gönüllü razı olmadı. Herhalde kendini suçlayıp duruyordu.”

“Zavallı Owen,” dedim alçak sesle.

Nix kaşlarını çatı ve gözlerini kısarak benden tarafa baktı. “Adını nereden biliyorsun?”

“Siz söylediniz ya,” dedim elimdeki kibrit çöpünü sallarken bozuntuya vermemeye çalışarak.

Nix gözlerini birkaç kez üst üste kırıştırdıktan sonra alnını işaret etti.

“Kusura bakma. İyice gitti anlaşılan. Neyse ki yavaş seyreliyor ama yavaş da olsa bunuyoruz işte.”

Sönmüş olan kibrit çöpünü masaya bıraktım. “Erkek kardeşi, Owen. O nasıl öldü?”

“Şimdi ona geliyorum,” dedi Nix. Sigarasından bir nefes çekti ve ardından devam etti. “Regina’nın ölümünden bir müddet sonra Coronado’da hayat yavaş yavaş yine eskisine dönmeye başlamıştı. Herkes

yine diken üstündeydi ama normal hayatlarımıza bir şekilde devam ettik. Nisan geçti. Mayıs geçti. Haziran, temmuz geçti. Derken artık olayın etkisinden kurtulmuş rahat bir nefes almaya başlamıştık ki...” Ellerini birbirine vurunca sigarasının külleri kucağına dökülüyordu. “Marcus öldü. Kendini asmış dediler ama ellerinin üstü kesikler içindi. Bilekleri de mosmordu. Nereden biliyorsun diye soracak olursan, oradaydım. Yani öldükten sonra tavandaki ipi kesip cesedini indiren bendim. Marcus’un ölümünün üzerinden daha bir hafta geçmemişti ki Eileen güney cephedeki merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Boynu kırılmıştı. Sonra da... ııı, neydi adı? Lionel mı? Onun gibi bir şey işte. Her neyse, gençten bir adamdı yani.” Ellerini kucağına dayadı.

“O nasıl ölmüş?”

“Bıçaklanarak. Hem de defalarca. Cesedini asansörde buldular. Buna da kaza deseler kimse inanmazdı ya. Ne saldırı sebebi, ne katil ne de silahı bulunabildi. Ardından da Owen...”

“Onun başına ne gelmiş?” diye sordum oturduğum sandalyenin kollarına sıkıca yapışarak.

Nix omuzlarını silkti. “Kimse bilmiyor –yani, aslında geriye bir ben kaldığımdan kimse bilmiyordu desem daha doğru olur herhalde– ama çok zor günler geçirdi.” Fersiz gözlerini benden tarafa çevirdikten sonra kemikleri eğrilmiş işaret parmağını kaldırıp tavanı işaret etti. “Çatıdan düşmüş.”

Midemden yukarı bir bulantı dalgası yükseldiğini hissettim. “Atlamış mı? Düşmüş mü?”

Nix, derin bir nefesle sigaranın dumanını üfledi. “Kim bilir, belki de. Artık nasıl yorumlarsan. Çatıdan atlamış mıdır, başkası mı itirmiştir, onu bilemem. Aynısı diğerleri için de geçerli. Marcus kendini asmış mıdır? Eileen takılıp düşmüş müdür? Lionel... yani, Lionel konusunda başka bir ihtimal yok zaten. Her neyse, demek istediğimi anladın işte. O yazdan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Kimse olanlara anlam veremedi. Bu korkunç olaylar üzerinde düşünüp durmanın kimseye

bir faydası dokunmayacağından buradakiler de ellerinden gelen tek şeyi yaparak unutmayı seçtiler. Geçmişte yaşananları daha fazla kurcalamamaya karar verdiler. Sen de öyle yapsan iyi olur.”

“Haklısınız,” dedim yavaşça. Ama çatıyı ve Owen’ı düşündükçe gözlerimi tavandan bir türlü ayıramıyordum.

Çatıya çıkıp falezlerin üzerinde olduğumu hayal ederdim. Aşağı baktığımda taş ve tuğla dolu bir deniz görürdüm...

Çatının kenarından atlayıp bedeni yere çakılmadan hemen önce mavi gözlerinin iri iri açıldığını hayal ederken içim bir tuhaf oldu.

“Ben artık gitsem iyi olacak.” Ayağa kalktım. “Tüm bunları bana anlattığınız için teşekkür ederim.”

Dalgın dalgın başını sallamakla yetindi. Kapıya yöneldiğim sırada birden durup geriye baktım. Nix, başı öne eğik vaziyette otururken, ağzındaki sigarası fularını her an yakacakmış gibi duruyordu.

“Ne tür kurabiye?” diye sordum.

Başını kaldırdı ve gülümsedi. “Üzümlü yulaflı. Ktır olmasın ama, yumuşak olsun.”

Göremediğini bilmeme rağmen ben de gülümsedim. “Anlaşıldı,” dedikten sonra kapıyı arkamdan örttüm ve basamaklara yöneldim.

Ölenler arasında sonuncusu Owen idi. Düşmüş de olabilirdi, itilmiş de...

Kim bilir, belki cevabı çatıda bulabilirdim.

ON DOKUZ

Bu kez doğruca basamaklardan yukarı çıkmaya başladım. Çatıya açılan kapının her yanı pas tutmuştu. Kapanlıdır sandım ama beklentimin aksine metal kapı tiz bir gıcırtyla beton pervazından kurtularak açılıverdi. Toz ve örümcek ağlarıyla kaplı eşikten geçip zemini ufalanmış çıkmanın üzerinde yürüyerek etraftaki beton yığınınına ve kenarlardaki taş süslemelere baktım. Sokaktan da görülmesine karşın gargoyllar, aşağıdan göründüklerinin aksine çatının her yanını kaplıyordu. Çömelmiş, kamburunu çıkarmış, kanatlı, sivri dişli figürleriyle karga gibi kenarlara tünemiş; kafalarının veya uzuvlarının muhtelif yerleri zaman içinde yağmur, kar, buz ve güneşin de etkisiyle kırılmış halde şimdi sanki bana bakıyorlardı.

Owen'ın bahsettiği çatı burasıydı demek...

Gargoyllardan birine sırtını dayamış, başını da taş ağızlardan birine doğru geriye yaslamış şekilde hayal edebiliyordum. Onu buradayken gözümde canlandırabiliyordum.

Ama atlamış olabileceğini bir türlü hayal edemiyordum.

Owen'ın inkâr edilemez derecede kederli bir yanı olduğuna şüphe yoktu. İçinde, derinlerde bir yerde büyük acılar yaşamış olsa da intihar etmeye kalkıştığını hiç sanmıyordum. Üzüntü bazen insanın yüz ifadesine işler, içinden bir şeyler koparır götürürdü. Gelgelelim Owen'ın yüzüne oldukça keskin, gözü pek hatta meydan okurcasına bir ifade hâkimdi.

Şeytan tasvirli gargoylin, zaman içinde aşınıp yüzeyi çukur çukur olmuş kanatlarına dokundum. Ardından çatının kenarına doğru birkaç adım daha yaklaştım.

Aşağı baktığımda taş ve tuğla dolu bir deniz görürdüm ama yukarı baktığımda hayal ettiğim herhangi bir yerde olabilirdim.

Atlamadıysa, ne olmuştu peki?

Ölüm travmatik bir olguydu. Dolayısıyla ışık nasıl fotoğraf kâğıdı üzerine kalıcı bir iz bırakıyorsa, ölüm de gerçekleştiği yüzeyde aynı tesirde canlı bir iz bırakırdı.

Parmağımdaki yüzüğü çıkardım ve havanın etkisiyle aşınmış çatının üzerinde diz çökerek ellerimi yere iyice bastırdım. Gözlerimi kapayıp geçmişe erişebilmek için var gücümle odaklandım. Uzaklardan ince ve soluk bir anı belirir gibi oldu. Parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Son anıdan geriye ne kaldıysa tuttum ve geri sarmaya başladım. Sessizce geçen onlarca yıl boyunca çatı bomboş bir fotoğraf karesi gibi karşımdaydı.

Neden sonra görüntü kapkara oldu.

Bu mat siyahlığı görür görmez tanıdım. Birisi, Marcus Elling'in Tarih'inde olduğu gibi buradaki anıları da kurcalamıştı.

Ne var ki, aynı *hissettirmiyordu*. Aynı Roland'ın dediği gibi, o da siyah, bu da siyahtı. Fakat aynı elden çıkmış gibi değillerdi. Farklı imzalar taşıyorlardı sanki. Mantıklı olan da bu değil miydi zaten? Ne de olsa Elling'in değişim işlemi Arşiv'deki bir Kütüphaneci tarafından gerçekleştirilmişti. Çatıdaki ise Dışarı'dan birinin işiydi.

Fakat geçmişe ait birbiriyle bağlantılı izlerin silinmesine bir değil birden fazla kişinin karışması işleri daha da karıştırıyordu. Tüm bunlara degecek ne yaşanmış olabilirdi ki?

...Koruyucu ve Takımların dahi görmemeleri gereken şeyler olduğunu...

Siyahlığın geçmesini bekleyip çatı belirene kadar geriye sarmayı sürdürdüm. Soluk ve durağan, fotoğraf karesi gibi bir görüntü belirdi. Derken görüntü sağa sola oynayarak canlanmaya, ışıklar ve iç içe geçmiş kahkahalarla dolmaya başladı. Az evvel hissettiğim, uğultusunu duyar gibi olduğum anı buydu. Biraz daha öne sarmamla birlikte gala gecesine benzer bir tören manzarasıyla karşı karşıya kaldım. Minik

süsleme ışıklarıyla dekore edilmiş gecede smokinli erkekler, bel bölgelerini saran sıkıca elbiseleri ve evaze etekleriyle kadınlar; ellerinde şampanya kadehleriyle gülüp eğleniyorlardı. Bardakların bir kısmı ise gargoylların kanatları üzerine dengeli bir şekilde yerleştirilmiş tepsilere diziliyordu. Owen, Regina veya Robert'ı görür müyüm diye kalabalığı taradım ama görünürde üçü de yoktu. İki heykelin arasına gerilmiş afişte bunun, Coronado'nun otelden apartmana dönüştürülmesi şerefine düzenlenen bir tören olduğu yazıyordu. Clarke ailesi henüz binaya taşınmamıştı. Taşınmalarına bir; ölüm silsilesine ise üç yıl vardı daha. Kaşlarımı çatarak anıyı biraz daha sardıktan sonra parti görüntüsü dağıldı ve yerini soluk, boş bir alana bıraktı.

O gecedan önce kendini belli eden başka hiçbir ses, uğultu yoktu. Ardından elimi geri çekip gözlerimi kırptırdım. Terk edilmiş çatıya vuran güneşin birden gözüme vurmasıyla suratımı buruşturken anıların yerine kalmış kapkara boşluğu düşündüm. Birisi, daha doğrusu birileri Owen'ın ölüm anını silmiş ve hem buradaki hem de Arşiv'deki geçmişleri yok etmişti. O yıl Arşiv'deki birini veya birilerini bunu yapmaya itecek ne yaşanmış olabilirdi ki?

Taş heykellerin arasında dolaşırken bir ihtimal geçmişe ait küçük de olsa bir iz bulurum ümidiyle teker teker her birine dokunuyordum fakat hepsi de sessiz, hepsi de boştu. Paslı kapıya geri dönmek üzereyken uğultuya benzer bir ses duyar gibi oldum. Olduğum yerde durup sağımdaki iri dişli gargoyla iki elimi de yasladım ve dinlemeye koyuldum.

Sanki fısıldıyordu.

Ses daha çok birbirine sıkıca kenetlenmiş dişler arasından yükselen bir hırıltıya benzese de uğultuyu tenimde hissedebiliyordum. Gözlerimi kapadım ve zamanı yeniden geri sarmaya başladım. Anıya ulaştığımda ise görüntü soluk ve buğulu bir ışık kümesinden farksızdı. Derin bir iç çektikten sonra ellerimi taş yüzeyden kaldırırken bir şey takıldı gözüme: Gargoylin ağzının içine sıkışmış gibi duran metal bir

parçaydı bu. Yüzü göğe baktığı için heykelin tepesiyle ön yüzündeki detayların çoğu zaman içinde aşınmıştı. Fakat birkaç santim aralık duran sivri dişli ağız girintisi hâlâ sapasağlam görünüyordu. Dişlerinin arasına yerleştirilmiş ve yüzüğe sarılı rulo halindeki kâğıt parçasına uzandım.

Hatta bir keresinde bana bir hikâye yazmış ve parçalarını Coronado'nun her bir yanına dağıtmıştı. Kâh bahçedeki çatlaklara, döşemelerin altına; kâh heykellerin ağızlarına...

Regina.

Kâğıdı çevreleyen metali sıyrıp ruloyu açarken ellerim titriyordu.

Ardından, tepeye ulaşan kahraman, önünü kesen canavarlar ve tanzimlerle karşı karşıya geldi.

Parmaklarımı serbest bırakınca kâğıt yine rulo haline geri kıvrılırken, etrafını saran yüzüğe baktım. Takıdan ziyade metal bir halkaydı. Zira parmağa takılamayacak kadar genişti. En azından genç bir kızın takacağı cinsten bir aksesuar olmadığı besbelliydi. Pürüzsüz ve yusyuvarlak halka, görünüşe bakılırsa demirden yapılmıştı. Metal hem soğuk hem de ağırdı. Üzerindeki küçük delik dışında yüzüğün üzerinde ne bir çizik ne bir aşınma vardı. Metal halkayı rulo yavaşça geri geçirdikten sonra yıllar önce bu dünyaya gözlerini yummuş genç kıza içimden teşekkür ettim.

Owen'a fazla zaman tanıyamazdım. Henüz Arşiv'e de iade edemezdim.

Ama bunu verebilirdim.

“Owen?”

Koridor boyunca yankılanan sesimi duyunca yüzümü buruşturdum.

“Owen!” diye seslendim yeniden. Nefesimi tutup bir şey, herhangi bir şey duyar mıyım acaba diye kulak kesildim. Demek hâlâ saklanıyordu. Son defasında bir işe yaramamış olsa da elimi uzatıp

duvarı okumaya yeltenmişim ki bir ses ilişti kulağıma. Alçak sesli ve temkinli bir davetti sanki.

Bir mırıldanma; inceden ve uzaktan gelen, anılardakine benzer bir sestir bu.

Melodiyi takip ederek koridorlar boyunca ilerlemeye koyuldum. Nihayet Owen'ı bulduğumda, kapısız bir köşedeki duvar oyuntusunda oturuyordu. Oturduğu kısımda kapı ve dolayısıyla kapıların anahtar delikleriyle kenarlarından süzülen ışık huzmeleri bulunmadığı için, burası Koridor'un geri kalanından bile karanlıktı. Onu daha önce aradığımda bulamamış olmam boşuna değildi. Karanlıkta Owen'ı zorlukla seçebiliyordum. Taç giymişçesine parlayan platin sarısı saçları dışında üstündekilerin siyahı karanlığa karışmıştı. Kendi kendine bir melodi mırıldanırken başını öne eğmiş, başparmağını, avcunun içindeki küçük siyah çizgiğin üzerinde gezdirdiyordu.

Geldiğimi fark edince başını kaldırdı. Mırıldanması giderek canlılığını yitirdi.

"Mackenzie." Sesi sakın olmasına karşın gözleri, kendini kötü bir şeye hazırlıyormuşçasına gergindi. "Bir günlük sürem doldu mu?"

"Henüz değil," dedim girintiye yaklaşarak. "Bir şey buldum." Dizlerimin üzerinde yere çöktüm ve ekledim: "Sana ait bir şey."

Elimi uzatıp parmaklarımı açınca kâğıdı çevreleyen demir halka karanlıkta hafifçe parladı.

Owen'ın gözleri şaşkınlıkla açılıverdi. "Nereden..." diye fısıldarken sesi titriyordu.

"Gargoylin birinin ağzında buldum," dedim. "Coronado'nun çatısında." Metal halkalı not kâğıdını uzattım. Elimden alırken teni tenime değdiğinde yine o derin sessizlik çöktü üzerime. Saniyelik, belki de saliselik bir dokunuşun ardından elini geri çekip verdiğim şeyi incelemeye koyuldu.

"Ama nasıl..."

"Çünkü orada yaşıyorum."

Owen titrekçe bir soluk verdi. “O zaman numaralı kapılar Coronado’ya mı açılıyor yani?” diye sordu. Duyduğu özlem sesine de yansımıştı. “İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu zaten.”

Halkayı çıkarıp karanlığa rağmen incecik kâğıt parçasını okumaya başladı. Sözcükleri kendi kendine okurken kıpırdayan dudaklarını seyrettim.

“Hikâyenin bir parçası,” diye fısıldadı. “Ölmeden evvel bulmam için sakladığı hikâye.”

“Ne hakkındaydı?”

Düşünürken gözleri uzaklara daldı. Aradan onca zaman geçmişken, hikâyeyi hâlâ nasıl hatırlayacak ki diye düşünürken yıllardır uyku halinde olduğu geldi aklıma. Ben’in ölümü benim için nasıl çok yeniyse, Regina’nın ölümü de onun için çok taze bir anıydı.

“Bir tür arayış, serüven oyunuydu. Coronado’yu alıp adeta kendine devasa bir dünya yaratmıştı. Serüven dolu yedi katlı bir dünya. Hikâyedeki kahraman mağaralarda yaşar, ejderhalarla mücadele eder, aşılmaz sur duvarlarından, dağlardan geçer ve hiç görülmedik maceralara atılırdı.” Hatırladıkça kahkahaya benzer bir ses yükseldi boğazından. “Regina her şeyden bir hikâye çıkarabilirdi.” Kâğıdı da yüzüğü de avcunun içine alıp sıkıca sardı. “Bende kalabilir mi? En azından sürem bitene kadar?”

Başımı onaylarcasına salladığımı görünce Owen’in gözleri umutla parladı. Tam da istediğim gibi, diye geçirdim içimden. Bu umut ışığını yakın bir zamanda ondan çalmak zorundaydım ve bundan nefret ediyordum. Fakat başka çarem yoktu. Sorularıma yanıt bulmam gerekiyordu.

“Önceki konuşmamızda,” dedim, “bana Robert’tan bahsedecektin. Ne oldu ona?”

Owen’in yüzü mum ışığı gibiydi. Az önce neşeyle parıldarken şimdi bir anda sönüvermişti sanki.

“Kaçtı,” dedi dişlerini sıkarak. “Kaçıp gitmesine izin verdiler. Kaçıp gitmesine izin *verdim*. Ağabeyi olarak kız kardeşimi...” Cümleinin sonuna doğru içinde duyduğu acı sesine olduğu gibi yansımıştı. Öte yandan başını kaldırıp bana baktığında gözleri yine canlı, yine kontrollüydü. “Buraya ilk geldiğimde cehennemdeyim sandım. Robert’ı bulmadığım, onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirmediğim, doğduğu güne pişman etmediğim için cezalandırılıyorum zannettim. Elime bir geçirseydim yapardım da. Gözümü kırpmadan canına okurdum, Mackenzie, gerçekten. Bunu hak etmişti. Hem de fazlasıyla.”

Hiçbir faydası olmasa da kendi kendime defalarca söylediğim şeyi şimdi Owen’a da söylerken boğazım düğümlendi. “Bu onu geri getirmezdi ki.”

“Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Her şeye rağmen bana yaşattığının bin beterini ona yaşatmaya hazırdım,” dedi Owen ve ekledi: “Regina’yı geri getirmenin bir yolu olduğunu bilsem uğruna canımı verir, ruhumu şeytana satar, gerekirse bu dünyayı yerle bir ederdim. Sırf onu yaşatabilmek için her kuralı çiğner, elimden ne geliyorsa yapardım.”

Yüreğim sızladı. Ben’in çekmecesini yanında oturup ne kadar gürültü yaparsam uyanır diye merak ettiğim zamanlar saymakla bitmezdi. Ayrıca, Owen’la tanıştığımdan beri kardeşimin de aynı şekilde kontrolünü kaybetmeyebileceğini düşündüğümü, bunun için dua ettiğimi inkâr edemezdim. Owen başarabildiyse, Ben niye başaramasındı ki?

“Onu korumam gerekirdi,” dedi. “Oysa ne yaptım? Ölümüne sebep oldum...”

Sessizliğimi acıdığıma yormuş olacaktı ki ekledi: “Senden beni anlamamı beklemiyorum.”

Ama anlıyordum. Hem de çok iyi anlıyordum.

“Benim de erkek kardeşim öldü,” dedim. Sözcükler ben farkına varmadan öylece ağzımdan çıkıvermişti. Owen, taziye sözcükleri sıralamak yerine yanıma yaklaştı. Şimdi artık dip dibe oturuyorduk.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Araba kazası,” dedim fısıltıyla. “Kim yaptıysa çarpıp kaçtı. Hiçbir ize rastlayamadılar. O sabahı silip baştan yazmak, Ben’i okulunun kapısına kadar bırakmak, ona beş saniye daha uzun sarılmak, eline bir çöp adam daha çizmek; kısacası o caddeden geçeceği anı değiştirmek için her şeyimi verirdim.”

“Sürücüyü bulsaydın...” dedi Owen.

“Öldürürdüm,” dedim hiç düşünmeden. Sesimde ufacık bir tereddüt bile yoktu.

Bir süre ikimiz de bir şey demedik. Ortama derin bir sessizlik çöktü.

Ardından, “Nasıl biriydi?” diye sordu dizini dizime tokuşturarak. Öyle sıradan bir hareketti ki bu, sanki öylesine bir günde, öylesine bir koridorda bir kızla bir çocuk oturmuş sohbet ediyormuşuz gibi... Geri göndermem gereken bir Tarihe, ölmüş olan kardeşimden bahsetmiyormuşum gibi...

“Ben mi? Her şeyden önce çok zekiydi. Hiçbir şeye kanmazdı. Noel Baba’ya, Paskalya Tavşanı’na bile inandıraramamıştık. Şapşal gözlüğünü takar ve bir açığını bulana dek karşısındakini sorguya çekerdi. Çizim yapmadığı zamanlarda hiçbir şeye odaklanamazdı. Sanata çok yatkındı. Beni kahkalara boğardı.” Ben öldüğünden beri onun hakkında hiç böyle konuşmamıştım. “Bazen de tam bir baş belası olurdu. Mesela, paylaşmaktan nefret ederdi. Bir eşyasını falan ödünç istediysen önce kırar, bozar, öyle verirdi. Bir gün içinden bir tanesini istedim diye kutudaki tüm kalemlerini kırmıştı mesela. Bu şekilde artık işe yaramayacaklarını düşünmüştü herhalde. Ben de bir kalemtırış aldım, hani şu küçük plastik olanlardan, sonra kırdığı kalemlerin hepsinin uçlarını teker teker açtım. Böylelikle iki çift kalem setimiz olmuş oldu. Boyları öncekinin yarısı kadar olsa da iş görüyordu neticede. Bunu görünce resmen deliye döndü.”

Küçük bir kahkaha atmamla birlikte göğsümün daraldığını hissettim. “Gülünce kusur işlemiş gibi hissediyorum,” dedim alçak sesle.

“Ne acayip, değil mi? Sevdiklerimiz öldükten sonra sadece iyi taraflarını hatırlamamız gerekiyormuş gibi keyifli anları geliyor aklı-mıza. Halbuki kimse dört dörtlük değildir.”

Cebimdeki kâğıda bir şeyler yazıldığını hissettiysem de hiç oralı olmadım.

“Ara sıra onu ziyarete gidiyorum,” dedim. “Yattığı rafa karşı oturup saatlerce konuşuyorum. O yokken neler yaptığımı anlatıyorum. Güzel şeylerden değil, tabii; genellikle sıkıcı ve sıradan şeylerden bahsediyorum. Gelgelelim, anısını içimde ne kadar canlı tutmaya çalışırsam çalışayım unutmaya başladım bile. Gün geçtikçe başka bir ayrıntısı belleğimden uçup gidiyor sanki. Bazı günler beni o çekmeceyi zorlayıp açmaktan, onu görmekten, hatta onu uyandırmaktan alıkoyan tek şey, içeride yatanın gerçekte o olmadığını biliyor olmam. Yani tam anlamıyla o olmadığını... Bunu yapsam bile işe yaramayacağını çünkü karşımdakinin sahiden o olmayacağını söylüyorlar.”

“Çünkü Tarihler insan değil, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim, “onu demek istemedim.” Yine de, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla Owen dışında diğer Tarihlerin insani niteliklere sahip olmadığı da bir gerçektir. “Tarihlere has bazı değişmez özellikler vardır. Kontrollerini kaybederler. O çekmecenin içindekinin sahiden benim kardeşim olmama ihtimalinden çok ya gerçekse ve uyandırmakla onu rahatsız edersem, üzersem, sonra da geldiği yere geri göndermek zorunda kalırsam düşüncesi canımı acıtıyor.”

Owen’ın elini bana doğru uzattığını, dokunmaksızın tenimin üzerinde beklettiğini hissedebiliyordum. Karşı koyacak mıyım diye bekliyordu. İtiraz etmediğimi görünce elimi tuttu. Dokunuşuyla sanki tüm dünya bir anda susuvermişti. Başımı arkaya doğru duvara yasladım ve gözlerimi kapadım. Sessizlik öyle huzur vericiydi ki, Ben’le ilgili kederli düşüncelerimi bile uzaklaştırıyordu sanki.

“Ben kontrolümü kaybediyormuş gibi hissetmiyorum,” dedi Owen.

“Kaybetmiyorsun da ondan.”

“O zaman imkânsız değil yani? Ya...”

“Yeter.” Elimi elinden çekerek ayağa fırladım.

“Özür dilerim,” dedi, o da peşimden ayağa kalkarken. “Seni üzmemek istememiştım.”

“Üzüldüğüm falan yok,” dedim, “ama Ben gitti. Onu geri getirmenin hiçbir yolu yok.” Bu sözleri Owen’dan ziyade kendimi ikna etmek için söylüyordum aslında. Gitmek üzere arkamı döndüm. Hareket etmem, Tarihleri yakalamam gerekiyordu.

“Bekle,” derken elime sarıldı. Diğer elindeki notu havaya kaldırırken ben ise yine o muhteşem ve derin sessizliğe gömülmüştüm. “Eğer Regina’nın hikâyesine ait başka parçalar bulursan... getirir misin?” Bir an duraksadım. “Lütfen, Mackenzie. Kardeşimden geriye kalan tek şey bu. Sen olsan Ben’e ait bir şeye, ondan bir parçaya sarılmak için neler vermezdin, bir düşünsene...”

Öyle deyince Ben’in eşyalarıyla dolu kutuyu ters çevirip içindekileri yatağımın üstüne döktüğümü ve kısacık da olsa bir anısını görebilmek için ellerim titreye titreye dua ettiğimi anımsadım. Gözlüğünde yakaladığım birkaç saniyelik anıya nasıl da tutunmuştım hiç bırakmamacasına.

“Etrafa bakınırım,” dedim. Owen kollarını dolayıp bana sarılırken önce kendimi refleksle geri çekmek istesem de hiçbir şey hissetmiyordum işte. Yalnızca sabit bir sessizlik.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı kulağıma doğru. Dudakları yüzüme değince kıpkırmızı kesildim. Ardından kollarını geri çekerken dokunuşuyla birlikte sessizliğini de beraberinde alıp götürdü. Tekrardan duvar girintisindeki yerini aldığı anda parlak saçları dışında yine aynı karanlığın içine gömülmüştü. Zorlukla da olsa arkamı döndüm ve Tarihleri yakalamak üzere oradan uzaklaştım.

Dokunuşu karşısında her ne kadar etkilenmiş olsam da öteki Tarihlerin izini sürüp İade'ye teslim ederken asıl kafamı kurcalayan o değil, sözleriydi. Söylediği iki harflik tek bir kelime... Düşünmemeye çalıştıkça daha da beter musallat olmuştu.

Ya diye yankılanıyordu kafamın içindeki ses ben iz sürerken.

Ya diyordu aynı ses ben Koridor'dan geçerken.

Ya düşüncesi eve kadar geldi peşimden.

YİRMİ

Koridor kapısını aralayıp kimse var mı diye etrafı kolaçan ettikten sonra duvardan geçerek üçüncü kat holüne çıktım ve yüzüğümü parmağıma geri geçirdim. Listedeki isimlerin sayısı dörde çıkmadan az önce ikiye kadar indirmiştim. Arşivdeki teknik sıkıntı her neyse umarım bir an önce hallolurdu. Canım çıkmıştı, tek istediğim sessizlik ve dinlenmekti.

Karşımdaki duvarda bir ayna vardı. Eve gitmeden önce aynadaki aksimi inceledim. Kemiklerime kadar yorgun hissetmeme, içimde giderek artan korku ve sinir bozukluğuna rağmen gayet... iyi görünüyordum. Dedem bana hep iskambil oyunu öğreteceğini söylerdi. Dedğine göre düşündüklerimi yüzüme, gözlerime yansıtmadığım için, bu konuda çok başarılı olacağımdan emindi. Oysa küçük de olsa kaşlarımın arasındaki bir kırıksıklık, mimik, dişlerimi sıkmaktan çenemde bir gerginlik olması gerekirdi.

Demek ki bu konuda sahiden bayağı iyiydim.

Aynadaki yansımamın hemen arkasındaki deniz tasvirli tablo ilişti gözüme. Sanki resimdeki kayalıklara çarpan dalgalar öyle şiddetliydi ki tabloyu bile hafif yana eğmişti. Arkamı dönüp yamukluğu düzeltiyim derken belli belirsiz bir tıkırtı sesi duyuldu. Binanın her yanı gerçekten de eskimişlikten dökülüyordu.

3F'ye yönelip kapıdan içeri adım atar atmaz ağızım açık, olduğum yerde kalakaldım.

Kendimi kutularla dolu yarı boş bir salona ve dağınıklığa hazırlamıştım, kesinlikle böyle bir manzaraya değil. Koliler katlanmış ve birkaç çöp torbası ile atılacak ıvrı zıvrın yanındaki köşeye konulmuştu.

Bunlar dışında içerisi çarpıcı bir biçimde evi andırıyordu. Mobilyaların parçaları bir araya getirilmiş ve her şey yerli yerine konulmuştu. Babam, bir yandan gözlerini tezgâhın üzerinde açık duran kitabından ayırmazken, diğer yandan da ocağın başındaki yemeği karıştırmakla meşguldü. Bir ara kulağının arkasındaki kalemi çıkardı ve sayfanın kenarına bir not düşmek için karıştırmayı bıraktı. Annem ise, mutfak masasına yaydığı renk renk kartelalara bakılırsa, yapı marketin ev dekorasyonu raflarını talan etmiş olsa gerekti.

“Aa! Selam, Mac!” dedi annem başını rengârenk kartlardan kaldırırken.

“Badana işi bitti sanıyordum.”

“Başladık da,” dedi babam kitabına başka bir not daha aldığı sırada.

Annem başını iki yana sallarken öte yandan önündeki renk kartelalarını istifiyordu. “Düşündüğüm gibi olmadı, biliyor musun? Yani olmuşken mükemmel olmalı. İçime iyice sinmesi lazım.”

“Lyndsey aradı,” dedi babam.

“Wes nasıl?” diye sordu annem.

“İyi. *Cebennem* okumama yardım ediyor.

“Hım. Şimdilerde gençler ona öyle mi diyor yani?”

“Baba!”

Annem kaşlarını çatı. “Evden çıkarken elinde kitap yok muydu senin sahi?”

Şimdi ikisi de boş duran ellerime bakıp düşünmeye başladım. Nerede unutmuş olabilirdim ki? Bahçede mi? Çalışma odasında mı? Nix’in evinde mi? Yoksa çatıda mı? Hayır, hayır. Çatıdayken yanımda değildi...

“Kitap okumadıklarını söylemiştim,” dedi babam alçak sesle.

“Çocuk düzgün birine benziyor,” diye ekledi annem.

“Yanımdayken Mac’i göreceksin. Güldüğüne bizzat şahit oldum, yemin ederim!”

“Sen gerçekten yemek mi pişiriyorsun, baba?” diye sordum.

“Çok şaşırdın bakıyorum.”

“Mac, sence yeşilin bu tonu nasıl?”

“Yemek hazır, millet!”

Tabakları masaya götürürken bir taraftan da niçin göğsümde sıkışmaya benzer bir acı hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Bardaklara su koyup yemekten bir parça ağzıma attığım ara sebebinin buldum. Çünkü tüm bunlar –yani şakalaşma, gülüp eğlenme ve yemek muhabbeti– tam da normal ailelerin yapacağı türden şeylerdi. Şimdi bakınca, annem yüzüne zorlama ve abartılı bir gülücük kondurmuyor, babamsa kendini soyutlayıp kaçmıyordu.

Normal olan da buydu: Sıcak ve samimi bir ev ortamı.

Hayat Ben olmadan da devam ediyordu.

Erkek kardeşim hayatımızda koca bir boşluk açmıştı ve bu boşluk artık yavaş yavaş kapanıyordu. Tamamen kapandığında ise Ben gitmiş olacaktı. Kelimenin tam anlamıyla, gerçekten gitmiş olacaktı. Zaten istediğim de bu değil miydi? Annemle babamın acılarından kaçmayı bırakmaları? Ailemin yaralarını sarmasını istemiyor muydum? Peki ya Ben'i tamamen kaybetmeye hazır değilsem ne olacaktı?

“İyi misin?” diye sordu babam. Neden sonra, çatalı ağzıma götürmeden havada öylece beklettiğimi fark ettim. Her şeyi tuzla buz edecek kelimeler dilimin ucundaydı: *Ben'i özlüyorum*, diyecektim.

“Mackenzie?” dedi annem o sırada yüzündeki gülümseme yok oluverirken.

Gözlerimi kırptırdım. Hayır, bunu yapamazdım.

“Pardon,” dedim. “Düşünüyordum da...”

Düşün düşün düşün.

Annemle babam ne söyleyeceğimi beklerken gözlerini ayırmaksızın bana bakıyorlardı. Duruma uygun bir yalan düşünürken sonunda bir tane buldum. Yüzümde zoraki bir gülümsemeyle ekledim: “Yemekten sonra kurabiye yapabilir miyiz?”

Annem hayretle kaşlarını kaldırırken başını salladı. “Tabii.” Çatalını çevirirken sordu. “Ne tür kurabiye?”

“Üzümlü yulaflı. Ktır olmayacak.”

Kurabiyeler fırındayken Lyndsey’yi aradım. Odama girip anlatacaklarını dinlemeye koyuldum. Bir taraftan gitarını akort ederken, diğer yandan ailesinden bahsediyor, ballandıra ballandıra kafedeki çocuğu anlatıyordu. Yeni müzik hocasını tarif etmesiyle annesinin diyetle başlama girişiminden bahsettiği bir ara sözünü kestim.

“Lynds?”

“Efendim?”

“Bu ara devamlı Ben’i düşünüyorum.”

İlginç bir şekilde Ben konusunu muhabbetlerimize hiç dahil etmezdik. Sanki yasak bölgeydi. Ama bir an kendimi tutamamıştım işte.

“Öyle mi?” derken gitarı kucağından alıp bir kenara koyduğunu duydum. “Onu düşünmediğim bir an yok ki. Geçen akşam çocuğun birine bakıcılık yapıyordum. Yeşil kalem istiyorum diye tutturup başka renkle çizmeyeceğini söyleyince Ben ile mavi kalem tutkusu geldi aklıma. Gülümserken bir yandan da içim burkuldu.”

Gözlerim yanmaya başladı. Mavi ayıcığa ve burnundaki siyah çerçeveli gözlüğe uzandım.

“Ama biliyor musun?” dedi Lyndsey. “Düşününce, sanki aramızdan hiç ayrılmamış gibi de geliyor. Çünkü neye baksam onu görüyorum.”

“Sanırım ben unutmaya başlıyorum,” diye fısıldadım.

“Hayır, hiç de bile.” Sesi kendinden çok emin geliyordu.

“Nereden biliyorsun?”

“Bazı ufak tefek ayrıntıları; ne bileyim sesinin kulağa nasıl geldiğini, saçının tonunun tam rengini falan kast ediyorsan, evet. Unutacaksın zaten. Bu çok normal. Ama Ben’in varlığını bu detaylarla sınırlayamazsın. Farkındasın, değil mi? O senin kardeşin. Hayatının

neredeysse her anını paylaştığın insan. Birlikte geçirdiğiniz onca anı nasıl unutabilirsin ki? Mümkün değil.”

“Yoksa sen felsefe dersi falan da mı alıyorsun, ha? Doğru söyle,” dedim güçlkle. Hattın diğer ucundan bir kahkaha koptu. Aynı şekilde ben de güldüm ama benimki daha ziyade onun kahkahasının içi boş bir yansıması gibiydi.

“Ee,” dedi yeniden neşeli haline bürünerek, “bizim şu elemandan ne haber?”

Rüyamda yine Ben'i gördüm.

Bu kez yatak odamdaki parkenin üzerine yüzükoyun uzanmış, mavi kalemleriyle ahşap zemindeki kan damlalarının üzerine korkunç gözlü canavarlar çiziyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı. Gözleri simsiyahtı. Ama ben baktıkça gözbebekleri gitgide küçülmeye, etrafındaki açık kahverengi kısım iyice belirmeye başladı.

Konuşmak için ağzını açtığında, “Kontrolümü kaybetmeyeceğim,” derken cümlesinin sonunu getiremeden sesi kesildi. Peşi sıra gözleri, yüzü ve bedeni de gözden kaybolmaya başladı. Adeta görünmez bir el tarafından parça parça siliniyordu.

Yanına seğırtip omzuna dokunduğumda hayali bir şekilden farksızdı.

Bir resim.

Bir ışık yanılmasıydı sanki.

Yatağın içinde doğruldum. İçerisi karanlıktı.

Başımı dizlerime yasladım. Bir faydası olmadı. Göğsümdeki sıkışma hissinin önünü alamıyordum artık. Oyuncak ayının burnundaki gözlüğü alıp kısacık anıyı üç dört kez üst üste izledim. Gel gör ki Ben'i andıran yarı bulanık şekil bir işe yaramadığı gibi kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Onu giderek unuttuğumu gözüme gözüme sokuyordu sanki.

Bunun kötü, hatta berbat bir fikir olduğunun farkındaydım ama evden çıkıp duvardaki geçitten Koridor'a girdiğimde masada Roland'ın olması için dua ederken buldum kendimi. Arşiv'e adım atmamla birlikte kırmızı Converse'lerle karşılaşacağımı umarken, kapalı duran çift kanatlı kapının önündeki masaya uzatılmış bir çift siyah deri botla karşılaştım. Genç kız, kucığında bir defter ve kulağının arkasında, ıslıl ıslıl parlayan küllü sarı saçlarına karışmış bir kalemle masanın başında oturuyordu.

"Bayan Bishop," dedi Carmen. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Roland buralarda mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Maalesef, meşgul," dedi. "Ne vardı? Ben yardımcı olayım."

"Kardeşimi görmeye gelmiştim."

Ayaklarını masadan yere indirdi. Yeşil gözlerinde kederli bir ifadeyle, "Burası mezarlık değil, Bayan Bishop," dedi. Böylesine genç görünümlü birinin bana bu şekilde hitap etmesi kulağa tuhaf geliyordu.

"Biliyorum," dedim dikkatli bir ses tonuyla. "Ama bir ümit..."

Carmen kulağının arkasındaki kalemi alıp kaldığı sayfayı unutmamak için arasına yerleştirdi ve elindekini kapatıp kenara koydu. Hareketleri seri ve kendinden emindi.

"Bazen Roland, yanına gitmeme izin veriyor."

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirdi. "Farkındayım. Ama bu doğru bir şey olduğu anlamına gelmiyor. Bence..."

"Lütfen," dedim. "Hayatımda ona ait bir şey kalmadı. Tek istediğim yanında oturup biraz vakit geçirmek, o kadar."

Uzun bir sessizliğin ardından not kâğıdına bir şeyler karaladığını gördüm. İkimiz de ses çıkarmadan öylece bekledik. Böylesi daha iyiydi. Çünkü kalp atışlarımdan başka bir şey duyabileceğimi sanmıyordum. Derken arkasındaki iki kapı açıldı ve kısa boylu zayıf bir Kütüphaneci içeri girdi.

“Biraz molaya ihtiyacım vardı,” dedi Carmen boynunu esneterek. Kütüphaneci –sanırım adı Elliot’tı– itiraz etmeden başını salladı ve sandalyeye geçti. Carmen açık duran kapılara doğru eliyle işaret edince yanından geçip doğruca avluya girdim. Kapıları kapattıktan sonra arkamdan geldi.

Bir müddet yürüdükten sonra altıncı kanada saptık. Sessizliği bozan Carmen oldu.

“Hayır deseydim ne yapacaktın?”

Omuzlarımı silktilim. “Bilmem, gerisingeri eve dönerdim herhalde.”

Biraz daha ilerledikten sonra, “Hayatta inanmam,” dedi.

“Ben de senin hayır diyeceğine inanmamıştım zaten.”

“Nedenmiş o?” diye sordu.

“Gülerken bile,” dedim, “bakışlarında bir hüznün var.”

Yüz ifadesi değişiverdi. “Kütüphaneci olabilirim, Bayan Bishop. Ama bizim de pekâlâ özlediğimiz, yanımızda olmasını istediğimiz insanlar var. Bazen yaşayanlardan çok uzak, ölümlere çok yakın olmak zor gelebiliyor.”

Daha önce hiçbir Kütüphaneci’nin bu şekilde konuştuğuna şahit olmamıştım. Üzerine kuşandığı zırhın altından hafif de olsa bir ışık sızıyor gibi içindekileri benimle paylaşmaktan çekinmemişti. Kısa bir ahşap merdivenden üç beş basamak yukarı çıktık.

“Neden bu görevi kabul ettin?” diye sordum. “Hiç mantıklı değil. Daha çok gençsin...”

“Terfi etmek benim için büyük şeref,” dedi ama sözleri inandırıcılıktan uzaktı. Yeniden o kalın zırhını kuşandığını hissedebiliyordum.

“Sen kimi kaybettin?” diye sordum.

Bunun üzerine Carmen hem göz kamaştırıcı hem de kederli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben bir Kütüphaneci’yim, Bayan Bishop. Tüm sevdiklerimi kaybettim.”

Başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan kapıyı açtı. Kırmızı halı serili, köşede birkaç sandalye bulunan geniş odaya girerek doğruca isim levhasına doğru seğırtip parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

BISHOP, BENJAMIN GEORGE.

Tek istediğim onu görebilmekti. Sadece bunu istiyordum. Onu görmem *gerekti*. Elimi çekmecenin ön yüzüne bastırdım. Çekimini neredeyse hissedebiliyordum. Ona ulaşma isteği bu aslında. Acaba Tarihler de Koridor'a sıkışıp kaldıklarında böyle mi hissediyorlardı? Çaresizce kapıları, duvarları aşma arzusu...

"Başka bir şey var mıydı, Bayan Bishop?" diye sordu Carmen.

"Onu görebilir miyim?" diye sordum sessizce. "Yalnızca birkaç saniyeliğine?"

Önce duraksadı. Ardından şaşkın bakışlarım karşısında raflara doğru yöneldi ve Jackson Lerner'ı etkisiz hale getirmek için kullandığı aynı anahtarı çıkardı. Dişleri olmayan altın rengi sivri anahtarı Ben'in çekmecesindeki küçük deliğe yerleştirip çevirmesiyle birlikte duvardan yumuşak bir *klik* sesi yükseldi. Çekmece birkaç santim açılıp öylece yarı aralık dururken kalbim yerinden fırlayacak sandım.

"Sadece birkaç dakika," diye fısıldadı Carmen, "daha fazla değil."

Gözlerimi duvarla yarı açık çekmece arasındaki gölgeli kısımdan ayırmaksızın başımı sallamakla yetindim. Carmen'in odadan çıkarkenki adım seslerini dinledim. Sonrasında kenarlarından sıkıca tuttuğum çekmeceyi sonuna kadar açtım.

YİRMİ BİR

Arka bahçemizdeki salıncakta ayaklarımı yere sürterek öne arkaya sallanırken, sen de tahta çerçevedeki kıymıkları yoluyorsun.

“Kimseye söyleyemezsin,” diyorsun. “Ne annene, babana; ne arkadaşlarına; ne de Ben’e.”

“Neden?”

“Söz konusu ölüm olduğunda, insanlar aklıselim davranamayabiliyorlar.”

“Nasıl yani?”

“Birine çıkıp da ölen annesinin, kardeşinin, kızının hâlâ bir şekilde var olduğu bir yer olduğunu söyleyen, ne yapar eder ölen yakınma ulaşmaya çalışır.”

Ağzındaki kürdan çöpünü çiğniyorsun.

“İnsan istediği kadar yapmayacağı desin, başına geldiğinde durdurmak mümkün olmayabilir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de olsam aynısını yapardım. İnan bana, sen de yapardım.

“Hayır.”

“Artık Tarih’in gerçekte ne demek olduğunu bildiğine göre, evet. Belki de haklısın. Ayrıca şunu da bilmeni isterim ki, olur da bir gün ölmüş bir yakınımı uyandırmaya çalışırsan seni asla affetmem. Düşünsene, Koruyucu olmasaydım ve bir yakınımı kaybetseydin... sonsuza dek kaybettiğini zannederken aslında onu görmenin bir yolu olduğunu öğrenseydin ne yapardın? Senin gibi bu gerçeği öğrenen başkalarıyla, kaybettiğin o kişiyi görebilmek amacıyla duvarları aşmak için elinden geleni yapmaz mıydın?

Onu görünce adeta taş kesildim. Kalbimle birlikte ciğerlerim de işlevini yitirmişti sanki.

Benjamin, onu hastanede gördüğüm son hali gibi örtünün altında uzanır mışçasına hiç hareketsiz yatıyordu. Farklı olarak, bu kez üstünde örtü yoktu. Teninde de ne bir çürük ne de yara bere izi vardı. Derin bir uykudaymışçasına yanaklarında hafif bir pembelik göze çarpıyordu, o kadar. O günkü giysileri vardı üzerinde. Çimen lekeli kot pantolonu ve en sevdiği siyah beyaz çizgili tişörtü kazadan önceki gibi tertemiz görünüyordu. Tişörtünü, öldüğü yaz dedem hediye etmişti. Ön yüzünde, üzerine *X* çizili bir kalp işareti vardı. Bu tişörtün onun için özel bir anlamı olmasının sebebi de buydu zaten. Çünkü “yemin ederim”⁵ lafını ağzından düşürmezdi. Dedem tişörtü hediye ettiğinde ben de yanındaydım. Kokana kadar günlerce üzerinden çıkarmamıştı. Şimdi o kokudan da eser yoktu. Ellerini iki yanına uzatmış, sırtüstü yatıyordu. Onu böyle görmek tuhafıma gitmişti zira Ben oldum olası yanına döner öyle uyurdu. Ellerini de yumruk yaparak yastığının altına koyardı. Oysa bu şekilde yatarken sol elinin üzerinde, o sabah siyah tükenmezkalemle çizdiğim şekli görebliyordum.

“Selam, Ben,” diye fısıldadım.

Elimi uzatmak, ona dokunmak istiyordum ama elim de taş kesilmişti adeta. Parmaklarımı bırak kaldırmayı, kıpırdatamıyordum bile. Derken yine aynı tehlikeli ses fısıldadı kulağıma.

Owen uyanıp da kontrolünü yitirmediyse, Ben niye bunu başaramasındı ki?

Ya, her Tarih mutlaka kontrolünü kaybedecek diye bir kural yoksa? diye geçirdim içimden.

5 Birleşik Devletler’de yemin edilirken kalbin üzerine bir *X* çiziliyormuş gibi yapılır. (ç.n.)

Tarihleri uyandıran şey korku, nefret ve huzursuzluktu. Oysa Ben hiç korkmazdı. Ne öfkeli ne de huzursuz bir çocuktuk. Zaten uyanacak mıydı ki? Belki de Tarih kendiliğinden uyanmazsa kontrolünü de yitirmezdi... *Ama Owen uyandı*, diye uyardı içimdeki bir diğer ses. Tabii anılarını değiştirmek için bir Kütüphaneci tarafından uyandırılmadıysa... Belki de sebebi buydu. Belki Owen, kendiliğinden uyanmadığı için kontrolünü yitirmemişti.

Ben'in boylu boyunca uzanan bedenine bakarken bir yandan da, burada yatanın erkek kardeşim olmadığını söyleyip duruyordum kendi kendime.

Onu görmeden önce buna inanmak daha kolaydı.

İçim sızlasa da ağlamak gelmiyordu içimden. Ben'in koyu renk kirpikleri, yanaklarının üstünde hiç kıpırdamadan usulca duruyordu. Saçından bir buklenin alnına düştüğünü görünce az önce kaskatı kesilen bedenim şimdi adeta çözülüyormuştu. Eskiden olduğu gibi elim yine refleksle yüzüne uzandı ve alnına düşen bir tutam saç yavaşça düzelttim.

Tek amacım buydu.

Ne var ki, parmaklarım tenine hafifçe değeri değmez Ben'in gözleri aniden açılıverdi.

YİRMİ İKİ

Nefes nefese elimi geri çektim ama artık çok geçti. Ben, kahverengi gözlerini –anneminki gibi iri iri ve açık kahve tonlarında– iki kez üst üste kırıştırdı.

Ardından yattığı yerde doğruluverdi.

“Mackenzie?”

Yüreğimdeki sızı şimdi yerini paniğe bırakmıştı. Sakin olmam gereken yerde dizginleyemediğim kalp atışlarımın, içimdeki korkuyu ayna gibi yüzüme yansıttığına emindim.

“Merhaba, Ben,” dedim yutkunarak. Şokun etkisiyle nefes almakta ve konuşmakta zorluk çekiyordum.

Tavana kadar uzanan sıra sıra dizilmiş çekmecelere, masalara bakındıktan sonra bacaklarını rafın kenarından aşağı sarkıttı.

“Ne oldu?” Daha cevap vermeme fırsat tanımadan ekledi: “Annem nerede? Babam nerede?”

Raftan aşağıya atladı. Etrafı koklamaya başlayınca alnını kırıştırdı. “Eve gitmek istiyorum.”

Elimi uzattım.

“O zaman haydi eve gidelim, Ben.”

Uzattığım elimi tutacağı sırada birden durdu. Tekrar etrafına bakındı.

“Neler oluyor?” diye sordu titreşen bir sesle.

“Haydi ama, Ben,” dedim.

“Burası da neresi böyle?” Gözlerinin ortasındaki siyah nokta hareketlenmeye başladı. *Olamaz*, dedim içimden. “Buraya nasıl geldim?” Benden bir adım geri çekildi.

“Merak etme, bir şey yok,” dedim.

Gözlerime baktığında bakışlarına şimdi panik hâkimdi. “Söylesene, nasıl geldim buraya?” Sersemlemişti. “Bu bir şakaysa hiç de komik değil.” Sinirlenmeye başladı.

“Ben, lütfen,” dedim yavaşça. “Haydi eve gidelim işte.”

Aklımdan ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Şimdi yüzüne bakarken emin olduğum tek bir şey vardı: Onu burada bir başına bırakamazdım. Karşımdaki Ben idi. Biricik, canımdan çok sevdiğim kardeşimdi. Kılına dahi zarar gelmesine izin veremezdim. Üstelik onu koruyacağıma dair defalarca söz vermiştim: Yanında ben varken ne yatağının altındaki canavarlar, ne bahçedeki arılar ne de dolaptaki gölgeler ona zarar verebilirdi.

“Anlamıyorum.” Sesi tutuk tutuktu. İrisleri gitgide genişliyordu. “Nasıl... ben...”

Böyle olmaması gerekiyordu. Oysa kendiliğinden uyanmamıştı. Kontrolünü yitirmemesi...

“Neden...” diye başladı.

Ona doğru bir adım yaklaştım ve ellerini tutabilmek için dizüstü yere çöktüm. Ellerini avuçlarımin içine alıp sıkıca tutarken bir yandan da gülümsemeye çalışıyordum.

“Ben...”

“Niçin bana neler olduğunu söylemiyorsun?”

Telaşla beni süzerken gözbebekleri açık kahverengi irislerini büyük bir hızla yutuyordu. Artık gözlerine bakarken gördüğüm tek şey kendi yüzümün yansımasıydı. Acı, korku ve Ben’in kontrolünü yitirmesi karşısında inanmazlık dolu bir ifadeydi şimdi yüzümde gördüğüm. Owen’a bir şey olmazken, Ben niçin kontrolünü yitiriyordu ki?

Haksızlıktı bu.

Ben kesik kesik hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıldım.

“Benim için güçlü olmalısın,” diye fısıldadım kulağına. Cevap vermedi. Daha da sıkı sarıldım hiç bırakmamacasına; karşımdakinin, hayatım boyunca tanıdığım Ben olduğunu farz ederek. Derken kollarıyla beni geri ittirdi. O küçük cüssesine rağmen şaşırtıcı derecede güçlüydü. Geriye doğru sendelerken başka bir çift kol yakaladı bu kez arkamdan.

“Geri çekil,” diye emretti arkamda hâlâ beni tutan adam. Bu kişi Roland’dan başkası değildi.

Gözleri dosdoğru Ben’e bakıyordu ama sözlerini bana yönelttiğinin farkındaydım. Beni kenara itip kardeşime doğru yaklaştı. *Hayır, hayır, hayır*, dedim içimden. Aynı sözcük kafamın içinde metronom gibi tekdüze bir ritimde tekrarlanıp duruyordu.

Ben ne yapmıştım böyle?

“Böyle olsun isteme...”

“*Yaklaşma*,” diye gürledi Roland. Ardından Ben’in önüne gelip diz çöktü.

O Ben değil, dedim içimden. Tarih’e baktım. Gözleri kapkaraydı. Oysa karşımdaki sahiden Ben olsaydı şimdi siyah değil, kahverengi bir çift göze bakıyor olurum.

Ben değil, diye tekrarladım vücudumun titremesine engel olmak için kollarımı etrafıma dolarken.

Ben değil, dedim Roland kardeşimin omzuna dokunup duyamayacağım kadar fısıltılı bir sesle ona bir şeyler söylerken.

Karşımdaki Ben değil. Roland’ın öteki elinde tuttuğu metalin ışıltısı çarptı gözüme. Altın rengi dişsiz anahtarı Ben’in göğsüne saplayıp çevirdi.

Tarih’ten ne bir ağlama ne bir bağırma sesi yükseldi. Olduğu yere yığılıverdi, o kadar. Gözleri kapanıp başı öne doğru devrilirken bedeni de yüzüstü yere çarpacağı sırada Roland, Tarih’i tuttuğu gibi kucağına aldı ve çekmecesine geri koydu. Şimdi çekmecedeyken

yüzündeki acı gitmiş, vücudundaki gerginlik çekilivermişti sanki. Uykuya dalmış gibi huzur içinde görünüyordu.

Roland çekmeceyi örtünce Tarih'in bedeni karanlığın içinde gözden kayboldu. Kilit sesini duyduğum an sanki içimden bir şeyler koptu.

Roland, cebinden not defterini çıkarırken yüzüme bakmıyordu bile. "Üzgünüm, Bayan Bishop."

"Roland," dedim yalvarırcasına bir ses tonuyla. "Yapma." Kâğıdın üzerine çabucak bir şeyler karaladı. "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim. Binlerce kez özür dilerim ama ne olursun, bunu yapma..."

"Başka seçeneğim yok," dedi Ben'in çekmecesindeki isim levhası kırmızıya dönerken. Girilmesi yasak bölgeye alınacağını işaretliydi bu.

Hayır, hayır, hayır, diye ünledi içimdeki ses yine aynı metronom ritmiyle. Kafamın içinde kopan her feryat beraberinde benden bir parça daha alıp götürüyordu sanki.

Bir adım öne geldim.

"Olduğun yerde kal," diye emretti Roland. Ses tonundan mı yoksa içimdeki ızdıraptan mıdır bilinmez, nefes almakta güçlük çekiyordum. Ama dediğini yaptım. Raflar gözlerimin önünde yer değiştirmeye başladı. Ben'e ait kırmızı işaretli çekmece bölmesi sessizce geriye doğru çekilerek duvarın içinde gözden kayboldu. Etrafındaki çekmeceler ise boşluğu doldurarak sırayla yeniden dizildiler.

Ben'in çekmecesini artık gitmişti.

Dizlerimin üstünde eski ahşap zemine çöküverdim.

"Ayağa kalk," dedi Roland yine az önceki otoriter ses tonuyla.

Külçe misali yere yığılıp kalmıştım. Ciğerlerim ağırlaşmış, nabzım iyice yavaşlamıştı. Güç bela ayağa kalkmamla birlikte Roland kolumdan tuttuğu gibi beni zorla odadan çıkardığında kendimi bomboş ve sessiz holde buldum yeniden.

"O çekmeceyi kim açtı, Bayan Bishop?"

Carmen'i ele verecek değildim. Bana yardım etmek istemişti, o kadar.

“Ben açtım,” dedim.

“Anahtarın yok ki.”

“Her kilidi açmanın iki yolu vardır,” diye yanıtladım hissiz bir biçimde.

“Ortalarda görünmemen gerektiği konusunda uyarmıştım,” diye gürlledi Roland. “Dikkatleri üzerine çekme demiştim. Görevden alınan Koruyuculara olacakları söylemiştim. Aklından ne geçiyordu ki?”

“Hiç,” dedim. Avaz avaz bağırmışım gibi şimdi konuşken boğazım acıyordu. “Onu görmek zorundaydım...”

“Bir Tarih’i uyandırdın.”

“Amacım bu değildi...”

“Lanet olası bir köpek yavrusundan bahsetmiyoruz burada, Mackenzie. Aynı şekilde, erkek kardeşinden de... O şey senin kardeşin değil. Bunu çok iyi biliyorsun.”

İçimde kopan, kırılan parçalar şimdi her yanıma yayılarak batıyordu sanki.

“Bunu nasıl olur da akıl edemezsin?” diye devam etti Roland. “Gerçekten...”

“Kontrolünü kaybetmez sandım!”

Durdu. “Ne?”

“Belki... bir ihtimal kontrolünü yitirmez sandım.”

Roland ellerini sertçe omuzlarıma üstüne yerleştirdi. “Her Tarih. Kontrolünü. Kaybeder.”

Owen kaybetmedi ama, dedi içimdeki ses.

Roland ellerini çekti. “Listeni teslim et.”

Ayakta duracak son bir gücüm kaldıysa da ciğerlerimden sökölüp atılmıştı şimdi.

“Efendim?”

“Listeni diyorum.”

Kurallara karşı gelirse görevinden azledilir.

Böyle bir durumda tüm sorumluluk senindir, Roland.

“Roland...”

“Yarın sabah kurul toplantısı için geri geldiğinde alırsın.”

Yapmayacağına söz vermişti. Ona güvenmişim... ama güvenini boşa çıkaran da ben değil miydim zaten? Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Parmaklarım titreyerek elimi cebime götürdüm ve katlı duran Arşiv kâğıdını ona uzattım. Kâğıdı aldıktan sonra çıkmam için kapıyı işaret etti ama ayaklarım yerden bir türlü kalkmıyordu.

“Bayan Bishop.”

Tabanlarım adeta yere çivilenmişti.

“Bayan Bishop.”

Bu bir kâbus olmalıydı. Şu an sahiden de yaşanıyor olamazdı. Oysa tek istediğim Ben’i görmektir. Yalnızca...

“Mackenzie,” dedi Roland sonunda. Ayaklarımı güçlükle çekerek yürümeye başladım.

Arşiv’in labirentimsi rafları arasından geçerken Roland önden, ben arkadan ilerliyorduk. Her adımda, her nefeste içimdeki parçaların daha da derine battığını, parmak uçlarıma kadar yayıldığını hissediyordum. Avlunun içinden antreye, oradan da Elliot’ın hâlâ sabırla beklediği giriş masasına kadar Roland’ı takip ettim.

Başını çevirip bana baktığında, Roland’ın gözlerindeki öfke yerini kedere ve yorgunluğa bırakmıştı.

“Evine git,” dedi. Sertçe başımı salladım. Arkasını döndü ve rafların arasında gözden kayboldu.

Diğer yandan Elliot başını kaldırmış, kaşları arasında belli belirsiz bir merak ifadesiyle bana bakıyordu.

Artık takatim kalmamıştı.

Zar zor kapıya geldim ve yıkılmadan son bir gayretle kendimi Koridor’a attım.

Canım yanıyordu.

Hepsinden beter bir acıydı bu. En sinir bozucu sestem, dokunuştan ve hatta bıçak darbesinden daha beter. Nasıl geçecekti bilmiyorum ama bir şekilde dindirmem gerekiyordu.

Boğulacak gibiydim.

Nefes...

“Mackenzie?”

Başımı çevirip baktığımda koridorda ayakta duran Owen’la karşılaştım. Mavi gözleri ve alnını çatınca şimdi kaşları arasında beliren ufacak bir kırışıklıkla bana bakıyordu.

“Neyin var?” diye sordu.

Her hareketi, her sözü sakın, sessiz ve ölçülüydü. İçimdeki acı ansızın öfkeye dönüverdi. Bir hışımla yanına seğirtip sertçe ittim.

“Neden kontrolünü kaybetmiyorsun?” dedim içimi yakıp tutuşturan öfkeyle.

Owen, ne karşı koyuyor ne de kaçmaya yelteniyordu. Tek duygu belirtisi, dişlerini sıkmaktan oluşan, çenesindeki hafif gerginlikti. Onu çileden çıkarıp kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Ben kendine hâkim olamamıştı, o niye olsundu ki?

“Neden Owen?”

Tekrardan ittim. Bir adım geri çekildi.

“Seni bu kadar özel kılan ne? Diğerlerinden ayıran ne, ha? Ben kontrolünü kaybetti. Hem de uyanır uyanmaz. Oysa sen günlerdir burada olmana rağmen hâlâ aynısın. Neden? Haksızlık bu! Anlıyorsun?”

Bir kez daha geri itince sırtı, koridorun ucundaki duvara çarptı.

“Haksızlık!”

Canını yakmak istercesine ellerimi gövdesine bastırdım. Sessizlik yavaş yavaş her yanıma ele geçiriyordu. Ama bu bile içimdeki acıyı dindirmeye yeterli değildi. Hâlâ paramparçaydım.

“Sakin ol.” Ellerimi avuçlarına aldı ve göğsüne götürdü. Sessizlik yoğunlaştıkça giderek beynime hücum ediyordu.

“Üzgünüm,” dedi. “Lütfen sakinleş.”

İçimdeki ızdırabın yok olmasını istiyordum. Buna mecburdum. Yoksa kendimi toparlayacak gücü bulamazdım. Tüm bu öfkeyle, suçlulukla baş edemezdim...

Derken Owen eğilip omzuma bir öpücük kondurdu. "Ben için üzgünüm."

Sessizlik acıyı ve nefreti yutarak bir girdap gibi içine çekiyordu. "Üzgünüm, Mackenzie."

Kaskatı kesilmeme rağmen dudaklarının tenime değmesiyle sessizlik alevlenerek kafamdaki düşünceleri silip atıyordu sanki. Sıcaklık dalga dalga vücuduma yayılırken duyularımı zapt ederek düşüncelerimi ateşten bir perde gibi örtüyordu. Yumuşacık dudakları omzumdan boynuma, ardından çeneme uzandı. Tenime her dokunuşunda sıcaklık ve sessizlik bir arada yayılarak acıyı, öfkeyi ve suçluluk duygusunu içine hapsediyor; yerini arzuya ve sessizliğe bırakıyordu. Dudaklarını yanağıma götürdü ve ardından geri çekildi. Solgun gözleri şimdi temkinli bir biçimde bana bakıyordu. Dudaklarımız arasındaki nefesi duyabiliyordum. Bana dokunduğunda hissettiğim tek şey dokunuşuydu. Ne hatalar, ne kayıplar, ne başka bir düşünce hâkimdi o anda. Tüm olumsuzluklardan soyutlanmışım sanki. Zira düşüncelerin aramızdaki bu statığı aşmasının bir yolu yoktu.

"Üzgünüm, M."

M. Bu son söylediği gardımı düşürmeye yetmişti işte. Tek kelime, hatta tek harf. Nereden bilecekti ki? Nasıl anlayabilirdi bendeki anlamını. Mackenzie değil. Mac değil. Bishop değil. Koruyucu değil. Sadece M.

İstediğim, ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Kuralları hiçe sayıp ölü kardeşini uyandıran ve her şeyi mahveden o kız olamazdım...

Aramızdaki boşluğu kapayarak Owen'ın bedenini kendime doğru çektim.

Dudakları yumuşak olduğu kadar güçlüydü de. Giderek artan bir şevkle ve şehvetle öpmeye başladı. Dudaklarında kaybolurken

sessizlik aklımın dip bucak her köşesini etkisi altına alıyor, beni de büsbütün içine çekiyordu.

Derken geri çekildi, ellerimi bıraktı. Her şey başa sarmıştı sanki. Tüm rahatsız edici sesler ve düşünceler beynime yeniden hücum etmeye başlayınca Owen'a sarılıp var gücümle kendime çektim. Dikkatle dudaklarını benimkilere bastırduğında adeta ciğerlerimdeki havayla birlikte aklımdaki düşünceleri de beraberinde alıp götürüyordu.

Owen, öne doğru ilerleyerek vücudumu duvara yasladı. Dudaklarını dudaklarıma sımsıkı ve arzuyla her bastırışında sessizliğin içinde daha da kayboldum. İçimi yiyip bitiren sorular, sorunlar, şüpheler sessizliğin girdabına katılsın; Tarih, anahtar, yüzük, her şey girdabın içinde yok olsun gitsin istiyordum. Yalnızca M olana dek bedenlerimiz, dudaklarımız birbirinden ayrılmasın istiyordum. Baktığımda, gözlerinin açık mavisinde M'nin yansımasını gördüm. Ardından gözlerini kapadı ve hiç olmadığı kadar büyük bir arzuyla öpmeye başladı. Artık kollarının arasında sessizliğin derinliklerine gömülmüş bir hiçtim.

YİRMİ ÜÇ

Sonsuza kadar Owen'ın dokunuşuna gömülmüş halde kalamaya-
cağımın farkındaydım. Sonunda sessizliği kırarak onu ittim ve
çekildim. İrademi kaybetmeden, pes etmeden önce oradan ayrıldım.
Avlanamayacağıma göre, ben de gecenin artakalanını ruh gibi hissiz
bir biçimde kat kat dolaşarak; gözümden kaçan bir nokta var mı diye
Coronado'yu köşe bucak arayarak ve duvarlarını okuyarak geçirdim.
Fakat o yıla ait her şey koca bir boşluktan ibaretti. Zamanı geri sarıp
anıları gözden geçirirken elde ettiğim tek şey birkaç bulanık görüntü
ve zifiri karanlık birer boşluktu. Bir zamanlar Elling'in oturduğu
dairenin kapısı şimdi kilitliydi. Ardından Eileen'in sözde yuvarlanıp
düştüğü güney cephedeki merdivenlere ve hatta Lionel'ın bıçaklanarak
öldürüldüğü asansörlere gidip geçmişe ait izler bulmaya çalıştıysam
da boşunaydı. O yıla geldiğimde her defasında kökü kazınmış siyah
bir boşlukla karşılaşıyordum. Burada ne yaşanmışsa, Arşiv bir yolunu
bulup delillerin hepsini bizim bile göremeyeceğimiz şekilde karartmıştı.

Gözlerimin arkası sızlamaya başlamış ve işe yarar bir anı bulma
ümidimi kaybetmiş olsam da aramayı sürdürdüm. Buna mecburdum.
Zira ne zaman dursam, Ben'i kaybettiğim (bu sefer sahiden kaybet-
tiğim) düşüncesi ve Owen'la öpüşmemiz (bir Tarih'i dokunuşu için
kullanmış olmam) içimi kemiriyordu. Bu yüzden devam ettim.

Bir noktadan sonra Regina'nın hikâyesini aramaya yoğunlaştım.
Başımdaki ağrıyı dindireceğini umarak yüzüğümü parmağıma geri
geçirdim ve neyse ki kafamı dağıtacak bir alternatifim olduğuna sevi-
nerek bu kez eski bilindik yöntemlerle aramaya koyuldum. Üzerinden
altmış yıl geçmiş olmasına karşın masalardaki çekmecelere ve raflara

da bakmayı ihmal etmedim. Çok zayıf bir olasılıktı, evet. Ama ne de olsa kafamı bir şeyle meşgul etmem gerekiyordu. Çalışma odasındaki gizli bölmelere, hatta kitapların yarısını indirerek rafların arkasına bile baktım. Derken Owen'ın bahçedeki çatlaklardan bahsettiği an geldi aklıma. Kâğıt bu kadar zaman dayanamayacağı halde yosunlu taşların arasını alacakaranlıkta el yordamıyla aramayı sürdürdüm. Gecenin sabaha dönerkenki serinliği ve sessizliği de iyi gelmişti doğrusu.

Yarısı boyanmış duvarlara dokunmamaya özen göstererek kafedeki tezgâhların ardına, eski malzemelerin kenarına bucağına bakınırken, güneş de yavaştan yüzünü göstermeye başlamıştı. Aramaktan vazgeçip eve çıkmaya karar verdiğim sırada, zarar görmesin diye üzerine muşamba serilmiş, yerdeki gül desenine takıldı gözlerim. *Kâh bahçedeki çatlaklara, döşemelerin altına*, demişti Owen. Uzak bir ihtimaldi. Buna rağmen yere çömelip muşambayı kenara sıyırdım. Altındaki gül deseni, iki kolumu birleştirdiğimde ortada oluşan boşluk kadar geniş çaptaydı. Elimi, kiremit kırmızısı desenin üzerinde ileri geri gezdirerek taş döşemeyi yokladım. Ortaya doğru belli belirsiz bir hareketlenme vardı sanki. Eğilip daha dikkatli bir şekilde bakınca fark ettim; taş yapraklardan biri gevşek duruyordu.

Oynayan taş bloğa uzanırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Taşı kaldırdığımda altında küçük bir delikten hallice, kenarları beyaz kumaşla çevrili bir oyukla karşılaştım. Oyuğun ortasında ise dar bir metal çubuğa bağlı katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu. Regina'nın hikâyesinin bir başka parçasına ulaşmıştım.

Kâğıt sararmaya yüz tutmuş olsa da gizli bölmesinde neredeyse hiç zarar görmemişti. Kâğıt parçasını, üzerinde yazanları okuyabilmek için gün ışığına tuttum.

Kırmızı taşlar yerlerinden oynadı ve basamaklara dönüştü. Merdiven tepeye doğru uzadıkça uzuyordu. Kahraman basamaklardan yukarı çıkmağa başladı.

Parçalar sıraya göre gitmiyordu. Sonuncusunda, tepede karşılaştığı tanrılardan ve canavarlardan bahsettiğine göre belli ki bu, hikâyenin bir önceki parçasıydı. Sırada ne vardı acaba?

Ardından nota iliştirilmiş küçük çubuğa takıldı gözlerim. Kaleme benziyordu. Ama uzunluğu, ortalama bir kalemin yarısı kadardı. Tek tarafı kurşunkalem ucu gibi sivriydi. Diğer küt ucunda ise bir kertik vardı. Ayrıca ilk nottaki halkayla aynı cins metalden yapılmıştı.

Bir an için acımasız bir hisle, hem notu hem metal çubuğu aldığım yere geri koyup varlığından hiç söz etmemek geldi içimden. Ben kardeşime ait beni mutlu edecek bir şey bulamazken, Owen'ın Regina'yla ilgili anılara ulaşması haksızlıktı.

Öte yandan Owen'da bir değişiklik olmamasına rağmen, Ben'in kontrolünü kaybetmiş olması beni çileden çıkarsa da, bu Owen'ın suçu değildi. O bir Tarih, ben ise Koruyucu'yum. Ne olacağını bilemezdi ki. Kardeşimi uyandıran, bunu isteyen bendim.

Güneş artık iyiden iyiye yükselmışti. Bugün karar günündü. Kâğıdı da metal çubuğu da cebime yerleştirdim ve üst kata yollandım.

Babam uyanmıştı bile. Sabah erkenden koşuya gittiğimi söyledim. Bana inandı mı inanmadı mı bilemiyordum ama yorgun göründüğümü söylemekle yetindi. Gerçekten de yorulduğumu itiraf ettikten sonra duşa girdim. Sabahın erken saatlerini; bugün hakkımda düzenlenecek kurul toplantısını, görevimden azledilme ve her şeyimi kaybetme ihtimalini düşünmemeye çalışarak geçirdim. Ardından anneme badana için renk konusunda birkaç fikir verdikten sonra yulaflı üzümlü kurabiyelerin yarısını Nix'e götürmek üzere paketledim ve dışarı çıkmak için bir mazeret uydurdum. Annem renk kartelalarına öylesine dalmıştı ki ben çıktığımı haber verirken başını sallamakla yetindi. Kapının eşliğinde durdum ve annemin masanın başında çalışmasını, babamın ise diğer odada telefonda konuşmasını belleğime kazımayla çalıştım. Ne de olsa *sonrasında* ne olacağı meçhuldü.

Ardından yola koyuldum.

Koridor'dan geçerken içerideki rutubetli havayı soluyup uzaktan gelen sesleri duyunca dün gece yaşadıklarım geldi aklıma yeniden. Sessizliğin anısı canlandı tenimde. Sonra içimi kemiren panikle yeniden sessizliğin içinde kaybolmayı diledim. Hayır, yapamazdım. Fakat halletmem gereken bir şey vardı.

Girintili koridoru ve duvar oyuntusunun içinde en son bıraktığım gibi oturan Owen'ı buldum. Elimdeki not ve küçük demir çubuğun karşılığında ödüllendirildiğim bir öpücük ve beraberinde kısacık bir sessizlik anından sonra Arşiv'in yolunu tuttum. Ne var ki sessizlikle içime sirayet eden huzur, Arşiv'in kapısından içeri girerken yerini tamamen korkuya bırakmıştı.

Nasıl bir manzarayla karşılaşacağımdan emin değildim. Bir dizi Kütüphaneci benden anahtarımı ve yüzüğümü almak için mi bekliyordu? Agatha adında biri benim işe uygun olmadığıma karar vererek işimi benden koparacak, yanında kimliğimi de mi alacaktı? Bir mahkemeye veya linç kalabalığıyla mı karşılaşacaktım?

Oysa çalışma masasında, yeşil kemik çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana bakıp ne istediğimi soran Lisa'yla karşılaşmayı beklemiyordum.

"Roland burada mı?" diye sordum kararsız bir ses tonuyla.

Önündeki işe kaldığı yerden devam ederken bir yandan da, "Uğrayacağınızı söylemişti," dedi.

Ağırlığımı öteki ayağıma verirken sordum: "Bu kadar mı? Başka bir şey demedi mi?"

"Geldiğinizde sizi içeri göndermemi söyledi." Lisa başını kaldırıp sırtını dikleştirdi. "Her şey yolunda mı, Bayan Bishop?"

Antre sessizdi ancak kalbim öylesine kuvvetle çarpıyordu ki duyacak sandım. Güçlülkle yutkunarak onaylarcasına başımı salladım. Duymamıştı demek. Tam o sırada Elliot koşturarak yanımıza geldi. Beni alıp götürmesi gerektiğini söyleyecek diye düşünüp kaskatı kesildim. Oysa Lisa'nın kulağına eğildiğinde, "Üç, dört, altı ile on ve on dört arası," demekle yetindi.

Lisa derin bir çekti. “Tamam. Karartıldıklarından emin olun.”

Kaşlarımı çattım. Ne tür bir teknik sıkıntıydı bu böyle?

Elliot çekildikten sonra Lisa, orada olduğumu unutmuşçasına yüzüme baktı.

“Birinciler,” dedi, ilk kanat, ilk koridor ve ilk odayı kast ederek.

“Bulabilirsin, değil mi?”

“Merak etme.”

Başını salladıktan sonra masada önünde duran kocaman kayıt defterlerinden birkaçını açtı. Yanından geçip avluya girdim. Taş ve renkli cam kubbeli tavana bakınca, acaba buraya geldiğimde aynı huzuru bir daha hiç duyabilecek miyim, diye merak ettim. Sonra düşündüm de, *bir daha* olacak mıydı ki?

Uzaktan gelen bir patırtı sesiyle irkildim. Şaşkınlıkla raflara bakındığımda avlunun diğer ucunda bir noktada Patrick'i gördüm. Sesi duyar duymaz en yakın kanada girip kapıları arkasından örterek gözden kayboldu. İlk koridora sapmak üzereyken bir dizi rafın önünde bekleyen Carmen'i gördüm. Başını hafifçe eğerek selamladı.

“Bayan Bishop,” dedi. “Ne oldu da bu kadar çabuk döndünüz?”

Bir an için yüzüne bakakaldım. Ben, işlediğim suçun ayna gibi suratıma yansıdığını düşünürken; onun sesinde, durumdan haberdar olduğunu bildiren hiçbir iz yoktu. Roland sahiden kimseye bir şey dememiş miydi yani?

“Roland’la konuşmaya geldim,” diyebildim sonunda, mümkün olduğunca sakın görünmeye çalışarak. Beni yolumdan alıkoymak istemediğini bildirircesine eliyle işaret ettikten sonra ilk kanattan içeri saptım. Ardından ilk koridordaki ilk kapının önünde durdum. Ağır görünlü, camsız kapı örtülüydü. Cesaretimi toplamak için elimi uzatıp bir süre bekledikten sonra kapıyı açtım ve içeri girdim.

İçeriye adım atmamla birlikte karşımda biri gri ve oldukça sert, diğer ise kahverengi ve siyah sürmeli iki çift gözle karşılaştım.

Wesley odanın ortasındaki masaya ilişmiş oturuyordu.

“Birbirinizi tanıyorsunuz herhalde,” dedi Roland.

Koruyucuların grup halinde değil, tek başlarına çalışması gerektiğini hatırlatan içimdeki sese kulak verip yalan söylemeyi düşünüyordum ki Wes hemen başıyla onayladı.

“Selam, Mac,” dedi.

“Onun burada ne işi var?” diye sordum.

Roland öne doğru bir adım yaklaştı. “Bay Ayers, bundan böyle bölgedeki Tarihleri yakalamana yardım edecek.”

Başımı çevirip yüzüne baktım. “Bana bakıcı mı tuttun yani?”

“Hop,” dedi Wes masanın üzerinden yere sıçrayarak. “Ben *ortak* demeyi tercih ederim.”

Kaşlarımı çattım. “İyi de, ortak olabilmek için Takım seviyesine ulaşmak gerekir.”

“Bu istisnai bir durum,” dedi Roland.

“Haydi ama, Mac,” dedi Wes, “eğlenceli olacak.”

Koridor’un kuytu bir köşesinde beklemekte olan Owen geldi aklıma birden. Görüntüsünü aklımdan hemen uzaklaştırmaya çalıştım. “Roland, bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Listedeki Tarihlerde sayıca bir artış olduğunu fark etmişsinizdir.”

Başımı salladım. “Aynı şekilde yaş olarak da. Lisa ve Patrick’e sorduğumda küçük çaplı bir teknik sıkıntı olduğunu söylemişlerdi.”

Roland kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Aksaklık, demek daha doğru olur.”

“Aksaklık dediğinize göre işler küçük çaplı bir teknik sıkıntıdan daha karışık olsa gerek.”

“Arşiv’de sessizliğe niçin bu kadar önem verildiğini biliyorsunuz, değil mi?”

“Yoksa Tarihler uyanır,” dedi Wesley.

“Doğru. Gürültü ve hareketlilik halinde uykusu hafif olanlar uyanmaya başlar. Sesle birlikte hareketlilik arttıkça, derin uykudakiler de dahil, daha fazla sayıda Tarih uyanır.”

Bu durum, bölgemde neden ileri yaşta Tarihlerin peyda olduğunu açıklıyordu.

“Tarihlerin uyanıp yol açtıkları gürültü diğer Tarihlerin de uyanmasına sebep olursa aksaklık meydana gelir işte. Domino taşları gibi düşünün. Sayıları arttıkça teker teker birbirlerinin uyanmasını tetikliyorlar.”

“Ya da topluca,” diye fısıldadım.

“Durumun farkına varır varmaz harekete geçtik ve başta uykusu hafif olanların odalarını karartmaya başladık. Aksaklık da aynı yangın gibi belli bir noktada başlar. Mantıksal olarak düşünüldüğünde en harlı noktayı tespit edip söndürürsen alevlerin yayılmasını da engellemiş olursun. Gelgelelim işin içinden bir türlü çıkamıyoruz. Bir taraftaki yangını söndürdük derken tamamen sessiz başka bir noktadan bir yenisi patlak veriyor.”

“Hiç de kendiliğinden oluyormuş gibi değil,” dedi Wes.

Roland bana doğru manidar bir bakış fırlattı. *Kendiliğinden olmuyor da ondan*, diyordu sanki gözleriyle. Peki söz konusu aksaklık, değişime uğrayan Tarihlerden mi kaynaklanıyordu? Yoksa başka bir sebebi olabilir miydi? Her ne kadar sormak istesem de Roland’ın iması üzerine Wes’in önünde fazla açık vermek istemiyordum.

“Coronado’ysa,” diye devam etti Roland, “bu durumdan diğer bölgelere göre daha fazla etkileniyor. O yüzden, Mackenzie, bu *küçük çaplı teknik sıkıntı* hallolana ve sayılar normale dönene kadar Wesley sana yardım edecek.”

Sersem gibiydim. Görevimden ve hatta hayatımdan olacağımı düşünürken, sürpriz yumurtadan çıkar gibi bir partnerim oluvermişti.

Roland elinde katlı duran kâğıdı bana doğru uzattı.

“Listeniz, Bayan Bishop.”

Gözlerimi bakışlarından ayırmadan kâğıdı aldım. Peki ya dün gece? Peki ya Ben? Bu soruları alenen soramayacağımı biliyordum. Bunun üzerine ekledim: “Başka bir şey var mıydı?”

Roland beni bir süre dikkatle süzdükten sonra arka cebine uzanıp bir şey çıkardı. Katlanmış siyah bir mendildi bu. Elime aldığımda ise ağırlığı karşısında kaşlarımı çattım. Kumaş parçası bir şeye sarılıydı. İçini açıp bakınca gördüğüm karşısında gözlerim koskocaman açıldı.

Bu bir anahtardı.

Boynumda asılı duran bakır veya Kütüphane görevlilerindeki gibi ince, altın rengi bir anahtar değildi bu. Diğer ikisinden daha büyük, daha ağır ve daha soğuktu. Siyaha çalan rengiyle keskin dişlerini ve paslı kenarlarını görür görmez içim cız etti. Bu anahtarı daha önce de görmüştüm. Ona daha önce de dokunmuştum.

Wesley'nin gözleri fal taşı gibi açılıverdi. "Yoksa, bu *Takım* anahtarı mı?"

Roland başını salladı. "Antony Bishop'a aitti."

"Niçin iki farklı anahtarım var?" diye soruyorum.

Boynundaki ikinci kordonu fark edeceğim hiç aklıma gelmezmiş gibi bakıyorsun bana. Sonrasında boynundan çıkardığım, ucunda ağır bir metal sallanan ipi bana uzatıyorsun. Anahtarı elime alıyorum. Soğuk ama bir ucunda sivri dişleri, diğer ucunda tutacak kısmıyla kendine has bir albenisi var. Yeryüzünde bu dişlere uyacak bir anahtar deliği olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ne işe yarıyor?" diye soruyorum metali avcumun içinde tutarken.

"Bu *Takım* anahtarı," diyorsun. "Tarih Koridor'dan kaçtığımda onu vakit kaybetmeden yakalayıp ait olduğu yere teslim etmen gerekir. Takım'ın, Koridor'a açılan bir kapı aramakla kaybedecek zamanı yoktur. O yüzden herhangi bir kapıyı Arşiv kapısına dönüştüren bu anahtarı kullanırlar."

"Herhangi bir kapı mı?" diye soruyorum. "Bizim evin ön kapısını bile mi? Ya da benim odamın? Veya kulübedeki kırık..."

"Herhangi bir kapı. Evet. Tek yapman gereken kilidi anahtar deliğine yerleştirip çevirmek, o kadar. Kütüphaneciler için sola, İade için sağa."

Başparmağımı metalin üzerinde gezdiriyorum. “Artık Takım değilsin sanıyordum.”

“Değilim. Sadece, henüz geri vermeye elim varmadı.”

Karşımda görünmez bir kapı varmışçasına anahtarı alıp havada hayali bir deliğe yerleştirir gibi yapıyorum. Tam çevirecekken bileğimi yakalıyorsun. Ne olduğumu şaşıyorum.

“Dikkat et, Kenzie,” diyorsun. “Takım anahtarı şakaya gelmez, tehlikelidir. Dışarı ve Arşiv arasındaki perdeyi aralayarak ikisi arasında geçiş yapmamızı mümkün kılar. Anahtar, sağa ve sola çevirmekle bu işe yaradığı gibi bambaşka bir özelliğe daha sahiptir. Dünya içinde delikler de açabilir. Bir keresinde kazara yapmıştım. Neredeyse içine çekip yutuyordu.”

“Nasıl?”

“Takım anahtarı hem çok güçlü hem de çok zekidir. Şu gördüğün paslı metal parçasını kapıya değil de boşluğa tutup kendi etrafında tam tur döndürdüğün vakit dünyanın içinde bir delik açmış olursun. Kötü, hiçliğe açılan bir kapıdır bu.”

“Hiçbir yere açılmıyorsa ne zararı olabilir ki?” diye soruyorum.

“Kapının hiçbir yere açılmaması ile hiçliğe açılması tamamen farklı şeyler. Hiçliğe açılan kapı tehlikelidir,” diyorsun anahtarı elimden alıp kordonu tekrar boynuna geçirirken. “Boşluğa açılır.”

Takım anahtarına büyülenmiş bir biçimde bakakalıyorum. “Başka özelliği de var mı?”

“Elbette.”

“Ne mesela?”

Başını hafifçe yana eğerek gülüyorsun. “Takım olduğunda görürsün.”

Dudağımı ısııyorum. “Dede?”

“Efendim, Kenzie?”

“Takım anahtarı bu kadar önemliyse, Arşiv, yokluğunu fark etmeyecek mi?”

Arkana yaslanıp omuzlarını silkiyorsun. “Eşyaların yeri değişir. Eşyalar kaybolur. Kimsenin ruhu duymaz.”

“Dedem anahtarını sana mı verdi?” diye sordum. Ne oldu diye hep merak etmiştim.

“Benim de Takım anahtarım olacak mı?” diye sordu Wes. Heyecanı sesinden belli oluyordu.

“Paylaşmak durumundasınız,” dedi Roland. “Anahtarlar Arşiv’de kayıt altında tutulduğundan eksikliği direkt anlaşılır. Bu size verdiğim anahtarın fark edilmemesinin tek sebebi...”

“Zaten kayıp olmasıydı,” dedim.

Roland’ın yüzünde gülümsemeyi *andıran* bir ifade belirdi. “Antony, uzun bir süre anahtarı yanından hiç eksik etmedi. Bir zaman sonra bana geri verdiğinde ise bu sefer ben kayda düşmedim. Arşiv kayıtlarına göre anahtar hâlâ kayıp görünüyor.”

“Bunu niçin şimdi bana veriyorsun?” diye sordum.

Roland gözlerini ovuşturdu. “Aksaklık hızla yayılarak devam ediyor. Uyanan Tarihlerin sayısı artabilir. Her şeye hazırlıklı olmanızda fayda var.”

Elimdeki anahtara bakınca anılarım gözümün önünde belirdi. “Bu anahtar Arşiv ile Dışarı arasında giriş çıkışı sağlıyor ama dedem başka özellikleri de olduğunu söylemişti. Eğer Takım gibi yanımda taşıyacaksam başka ne işe yaradığını da bilmek istiyorum.”

“Bu anahtar terfi ettiğiniz anlamına gelmiyor, Bayan Bishop. Ancak acil durumlarda kullanmanız için veriyorum. O da sadece Arşiv’e girip çıkmanız şartıyla.”

“Başka nereye gidebilirim ki?”

“Haa. Yoksa kestirme yolları mı diyorsun?” diye sordu Wes. “Joan teyzem bir keresinde bahsetmişti. Arşiv’e veya Koridor’a değil de, Dışarı’daki kapılara açılıyormuş. Herhangi bir yere açılan delik misali.”

Roland gözlerini kısarak ikimize de baktıktan sonra derin bir iç çekti. “Kestirmeler, Takım’ın Dışarı’da hızlıca hareket etmesini sağlar. Fakat bunlardan bazıları birkaç sokak öteye açılırken bazılarını açtığında kendini şehrin diğer ucunda bulabilirsiniz.”

Wes başını sallarken ben ise kaşlarımı çatarak merakla sordum. “O zaman daha önce niye hiç görmedim? Yüzüğüm parmağıma takılı değilken bile hiç dikkatimi çekmedi.”

“Eminim görmüşsündür ama ne olduğunu bilmediğin için fark etmemişsindir. Kestirmeler çevremizde doğal bir biçimde var olmadıklarından, şekilleri bildiğimiz kapılara benzemez. Havada birer kusur gibi dururlar, gözlerin bunlara takılmaz. Oysa Takım, gözlerinin bakmamakta ısrar ettiği noktaları arar. Tabii bunu öğrenmek için belli bir zaman ve pratik gerekir. Sizde ikisinin de olmadığını söylememe gerek yok sanırım. Üstelik Takım’ın bile hangi kapının nereye açıldığını ezberlemesi yıllarını alır. Dolayısıyla daha saymakla bitmez bir sürü sebebin yanı sıra bu nedenle de, kapılardan birini bulsanız dahi, anahtarı söz konusu amaçla kullanmaya izniniz olmadığını aklınıza iyice sokun. Anlaşıldı mı?”

Başımı sallayarak anahtarı mendile yeniden sardım ve cebime kaldırdım. Roland’ın endişesi her halinden belli oluyordu. Haksız da sayılmazdı. Kestirmeler havada herhangi bir noktada bulunabiliyorsa (ve dedemin Takım anahtarını havada çevirince neler olabileceği konusunda dediklerini hatırlayınca) o zaman anahtarla Dışarı’da bir boşluk açma ihtimali oldukça yüksekti.

“Tamamdır. Birbirimizden ayrılmak yok. Anahtarla oynamak yok. Kestirme yol aramak yok,” dedi Wes kuralları parmaklarıyla sayarak.

Ardından ikimiz de kapıya yöneldik.

“Bayan Bishop,” dedi Roland. “Siz biraz kalır mısınız?”

Wesley odadan çıktıktan sonra ben de cezamın geri kalanının ne olduğunu öğrenmek için beklemeye koyuldum. Roland, Wes’in dışarı çıkmasının ardından kapı örtülene kadar sessizliğini bozmadı.

“Bayan Bishop,” dedi yüzüme bakmadan, “Bay Ayers’a, söz konusu değişikliğin gerekçesinin teknik aksaklık olduğu söylendi. Yani olayın şüpheli sebebinden haberi yok. Bundan ve soruşturmamızın geri kalanından kimseye bahsetmeyeceksiniz.”

Başımı evet dercesine salladım. “Bu kadar mı?”

“Hayır,” dedi sesini alçaltarak. “Benjamin’in çekmecesini açmakla Arşiv kurallarını çiğnediğin gibi benim de güvenimi sarstın. Bir keye mahsus görmezden geliyorum. Sadece bu seferliğine. Şayet aynı hareketi bir daha tekrarladığını görürsem görevinden azledilirsin. Ve bu dediğimi bizzat benim yapacağıma emin olabilirsin.” Gri gözlerini üzerimden ayırmadan bir süre bana baktı ve ekledi: “Hepsi bu kadar. Şimdi gidebilirsin.”

Hissettiğim acıyı görmesin diye bakışlarımı yerden ayırmaksızın başımı öne eğdim. Derin bir nefes aldım ve son bir baş hareketiyle odayı terk ettim. Wesley, Arşiv kapısının önünde beni bekliyordu. Elliot masanın başında önündeki sayfalara telaşla bir şeyler karalıyordu. İki ayrı Koruyucu’nun aynı anda Arşiv’de görünmesi alışılmadık bir durum olmasına karşın içeri girdiğimde kafasını kaldırıp bize bakmadı bile.

Wes yine bir muziplik peşinde gibiydi.

“Bak,” dedi neşeyle elindeki listeyi göstererek. Kâğıdın üzerinde bir isim yazılıydı. Gösterdiği isim çocuk yaşta bir Tarih’e aitti. “Bu benimki...” Kâğıdı ters çevirdiğinde ise sayfanın öteki yüzünde peş peşe altı isim sıralıydı. “Bunlar da senin. Paylaşmak gibisi yok.”

“Wesley, az önce söylenenleri duydun, değil mi? Oyun oynamıyoruz burada.”

“Ama bu eğlenmeyeceğiz anlamına da gelmiyor. Hem baksana şuna!”

Listemdeki isimler arasında tam ortada sırttan birini işaret etti.

Dina Blunt. 33.

Sonuncusunu hâlâ unutamamışken yeni bir yetişkin Tarih, bir Koruyucu Katili’yle yüzleşmek zorunda kalacağım düşüncesiyle suratımı buruşturdum. Oysa Wesley tuhaf bir biçimde halinden oldukça memnun görünüyordu.

“Haydi, Bayan Bishop,” dedi elini uzatarak. “Ava çıkalım.”

YİRMİ DÖRT

Wesley Ayers, tuhaf denecek ölçüde iyi davranıyordu. “Sonra şu benim altı yaşındaki yaramaz bücür dizime abanmaya çalışmasın mı...”

Her zamankinden daha gevezeydi.

“...ama boyu kısa gelince tekmesi kavalkemiğime isabet etti. Etmez olaydı...”

Aşırı enerjikti.

“Hayır yani, yaşına başına bakmadan bir de ayağına kramponları...”

Bu da demek oluyordu ki...

“Sana söylemiş,” dedim.

Wesley’nin kaşları çatıldıysa da yüzündeki gülümseme hâlâ duruyordu. “Neden bahsediyorsun?”

“Roland sana söyledi, değil mi? Yani erkek kardeşimin öldüğünü?”

Bildiklerini, yüzüne gülücüklerden bir zırh kuşanarak gizlemeye çalıştıysa da başaramadı. Sonunda başını salladı.

“Zaten biliyordum,” dedi. “Baban omzuma dokunduğunda gördüm kardeşini. Sen Koridor’dayken beni duvara yapıştırdığında gördüm. Annenin aklındakileri görememiş olsam da yaşadıkları; yüzünden, adımlarından apaçık okunuyor. Amacım bu değildi, Mac. Okumak istememiştim ama dokunur dokunmaz, henüz derine inmeden en üst yüzeyde o var. Üçünüzün de bakışınızda, dokunuşunuzda ilk o hissediliyor zaten.”

Ne diyeceğimi bilemez haldeydim. İkimiz birlikte Koridor’da öylece durmuş, aramızdaki dile getirilmez sırrın parçalara ayrılışını seyrediyorduk sanki.

“Roland bir kaza olduğundan bahsetti. Yalnız kalmanı istemediğini söyledi. Ne olduğundan, ne yaşandığından haberim yok ama şunu bil ki, yalnız değilsin.”

Gözlerim yanıyordu. Dışlerimi sıkarak bakışlarımı kaçırdım.

“İyi misin?” diye sordu.

Hiç düşünmeksizin yalandan iyi olduğumu söyleyecektim ki vazgeçtim. “Hayır.”

Wes önüne baktı.

“Biliyor musun,” dedi, “eskiden öldüğümüzde sahip olduğumuz her şeyi kaybettiğimizi sanırdım.” Konuşurken bir yandan da Koridor’da yürümeye başlayınca ister istemez ben de beraberinde yürümeye koyuldum. “Ölümlle ilgili beni üzen şey de buydu zaten. Artık yaşayamamak olmamızdan çok, hayatımız boyunca biriktirdiğimiz onca anıyı, bilgiyi kaybedeceğimizden korkardım. Fakat Joan teyzemin bana Tarihlerden ve Arşiv’den bahsetmesi her şeyi değiştirdi.” Duvarın köşesinde durdu. “Arşiv, geçmişin asla kaybolmayacağını, yok olmayacağını en büyük ispatı. Bunu bilmek insanı özgürleştiriyor da. Bir anlamda, daima ileriye bakmamız için bize dolu dolu yaşama şevki veriyor. Ne de olsa insan yaşadığı sürece kendi Tarih’ini kendisi yazıyor.”

“Aman Tanrım! Bu nasıl bir klişedir böyle.”

“Tebrik kartlarına özlü söz yazsam köşeyi dönerim herhalde, değil mi?”

“Tarihleri konu alan bir kategori olduğunu sanmıyorum.”

“Bak şimdi! Bu kötü oldu.”

Gülümsememe engel olamadıysam da hâlâ Ben hakkında konuşmak istemiyordum. “Şu bahsettiğin Joan teyzen... Koruyucu özelliğini ondan mı aldı?”

“Büyük teyzem desek daha doğru olur aslında. Tam bir çatlak. Joan Petrarch olarak da bilinir. Laf aramızda, korkunçtur da biraz.”

“Nasıl yani? Hayatta mı?”

“Evet.”

“Ama görevini sen devraldığına göre... kendi isteğiyle çekildi o zaman?”

“Pek sayılmaz.” Önüne bakarak kelimeleri toparlamaya çalıştı bir süre. “Sen de biliyorsun ki Koruyucu, görevini idame ettiremediği takdirde bayrağı başkasına devredilir. Joan teyzem de birkaç yıl önce kalçasını kırdı. Ama öyle dediğime bakma, hâlâ canavar gibi. Hatta elindeki bastonuyla etrafa kök söktürüyor. Vücudumda açtığı yaraların izleri bunun kanıtıdır. Gelgelelim geçirdiği kazadan sonra görevi bana devretmeye karar verdi işte.”

“Ne şanslısın. İstediginde gidip Arşiv’le ilgili sohbet edebileceğin, akıl danışabileceğin, hikâyelerini dinleyebileceğin birisi var.”

Wesley’nin yüzü düşüverdi. “Pek... öyle dediğin gibi değil aslında.”

Aptal kafam. Tabii ya. Teyzesi Arşivden ayrıldığına göre değişime uğramış olmalıydı. Burayla ilgili tüm anıları silinmiş olsa gerekti.

“Görevi devrettikten sonra unuttu.” Gözlerinde şimdi derin bir hüznü vardı. Bu hüznü iyi bilirdim. Wes’in komik hallerine, gülmelerine yeterince ortak olamasam da, bu yalnızlık hissini çok iyi anlıyordum. İnsanın bildiklerini etrafındaki sevdiklerine söyleyememesi zaten acı verirken, sırrını paylaştığı birini sonradan kaybetmek... Dedemin, görevini son ana kadar bırakmamakta direnmesine şaşmamak gerekirdi.

Wes dalgın görünüyordu. Keşke onu yeniden keyiflendirmenin bir yolunu bulabilsem diye düşünürken benim yerime bir Tarih farkında olmadan bunu başarmıştı bile. Sesi iştince Wesley’nin yüzü aydınlanıverdi. Bazen Tarihlerde gördüğüm türden bir açlık, bir kıvılcım belirdi gözlerinde. Sırf mücadeleye girişmek için Koridor’da olmaktan zevk aldığına bahse bile girebilirdim.

Ses yeniden duyuldu. Anlaşılan o ki Tarihlerin peşinden koştuğumuz günler geride kalmıştı. Sayıları arttıkça, artık biz onları arayana kadar onlar bizi buluyordu zaten.

“Günlerdir birini yakalamak için can atıyordun,” dedim. “Hazır mısın?”

Wesley başıyla onayladı. “Hanımlar önden.”

“Güzel,” dedim parmaklarımı çıtlattırken. “Yalnız ellerini kendine saklarsan sevinirim. Zira insanın beynini yerinden oynatan o rock müziğiyle işime odaklanabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Rock grubu gibi mi ses çıkarıyorum yani?”

“Hiç öyle havalara gireyim deme sakın. Daha çok kamyonun arkasından yola fırlatılmış bir rock grubu gibisin.”

Gülümsemesi daha da genişledi. “Muhteşem. Bu arada haberin olsun, senden gelen sesler de gök gürültüsünden hallice. Üstelik ruhumun benimsediği mükemmel müzik zevki seni bu kadar rahatsız ettiyse sesimi kısmayı öğrensen iyi olur.”

Bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim olmadığını itiraf edemeyeceğim için dudağımı büzmekle yetindim. O sırada Tarih’ten bir ses daha yükseldi. Bu seferki, kapıya vurulan bir yumruk sesini andırıyordu. Anahtarı boynumdan çıkarırken nabzımdaki ani hızlanmayı bastırmaya çalışarak deri kordonu bileğimin etrafına sardım.

Gelen umarım Owen değildir, diye geçirdim içimden. Hemen ardından aklımdan geçen düşünce karşısında kendim de hayret ettim. Şu an Owen’a denk gelmektense Hooper gibi biriyle yüzleşmeyi yeğlediğime inanamıyordum. Ama zaten Owen olamazdı. Bu kadar gürültü çıkaracağını hiç zannetmiyordum. Tabii... kontrolünü kaybetmeye başlamadıysa. Belki de Wesley’ye ondan bahsetmem gerekirdi. Ne var ki Owen da soruşturmanın bir parçasıydı. Ondan bahsedecek olursam hikâyenin geri kalanını da bilmek isteyecekti. Bunu yapamazdım. Peki ya karşılaşırlarsa Wes’e bu Tarih’i Arşiv’e teslim edemeyeceğimi, hatta onu Arşiv’den korumam gerektiğini, onun bir ipucu olduğunu nasıl açıklayacaktım? (Sadece bir ipucu, diye tekrarlardım içimden kendimi ikna etmeye çalışarak.)

Hayır. Bunu açıklamanın bir yolu yoktu.

Elimden gelen tek şey, Owen'ın bizden mümkün olduğunca uzakta olmasını ummaktı o kadar.

"Merak etme, Mac," dedi Wes yüzümdeki gerginliği korktuğuma yorarak. "Yanımda ben varım."

Abartılı bir kahkaha attım. "Tabii, doğru. Sen ve diken diken saçların beni kocaman, korkunç canavarlardan koruyacaksınız, değil mi?"

Wes ceketinden kısa silindir şeklinde bir çubuk çıkardı. Bileğini sarsınca silindir uzayarak uzun bir sopa haline aldı.

Güldüm. "Sopayı tamamen unutmuşum! Altı yaşındaki veledin seni niçin tekmelediğine şaşmamalı," dedim. "Elindekini görünce *piñata*⁶ patlatacağın sanmıştı çocukcağız."

"Bö sopası o bir kere."

"Sopa işte. Hem cidden, kaldır şunu bir kenara. Tarihlerin korkusu kendilerine yetiyor zaten, Wes. İşimizi iyice zorlaştırma."

"Onlardan insanmış gibi bahsediyorsun."

"Sen de değilmiş gibi bahsediyorsun. *Kaldır şunu.*"

Wesley homurdanarak da olsa sopayı yeniden kısa haline getirip cebine koydu. "Senin bölgen, senin kuralların."

Vurma sesine bu kez bir de fısıltıyla karışık, "Merhaba? Kimse yok mu?" sesi eklenmişti. Köşeyi dönmemizle birlikte aniden durduk.

Koridorun ucuna yakın bir noktadaydı. Kızıl saçlı, turkuvaz ojeli genç bir kızdı bu karşımızdaki. Derken yanındaki kapılardan birine var gücüyle yeniden vurmaya başladı.

Wesley öne doğru bir adım atmıştı ki ona baktığımı görünce vazgeçti. Bunun üzerine kıza doğru birkaç adım ilerledim. Tarih, yanına yaklaştığımı fark edip hemen yüzünü bana döndü. Gözleri simsiyahtı.

"Mel," dedi. "Korkuttun beni." Gergin görünüyordu ama o kadar da kötü sayılmazdı.

6 Meksika'ya özgü, genellikle hayvan şeklinde yapılan, çocukların, içindeki şekerlere ulaşmak için sopayla kıldığı, kartondan süsler. (ç.n.)

“Burası bayağı ürkütücü,” dedim onun gibi hissettiğimi göstermeye çalışarak.

“Neredeydin?” dedi sertçe.

“Çıkışı arıyordum,” dedim. “Ve sanırım sonunda buldum.”

Kızın rahatladığı yüzünden okunuyordu. “Oh be, nihayet!” dedi. “Haydi, çikalım artık buradan bir an önce.”

“Gördün mü?” dedim kızı İade’ye teslim ettikten sonra sırtımı kapıya yaslariken. “Sopaya gerek yokmuş.”

Wesley gülümsedi. “Etkileyici.”

Derken bir çığlık duyuldu. Delicesine, insanın içini ürperten cinsten bir haykırıştı. Sesle aramızda fazla mesafe yoktu.

Aynı yoldan geri dönüp T şeklindeki yol ayrımına vardığımızda sağa saptık. Girdiğimiz koridorda tek başına bir kadın duruyordu. Bir deri bir kemikti. Wesley’den belki birkaç santim kısaydı. Başını hafifçe sola eğmiş, sırtı bize dönük vaziyette durmasına rağmen az önceki isterik ama kesinlikle yetişkine ait sesin bu taraftan geldiğine bakılırsa, karşımızdakinin *Dina Blunt*. 33. olduğuna neredeyse hiç şüphem yoktu.

“Sıra bende,” diye fısıldadı Wesley.

İtiraz etmeden görünmeyecek şekilde yol ayrımına açılan koridora geri döndüğüm sırada Wesley’nin sert bir şekilde duvara yapıştığını işittim. Kadını göremesem de sesi duyar duymaz hızla arkasını dönüp Wesley’yle yüz yüze geldiği anı gözümde canlandırabiliyordum.

“Neden, Ian?” diye inledi. Sesi giderek yaklaşıyordu. “Neden beni buna mecbur ettin?”

Sırtımı duvara yaslayıp beklemeye koyuldum.

Beklerken koridorun benim bulunduğum tarafında bir hareketlenme hissettim. Arkamı dönüp baktığımda, platin sarısı saçlarıyla Owen bir anda belirip karanlıkta gözden kayboldu. Uyarlamak için karanlığa doğru başımı iki yana salladım ama görmediyse bile umarım ortalarda dolaşmaması gerektiğini akıl edebilirdi.

“Seni seviyordum.” Sesler şimdi daha da yakından geliyordu. “Seni sevmeme rağmen beni buna mecbur ettin.”

Wesley bir adım geri çekilerek görüş alanına girerken bakışlarını önce bana, ardından, artık sesiyle birlikte adımlarını da net bir şekilde seçebildiğim kadına doğru çevirdi.

“Bana niçin engel olmadın?” dedi ağlar gibi bir sesle. “Neden bana yardım etmedin?”

“Bırak da şimdi yardım edeyim,” dedi Wes, az önceki teskin edici ses tonumu taklit ederek.

“Senin yüzünden. Hepsi senin yüzünden, Ian,” dedi kendisine söylenenleri duymuyormuşçasına. Sanki kâbusta gibi bir döngünün içine saplanıp kalmıştı. “Hepsi senin suçun.”

Sesi bir yükselip bir alçalıyordu. Sözcükler bir süre sonra ağlamaya, peşi sıra çığlığa dönüştü. Derken Wesley’ye uzandığı sırada artık kadın da görüş alanımın içindeydi. İki de önümden geçerlerken Wesley geri geri, kadın ise Wesley’nin üstüne doğru yürüyordu.

Hemen kadının arkasındaki koridora geçtim.

“Sana yardım edebilirim,” dedi Wes. Fakat gözlerinin çevresindeki gerginlikten, Tarihler konusunda böyle bir yönetime alışkın olmadığı anlaşılıyordu. Ne de olsa onun için Tarihleri İade’ye teslim etmenin yolu iletişim kurmak değil, olsa olsa kaba kuvvete başvurmaktan ibaretti. “Sakin ol,” dedi sonunda. “Senden sadece sakin olmanı istiyorum.”

“Onun neyi var?” Soru ne benden ne de Wesley’den geliyordu. Sesin sahibi, Wesley’nin arkasında koridorun öteki ucundaki, bizden birkaç yaş küçük bir çocuktan geliyordu.

Wes’in arkaya baktığını gören Dina Blunt, kaşla göz arasında öne doğru atıldı. Wesley’nin koluna yapıştığı sırada ben de kadının koluna davrandım. Panikle dengesini kaybettiğini fark edince kendim güç kullanmadan öne doğru uyguladığı kuvvetten faydalanarak kadını kolundan tutup geriye doğru çevirdim. Hiç vakit kaybetmeden ellerimi yüzüne yerleştirip sertçe burktum.

Boynunun kırılmasıyla yükselen çıtırtı sesini, Tarih'in vücudunun yere çarpma gürültüsü takip etti.

Koridorun öbür ucundaki çocuktan önce çığlığa benzer bir ses duyuldu. Ardından gözleri fal taşı gibi açılarak koşmaya başladı ve gözden kayboldu. Wesley, bırak çocuğun peşinden koşmayı, kıpırdamıyordu bile. Bir süre gözlerini kırpmadan Dina Blunt'ın hareketsiz bedenine baktı öylece. Sonrasında bakışları bana çevrildi.

Sadece şaşkınlık mı, yoksa hayranlık da mı vardı bu bakışlarda; bir türlü emin olamadım.

"İnsancıl yaklaşıma ne oldu?"

Omuzlarımı silktilim. "Her zaman işe yaramayabiliyor."

"Delisin sen," dedi. "Hem deli hem de inanılmaz bir kızsın. Ayrıca ödümü koparıyorsun."

Sadece gülümsedim.

"Onu nasıl becerdin öyle?" diye sordu Wes.

"Yeni bir numara."

"Nereden öğrendin?"

"Kazara." Yalan da sayılmazdı. Neticede, Owen'dan bana öğretmesini istememiştim.

Tarih'in yere yığılı bedeni hareketlenmeye başladı. "Uyanması uzun sürmez," dedim kollarından tutarken. Wes de bacaklarından tuttu.

"Yetişkin Tarihler böyle mi oluyor yani?" diye sordu kadını en yakın İade kapısına doğru taşıırken. Gözkapakları titremeye başlamıştı. Adımlarımızı daha da hızlandırdık.

"Yok," dedim kapıya vardığımızda, "daha da beter oluyorlar." Anahtarı çevirmemle birlikte koridor ışık yağmuruna tutuldu.

Wes, heyecanlı bir ifadeyle gülümsedi. "İyiymiş."

Dina Blunt inlemeye başladığı sırada ikimiz birden Tarih'i kapıdan içeri ittik.

"Ee," dedi Wesley. Ben kapıyı hızla örterken kadının sesi yok oluverdi. "Sırada kim var?"

...

İki saatin sonunda liste mucizevi bir biçimde temizlenmişti. Bir saat elli dokuz dakika boyunca Ben ve bulunduğu çekmecenin duvarlar arasında yok olması aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir saat elli dokuz dakika, düzenbaz Kütüphaneci'yi veya Coronado'daki ölüm silsilesini düşünmeden geçmişti. Tarihleri yakalamak zihnimi dingingleştirirken, bir saat elli dokuz dakika sonunda gürültüler beynime yeniden hücum etmeye başladı.

"Hepsi bitti mi?" diye sordu Wes, sırtını duvara yaslariken.

Elimdeki boş kâğıt parçasına bir kez daha bakıp yeni bir isim eklenmeden listeyi katladım ve cebime koydum. "Öyle görünüyor. Hâlâ benim bölgemde çalışmak istediğinden emin misin?"

Gülümsedi. "Belki tek başıma değil ama yanımda sen varken mi? Kesinlikle."

Ayak ucumla ayakkabısını dürttüm. Görünüşe bakılırsa botlarımız Wesley'nin iç sesini neredeyse duyurmayacak kadar kalındı. Duyduğum azıcık ses de o kadar rahatsız edici sayılmazdı. Ya da gittikçe alışıyordum.

Numaralı kapılara doğru yola koyulduk.

"Şimdi Bishop hamur işlerinden olsa ne de güzel olurdu," dedi ve ekledi: "Acaba Bayan Bishop bir şeyler yapmış mıdır?"

Kapılara vardığımızda tembellik edip risk aldığımın farkındaydım ama yine de anahtarı I numaralı (üçüncü kat koridoruna açılan) kapının deliğine yerleştirdim. Zira kendimi bir an önce duşa atmak istiyordum. Anahtarı çevirdim.

"Yulaflı üzümlü kurabiye olur mu?" diye sordum kapıyı açarken.

"Kulağa leziz geliyor," dedi. Kapıyı benim için tutarken. "Hanımlar önden."

Her şey bir anda oluverdi.

Tarih, kaşla göz arasında belirdi. Tıpkı anıları ileri geri sararken olduğu gibi... Ne var ki, bu bir anı değildi. Geçmişte değil, şimdiki zamandaydık ve görüntüyü geri sarma gibi bir şansım yoktu. Önümde beliren beden hayal meyal seçiliyordu. Kızılımsı kahverengi saçları, yeşil kapüşonlusuyla bu ince uzun genci *iade ettiğime* adım gibi emindim. Gelgelelim bu gerçek, on altı yaşındaki Jackson Lerner'in Wesley'ye çarpıp sertçe geri püskürtmesine engel olmamıştı işte. Örtmek için kapıya uzandığım sırada Jackson'ın ayağı hızla göğsüme çarptı. Göğüs kafesime aldığım darbe ve acıyla yere serili vaziyette güçlkle nefes almaya çalışırken Jackson'ın parmakları, kapanmadan hemen önce kapıyla buluştu.

Derken kapıdan geçti.

Dışarı çıktı.

Kaçtı.

Coronado'da gözden kayboldu.

YİRMİ BEŞ

Dehşet içinde bir an ne yapacağımı bilemedim. Tarih Dışarı'ya çıkmıştı ve benim o sırada düşünebildiğim tek şey ciğerlerimi yeniden havayla buluşturabilmektir. Acıyla da olsa bunu başardıktan sonra sıra diğer soruna gelmişti. Wes de, ben de bir şekilde toparlanıp ayağa kalktık ve aceleyle Koridor kapısından Coronado'ya girdik. Üçüncü kat koridoruna çıktığımızda ortalıkta kimse görünmüyordu.

Wes, nasıl olduğumu sordu. Nefes alıp başımı sallarken bir yandan da göğüs kafesimde duyduğum acıyı gizlemeye çalışıyordum.

Yüzüğüm parmağında değildi ama Tarih'i bulmak için duvarları okumama gerek yoktu zaten. Zira Jackson, yeşil kapüşonlusuyla bizim dairenin hemen yanındaki kuzey cephesi basamaklarına doğru fırlayarak gözden kayboldu. Hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladım. Bu sırada Wes, arkasını döndüğü gibi asansörlerin önünden güney cephe merdivenlerine doğru seğirtti. Aşağıdan gelen adım seslerinin merdiven boşluğunda yankılanmasını duyabiliyordum. Derken, sesler, ikinci kat kapısının hızlıca örtülmesiyle kesildi. Jackson'ın ardı sıra kapıdan geçip ikinci kat koridoruna dalmıştım ki Wesley'nin de, lobiye –ve dolayısıyla *çıkışa*– açılan geniş merdiven bloğunu kapayarak koridorun tam karşı tarafından bize doğru koşturmakta olduğunu gördüm.

Tarih kapana kısılmıştı.

“Jackson, dur,” dedim soluk soluğa.

“Yalan söyledin,” diye haykırdı. “Niyetin beni eve göndermek falan değildi.” Gözleri iri iri açılmış, gözbebekleri gitgide genişliyordu.

Bir an için karşımdaki sanki Jackson değil de, dehşet dolu gözlerle bana bakan Ben idi. Tabanlarım adeta yere çivilenmiş halde öylece duruyordum. Derken Jackson başını çevirip en yakınındaki daire kapısına bir tekme savurdu ve ahşap kapıyı açarak içeri daldı.

Wes'in de bir hızla Jackson'ın arkasından koşması üzerine nihayet şoktan kurtuldum ve ikisinin peşinden ben de eve daldım.

2C'nin kırık kapısından içeri girdiğimde karşılaştığım, modern ve sade döşenmiş bir daireydi. Jackson, salonun diğer ucundaki pencere duvara doğru seğırtirken Wes önündeki alçak koltuğun üzerinden atlayıp öne doğru fırladı ve Jackson'ın kolundan yakalayarak odanın ortasına doğru geri itti. Ne var ki Tarih bir şekilde Wes'in elinden kurtulup koridora doğru sıvışmaya yeltendiği sırada Jackson'ı yakaladığım gibi duvara yapıştırdım. Duvara asılı duran geniş, çerçeveli poster darbeye yere düştü.

Holün sonundaki banyodan yükselen seslere bakılırsa içeride biri duş alırken, bir yandan da detone ama yüksek sesle şarkı söylüyordu. Derken Jackson beklemediğim bir anda beni kenara iterek tekme atmak için hafifçe geri çekildiği sırada hızla yana savuldum. Tekmesi beni iskalayınca ayakkabısının lastik tabanı duvardaki alçı panele saplandı. Dengesini yitirdiğini görüp fırsattan istifade kolundan yakaladım. Ardından kendime doğru çektim ve göğsüne vurarak yere yapıştırdım. Yerde sabit tutmaya çalışırken savurduğu tekme yüzünden göğsüme yayılan acıyla bırakmak zorunda kaldım.

Ne var ki Jackson toparlanıp yeniden pencereye doğru yöneldiği esnada bu kez de Wesley engeliyle karşı karşıya kalmıştı. Wes kolunu Jackson'ın boğazına dolayıp sertçe kendine doğru çekti. Fakat Jackson delicesine mücadele ettiği için Wesley de birkaç adım geri çekilmek zorunda kaldı. Geri geri giderken Wesley'nin dizleri sehpa takılınca dengesini kaybetti ve ikisi birlikte yere serildiler. Sehpanın cam bölümü tuzla buz olurken banyodaki duş sesi de kesilmişti. Yerden ilk

kalkan, koluna saplanmış kırık cam parçasıyla Jackson oldu. Derken, gözlerimin önünde ok gibi fırlayarak kapıdan çıkıp gitti.

Wesley ayağa kalktığı anda yanağından ve elinden kanlar akıyordu. Buna rağmen Jackson'ın ardından koşarak kendimizi yeniden ikinci kat koridorunda bulduk. Jackson panikle merdivenlere açılan kapıyı geçip asansörlere doğru yönelmişti. Tıslayarak kolundaki cam parçasını çıkarıp asansörün demir parmaklıklarını zorlamaya çalıştığı sırada arayı kapattık. Kafesli kapının üzerindeki ışık, asansörün altıncı katta olduğunu gösteriyordu. Lobi iki kat boyunca uzanıyordu. Dolayısıyla çıkış için iki kat *aşağıya* inmek gerekiyordu.

“Buraya kadarmış,” dedi Wesley asansöre doğru ilerlerken.

Jackson, önce asansör boşluğuna ardından bize baktı.

Ve ansızın kendini boşluğa bıraktı.

Wes’le aynı anda inleyerek basamaklara doğru koşmaya başladık.

Tarihler yaralanmazdı. Tarihler ölmezdi. Fakat acıyı hissederdiler. Ve az önceki atlayışının canını acıtmamasına imkân yoktu. Bu acının, hızını biraz olsun keseceğini umuyordum.

O sırada bir çığlık koptu. Ne var ki ses asansör boşluğundan gelmiyordu. Biz merdivenden inerken 2C tarafından çığlıklar yükseliyordu. Ana merdiven basamaklarının yarısına geldiğimizde Jackson, kaburgalarını tutarak ve topallayarak da olsa dosdoğru Coronado’nun ön kapılarına doğru seğirtiyordu.

“Anahtar!” diye seslendi Wes. Siyah mendili cebimden çıkardım.

“İade için sağa,” dedim Wes anahtara uzanırken. Koyu renk ahşap tirabzanlara tutunup merdivenin yarısında yere sıçrayarak bir şekilde düşmemeyi başarmıştı. Son basamaktan indiğim esnada Wes Jackson’ı yakaladı ve ön kapının camına yapıştırdı. Hatta Tarih’in bedenini öylesine hızla çarpmıştı ki camı çatlattı. O sırada ben de yanlarına gidip boşuna debelenen Tarih’i sabit tutmaya çalışırken Wes, Takım anahtarını kilide geçirip sertçe sağa doğru çevirdi. Camın arkası yoldan arabaların geçtiği güneşli bir sokağa açılıyordu. Oysa

anahtar deliğın içinde döner dönmez kapı rüzgâr gibi bir karşı güçle elimden kurtuldu ve bembeyaz bir boşluğa açılıverdi. Jackson Lerner, göz kamaştırıcı bir beyazlığın içine doğru gözden kayboldu.

Ardından kapı yine az önceki gibi rüzgâr benzeri bir çekimle çarpılınca çatlak cam tuzla buz oluverdi. Takım anahtarı hâlâ kilitte duruyor, camsız kapının ilerisinden bir otobüs geçiyordu. Karşı kaldırımdan iki kişi hengâmenin sebebini anlamaya çalışırcasına bizden tarafa bakıyorlardı.

Birkaç adım geriye doğru sendeledim. Wesley sersemlemiş bir halde kahkaha attıktan sonra kendini yere bırakıverdi.

Ben de yanına çöktüm. Eğilirken göğüs kafesimi inanılmaz bir acı sardı.

“İyi misin?” diye sordum.

Wes başını kaldırıp kırık kapıya baktı. “Başardık,” dedi ardından neşeyle. “Takım’dan farkımız yoktu.”

Elmacıkkemiği boyunca açılmış yaradan aşağıya kanlar akarken, hâlâ üzerindeki sersemliği atamamış bir şekilde İade kapısının belirlediği noktaya bakıyordu. Kapıya uzanıp anahtarı kilitten çıkarırken sesler kulağıma ilişti. Siren sesleri. Sokağın karşı tarafındaki kalabalık şimdi buraya doğru geliyordu. Polis ekiplerinin siren sesleri ciyak ciyak bağıırıyordu. Buradan bir an önce uzaklaşmalıydık. Tüm bu yaşananlara mantıklı bir açıklama getirecek durumda değildim.

“Haydi,” dedim asansörlere yönelirken. Wes sarsak bacaklarla ayağa kalktı ve beni takip etti. Bu ölüm tuzağına binmek zorunda olduğum düşüncesi karşısında geriliyor olsam da asansörü çağırmak için yanındaki butona bastım. Hele ki Wes bu halde kanlar içindeyken, yürüyerek ikinci kattan geçmemiz hiç de akıl kârı bir iş değildi. Demir parmaklıklı kapıyı açtığımı gören Wes önce tereddüt ettiyse de, içeri girmeme konusunda ısrar etmedi. İki kanat da kapandıktan sonra üçüncü kata çıkmak için düğmeye bastım ve yüzümü Wes’e döndüm. Gülümsüyordu. Bu haldeyken bile gülebildiğine inanamıyordum.

Başımı iki yana salladım.

“Kırmızı seni açmış,” dedim.

Yanağını silip kanlı eline baktı.

“Biliyor musun? Galiba haklısın.”

Elimdeki Takım anahtarına baktığım sırada oturduğum kanepenin üzerine saçlarımın ucundan sular damlıyordu. Bir yandan elimde dedeme ait Takım anahtarını evirip çevirirken, bir yandan da banyodaki duştan gelen su şırıltısı keşke kafamdaki soruları da beraberinde alıp götürse diye geçirdim içimden.

Sahi, Roland nereden biliyordu?

Bugün anahtara ihtiyacımız olacağını nereden biliyordu? Sadece bir tesadüf müydü? Dedem tesadüflere asla inanmazdı. Hatta bir keresinde, *şansın*, gerçeği öğrenmeye üşenen insanların icat ettiği bir sözcük olduğunu söylemişti. Öte yandan, Roland’a inanırdı. Roland’a ben de inanıyordum. Onu tanıyordum. En azından tanıdığımı zannediyordum. Ne de olsa Arşiv’in bir parçası olmamı sağlayan, bana kefil olan, benim için kuralları esneten, hatta çiğneyen kişiydi Roland.

Su sesi kesildi.

Jackson daha önce de Arşiv’e iade edilmişti. Onu bizzat kendim İade kapısından Arşiv’e göndermiştim. Henüz bir hafta bile olmamışken nasıl olur da ikinci kez kaçabilirdi? Oysa ilk firarının ardından kırmızı etiketli raflara kaldırılmış olması gerekiyordu. Bu takdirde üst üste iki kez uyanmasının imkânı yoktu. Tabii biri onu uyandırıp Koridor’a salmamışsa...

Banyonun kapısı açıldı. Wesley’nin havaya dikilmiş siyah saçları şimdi nemli bir şekilde gözlerinin önüne düşmüş, göz kaleminden geriye eser kalmamıştı. Anahtarı çıplak göğsünün üzerinde asılı duruyordu. İnce karın bölgesindeki kas kütlesi bariz bir şekilde olmasa da kendini belli ediyordu. Neyse ki pantolonu üzerindeydi.

“Tamam mısın?” diye sordum Takım anahtarını cebime koyarken.

“Aslında pek sayılmaz. Yardımın gerekiyor.” Wesley tekrar banyoya girdi, ben de peşinden gittim.

Lavabonun etrafı bir dizi ilkyardım malzemesiyle doluydu. Belki onu Arşiv’e götürsem iyi olacaktı ama yüzündeki kesik o kadar da kötü sayılmazdı. Kendi adıma, daha ağır yaralanmalarım olmuştu. Ayrıca şu an ihtiyacım olan son şey, Patrick’e tüm bu olanları bir bir açıklamaktı.

Wesley’nin yanağındaki yara tekrar kanamaya başlayınca küçük havluyu ıslatıp yaranın üstüne tuttu. Ben ise bu arada ilkyardım zulamdan işe yarar bir şeyler ararken, sonunda yarayı kapatmak için bir tüp cilt tutkalı buldum.

“Eğil bakalım, uzun insan,” dedim. Parmaklarımı tenine değdirmemeye özen göstererek kulak pamuğuna sıkıttığım ilacı yaraya sürmeye çalışsam da elimi sabit tutmakta zorlanıyordum. Derken elim kayınca tutkal yanlışlıkla çenesine bulaştı. Bunun üzerine Wesley derin bir iç çekti ve elimi tuttu. Beynimin içinde bir yığın metal hiç durmamacasına birbirine çarpmaya başladı hemen.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Bıraksana.”

“Hayır,” dedi. Kulak pamuğunu ve ilaç tüpünü elimden kaptığı gibi kenara koyduktan sonra elimi aldı ve göğsüne bastırdı. Gürültü daha da artmıştı. “Artık şunu halletmen lazım.”

Yüzümü buruşturdum. “Neyi halledecektim?” diye sordum beynimin içindeki gürültüyü bastırma çabasıyla sesimi yükselterek.

“Sessizliğe ulaşmayı. O kadar zor değil, inan bana.”

“Benim için zor ama,” diye terslendim. Gürültüyü bastırmak, geri püskürtmek, araya duvar örmek... hepsini deniyordum ama olmuyordu işte. Hatta her deneme bir öncekinden daha da beter sonuçlanıyordu.

“Karşı koyduğun için böyle oluyor. Gürültüyü hepten engellemeye çalışıyorsun. Ama insanlar sestten, gürültüden ibarettir, Mac. Dünya da aynı şekilde. Sesleri tümüyle itmeye çalışarak sessizliğe ulaşamazsın. Tam tersine, gürültüye teslim ol; onu içine çek.”

“Wesley, bırak beni.”

“Yüzme biliyor musun?”

Rock müziği bangır bangır inliyordu beynimin içinde. “Ne alakası var şimdi?”

“İyi yüzücüler suya karşı koymamak gerektiğini bilirler.” Diğer elimi de alıp göğsüne götürdü. Gözleri, altın rengine kaçan hareleriyle loş ortamda bile ıslıl ıslıl parlıyordu. “Suya ayak uydururlar. Kendilerini suyun akışına bırakırlar.”

“Yani?”

“Yani karşı koymaktan vazgeç. Bırak, gürültü arka planda kendini unuttursun. Sadece su olduğunu, üzerinde yüzdüğünü farz et.”

Gözlerimi gözlerine diktim.

“Sadece yüz,” dedi.

Sesleri itmeyip de davet etmek kulağa hiç mantıklı gelmiyordu.

“Güven bana,” diye ekledi.

Düzensiz bir nefes alıp dediğini yaptım. Tüm engelleri kaldırıp akışına bıraktım. Bir an Wesley’nin sesi tüm vücuduma öyle bir hücum etti ki kemiklerimin birbirine çarptığını, gürültünün beynimi patlatacağını sandım. Sonra yavaş yavaş azalmaya başladı ve bir noktada sabitlendi. Onca hengâme beyaz gürültüye dönüştü. Yine her yanıma sarsa da ilk kez gürültüyü içimde hissetmiyordum. En azından sesler artık kafamın içindeymiş gibi duyulmuyordu. Yavaşça nefes verdim.

Ardından Wesley ellerimi bırakınca ses de beraberinde kayboldu.

Yüzüne baktığımda gördüğüm şey, her zamanki alaycı ve kendini beğenmiş gülümsemenin aksine gurur dolu bir tebessümdü. Karşı koyamayıp ben de hafifçe gülümsedim. Derken, aniden saplanan baş ağrısıyla yüzümü buruşturup lavaboya tutundum.

“Öyle birden olmaz. Adım adım öğreneceksin,” dedi Wes keyifle. Ardından elindeki tüpü uzatarak ekledi. “Şimdi şu yarayı bir kapatabilirsen? İzi kalsın istemiyorum.”

“Bunu saklamamın imkânı yok,” dedi aynada yarasına bakarken.

“Seni sert gösteriyor. Kavga edip kaybettiğini söylersin.”

“Kaybettiğimi kim söylemiş?” diye sordu aynadaki aksimle göz göze gelerek. “Ayrıca bu sefer de kavga bahanesini öne süremem. Artık yalama oldu.”

Sırtı bana dönük duruyordu. Omuzları dar olmasına karşın kesinlikle cılız değildi. Bakışlarım kürekkemiğinden sırtına doğru kayarken yüzümde bir sıcaklık hissettim. Bel kemiğinin hemen üzerindeki kıvrımda derine inmediğini düşündüğüm bir kesik ve kesige saplanmış halde parlayan bir cam parçası görünüyordu.

“Kıvıldama,” dedim. Parmak uçlarımla beline dokununca gürültü yeniden hücum etti. Fakat bu sefer engel olmak yerine gürültünün yatışmasını bekledim suyun üzerinde olduğumu hayal ederek. Seslerin tamamen yok olduğu söylenemezdi ama basınçtan boğulacakmış gibi hissetmiyordum artık en azından. Her ne kadar hayatımın geri kalanında dokunmaktan hazzeden biri olacağımı düşünmesem de zaman içinde, pratikle sesi arka plana itmeyi başarabilirdim.

Wes aynada şimdi tek kaşını havaya kaldırmış bana bakıyordu.

“Yapa yapa öğreniyoruz işte,” dedim yüzüm kızararak. Parmaklarımı bel kemiğinden azar azar kaburgasına doğru kaydırarak cam kırığının saplandığı noktada durdum. Wesley’nin dokunuşuyla gerildiğini hissedince bu sefer ben de gerildim.

“Cımbız,” dedim. Uzattı.

Derine dalmaması için dua ederek cam parçasını cımbızın iki ucuyla yakaladım.

“Derin bir nefes al, Wes,” dedim. Nefes alırken sırtı genişledi. “Şimdi ver.”

Cam kırığını tenine saplandığı noktadan dikkatle çekerken aldığı nefesi titreyerek geri verdi. Kırık parçayı görmesi için ona doğru

uzattım. “O kadar da kötü sayılmaz.” Kesğin üzerine küçük bir bandaj yapıştırdım. “Bence saklamalısın.”

“Tabii,” dedi yüzünü bana dönerek. “Hatta güzelce temizleyip parlatayım da öteki ödülleriimin yanında yerini alsın. Altına da ‘Kaçak bir Tarih ile 2C’deki sehpanın anısına’ yazdırdım mı, tamamdır.”

“Hayır ama,” dedim kırık parçayı uzattığı avcuna koyarken. “Ben olsam temizlemezdim.”

Wes, cam kırığını diğer parçaların üstüne bırakırken hâlâ bana bakıyordu. Yüzünde o alaycı gülümsemesinden eser yoktu.

“İyi bir takım olduk, Mackenzie Bishop.”

“Bence de.” Gerçekten de öyleydi. Bu sebeple yüreğimin pır pır edişini ve giderek artan sıcaklığı kontrol altına almaya çalıştım. Karşımdaki kişi Wesley’ydi. Arkadaşım, partnerim, hatta belki bir gün Takım arkadaşım... Tüm bunları kaybetme düşüncesi beni kendime getirmişti.

“Bir dahaki sefere,” dedim geri çekilirken, “kibarlık olsun diye kapıyı benim için tutmazsan sevinirim.”

Ben darmadağın olmuş lavaboyu temizlerken Wes de üstünü giyinir, diye düşünüyordum ama ortalığı toplayıp banyodan koridora çıktığımda hâlâ üstüne tişörtünü geçirmemişti. Birlikte odama doğru yürüdük.

“Centilmen olmaya çalıştım diye başıma gelenlere bak.”

Aman Tanrım, şimdi de flört ediyordu.

“Artık yok öyle centilmenlik falan,” dedim odama girdiğimizde. “Eline yüzüne bulaştırıyorsun.”

“Demek öyle?” dedi arkadan kolunu hafifçe belime dolayarak.

Gürültüden ziyade acıyla inledim. Kolunu hemen geri çekti.

“Ne oldu?” dedi birden ciddileşerek.

“Yok bir şey,” dedim göğüs kafesimi tutarken.

“Üstündekini çıkarsana bir bakayım.”

“Beni bu şekilde baştan çıkaramayacağının farkındasın değil mi, Wesley Ayers?”

“Benim üstümde zaten bir şey yok,” diye karşı çıktı. “Haksızlık olmasın diye söylüyorum.”

Kahkaha atınca canım yandı.

“Ayrıca seni baştan çıkarmaya falan çalıştığım yok, Mackenzie,” dedi ciddileşerek. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Şimdi izin ver de, bakayım.”

“Görmek istemiyorum,” dedim. “Bilmezsem daha iyi.” Göğüs kafesimde acıyan yere bakmadan düş alıp üstümü değiştirmeyi pekâlâ başarmıştım. Bazı şeyler, görünce insanın canını daha fazla yakabiliyordu.

“Tamam işte. Sen gözlerini kapat. Ben senin yerine bakarım.”

Wesley parmaklarını usulca tişörtümün altından geçirip ona zarar vermeyeceğinden emin oluncaya kadar bekledikten sonra ucundan tuttu ve yukarı doğru sıyırıp çıkardı. Bakmamak için tüm dikkatimi çalışma masamın üzerindeki kalemlige vererek kalemli tek tek saymaya koyuldum. Wesley’nin eli tüy gibi hafif bir şekilde belime değince üzerime bir titreme geldi. Öte yandan dokunuşuyla bedenime nüfuz eden gürültü acıyı arka plana atmama yardımcı oluyordu. Ta ki eli biraz daha yukarı uzanıncaya dek...

“Ahh!” Acıyla birlikte başımı öne eğdim. Morluk göğüs kafesime yayılmaya başlamıştı bile.

“Buna baktırsan iyi olur, Mac.”

“Senin baktığını sanıyordum.”

“Bir doktora demek istiyorum. Ne olur ne olmaz Patrick’e bir gösterelim derim.”

“Hayatta olmaz,” dedim. “Şu an görmek istediğim son kişi Patrick.”

“Mac...”

“Hayır, dedim.” Nefes alırken acı, göğüs kafesimin her yanına yayılıyordu ama neticede nefes alabiliyordum. Bu iyiye işaretti. “Ölmem ya canım,” dedim tişörtüme uzanırken.

Wes yatağıma çökmüş, ben ise tişörtümü başımdan geçirmeye çalışırken odamın kapısında bir tıklama sesi duyuldu. Ardından elinde yulaflı üzümlü kurabiye tabağıyla annem belirdi.

“Mackenz... aa.”

Wesley’nin üstü çıplak bir vaziyette yatağıma uzandığı, benim ise çürüklerimi görmesin diye hızlıca tişörtümü üzerime geçirdiğim manzarayı idrak etmeye çalışırcasına bir süre öylece bakakaldı.

“Selam, Wesley. Burada olduğunu bilmiyordum.”

İşte bu yalanın daniskasıydı. Zira her ne kadar annemin bana karşı sevgisinden şüphe etmesem de, yanımda bir arkadaşım olmadığı takdirde bir tabak dolusu kurabiye, yanında içecek ve en tatlı gülümsemesiyle kapımda durduk yere belirivermezdi. Eve ne zaman gelmişti ki?

“Birlikte koşuya çıktık,” dedim çabucak. “Wes, forma girmeme yardımcı oluyor.”

Bunun üzerine Wesley, koşuyla uzaktan yakından alakası olmadığını ele veren birkaç esneme hareketi yapmayı ihmal etmedi. Onu öldürecektim.

“Hım,” dedi annem. “Peki, madem. Ben de... şunları... şuracığa koyuvereyim.”

Gözlerini bizden ayırmadan tepsiyi, açılmamış kolilerden birinin üstüne bıraktı.

“Sağ ol, anne.”

“Teşekkürler, Bayan Bishop,” dedi Wesley. Başımı çevirdiğimde Wesley’nin aç bir kurt gibi iştahla kurabiyelere baktığını fark ettim. Neredeyse benim kadar iyi bir yalancıydı. Bu ise beni korkutuyordu.

“Ha, Mac,” diye ekledi annem kurabiyelerden birini ağzına atarken.

“Efendim?”

“Kapı kapanmasın, lütfen,” dedi cıvıl cıvıl sesiyle kapının pervazına hafifçe vurarak. Ve yanımızdan ayrıldı.

“Ne zamandır koşuyoruz biz şimdi bu durumda?” diye sordu Wes.

Kurabiyelerden birini kafasına doğru fırlattım. “Birkaç gündür.”

“Bildiğim iyi oldu,” dedi kurabiyeyi yakalayarak tek lokmada ağzına atarken. Ardından Ben’in, başucumda duran mavi ayıcığına uzanıp eline aldı. Plastik çerçeveli gözlüğü artık burnunun üzerinde değil, dün gece kardeşimi görmeye gitmeden önce bıraktığım gibi katlanmış vaziyette komodinin üstünde duruyordu. Dün geceyi düşününce kalbimin yeniden sıkıştığını hissettim. *Gitti gitti gitti* diyordu içimdeki ses beynime çivi çakar gibi.

“Onun muydu?” diye sordu Wes gizlemeye çalıştığı bir acıma ifadesiyle. Onun bir suçu olmadığını biliyordum ama –nereden bilecekti ki, anlayamazdı– bu bakışa tahammül edemiyordum.

“Ben, o oyuncak ayıdan nefret ederdi,” dedim. Wesley yine de nazikçe, saygılı bir biçimde ayıcığı komodinin üzerine bıraktı.

Yatağın üzerine iyice yerleşirken kalçama bir şey battı. Takım anahtarını cebimden çıkardım.

“Bugün ucuz kurtulduk,” dedi Wes.

“Ama başardık,” dedim.

“Evet, başardık.” Güleceği sırada ağzı öylece açık kaldı. Sebebini anlamıştım zira hissettiği şeyi aynı anda ben de hissediyordum.

Wes, Arşiv kâğıdına uzanırken ben de cebimden kendiminkini çıkardım. İkimiz birlikte kâğıtları açıp okuduğumuzda aynı mesajla karşılaştık.

*Koruyucu Bisloph ve Ayers
Anses'e bekleniyorsunuz.
H.E.M.E.N.*

YİRMİ ALTI

Bu odayı tanıyordum.

Soğuk mermer döşemeleri, duvarlar boyunca sıra sıra dizili kayıt defterleri ve odanın ortasındaki uzun masayla burası Koruyucu olmaya hak kazandığım odaydı. Şimdi de, o zaman olduğu gibi masanın ardında oturanlar vardı. Ne var ki şu an karşımda oturanların –çoğunun– siması o gün gördüklerimden farklıydı. Burada toplandığımız sırada bile dışarıda aksaklığın yayıldığını belli eden sesler yükselmeye devam ediyordu.

Wesley ile ayakta beklerken aklıma gelen ilk şey, bu sabah birinden paçayı kurtardım diye sevinirken bir başka kurul toplantısına çatmış olmamdı. Sabahki toplantıda olacakları hak etmiştim. Oysa akşamki toplantıya niçin çağrıldığımızı hâlâ anlayabilmiş değildim.

Masanın ardında öfkeyle gözlerini dikmiş bize bakan Patrick'in, acaba ne zamandır bu ifadeyle içeri girmemizi beklediğini merak etmekten kendimi alamadım. Bu düşünce bir an öyle komik geldi ki kendimi tutamayıp güleceğim diye korktum. Ardından manzaranın geri kalanına da dikkatle bakınca söz konusu dürtü yok oluverdi.

Lisa, iki ayrı tondaki gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmaz bir ifadeyle Patrick'in yanında oturuyordu.

Carmen, not defterini göğsünün üstünde tutarak Lisa'nın yanına ilişmişti.

Roland, kolları önünde kenetlenmiş, masanın başında duruyordu.

Dördünün yanı sıra, yeni transfer edilmiş Elliot ile örgülü saçlı Beth de hemen arkalarında ayakta dikiliyorlardı. Odadaki yüzlerin bazılarında kınama, bazılarında ise merak okunuyordu.

Roland'la göz göze gelmeye çalıştıysam da boşunaydı. Beni değil, diğerlerini izliyordu. O anda jeton düştü. Hakkında karar verilecek olan sadece Wesley ve ben değildik.

Roland, Tarihler üzerinde değişim işlemini gerçekleştiren Kütüphaneci'nin bu odadakilerden biri olduğunu düşünüyordu belli ki. Bizi buraya çağırmakla aslında şüphelileri elemeyi mi amaçlıyordu? Odadakilerin yüzlerini şöyle bir taradım. Bunca zarara yol açan kişi sahiden de içlerinden biri miydi? Niçin böyle bir şey yapmış olsundu ki? Hepsiyle ilgili, haklarında en ufak bir şüphe uyandıracak anılarımı gözden geçirmeye koyuldum. Gelgelelim, Roland ailemden biri gibiydi; Lisa ara sıra sert görünmesine karşın iyi niyetliliğinden kuşku yoktu; Carmen bana güvenmiş, içini dökmüş, yardım edip sırrıma ortak olmuştu. Patrick'e gelince, kendisinden her ne kadar hazzetmesem de tam bir görev adamı olduğundan, kuralların çiğnenmesine göz yummayacağına adım gibi emindim. Oysa arkalarında ayakta duran iki kişi... Örgülü saçlı Beth ile konuşmuşluğum bile yoktu. Elliot hakkında ise, tüm bu kaos ortaya çıkmadan hemen önce buraya transfer edilmiş olması haricinde pek bir şey bildiğim söylenemezdi. İkiisiyle biraz daha fazla zaman geçirmiş olsaydım, belki...

Ayakkabımın dürtülmesiyle hafif bir metal şingirtısı ve davul sesi, beni daldığım düşüncelerden çıkarmaya yetti. Wesley'ye göz ucuyla baktığımda, yüzünde endişeli bir ifadeyle karşılaştım.

"Anneme çıktığınızı söylediğine hâlâ inanamıyorum," dedim alçak sesle.

"Dışarı çıktığınızı söyledim. Daha açık olamazdım herhalde, değil mi?" diye karşılık verdi fısıltıyla.

"Böyle durumlarda yalan söylemek gerekiyor işte."

"Mecbur kalmadıkça yalan söylememeye çalışıyorum. Onun yerine yarım yamalak gerçekler başıma daha az dert açıyor. Evren, karma meselesi işte."

Birinin öksürüğü üzerine kafamı çevirip baktığımda, odaya siyahlar içinde iki kişinin daha girdiğini gördüm. Mavi-siyah tonlarındaki saç atkuyruğu şeklinde toplanmış kadın uzun boyluydu. Yanındaki adam ise parlak, buğday teni ve altın sarısı saçlarıyla baştan sona karamel tonlarına bürünmüştü sanki. Yüzünde tembel bir gülümseme vardı. İkisini de daha önce hiç görmemiştim. Fakat görüşlerinde hem göze hitap eden hem de ürkütücü ve soğuk bir hava seziliyordu. Tam böyle düşünürken bileklerinin biraz üzerine işlenmiş sembolü fark ettim: Üç çizgi. İkisi de Takım'dı.

“Bayan Bishop,” dedi Patrick. Sesle birlikte dikkatimi doğruca yeniden masaya çevirdim. “Bu ilk kural ihlaliniz değil.”

Kaşlarımı çattım. “Hangi kuralı ihlal etmişim?”

“Bir Tarih gözlerinizin önünde Dışarı’ya kaçtı,” dedi gözlüğünü çıkarıp masaya fırlatırken.

“Yakaladık ama,” dedi Wesley.

“Bay Ayers. Sizin sicilinizde bugüne dek hiçbir leke yoktu. Belki dilinizi tutsanız sizin için daha iyi olur.”

“Ama doğru söylüyor,” diye atıldım. “Önemli olan Tarih’i yakalamış olmamız.”

“Coronado’ya ta en başında girmemesi gerekiyordu.”

“Coronado’yu bırakın, Koridor’a girmemesi gerekiyordu,” diye karşılık verdim. “Jackson Lerner’ı bu hafta teslim etmişim. Şimdi söyler misiniz lütfen: Aynı hafta içinde yeniden uyanıp da benim bölgeme girip listeme düşmemeyi nasıl başardı acaba? Aksaklıktan mı oldu dersiniz?”

Roland bana doğru imalı bir bakış fırlattıysa da Patrick gözlerini önündeki masadan ayırmadan karşılık verdi. “Jackson Lerner’la ilgili bir dosyalama hatası olmuş.”

Belli belirsiz kahkaham üzerine Patrick’le birlikte Lisa da uyarı dolu birer bakış fırlattılar. Carmen ise göz teması kurmaktan kaçınarak

durmadan yanağının iç kısmını kemiriyordu. Jackson'ı benden teslim alan oydu. İade'ye göndermiş olması gerekiyordu.

"Hepsi benim..." dedi Carmen yavaşça ama Patrick, cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Bayan Bishop. Bahsettiğim dosyalama hatasının nedeni, söz konusu Tarih'in yanlış yollardan teslim edilmiş olmasıdır. Jackson Lerner'ı İade odası yerine Arşiv'in antresine getirdiğinizi inkâr mı edeceksiniz?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Asıl gündemimiz, Jackson Lerner'ın Koridor'daki varlığından ziyade," dedi Lisa. "Dışarı'ya salınmış olması..."

Salınmış olması, deyince başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Sanki biz kenara çekilip de kapıdan çıkmasına izin vermiştik. Sanki ona engel olabilecek durumdaydık da geçip gitmesine göz yummuştuk. "İki Koruyucu'nun aynı bölgeyi..."

"Sahi bunun için kimden izin aldınız?" dedi Patrick araya girerek.

"Benden," dedi Roland. "Ben izin verdim."

"Oldu olacak Takım anahtarıyla terfi de verseydiniz," diye çıkıştı Patrick.

Dedemin anahtarı botumun içinde külçe gibi ağırlaşmıştı sanki.

"Bayan Bishop'ın bölgesi acil bir müdahale gerektiriyordu," dedi Roland Patrick'in gözlerinin içine bakarak. "Oysa Bay Ayers'ın bölgesinde henüz sayıca bir artış gözlenmiş değil. *Nedendir bilinmez*, mevcut aksaklıktan en fazla zarar gören bölge Coronado ve çevresi oldu. Söz konusu karar benim sorumluluğumda ve onayıyla verilmiştir. Üstelik Patrick, yalnızca bu bölümde değil, eyalet ve bölge içinde de yöneticiniz olduğumu hatırlatmak isterim."

Roland? En üst düzey yetkili? Hem de kırmızı Converse'leri ve yaşam tarzı dergileriyle?

"Bayan Bishop ve Bay Ayers ne zamandır birlikte çalışıyorlar?" diye sordu Lisa.

Roland cebinden çıkardığı kol saatine baktıktan sonra iğneleyici bir tebessümle cevap verdi. “Yaklaşık üç saattir.”

Köşede duran adam kendini tutamayıp bir kahkaha patlatınca yanındaki kadın dirseğiyle dürttü.

“Bayan Bishop,” dedi Patrick. “Tarih Dışarı’ya adımını attığı andan itibaren, onu İade’ye teslim etmek artık Koruyucu’nun değil, Takım’ın sorumluluğundadır. Bunun farkındasınız, öyle değil mi?” Takım derken köşedeki iki kişiyi işaret etti. “Takım’ın, Tarih’i geri göndermek üzere olay yerine gelip de hiçbir yerde bulamadığı an yaşadıkları şaşkınlığı bir düşünün.”

“Bir miktar cam kırığıyla karşılaştık,” dedi adam.

“Birkaç tane de polis memuru,” diye ekledi kadın.

“Ha, vandallardan yakınan bornozlu bir kadın da vardı...”

“Ama ortada Tarih falan yoktu.”

“Neden acaba?” diye sordu Patrick bu kez bakışlarını Wesley’ye çevirerek.

“Lerner kaçınca biz de peşinden gittik,” dedi Wes. “Binanın içinde o kaçtı, biz kovaladık. Binadan çıkmak üzereyken de yakalayıp İade’ye gönderdik.”

“Haddinizi aştınız.”

“Görevimizi yaptık.”

“Hayır,” diye çıkıştı Patrick. “O sizin değil, Takım’ın göreviydi. Kendi hayatınızla birlikte başkalarınınkini de tehlikeye attınız.”

“Tarih Dışarı’ya adım attıktan sonra peşine düşmeniz ikiniz için de tehlikeliydi,” diye ekledi Carmen. “Ölebilirdiniz. İkiniz de ayrı ayrı çok başarılı Koruyucular olsanız da, Takım değilsiniz neticede.”

“Henüz değil,” dedi Roland. “Bu vesileyle potansiyellerini ortaya koymuş oldular.”

“Bu davranışlarını teşvik ediyor olamazsın,” dedi Patrick.

“Altından kalkabileceklerine inanmasam ikisinin birlikte çalışmasına daha en baştan izin vermezdim.” Roland ayağa kalktı. “Ve dürüst

olmak gerekirse, mevcut... koşulları göz önünde bulundurduğumuzda; Koruyucuların Tarihleri bir şekilde Arşiv'e iade etmelerinde kınanacak veya cezalandırılacak bir durum olduğunu düşünmüyorum. Yine söz konusu koşullar doğrultusunda Bay Ayers'ın, kendi bölgesinde bir düzensizlik yaşanmadığı müddetçe Bayan Bishop'a yardımcı olmayı sürdürmesinin, yerinde bir karar olduğuna inanıyorum."

"Arşiv'in işleyiş prensibine aykırı..."

"Arşiv'in geçici olarak bazı esneklikler tanınmasında bir sakınca olduğunu sanmıyorum," dedi Roland. "Fakat, olur da Bay Ayers'ın kendi listesindeki Tarihlerin sayısında bir aksaklık gözlenirse, ikilinin ortaklığı feshedilir."

"Kabul," dedi Lisa.

"Bence de uygundur," dedi Carmen.

"Öyle olsun," dedi Patrick.

Elliot da Beth de ağızlarını açıp tek kelime söylememelerine karşın şimdi onlar da sessizce başlarını sallıyorlardı.

"Toplantı sona ermiştir," dedi Roland. Ayağa kalkan ilk Lisa oldu. Kapıyı açmasıyla birlikte metal rafların taş zemine çarpmasına benzer yeni bir gürültü dalgası yükseldi. Bu seferki daha yakından geliyordu. Lisa cebinden anahtarını –Roland'ın, Ben'in göğsüne yerleştirdiğine benzer ince ve altın rengi– çıkararak hızla sesin geldiği tarafa doğru seğirtti. Takım zaten çıkmıştı. Wesley ile ben de odadan ayrılmak üzereydik. Fakat Roland ve Patrick hâlâ yerlerinden kalkmamışlardı.

Kapıya yaklaştığım sırada Patrick'in Roland'a söylediği sözler kanımı dondurmaya yetti. "Yönetici sen olduğuna göre," dedi dişlerini sıkarak, "Bayan Bishop'ın dosyasının gözden geçirilmesini talep ettiğimi bildirmek de benim görevim sanırım."

Bana duyuracak şekilde yüksek sesle söylemiş olmasına karşın, şaşkınlıkla arkamı dönme zevkini ona tattırmayacaktım. Amacı da buydu zaten; beni sinir etmek.

“Bu işe Agatha’yı karıştırmayacaksın, Patrick,” dedi Roland daha alçak bir sesle. Patrick’in, bunun üzerine verdiği cevap ise anlaşılmaz bir fısıltıdan ibaretti.

Adımlarımı daha da hızlandırarak Wesley’nin peşi sıra yoluma devam ettim. Odadan çıktığımızda fark ettiğim kadarıyla, avludaki Kütüphanecilerin sayısı düne kıyasla iki kat artmıştı. Girişteki masanın yanından geçtiğimiz esnada Carmen, daha önce görmediğim birkaç görevliye hangi kanatlardaki koridor ve odaların karartılacağı konusunda talimatlar veriyordu. Diğer görevlilerin içeri girdiklerini görünce Wesley’ye devam etmesini söyleyip Carmen’e bir şey sormak için yanında durdum.

“Odaları ‘karartmak’ ne demek?”

Duraksadı.

“Carmen, aksaklığın ne demek olduğundan haberim var. Peki ya bu ne anlama geliyor?”

Dudağını ısırdı. “Son çare, Bayan Bishop. Seslerin ve uyanan Tarihlerin sayıca artması engellenemediği takdirde aksaklığı gidermenin en hızlı ve kesin çaresi odayı karartmaktır ama...”

“Yani?”

“Bu şekilde içerik de yok olur,” dedi etrafa tedirgin gözlerle barken. “Odayı karartmak, içindeki her şeyin de beraberinde silinmesi anlamına gelir. Bu, geri dönülmez bir işlem olduğu için karartılan oda bir nevi mahzenmezara dönüşür. Ne kadar çok oda karartılırsa, Arşiv de bir o kadar içerik kaybediyor demektir. Daha önce de aksaklıklara şahit olmuştum ama hiçbirisi bu kadar büyük çaplı değildi. Daha şimdiden bölümün beşte birini kaybettik.” Öne doğru eğildi. “Bu hızla devam ederse, hepsini kaybedebiliriz.”

Carmen’in yüzüne öylece bakakalmıştım. Ben de bu bölümdeydim, dedem de...

“Peki ya kırmızı raflar?” diye sordum. “Ya Özel Koleksiyon bölmesi?”

“Erişimi kısıtlı ve Arşiv üyelerinin muhafaza edildiği bölmeler kilitli kısımda bulunduğundan, söz konusu raflarda ciddi bir risk yok. Ancak...”

Tam o sırada üç Kütüphaneci daha aceleyle yanımıza geldiklerinde Carmen dönüp onlarla konuşmaya başladı. Beni unuttuğunu düşünüp arkamı dönmüştüm ki başını çevirdi ve “Dikkatli ol,” dedi.

“Pek iyi görünmüyorsun,” dedi Wes yeniden Koridor’a girdiğimizde.

İyi değildim zaten. Zira hem Ben hem de dedem, birinin çökertmeye çalıştığı Arşiv bölümünün tehlike altındaki duvarları arasında adeta sıkışıp kalmışlardı. Hepsi de benim suçumdu. Aramayı ben başlatmıştım. Geçmişi eşleyip sorulara cevap bulmaya çalışırken domino taşlarını birbiri ardına deviriyordum işte...

“Anlat bana, Mac.”

Wesley’ye baktım. Ona gerçekleri söyleyememekten nefret ediyordum. Wes’e yalan atmak; anneme, babama ve Lyndsey’ye yalan atmaktan farklıydı. Onlara söylediklerim büyük çaplı ve, “ya hep ya hiç” tarzı yalanlar olduğu için daha kolay idare edebiliyordum. Oysa ki Wes’e yalan söylemem gerektiğinde bildiklerimi öncelikle elekten geçirmem gerekiyordu. Eğer Roland sıkıca tembihlememiş olsaydı ona her şeyi, Owen’ı bile anlatırdım, diyordum içimden. Sahiden anlatır mıydım?

“İçimde kötü bir his var,” dedim, “o kadar.”

“Niye ki? Sanki az önce sorguya çekilmişiz de; bölüm parça parça yok oluyormuş da; içinde bulunduğumuz bölge şüpheli bir biçimde kontrolden çıkıyormuş gibi konuşuyorsun.” Durgunlaştı. “Sahiden, Mac. Asıl içindeki *iyi* bir his olsaydı şaşardım.” Sonra başını çevirip Arşiv kapısına baktı. “Burada neler dönüyor böyle?”

Omuzlarımı silktim. “Hiç fikrim yok.”

“Biz de öğreniriz o zaman.”

“Wesley, farkında mısın bilmiyorum ama şu an başımı yeni bir belaya sokma lüksüm yok.”

“İtiraf edeyim, seni hiç de suç listesi kabarık biri olarak düşünmemiştim.”

“Ne diyebilirim ki? Kötünün iyisiyim işte. Şimdi, bırakalım da Kütüphaneciler ne gerekiyorsa onu yapsınlar, biz de kendi işimize bakalım. Tabii *eğer* ilk günün sonunda pes edip kaçmazsan.”

Güldü. Fakat bu sefer daha ciddi görünüyordu. “Benden kurtulmak istiyorsan kalabalık bir liste, kaçak bir Tarih, cam masa ve sorgu odasından daha fazlasına ihtiyacın olacak. Sabah saat dokuzda sizde olurum. Uyar mı?”

“Anlaştık.”

Wes evine gitmek üzere Koridor’un iç taraflarına doğru gözden kayboldu. Ardından gözlerimi sıkıca kapadım. Ne gündü ama, diye düşünürken boynumun kıvrımında su damlasını andıran bir öpücük hissettim.

Aniden gelen ürpertiyle hızla döndüm ve arkamdakini bir hışımla duvara yapıştırdım. Elim boğazına gittiği an sessizlik adeta vücuduma doğru sel olup akmaya başladı. Owen tek kaşını kaldırdı.

“Merhaba, M.”

“Birinin yanına gizlice sokulmamak gerektiğini öğrenemedin mi hâlâ?” dedim elimi yavaşça serbest bırakırken.

Owen, ellerini usulca kaldırarak ellerime, oradan bileklerime dokundu. Derken kaşla göz arasında sırtım duvara yapışık, ellerim ise gevşek bir biçimde başımın üzerine sabitlenmiş halde buldum kendimi. Yüzümde duyduğum sıcaklık yavaş yavaş tüm bedenime yayılıyordu. Sıcaklığı ise huzur dolu bir sessizlik takip ediyordu.

“Yanlış hatırlamıyorsam,” dedi, “seni aynen bu şekilde kurtarmıştım.”

Başını eğip omzuma, boynuma öpücükler kondururken dudağımı ısırırdım. Sıcaklık ve sessizliğin iliklerime kadar işlediğini hissedebiliyordum.

“Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu,” diye fısıldadım. Vücudunu benimkine bastırırken bir yandan da tenime değen dudakları gülümsediğini belli ederecesine kıvrılmıştı. Yüzümü hafifçe buruşturdum.

“Bir sorun mu var?” diye sordu dudakları çenemle boynum arasında gezinirken.

“Uzun ve yorucu bir gündü,” dedim yutkunarak.

Vücudunu biraz geri çekmesine rağmen hiç durmaksızın öpmeye devam ediyordu. Dudaklarıyla yanağımdan kulağıma, oradan boynuma doğru adeta bir yol çizirken parmakları ise başımın üzerinde tuttuğu ellerime iyice kenetlendi. Sessizlik her saniye daha da yoğunlaşıyor, kafamdaki düşünceleri teker teker siliyordu sanki. Sessizliğe gömülerek derinliklerinde kaybolmak, yok olmak istiyordum.

“O çocuk kimdi?” diye fısıldadı.

“Bir arkadaş.”

“Ha,” dedi Owen yavaşça.

“Ne ‘ha’?” dedim savunmaya geçerek. “Sadece arkadaşım diyorum işte.”

Öyleydi de. Öyle olması gerekiyordu. Söz konusu Wesley olunca için ucunda kaybedecek bir sürü şey var demekti. Oysa Owen’ın kollarına teslim olduğumda kaybedecek bir gelecek yoktu. Hatta ortada bir gelecek bile yoktu. Bu olsa olsa bir kaçıştı benim için. Sessizliğin içinde kuşku dolu bir ses fısıldadı kulağıma: Wesley’yi niçin merak ediyordu ki? Yüzünde gördüğüm kıskançlık mıydı? Merak mı? Yoksa başka bir şey miydi? İnsanları okumak ne kadar kolaysa, Owen’ı okumak da bir o kadar zordu benim için. Sıradan insanlar böyle mi görüyordu dünyayı yani? Yalnızca suretlere bakıp ardındakileri göremiyorlar mıydı?

Wesley hakkında konuşmak istemediğimi anlamış, içimden geçenleri okumuş gibi daha fazla üstelemedi. Yalnızca kollarını sessizce etrafıma sarıp öperek beni, daha önce de oturduğumuz kuytu ve karanlık duvar oyuntusuna doğru götürdü. Elleri tenime öylesine

nazik, öylesine dikkatle dokunuyordu ki... Göğüs kafesimdeki sancıya rağmen vücudunu iyice kendime doğru çektim. Bedeni bedenime yaslandıkça teslim olduğum sessizlik tüm düşüncelerimi siler atarken onu daha büyük bir arzuyla öpüyor, daha da kendime doğru çekiyordum. Sessizliği kontrol edebilmek ne müthiş bir güçtü.

“M,” dedi boynuma doğru hafif bir iniltiyle. Kızardığımı hissettim. Bana bakışında, bana dokunuşunda bambaşka bir şey vardı sanki. Her şey olabildiğine... sıradandı. Sıradan bir genç kız ile delikanlı, kaçamak bakışlar, gülüşler, pır pır eden yürekler, midede uçuşan kelebekler sıradanlığındaydı her şey. Sonsuza dek böyle kalmak, böyle hissetmek istiyordum. Derken cebimdeki kâğıda peş peşe harfler, rakamlar karalandığını hissettim. Üstelik bu kez neredeyse hiç durmamacasına. Yine de aldırış etmedim.

Dudaklarını benimkilere yaklaştırıp üzerinde gezdirirken, ağzının köşesinde inceden bir gülümseme belirdi. Aramızdaki tek nefeslik mesafede sessizlik baş döndürücü olmakla birlikte yeterince güçlü değildi. Henüz değildi. Düşünceler, uyarılar, şüpheler beynimi didikleyip duruyordu, susmalarını istiyordum. Ortalıktan kaybolmak istiyordum.

Parmaklarımı saçlarına geçirip dudaklarını hiç ayırmamacasına dudaklarıma bastırırken merak ettim: Acaba Owen’ın amacı da benim gibi kaçmak mıydı? Dokunuşumla kaybolmak; benliğini ve yitirdiklerini unutmak mı istiyordu?

Aklımda şimdi sadece bu merak ve sorularla, hayatımı parçalara ayırarak siliyordum zihnimde. Owen dışında her şeyi sildim birer birer. Bir o kaldı geriye. Vücudunun ağırlığını üzerimde hissettikçe nefes verirken, parmak uçlarıyla bedenimde dokunduğu her nokta gevşiyordu sanki. Öpmek, duymak, gülmek, arzu etmek dışında gerek duymadığım her yanıma o sessiz boşluğa sürüklemesine izin verdim. Zira arzu ettiğim şey tam olarak buydu. İlacım buydu. Tenimde ve daha derinlerde duyduğum acılar, sızılar nihayet son bulmuştu. Geriye kalan tek şey, sessizlikti.

Sessizlik ise muhteşemdi.

“Neden sigara içiyorsun, dede?”

“Hepimiz, aslında yapmamamız gereken, bize zarar veren şeyler yaparız.”

“Ben yapmıyorum ama.”

“Daha çok küçüksün. Sen de bir gün yapacaksın.”

“Anlamıyorum. İnsan niçin kendine zarar vermek istesin ki?”

“İzah etsem anlayamazsın, kulağa mantıklı gelmez.”

“Anlarım, söyle.”

Kaşlarımı çatıyorsun. “Kaçmak için.”

“Nasıl yani?”

“Kendimden kaçmak için sigara içiyorum.”

“Kendinle ilgili neden kaçmak istiyorsun?”

“Bütünüyle kendimden. Benim için zararlı olduğunu biliyorum ama yine de vazgeçemiyorum. Bunu yapmam ve bundan zevk alabilmem için hakkında düşünmemem gerekiyor. Öncesinde ve sonrasında aklıma geliyor ama o esnada hiçbir şey düşünmüyorum. O sırada varlığını unutuyorum. O sırada ne senin deden ne Antony Bishop’ım. Hiç kimseyim. Hiçbir şeyim... Sadece bir nefes çekip huzura kavuşuyorum. Aynı anda ne yaptığımı düşünecek olursam, bunun yanlış olduğu aklıma gelir ve yaptığım şeyden zevk alamam. Ben de düşünmüyorum. Şimdi anlayabildin mi?”

“Hayır. Hiçbir şey anlamadım.”

“Dün gece bir bir rüya gördüm...” dedi Owen, Regina’nın notuna sarılı olan metal halkayı parmağına geçirerek. “Gece miydi, gündüz müydü emin değilim, tabii.”

Yerde oturuyorduk. Omzumu Owen’a yaslarken, o da tek kolunu omzumdan aşağı sarkıtmıştı. Parmaklarımız gevşek bir biçimde birbirine kenetli, öylece oturuyorduk. Kafamın içindeki sessizlik bir örtü, bir tampon gibiydi. Veya suydü. Evet, su. Gelgelelim Wes’in bana öğrettiğinin aksine yüzeyde süzülme yerine içine doğru çeki-

liyordum. Bu beni girdap gibi içine çeken şey huzura benziyordu ama sanki ondan da derindi. Daha yumuşak, daha hafifti.

“Tarihlerin rüya gördüklerini bilmiyordum,” dememe kalmadan yüzümü buruşturdum. Tarihlerin, *biri* değil de bir *şey* olduklarını ima ederek patavatsızlık etmiştim.

“Elbette,” dedi. “Sence neden uyanıyorlar... uyanıyoruz? Bana kalırsa gördüğümüz rüyalar; bazen çok gerçekçi ve yoğun olduklarından uykumuz kaçıyor.”

“Ne gördün?”

Bir süre, avcunun içindeki demir halkaya baktıktan sonra parmaklarını üzerine kapadı.

“Güneşi,” dedi. “Böylesi karanlık bir yerde ışığı hayal edip rüyada görebilmek kulağa imkânsız gibi geliyor, biliyorum. Ama gördüm işte.”

Çenesini başıma dayadı. “Çatıda duruyordum,” diye devam etti. “Aşağısı tamamen suyla kaplıydı. Güneş olduğu gibi suya vuruyor, her yer ıslıl ıslıl parlıyordu. Fakat ben bir yere kıpırdayamıyordum. Gidecek bir yer olmadığından öylece ayakta dikilmiş bekliyordum. O kadar uzun geldi ki. Sanki günler, haftalar geçmişti ama hava bir türlü kararmıyordu. Bir şeyi –birini– bekler gibiydim.” Boşta kalan parmaklarıyla kolumun üzerine hayali şekiller çiziyordu. “Ardından sen geldin.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

Cevap vermedi.

“Owen?” dedim boynumu uzatarak.

Hüzün kara bir bulut gibi gözlerinin önünden gelip geçiverdi. “Uyandım.”

Demir halkayı cebine koyduktan sonra bu kez de, sabah Arşiv’e geçmeden önce kendisine getirdiğim, hikâyenin ikinci parçası ve metal çubuğu çıkardı.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu.

“Mermerden bir gül motifinin altındaydı,” dedim. “Kardeşin neyi nereye saklayacağını çok iyi biliyormuş.”

“Gül,” dedi yavaşça. “Aşağıdaki kafenin adıydı bu. Ayrıca, evet. Regina çok zeki bir kızdı.”

“Owen, her yere baktım ama hikâyenin sonunu hâlâ bulamadım. Nerede olabilir dersin?”

“Coronado büyük bir bina. Hatta görüldüğünden de büyük. Yalnız, anladığım kadarıyla, hikâyeler ve saklı olduğu yerler arasında bir bağlantı var gibi. Mermerden gül motifi altına saklı kısımda, kahramanın taşlardan yukarı tırmandığı anlatılıyordu. Çatıda bulduğunsa tepeye erişmekten, canavarlarla mücadele etmekten bahsediyordu. Öykünün sonu da saklandığı yerle bağlantılı olacaktır herhalde. Kahraman, her zaman olduğu gibi mücadelesinde galip gelir ve...”

“Evine döner,” dedim yavaşça. “Bunun bir tür serüven, yolculuk olduğunu söylemiştin. Serüvenin amacı bir yere, bir noktaya ulaşmak değil midir? Kahraman sonunda evine dönmez mi?”

Saçımı öptü. “Haklısın.” Elindeki metali çevirdi. “Ama ev neresi?”

3F olmasını? Clarke ailesi bir zamanlar orada yaşıyorlardı. Regina’nın hikâyesindeki son parça da evlerinde, evimizde saklı olabilir miydi?

“Bilemiyorum, M,” dedi alçak sesle. “Belki de bu son oyunu Regina kazanmıştır.”

“Hayır,” dedim. “Henüz kazanmış sayılmaz.”

Aynı şekilde, tüm bu kargaşanın sorumlusu olan Kütüphaneci de mücadelesini kazanmış değildi. Owen’ın sessizliği içimdeki telaşı dizginlediği gibi daha net düşünebilmemi de sağlıyordu. Düşündükçe, söz konusu aksaklığın, yalnızca Coronado’nun geçmişine ait kirli sırları örtbas etmek için bir dümen olmadığına daha çok ikna oluyordum. Bu işte kesin başka bir iş vardı. Hem Arşiv hem de Dışarı’daki delilleri kararttıktan sonra bir de Arşiv’in düzenini bozmaya ne gerek vardı

ki? Hayır. Mutlaka gözden kaçırdığım bir nokta olmalıydı. Resmi bütününüyle göremiyordum belli ki.

Çok önceden sormam gereken bir soru için bu güzel sessizlikten istemeyerek de olsa vazgeçip Owen'ın kollarından sıyrıldım ve yüzünü görecektir şekilde arkamı döndüm. "Marcus Elling adında birini tanıyor muydun?"

Owen'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bizimle aynı katta oturuyordu. Sessiz sakın biriydi ama bize karşı hep nazikti. Ne olmuş ki ona?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyor musun?"

Owen boş boş bana bakıyordu. "Bilmem mi gerekiyor?"

"Peki ya Eileen Herring? Veya Lionel Pratt?"

"İsimler hiç de yabancı değil. Onlar da Coronado'da yaşıyorlardı, değil mi?"

"Owen, bu saydığım isimlerin üçü de Regina'dan birkaç ay sonra ölmüşler." Kafası karışmış bir ifadeyle bir şey diyemeden öylece bana bakıyordu. İçim cız etti. Cinayetlerle, çatıdaki ölümüyle ilgili bir şey hatırlayamıyorsa, demek ki... Onu Arşiv'den koruduğumu zannederken ya bunun için çok geç kaldıysam? Ya ihtiyacım olan anıları benden önce biri veya birileri çoktan silmişse? "Ne hatırlıyorsun peki?" diye sordum.

"Ben... ben gitmek istememiştim. Regina'nın ölümünden sonra annemle babam tası tarağı toplayıp kaçtılar ama ben yapamadım. Coronado'da ondan geriye kalanlarla yaşamayı tercih ettim. Ben de çekip gidemezdim. Hatırladığım son şey bu. Kardeşim öldükten günler sonraydı. Aradan belki bir hafta geçmişti, emin değilim."

"Owen, sen kardeşinden beş ay sonra öldün."

"Bu mümkün değil."

"Üzgünüm ama öyle. Onun ölümüyle seninki arasında geçen sürede neler olduğunu bulmam gerek." Güçlkle ayağa kalkarken

acı göğüs kafesime iyice yayıldı. Geç olmuştu. İnanılmaz yorucu bir gündü ve bir de sabaha Wesley'yle buluşmam gerekiyordu.

Owen da benimle birlikte ayağa kalktı ve son bir kez kendine doğru çekerek sessiz bir öpücük kondurdu dudığıma. Alnını benimkine dayayınca tüm dünya yeniden sessizliğe büründü. "Elimden bir şey gelir mi? Nasıl yardım edebilirim?"

Bana dokunmaya devam et yeter, demek istedim. Zira sessizlik göğsümde dalga dalga büyüyen paniği yatıştırıyordu. Gözlerimi kapadım ve hiçliği doyasıya içime çektikten sonra geri çekildim. "Hayatının son beş ayını anımsamaya çalış," dedim yanından ayrılırken.

"Bir günlük sürem dolmak üzere, değil mi?" diye sordu ben köşeye vardığımda.

"Evet," dedim. "Neredeyse."

YİRMİ YEDİ

Wesley gecikti.

Oysa saat dokuzda gelip beni evden alacağını söylemişti. Gün ağarırken uyandım ve annemler kalkmadan önce Regina'nın hikâyesine ait parçalardan birini daha bulurum ümidiyle bir saat boyunca evin içinde bakmadık yer bırakmadım. Gevşek yer döşemelerini yokladım. Bilumum kuytu köşeleri aradım. Gardırobumdaki kutuları çekip dolabın arka tarafını kolağan ettim. Mutfaktaki çekmecelerin yarısını indirip tahtaların kenarına bucağına baktım. Fakat hiçbir şey bulamadım.

Ardından annemle babama uyduruktan bir dizi ısınma hareketi şovu yaparken, bir yandan da Wes'in şimdi yolda olduğundan, bugün Rhyne Park'ta koşmayı planladığımızdan söz ettim (Aşağıdaki çalışma odasında bulduğum haritadaki RHYNE yazılı, yeşil benekli yer, bulduğumuz noktaya yürüme mesafesinde görünüyordu). Koşudan dönerken yol üstünde bir şeyler atıştıracağımızı söyledikten sonra susuz kalmayacağım ve güneş kremi süreceğime dair verdiğim bir dizi sözün ardından ikisini de işlerine uğurladım.

Sonrasındaysa, dün konuştuğumuz gibi Wes'i beklemeye koyuldum.

Ne var ki saat dokuzu geçmesine rağmen hâlâ görünürde yoktu.

Gözlerim tezgâhın üstündeki bir kutu dolusu yulafli üzümlü kurabiyeyle takılınca aklıma birden Nix ile, aradaki kayıp beş ay ve Owen'la ilgili sorabileceğim sorular geldi.

On dakika daha beklemeye karar verdim. Ardından yirmi dakika daha.

Derken saat dokuz buçuğu gösterdiğinde kurabiye kutusunu kaptığım gibi evden çıkıp basamaklara yöneldim. Daha fazla oturup bekleyemezdim.

Ne var ki üçüncü kat koridorunun yarısına geldiğimde duruverdim. Dedemin hep dediğı gibi, insanın içine doğuveren garip bir histi bu. Ben de içimdeki sese kulak vermiştim işte. Duvardaki deniz tasvirli resim tablosu yine yamuk duruyordu. Uzanıp çerçeveyi düzelttiğim sırada bilindik bir ses ilişti kulağıma. Boşta salınıp duran, tıngırtıya benzer metalik bir sestir bu. Duyar duymaz dank etti.

Kuzeyde, küçük bir sahil kasabasında doğdum, demişti Owen.

Kalbim yerinden fırlayacakmışçasına çarpmaya başladı. Duvardaki tabloyu asılı olduğı yerden dikkatle indirdim ve arkasını çevirdim. Tuvalin arkasına ikinci bir kasnak daha gerilmiş gibiydi. Köşelerden biri aralık duruyordu. Tabloyu hafifçe yana eğdiğimde, yere serili dama desenli eski halıya duyulurla duyulmaz arası bir ses eşliğinde küçük bir şey yuvarlandı. Tabloyu duvara geri astım ve yere çömelip metale sarılı kâğıt parçasına uzandım.

Ellerim titreyerek kâğıdı açtım ve okumaya başladım...

Önüne sığınan zalimleri yendi, canavarları öldürdü, tanrıları hezîmete uğrattı. Ve kahraman nihayet zafere ulaştı. En büyük gayesine erişti. Artık evine dönmekte özgürdü.

Regina'nın hikâyesinin son parçasıydı bu okuduğum.

Aynı cümleleri üst üste iki kez daha okuduktan sonra kâğıdın etrafına sarılı olduğı koyu renk metal parçaya daha yakından baktım. Hem kalınlık hem ebat olarak kabaca kare biçiminde dövülmüş bir bozuk parayı andırıyordu. Karşılıklı iki kenarı oldukça düzgün görünmesine karşın diğer iki kenarın şekli biraz bozuktur. Üst kenar, sanki bıçakla dilinmiş gibi kertikliydi. Kertigin aynısından bir de karşı

paralelinde vardı. Metalin alt kenarı ise keskinleşene dek törpülenmişçesine sivri görünüyordu.

Şekil hiç de yabancı değildi ama her ne olursa olsun kâğıtla beraber metal parçayı da cebime attığımda, içimdeki zafer coşkusuyla doğruca basamaklara yöneldim.

Yedinci kata geldiğimde kapıyı çalıp beklemeye koyuldum. Tekerekli sandalyenin ahşaba vurma sesini dinledim. Nix, bir önce geldiğimeki kıyasla daha kısa sürede açmıştı kapıyı. Açtığına ise, beni görememesine karşın yüzü aydınlanıverdi.

“Bayan Mackenzie.”

Gülümsedim. “Benim olduğumu nereden anladınız?”

“Ya sen olacaktın ya Betty,” dedi. “Bir de Betty çok parfüm sıkıyor, ondan biliyorum.”

Bir kahkaha patlattım. “Halbuki söylüyorum da parfüm şişesini üstüne boca edip gelme kızım, diye.”

“Kurabiyeleri getirdim,” dedim. “Biraz geç oldu, kusura bakmayın.”

Tekerlekli sandalyeyi geriye doğru çekip kendisini masaya kadar götürmeme ses etmedi bu sefer.

“Gördüğün gibi,” dedi etrafı işaret ederek. “Öyle meşguldüm ki fark etmemişim bile.”

İçerisi son bıraktığımdan farksız, hiç el değmemiş gibi duruyordu. Sigara küllerinden, boynundaki fulara kadar her şey, bir tabloyu andırıncasına tıpatıp aynıydı. Ayrıca sigarasıyla ortalığı ateşe vermemiş olduğunu görünce içim rahatladı.

“Betty evi toparlayıp temizlemeye gelmedi henüz,” dedi.

“Nix...” Sormaya çekiniyordum. “Buraya gelen Betty diye biri var mı sahiden?”

Boğuk bir kahkaha attı. “Betty ölmüş karım falan değil, endişen oysa. Kafamda uydurduğum hayali bir arkadaş da değil. Bunun için epey yaşlı sayılırım sanki.” Rahat bir nefes aldım. “Arada sırada gelip beni yoklar,” dedi açıklamaya girişerek. “Ölen eşimin kız kardeşinin

kızının bir arkadaşı. Ya da onun gibi bir şey işte. Unutuyorum ne yapayım? Böyle olunca kafamın gittiğini söylüyor ama aslında hatırlamaya gerek duymadığım ayrıntılara o kadar dikkat etmiyorum da ondan.” Parmağıyla masayı işaret etti. “Kitabını burada unutmuşsun.” *Cehennem* bıraktığım gibi aynı noktada duruyordu. “Merak etme. Sayfalarını kurcalamadım.”

Yine bıraksam mı acaba, diye düşündüm. Belki fark etmezdi. “Özür dilerim,” dedim. “Yaz ödevi.”

“Şu okulların işine akıl sır ermez,” dedi homurdanarak. “Ödev vereceksen ne anladım ben o yaz tatilinden?”

“Aynen!” Masadaki kurabiye dolu kutuyu Nix’in kucığına bıraktım. İki eliyle tutup şöyle bir salladı.

“Burada benim bitiremeyeceğim kadar çok kurabiye var. Yardım etsen iyi olur.”

İçinden bir tane alıp Nix’in karşısına geçtim. “Sana sormak istediğim...”

“Eğer şu ölümlerle ilgiliyse,” diyerek araya girdi, “sen gittiğinden beri ben de onu düşünüyordum.” Bir yandan da elindeki kurabiyenin üzümlerini seçip ağzına atıyordu. “İnsan unutuyor. İsteyince kötü anıları kafadan silip atmak nasıl da kolay ve ne kadar korkunç.”

“Polis ölümlerin bağlantılı olduğunu mu düşünüyordu?” diye sordum.

Nix oturduğu yerde biraz kıpırdandı. “Emin olamadılar. Demek istediğim, elbette şüpheli bir durumdu. Fakat söylediğim gibi, noktaları birleştirmek veya öylece dağınık bırakmak sana kalmış. Onların yaptığı da bu oldu işte. Olayı olduğu gibi rastgele, darmadağın parçalar halinde bırakıverdiler.”

“Kardeşi Owen’a ne oldu peki? Burada kaldığını söylemiştin.”

“O çocuğu merak ediyorsan kime soracaksın, biliyor musun? Şu aşağıdaki antikacıya.”

Kaşlarımı çattım. “Bayan Angelli’ye mi?” En son kapıyı yüzüme kapattığı an geldi aklıma. “Tarihe ilgisi olduğu için mi?”

Nix kurabiyeden bir ısırık aldı. “Evet, o da var tabii ama asıl sebebi başka. Owen Clarke bir zamanlar o dairede oturuyordu.”

“Yok, hayır,” dedim yavaşça. “Bizim dairede, yani 3F’de oturuyormuş.”

Nix başını iki yana salladı. “Sizin dairede Clarke *ailesi* yaşıyordu. Cinayetden hemen sonra taşındılar. Fakat o çocuk, Owen... ne ayrılabilirdi ne de kardeşinin öldürüldüğü yerde kalabilirdi. Bunun üzerine apartmandaki başka bir boş daireye taşındı. İşte o Angelli denen kadın şimdi o dairede yaşıyor. Birkaç yıl önce buraya taşındığında binanın geçmişiyle ilgili bir şeyler sormak için beni ziyarete gelmişti. Ben de oradan biliyorum. Diyeceğim o ki, Owen hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan onunla konuşmalısın.”

“Tavsiye için teşekkürler,” dedim ayağa kalkarken.

“Kurabiyeler için de ben teşekkür ederim.”

Tam o sırada evin dış kapısı açıldı ve paspasın üzerinde orta yaşlı bir kadın belirdi. Nix havayı kokladı.

“Hah, işte bu Betty.”

“Lucian Nix. Şekerli bir şeyler yemiyorsun umarım.”

Kapıdan doğruca Nix’in yanına seğırtti. Kadın kurabiyeleri elinden almak, Nix ise vermemek için mücadele ederken, ben aradan sıvışıp aşağı katın yolunu tutmuştum bile. Cebimdeki listeye hâlâ durmadan isimler yazılıyordu ama biraz daha bekleyecekti.

Dördüncü kata vardığımda, Angelli’nin beni içeri davet etmesi için ne bahane uydurabilirim, diye düşündüm. Kapıyı yüzüme çarptıktan sonra sadece bir kez karşılaşmış, onda da kısa birer baş selamıyla yetinmiştik.

Ne var ki dairesinin önüne gelip kulağımı ahşap kapıya bastırduğымda içeriden çıt çıkmıyordu.

Kapıyı tıklattım ve nefesimi tutup beklemeye koyuldum. Hâlâ ses yoktu.

Kapıyı yokladım ama kilitliydi. Bir yandan içimden tüm öğleden sonrasını bana bu numarayı öğretmeye ayırdığı için dedeme teşekkür ederken, bir yandan da kart, tel toka veya kilidi açabileceğim işe yarar başka bir şey var mı diye ceplerimi yokladım.

Neden sonra düşününce belki de buna gerek yoktu. Bir adım geri çekilip kapıya baktım. Bayan Angelli dağınık birine benziyordu. Biraz unutkan olduğuna bahse girebilirdim. Evin içindeki eşya kalabalığını da göz önünde bulundurunca her zaman anahtarını koyduğu yeri bulamama ihtimali oldukça yüksekti. Kapının pervazı çok geniş olmamasına karşın tepesindeki hafif çıkıntı dikkatimden kaçmamıştı. Ayak uçlarımda yükselerek parmaklarımla kapının üst pervazına doğru uzandım. Parmak uçlarıma değen metali hafifçe ittiirdiğimde anahtar damalı halının üstüne düşüverdi.

İnsanların bazen bu kadar tahmin edilebilir olmasına bayılıyordum. Anahtarı yerden aldım ve kilide yerleştirdim. Nefesimi tutup kilidi çevirmemle birlikte kapı salona açılıverdi. Eşikte durup karşımdaki eşya kalabalığına bir süre öylece bakakaldım. İçerisinin bu kadar curcuna olduğunu neredeyse unutmuştum. Evin her köşesi güzel, şatafatlı ve eski püskü eşyalarla donatılmıştı. Raflar, masalar, hatta yer bile irili ufaklı eşyalarla dolup taşıyordu. Bir şeyi düşürüp kırmamaya özen göstererek aralarından dikkatle geçtim ve odaya girdim. Bayan Angelli bunlara değmeden evin içinde nasıl yürüyordu merak etmiştim doğrusu.

Açık mutfak ve salondan çıkınca yatak odalarına açılan koridoruyla, 4D'nin daire planı da 3F'ninkiyle birebir aynıydı. Evde yalnız olduğumdan emin olmak için parmak uçlarımda yatak odalarına yöneldim. İçeride kimse olmamasına rağmen salon gibi diğer iki oda da eşyalarla dolup taşıyordu. Evdeki kalabalıktan mı yoksa izinsizce içeri girdiğimden mi bilemedim ama izleniyormuşum hissine kapıl-

maktan bir türlü kendimi alamıyordum. Salondan gelen sesle arkamı döndüğümde Bayan Angelli'ye yakalandığımı sandım.

Fakat görünürde kimse yoktu.

Sonradan aklıma geldi. Kedi.

Salona döndüğümde birkaç kitabın yere devrildiğini fark ettim ama Angelli'nin kedisi Jezzie'den ortalıkta eser yoktu. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Bulaşmazsam o da beni rahatsız etmez herhalde, diye kendi kendime telkinlerde bulunmaya çalıştım. Zemini okuyabilmek için önümdeki kitap yığınıyla taş büstü kenara çektikten sonra halının da köşesini kıvırdım.

Derin bir nefes alıp parmağımdaki yüzüğü çıkardım ve dizlerimin üstünde yere çöktüm. Gelgelelim ellerimi parke döşemeye yaslamamla birlikte daha geçmişe doğru geri sarmama kalmadan odanın her yanından uğultular yükselmeye başladı. Titreme, şingirtı ve diğer tüm sesler birden iç içe geçmişti. Sonradan fark ettim. Hissettiğim şey yalnızca zemindeki anıların ağırlığı değildi. Odada o kadar çok eski eşya vardı ki anıları izlerini birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordum. Döşemedeki sesler, yerdeki eşyaların uğultusuna karıştı. Odadaki her şey ayrı telden çalıp söylerken parmak uçlarımdaki karıncalanma şimdi yavaş yavaş kollarıma ve yaralı göğüs kafesime doğru yayılıyordu.

Her şey üst üste binmiş gibiydi. Öyle ki içerideki eşya kalabalığı beynime hücum eden insan gürültüsünden farksızdı. Gözlerimden yaş gelene kadar sesler katlanarak artmaya devam etti. Üstelik henüz gürültü perdesini aşamadığımdan anıların izini sürüp geçmişi okumaya başlayamamıştım bile. Basınçtan gözlerimin arkasında şimşekler çakıyordu sanki. Neden sonra gürültüyü var gücümle geri püskürtmeye çalıştığımı fark ettim ve Wesley'nin söylediklerini anımsamaya çalıştım.

Bırak, gürültü arka plana karışsın, demişti. Angelli'nin salonunun ortasında, gözlerim sıkıca kapalı, ellerim yere yapışık vaziyette çökerek gürültünün etrafımda süzülmesini, eşitlenmesini bekledim. Sahiden de sesin şiddeti giderek azalarak bir noktada eşitlendi. Artık nihayet

kafamı toplayıp düşünebiliyordum. İyice odaklandım ve geçmişe doğru uzandım.

Yere iz bırakmış son anıyı tutup hızla geri sarmaya koyuldum. Etraftaki dağınıklık değişti, azaldı ve parça parça gözden kayboldu. Bir süre sonra zeminin ve duvarların boşaldığını gördüm. Önceki kiracılar, ev sahipleri; bazısı silik ve solgun, bazısı ise apaydınlık ve net anılarla belirip kayboluverdiler. Yaşlı bir adam, orta yaşlı bir kadın, ikiz çocuklu bir aile... Derken oda boşaldı. Şekil değiştirdi ve nihayet Owen'ın burada oturduğu zamana ulaştım. Hızla geri sarmaya devam ederken, odanın içinde gün ışığıyla parlayan sarı saçlarını görmeden önce bile anlamıştım doğru anıyı yakaladığımı. Önce, geçmişe dair okuyacak bir iz olduğunu görünce içimi büyük bir rahatlık kapladı. Neyse ki aynı yıla ait diğerlerinin aksine bu anı kurcalanmamıştı. Bir noktadan sonra görüntü ansızın netleşti.

Hızla geri sararken birdenbire durdurunca başıma bıçak gibi bir ağrı saplandı. Ardından anıyı normal hızında izlemeye koyuldum.

Odada şimdi Owen'la birlikte bir kız da vardı.

Owen, görüntüsünü kapamadan hemen önce saniyelik bir karede görebildim kızı. Odanın cumbalı bölmesindeki pencere önünde oturuyordu. Owen, iki eli kızın yanaklarında, alnı onun kine yaslanmış bir biçimde kızın önünde diz çöküyordu. Benim tanıdığım Owen fazlasıyla sakin, kendi halinde, hatta her ne kadar ona söylemesem de çoğu zaman hayalet gibi sessiz, durgundu. Oysa şu an seyrettiğim Owen kıpır kıpırdı, durduğu yerde duramıyordu. Konuşurken bir yandan da topukları üzerinde belli belirsiz sallanıyor gibiydi. Ağzından çıkan sözcükler anlaşılmasa birer mırıltıdan ibaretti ama sesini yükseltmemeye çalışarak aceleyle konuştuğu belli oluyordu. Az evvel dizlerinin üstüne çöktüğü gibi yine aynı hızla ayağa kalkarken ellerini kızın yanaklarından geri çekti. Birden arkasını döndü ve... artık Owen'a değil, *kıza* bakarken buldum kendimi.

Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, sarı saçları önüne dökülmüş bir vaziyette aynı öldürüldüğü akşamki gibi oturuyordu. Başı öne eğik, yere bakıyor olmasına karşın kim olduğu gün gibi ortadaydı.

Karşımda oturan kız Regina Clarke'tan başkası değildi.

İyi de bu mümkün değildi ki.

Regina, Owen bu daireye taşınmadan önce ölmüştü.

Sonra ne olduysa, aklımdan geçenleri okuyormuşçasına, başını kaldırıp baktığında karşımdaki kız aynı zamanda hem Regina hem de o değildi sanki. Yüzü telaş içinde gerilmiş, koyu renk gözleri giderek daha da kararıyordu...

Çığlık sesi beynime dalarcasına ve hiç durmamacasına yükselirken çıplak kolumda hissettiğim sürtünmeyle görüntü gidip gelmeye başladı. Kolumdaki hisle anılardan ve zeminden hızla kendimi geri çektiğim sırada taş büst ayağıma takıldı ve ne olduğumu anlamadan sırtüstü yere çakıldım. Yere çarpmamla birlikte göğüs kafesimdeki sancı katlanarak arttı. Hemen arkasından gözümü açtığım sırada Jezzie'nin küçük siyah görüntüsünün bana doğru yaklaştığını gördüm ve kenara seğirttim ama...

Bu sefer gürbüz, beyaz tüylü ve süslü tasmalı bir başka kedinin kuyruğunu dirseğime sarmasıyla birlikte kemiklerim tiz bir ciyaklamayla inledi. Kolumu can havliyle çektim...

Derken şimdi de bir üçüncüsü bacağıma sürtünmeye başlayınca artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Beynimi tırmalayan kesintisiz inilti, kızıl ve parlak bir görüntü eşliğinde acıyla bir bütün oldu. Nihayet kendimi tüm bu işkenceden kurtarıp ayağa fırladığımda doğruca hole koşturdum ve kapıyı açıp arkamdan hızla çarptım.

Kapının karşısındaki duvara yapışınca kendimi aşağı doğru bırakıp yere çöktüm. Kedilerin dokunuşu kadar ansızın ve şiddetle saplanan baş ağrısıyla şimdi gözlerimden yaş geliyordu. En derininden sessizliğe ihtiyacım vardı. Yüzüğümü geri takmak için cebime uzandım ama yoktu.

Hayır.

Çaresizce 4D'nin kapısına baktım. Yüzüğüm hâlâ içeride olmalıydı. İçimden okkalı bir küfür savurarak alnımı dizlerime yasladım ve acı içinde, kedilerden önce gördüklerimi anımsayıp idrak etmeye çalıştım.

Regina'nın gözleri. Giderek koyulaşıyor, sanki siyaha bulanıyordu. Sanki *kontrolünü kaybediyordu*. Fakat sadece Tarihler bu şekilde tepki verirlerdi ve öldükten sonra kardeşinin evinde oturabilmesi için de ancak Tarih olması gerekirdi. Yani, nasıl Ben'in çekmecesindeki beden gerçekte Ben değilse, anıda gördüğüm de aslında Regina değildi. *Dışarı* çıkmıştı. Ama nasıl? Owen onu nasıl bulmuştu?

"Mackenzie?"

Başımı kaldırıp baktığımda Wes koridordan yanıma doğru geliyordu.

Yüzümü görünce adımlarını hızlandırdı. "Ne oldu sana böyle?"

Alnımı yeniden dizlerime yasladım. "İçeri girip yüzüğümü bana geri getirirsen sana yirmi dolar veririm."

Wesley'nin botları bacağımanın hemen sağında bir yerde durdu. "Yüzüğün Bayan Angelli'nin evinde ne arıyor?"

"Lütfen, Wes, sadece bulup getir. Yalvarırım."

"Sen içeri zorla mı..."

"*Wesley*." Beynim kafatasımdan çıkacakmış gibi zonkluyordu. "Lütfen." Hissettiğimden çok daha berbat görünüyor olmalıydım ki sonunda başını sallayıp içeri girdi. Birkaç saniye sonra yanıma geldiğinde yüzüğü ayağımın dibine bıraktı. Hemen alıp parmağıma geçirdim ve başımı geriye atıp duvara yaslandım.

Wesley tam önümde dizlerinin üstünde yere çömeldi.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Derin bir iç çektim. "Saldırıya uğradım."

"*Tarih* mi saldırdı?"

"Hayır... Bayan Angelli'nin kedileri."

Ağzının tek köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

“Hiç komik değil,” dedim homurdanarak. Ardından gözlerimi kapadım. “Bu rezilliğimi sana asla unutturamayacağım, değil mi?”

“Asla. Ayrıca tebrik ederim, Mac. Bir erkeği nasıl korkutacağımı çok iyi biliyorsun.”

“Sen de hemen korkuyorsun canım.”

“Halini bir görsen.” Dünya kadar cebi arasında birinden kapaklı bir ayna çıkarıp açtı ve yüzüme tuttu. Aynadaki yansımamda, burnumdan çeneme doğru şerit halinde akan kanı görünce lekeyi kolumun tersiyle sildim.

“Tamam, gerçekten korkunç görünüyorum. Çek şunu,” dedim. “Bu raundu kediler kazanmış oldu.”

Dudaklarımı yalayınca ağızma hâlâ kan tadı geliyordu. Zar zor ayağa kalktım. Koridor ayaklarımın altından kayarcasına sağa sola sallanıyordu sanki. Wesley hemen koluma uzandı ama yardımını reddederek basamaklara doğru yürümeye koyuldum. Wes de arkamdan geliyordu.

“Ne yapıyordun orada?” diye sordu.

Başımdaki ağrıdan süslü püslü, inandırıcı bir yalan düşünecek halde değildim. Ben de gerçeği söylemeye karar verdim.

“Merak etmiştim,” dedim merdivenden inerken.

“Angelli’nin dairesine girmeyi göze aldığına göre çok büyük bir merak içindeydin herhalde.”

Üçüncü kata vardık. “Araştırmacı kişiliğim daima en büyük zaafım olmuştur.” Regina’nın gözlerini bir türlü unutamıyordum. Nasıl çıkmıştı? Bir Koruyucu Katili, bir canavar değildi. Jackson gibi serseri, uçuk kaçık bir tipi bile yoktu. On beş yaşında, kendi halinde bir genç kızdı. Cinayet onu sarsmış, hatta uyanmasına sebep olmuş olabilirdi. Fakat bu halde Koridor’dan Dışarı’ya kaçmış olabileceğini hiç sanmıyorum.

Merdiven boşluğundan çıkıp koridora adım attıktan sonra dönüp Wes’e baktığımda kaşlarını çatarak onun da bana bakıyor olduğunu fark ettim.

“O kocaman kahverengi gözleriyle bakma bana öyle.”

“Kahverengi değil bir kere,” dedi. “Ela. Ortasındaki altın rengi hareleri görmüyor musun?”

“Aman Tanrım! Her gün aynanın karşısına geçip kaç saat kendini inceliyorsun? Doğru söyle.”

“Duysan şaşarsın, Mac. Gerçekten.” Kahkahası yerini çok geçmeden ciddi bir ses tonuna bıraktı. “Hakkını vereyim, cin gibisin. Konuyu yakışıklılığımıza getirip dikkatimi dağıtmaya çalıştığının farkındayım ama işe yaramayacak, üzgünüm. Şimdi, neler olduğunu söyleyecek misin?”

Derin bir iç çektim. Sonra *gerçekten* tüm dikkatimi vererek Wesley’ye baktım. Yanağındaki yara iyileşmeye başlamıştı. Gelgelelim, şimdi de çenesinin üstünde yeni yeni beliren bir morluk gözüme ilişti. Sol kolunu gözetir gibi tutuşundan sağlam bir darbe yediği anlaşıyordu. Bunun dışında yorgunluğu zaten yüzünden okunuyordu.

“Bu sabah neredeydin?” diye sordum. “Seni bekledim ama gelmedin.”

“İşim uzadı.”

“Tarihler mi?”

“Listemde tek bir isim bile yoktu. Koridor’a girmemle birlikte... Resmen yetişemedim. Bir değil, birkaç taneydiler. Tek parça halinde çıktım ya, ona şükrediyorum. Senin bölgen berbat ama benimkinde tık yokken durduk yere geçilmez oluverdi.”

“Keşke gelmeseydin o zaman.” Dönüp koridorda yürümeye başladım.

“Ortağız, unuttun mu?” dedi beni dikkatlice süzerek. “Görünüşe bakılırsa sorun da bu. Sen de dün o odadaydın, Mac. Uyarıyı sen de duydun. Kendi bölgemdeki görevimi aksatmadığım sürece birlikte çalışabileceğimizi söylemişlerdi. Bu işin arkasında mutlaka biri var. Bütün sabah, Arşiv’den biri niçin birlikte çalışmamızı istemiyor olsun ki diye düşünüp durdum. Aklıma hiçbir mantıklı açıklama gelmiyor. Kesin gözümünden kaçırdığım bir şeyler var.” Koridorun ortasına

yaklaştığımızda kolumu tuttu. Gürültü akışına izin verirken zor da olsa kendimi geri çekmemeyi başardım. “Kaçırdığım bir şey mi var?”

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Söyleyeceklerim yalan da olsa gerçek de olsa hiçbir şeyi düzeltemezdi. Yanıma yaklaştırarak onu zaten yeterince tehlikeye sürüklemiş, adeta hedef göstermiştim. Tüm bu olanlardan uzak dursa daha güvende olacaktı. Keşke onu bu meseleden, kendimden uzak tutabilseydim.

“Wesley...” Her şey altüst olurken bir de ona zarar gelmesini istemiyordum.

“Bana güveniyor musun?” Hiç beklemediğim dosdoğru sorusu karşısında hazırlıksız yakalanmıştım.

“Evet. Güveniyorum.”

“O zaman konuş benimle. Olan biten her neyse bırak da yardım edeyim. Yanız değilsin, Mackenzie. Hayatımız baştan sona yalan atmaktan, sır saklamaktan ibaret. Ama benden hiçbir şey gizlemek zorunda değilsin.”

Söyledikleri karşısında yüreğim cız etti. Çünkü ağzından çıkan her kelimenin içtenliğine inancım sonsuzdu. Ama onu sırrıma ortak edemezdim. *Etmeyecektim*. Ne faili meçhul şüpheli cinayetlerden, ne değişime uğramış Tarihlerden, ne hain Kütüphaneci’den, ne Regina’dan, ne Owen’dan... hiçbirinden bahsetmeyecektim. Onu tehlikeden uzak tutmak amacıyla yüce gönüllülük sergilediğim falan da yoktu. Artık bunun için zaten çok geçti. İşin aslı, korkuyordum.

“Sağ ol,” dedim. Biri çıkıp tüm samimiyetiyle *seni seviyorum* dediğinde, karşındakinin *biliyorum* demesinden hiçbir farkı yoktu bu söylediğimin. Kulağa tuhaf geldiğini fark edince hemen ekledim. “Biz bir takımız, Wes.”

Omuzlarının çöktüğünü görünce kendimden nefret ettim. Ardından elini kolumdan çekmesiyle birlikte yeniden sessizliğe kavuşmuştum. Fakat bu sessizlik gürültüden bile ağır gelmiş, içimi acıtmıştı. Bitkin

görünüyordu. Gözlerinin çevresinde, çektiği kaleminden öte siyah halkalar vardı.

“Haklısın,” dedi boş bir ifadeyle. “Öyleyiz. Bu yüzden ne olup bittiğini açık açık söylemen için sana son bir şans daha veriyorum. Yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Çünkü doğru söylemediğin zamanlarda söyleyeceğin kelimeleri enine boyuna tartıyorsun ve çenen hafifçe yana kayıyor. Bunu oldukça sık yaptığını da belirteyim. Demem o ki, bana karşı dürüst ol.”

O an, aslında tüm bu yalanlardan, gerçekleri çarpıtmaktan, yarı gerçeklerden ne kadar yorulduğumu fark ettim. Wes’i tehlikeye atmıştım ama hâlâ burada, yanımdaydı. Ve bu kaosa benimle birlikte girmeyi göze almışsa, bildiklerimi onun da bilmeye hakkı vardı. Tam ağzımı açacakken, her şeyi söylemeye hazırken elini boynuma götürerek beni öne doğru çekti ve öpmeye başladı.

Gürültü beynime ve bedenime ölesiye hücum ediyordu ama engel olmadım. Öpüşürken düşündüğüm tek şey, Wes’in tadının yaz yağmuruna benzediği idi.

İlık dudakları dudaklarım üzerinde hiç ayrılmamacasına şevkle geziniyordu.

Derken soluk soluğa kendini geri çekti.

Elini boynumdan geri çektiğinde anladım.

Yüzüğü parmağında değildi.

Az önce beni sadece öpmemiş, aynı zamanda *okumuşt*u.

Wesley’nin yüzü acıyla gölgelenirken ne gördüğüne, ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat gördüğü şey her neyse arkasını dönüp hızla yanımdan uzaklaşmasına yetecek kadar ağır gelmişti belli ki.

YİRMİ SEKİZ

Wesley, merdiven boşluğuna açılan kapıyı arkasından çarpıp gittiğinde ben de arkamı döndüm ve var gücümle duvara bir yumruk savurdum. Öyle sert vurmuştum ki soluk sarı duvar kâğıdının üzerinde hafif bir göçük belirirken elimdeki acı da giderek yayılıyordu. Karşı duvarda asılı duran aynadaki yansımam şimdi dik dik bana bakıyordu. Kendini kaybetmiş gibiydi. Gözlerim nihayet kendini ele vermeye başlamıştı işte. Dedemin bakışlarını gördüm aynadaki bu bir çift gözde. Gözlerimin içine dikkatle bakıp onu aradım. Nasıl yalan söyleyeceğini, nasıl gülümseyeceğini, yaşayacağını, olması gerektiğini bilen bir parçasını bulur muyum acaba kendimde, dedim. Ama hayır. Zerresi yoktu.

Her şey nasıl da sarpa sarmıştı. Gerçekler de en az yalanlar kadar karmaşık, darmadağınktı. Dedem ne derse desin, kek dilimi gibi temiz ve eşit parçalara bölünmek mümkün değildi.

Kendimi duvardan geriye doğru ittiğimde içimdeki öfke yerini sert, inatçı, huzursuz bir hisse bıraktı. Owen'ı bulmalıyım. Anah-tarı boynumdan, listeyi ise cebimden çıkarırken Koridor'a açılan geçide doğru yöneldim. Katlı halde duran kâğıdı açmamla birlikte şaşkınlıktan bir süre öylece kalakaldım. Cebimdeyken listeye sürekli bir şeyler yazıldığını fark etmiştim ama kâğıdın baştan sona isimle *kaplı* olmasını beklemiyordum. Adımlarım yavaşladı. Bir an için bu kadar Tarih'le baş edemeyeceğimi, içeri yalnız girmemem gerektiğini düşündüm. Sonra Wesley aklıma gelir gelmez adımlarımı yeniden hızlandırdım. Onun yardımına ihtiyacım yoktu. O daha Koruyucu

nedir bilmezken beri bu işi yapıyordum. Yüzüğümü parmağımdan sıyırdım ve doğruca Koridor'a girdim.

İçeride çok fazla ses vardı.

Ağlamalar, haykırışlar, koşturmalar, mırıltılar, kapılara ve duvarlara vurma sesi... Tüm bedenimi saran korku bir türlü geçmek bilmiyordu. Bunun üzerine ben de tetikte olmama yarayacak şekilde içimdeki korkuyu avantaja çevirmeye karar verdim. Hareket halinde olmak iyi gelmişti. Owen'ı bulma çabasıyla Koridor'u arşınlarken kulağımda duyduğum kalp atışlarım kendi beyaz gürültüsünü yaratmış ve düşüncelerimle arama adeta duvar örmüştü. Düşünmeksizin; yalnızca içgüdülerime, alışkanlıklarıma ve kas hafızama güvenerek Koridor'da ilerliyordum.

Neredeyse her adım başı ayrı bir Tarih çıkıyordu karşıma. İnatçı iki genç Tarih'i güç bela İade'ye teslim ettim derken yerlerine hemen birkaç isim daha eklendi. Ensemde aşağı boncuk boncuk ter akıyordu. Baldırımdaki bıçağın metalini tenimde hissettikçe aklım çelinse de yeltenmedim. Buna ihtiyacım yoktu. Owen'ı bulacağımı umduğum duvar oyuntusuna doğru itiş kakış ilerlemeye devam ettim.

Derken listemde Koruyucu Katilleri de peyda olmaya başladı.

İki Tarih daha.

İki ayrı mücadele.

Nefes nefese sırtımı İade kapısına yaslarırken kâğıdı açıp baktım.

Dört isim daha.

"*Lanet olsun.*" Hâlâ soluk soluğa bir halde duvara vurdum. Yorgunluk canıma tak etmişti artık. Birini gönderdim derken yerine bir başkası; hatta bazen iki üç tane birden geliyordu. Bu şekilde listeyi temizlemek bir yana, isimleri azaltmak bile mümkün değildi. Koridor bile böyleyse kim bilir Arşiv ne âlemdeydi.

"Mackenzie?"

Arkamı dönmemele birlikte Owen'la burun buruna geldik. Kollarını etrafıma sımsıkı sardığı an kısa süreli bir sessizlik ve rahatlık

kapladı her yanımlı. Gelgelelim, Wesley'nin gözlerinde gördüğüm acıyı veya ona, kendime, her şeye karşı duyduğum öfkeyi bastırarak güçte bir sessizlik değildi bu.

"Her şey kontrolden çıkmış durumda," dedim başımı omzuna yaslarırken.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Owen yanağıma, şakağıma öpücükler kondururken. Ardından alnını şakağıma dayadı. "Biliyorum."

Sessizlik yayıldığı kadar hızla yok oluverdi. Owen'ın Regina'nın yüzünü tutarken, alnını alnına bastırırken, alçak sesle ona bir şeyler söylerkenki hali geldi aklıma. Ama Regina'nın orada ne işi vardı? Owen kız kardeşini nasıl bulmuştu? Ne olduğundan haberi var mıydı? Ölmeden önceki son beş ayının anılarından silinmesinin sebebi bu muydu?

Ama hiç mantıklı değildi. Coronado'nun duvarları ile Tarihlerin anılarını kurcalayan, aynı kişi değildi. Gelgelelim her ikisinde de büyük bir titizlik söz konusuydu. Duvarlardan silinen anılardaki zaman aralığı ile Arşiv'deki Tarihlerin zihinlerinden silinen dönem neredeyse birbirleriyle örtüşüyordu. Ne var ki Angelli'nin evindeki anılara el değmemişti. Bu da demek oluyordu ki ya bir yeri karartmayı unutmuşlar ya da silmeye gerek duymamışlardı. O zaman geçmişin bu kesiti niçin Owen'ın zihninden silinmiş olsundu ki? Daha da önemlisi, değişime uğrayan diğer Tarihlerin geçmişlerinden silinen yalnızca birkaç *saat* veya en fazla bir iki gün iken, Owen'ın anılarından *aylar* silinmişti. Peki ama neden?

Bu çok anlamsızdı. Tabii, bana yalan söylemiyorsa.

Söz konusu ihtimali düşününce içimdeki korkunç his, ne zamandır bu anı beklediğini haykırırcasına tahminimin doğru olduğunu söylüyordu.

"Hayatınla ilgili en son neyi hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Dedim ya..."

Kollarından sıyrılıp kendimi geri çektim. “Hayır. En son hissettiklerini, Regina’yı bırakmak istemediğini söylemiştin. Ben onu sormuyorum. Ölmeden önce, hayatının son karesinde *gördüğün* şey neydi?”

Duraksadı.

Uzakta birileri ağlıyordu.

Uzakta birileri haykıyordu.

Uzakta bir yerlerden yere çarpan adımlar, duvara vuran yumruklar duyuluyordu. Hepsi de giderek yaklaşıyordu.

“Hatırlamıyorum...” dedi.

“Bak, bu çok önemli.”

“Bana inanmıyor musun?”

“İnanmak istiyorum.”

“İnan o zaman,” dedi yumuşak bir sesle.

“Hikâyenin sonunu bilmek ister misin, Owen?” dedim içimdeki sese kulak vererek. “Şimdiye dek bir araya getirdiğim parçaları duyarsan belki hatırlamana yardımcı olur. Kız kardeşin öldürüldü. Ailen Coronado’yu terk etti ama sen kalmakta ısrar ettin. Binadaki başka bir daireye taşındın. Ardından Regina geldi. Fakat o gelen aslında Regina’nın kendisi değildi, Owen. Onun Tarih’iydi. Bir şeylerin ters gittiğini, normal davranmadığını sen de fark etmiştin, değil mi? Ama ona yardım edemedin. Bunun üzerine daha fazla katlanamayıp çatıdan aşağı atladın.”

Owen bir süre gözünü kırpmadan öylece bana baktı.

Arkasından sakın ve alçak bir sesle konuştu. “Atlamak istemiştim.”

Midemden yukarı bir bulantı dalgası yükselir gibi oldu. “Hatırlıyorsun yani.”

“Regina’ya yardım edebilirim sanmıştım. Buna gerçekten inanmıştım. Fakat gitgide kontrolünü kaybediyordu. Niyetim atlamak değildi ama başka çare bırakmadılar.”

“Kimler?”

“Kardeşimi benden almak ve beni tutuklamak isteyen Takım.”

Takım mı? Bunun ne anlama geldiğini bildiğine göre...

“Sen de Arşiv’in bir parçasıydın.”

İnkâr etmesini istedim ama yapmadı.

“O buraya ait değildi,” dedi sadece.

“Regina’yı sen mi kaçırdın?”

“Evinde, yanımda olması gerekiyordu; burada değil. Bu arada ev demişken,” dedi, “sende bir emanetim olacak.”

Elim, hikâyeye ait cebimdeki son parçayı yokladığında artık çok geçti.

“Ben canavar değilim, Mackenzie.” Bunu söylerken bana doğru bir adım yaklaşıp elime uzanmaya yeltendi ama geri çekildim. Eli boşa çıkınca bu kez gözlerini kısarak bana baktı. “Sen olsan yapmaz mıydın?” dedi. “Söylesene. Fırsatın olsa Ben’i alıp eve götürmek istemez miydin?”

Ben’in, uyandıktan saniyeler sonra kontrolünü kaybetmeye başladığı; benim önünde diz çökerek her şeyin yoluna gireceğini söylediğim; onu eve götüreceğime söz verdiğim an beliriverdi gözümün önünde. Ama gerçekte böyle bir şeye kalkışmazdım. Bu kadar ileri gitmezdim, gidemezdim. Zira beni ittiği an gözlerinde yayılan siyahlıkta görmüştüm gerçeği, karşımdakinin kardeşim olmadığını, Ben olmadığını...

“Hayır,” dedim. “Yanılıyorsun. Ben senin kadar ileri gitmezdim.”

Köşeye doğru bir adım daha geri gittim. Numaralı kapılara giden yolu kapatıyordu ama Arşiv’e girebilirim, diye düşündüm...

“Mackenzie,” dedi yeniden uzanarak, “Lütfen yapma...”

“Ya diğerleri?” diye sordum kendimi geri çekerken. “Marcus, Eileen ve Lionel? Onlara ne oldu?”

“Başka seçeneğim yoktu,” dedi beni takip ederken. “Regina’yı evde tutmaya çalıştım ama dinlemedi, çok üzgündü...”

“Kontrolünü kaybediyordu,” dedim.

“Ona yardım etmek için elimden geleni yaptım ama her zaman yanında olamazdım ki. Üçü de kız kardeşimi gördüler. Her şeyi mahvedeceklerdi.”

“Sen de onları *öldürdün*. Öyle mi?”

Yüzünde acımasız bir ifadeyle güldü. “Arşiv ne yapacaktı sanıyorsun?”

“Bunu yapmayacaktı, Owen.”

“Çok safsın,” dedi sertçe. Gözleri şimdi öfkeden parlıyordu.

Duvarın köşeye varan ucu şimdi birkaç adım gerideydi. Koşmaya başladığım sırada arkamdan seslendi. “Ben olsam o tarafa gitmezdim.” Ne saçmaladığını düşünürken köşeyi dönmemle birlikte hiç de tekin görünmeyen bir Tarih’le yüz yüze geldik. Arkasında en az on tane daha vardı. Hepsisi de ayakta, gözlerindeki o bilindik karartıyla dönmüş bana bakıyorlardı.

“Onlara beklemeleri gerektiğini söyledim,” dedi adımlarım yeniden Owen’ın bulunduğu koridora doğru gerilerken. “Beklerlerse onları dışarı salacağımı söyledim ama artık sabırları tükeniyor olmalı. Aynı benim gibi.” Elini uzattı. “Son parçayı alayım, lütfen.”

Konuşmasında yine aynı yumuşak ses tonu hâkim olmasına karşın duruşu yavaş yavaş değişiyordu. Omuzları, dizleri, elleri her an harekete geçecekmiş gibi bir pozisyon aldı.

“Bende değil,” diye yalan attım.

Owen, hüsrana uğradığını belli edercesine bir iç çekti.

Göz açıp kapayınca dek aramızdaki boşluğu kapadığını fark etmemle birlikte yere eğildim. Bacağımdaki bıçağa davranıp sivri ucunu göğsüne dayayacağım sırada bileğime yapışmasıyla sırtımı taş duvara öyle sert çarptı ki kemiklerim kırılacak sandım. Boşta kalan elimi de yakalayınca bacaklarımla karşı koymaya yeltendim ama buna fırsat vermeden vücudunu tamamen benimkine yasladı. Ağırlığı

altında kaburgalarındaki ağırı şiddetini daha da artırırken, sessizlik bedenime yoğun bir biçimde hücum ediyordu.

“Bayan Bishop,” dedi ellerimi şimdi daha da sıkıca kavrayarak. “Koruyucuların, yanlarında silah taşımamaları gerekir. Bilmiyor musunuz?” Bileğimde bir şeylerin çıtırdadığını hissedince acıyla inledim ve beraberinde bıçak elimden kurtularak yere düştü. Owen beni bırakır bırakmaz yana eğilmek için hamle yaptım ama bu sefer de tek eliyle kolumu tutarken diğer eliyle düşen bıçağı kaptı. Hemen ardından sırtım bir kez daha duvarla buluşurken çenemin altında bıçakla öylece kalakaldım. “Senin yerinde olsam hiç kıpırdamazdım. Altmış yıldır bıçağımı elime almamıştım. Biraz paslanmış olabilirim.”

Bıçağı tutmayan öteki elini yavaşça karnıma, oradan da kot pantolonumun ön cebine doğru kaydırды. Parmakları kâğıt ve metal parçasıyla buluştuğu an ikisini de cebimden çıkarıp derin bir oh çekti. Başımın arkasına bir öpücük kondurduğu sırada bıçağın keskin yüzü hâlâ boğazıma dayalıydı. Ardından cebimden aldığı not kâğıdı ve metal parçayı benim görebileceğim şekilde havaya kaldırdı. “Ben de tablonun kaldırılmış olabileceğinden endişe ediyordum. Araya bunca yıl gireceğini hesaba katmamıştım.”

“Hikâyeyi saklayan sendin.”

“Evet ama saklamaya çalıştığım şey *hikâye* değildi aslında.”

Bıçağı boğazımdan çekip beni öne doğru itti. Döndüğümde notu kaldırıp avcundaki metal parçaları yan yana dizdiğini gördüm: Halka, çubuk ve kare.

“Sihirbazlık numarası görmek ister misin?” diye sordu parçaları işaret ederek.

Kareyi avcunun içine alıp metal çubukla halkayı tuttu ve çubuğun sivri ucunu halkadaki ufacık deliğe geçirdikten sonra burkarak ikisini birleştirdi. Ardından avcundaki karenin kertikli kenarını çubuktaki girintiye geçirdi.

Parçaların bir araya gelmiş son halini kaldırıp gösterdiğinde adeta kanım dondu. Roland'ın bana verdiği kadar gösterişli olmasa da ne olduğu gün gibi ortadaydı.

Halka, çubuk, kare.

Sapı, gövdesi ve dişleri.

Owen'in elinde tuttuğu basbayağı bir Takım anahtarıydı.

"Etkilendiğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedim bileğimi ovuşturunken. Parmaklarımı gerdüğimde acı elimin ortasına kadar yayıldı. Ne var ki anahtarımın kordonu sağlam bileğime sarılıydı. İade kapısını bulabilirsem... Koridora hızlıca bir göz attım fakat beyaz daire işaretli en yakın kapı Owen'in birkaç metre arkasındaydı.

"Haydi ama, etkilenmiş olmalısın," dedi. "Tabii kendine pay çıkarmak istiyorsan hakkını yiyecek değilim. Sen olmasan başaramazdım."

"Buna inanmıyorum," dedim.

"Kendimi garantiye aldım diyelim. Ya ben parçalara ulaşmadan önce Takım beni bulsaydı? Ya parçalar hâlâ bıraktığım yerde olmasaydı? Hayır, hayır. Bu" anahtarı gösterdi, "tamamen senin eserin. İki dünya arasında geçitler açan, Arşiv'i parça parça yok etmemi sağlayacak anahtarı getirdin bana."

İçimde giderek alevlenen öfkeyle, acaba beni bıçaklamasına fırsat vermeden boynunu kırabilir miyim diye düşünürerek bir adım öne çıktım. Kılını kıpırdatmadı.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Owen." Kapıları açmaya başlamadan önce elindeki anahtarı bir şekilde almam gerekiyordu. Sonra ne olduysa, aklımdan geçenleri okumuşçasına anahtarı cebine kaldırdı.

"Yoluma çıkmak zorunda değilsin," dedi.

"Evet, zorundayım. Görevim tam olarak da bu, Owen. Ne kadar *dengesiz* olursa olsunlar Tarihlerin Dışarı çıkmasını engellemek benim işim."

“Kardeşim yanımda olsun istedim, hepsi bu,” dedi hâlâ elindeki bıçağı döndürerek. “Gereksiz yere işi yokuşa sürdüler.”

“Söylediklerine bakılırsa her şey senin başının altından çıkmış.” Owen’a doğru bir adım daha yaklaştım.

“Sen ne anlarsın ki, minik Koruyucu,” dedi homurdanarak. İşte bu iyiye işaretti. Yavaş yavaş sinirleniyordu. Kızginken hata yapması an meselesiydi. “Arşiv *her şeyi* alırken iyi ama iş geri vermeye gelince sıfır. Halbuki sadece tek bir şey istemiştım...”

Koridor boyunca yankılanan itişip kakışma seslerine tiz bir çığlık da eklenince Owen’ın dikkatinin dağılmasını fırsat bilip üzerine atıldım. Botumun ucuyla havada yakaladığım bıçağı Koridor’un tavansız karanlık boşluğuna doğru fırlattım. Peşi sıra attığım tekmeyle Owen’ı geriye savururken bıçak birkaç adım arkamda yere düştü. Aynı anda bıçağa doğru seğirtirken nasıl olduysa Owen takla atarak bıçağın yanında bitivermiş ve göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkmıştı bile. Bacağımdan tuttuğu gibi beni öne doğru iterken kolunu göğsüme geçirip hızla taş zemine çarptı. Zaten yaralı olan kaburgamın acısı katmerlendi.

“Çok geç,” dedi ben zorla nefes almaya çabalarken. “Arşiv’i yerle bir edeceğim.”

“Regina’yı öldüren Arşiv değildi,” dedim nefes nefese dizlerimin üstünde doğrulmaya çalışırken. “Kardeşinin katili Robert.”

Gözlerinin önüne adeta siyah bir perde çekildi. “Biliyorum. Ona yaptığının bedelini ödettim zaten.”

Kaçtı. Kaçıp gitmesine izin verdiler. Kaçıp gitmesine izin verdim. Ağabeyi olarak kız kardeşimi....

Owen, hissettiğim her şeyi alıp işine geldiği gibi eğip bükmüş, beni kandırmıştı. Beni korkunç planına alet etmişti.

Ayağa fırlayıp üzerine atıldım ama benden hızlıydı. Dokunmama fırsat vermeden elini boğazıma sardı ve şiddetle kapıya doğru savurdu. Nefes alamıyordum. Koluna tutunup kurtulmaya çalışırken gözlerim bulanıklaşmaya başladı. Kılını bile kıpırdatmıyordu.

“Böyle olsun istemezdim,” dedi.

Boşta kalan elini bileğime doladığım deri kordona doğru uzattı. Anahtarım. Hayır. Kordonu bileğimden sertçe çekerek ucundaki anahtarı arkamdaki kapının deliğine geçirdi.

Anahtarı çevirmesiyle duyulan *klik* sesinin ardından kapı ikimizi de bembeyaz bir ışık yağmuruna tutarak ardına kadar açıldı. Üzerime doğru eğildi ve yanaklarımız birbirine değecek kadar yakınlaştıktan sonra kulağıma fısıldadı.

“Henüz ölmemiş biri İade odasına girince ne olur, biliyor musun?”

Ağzımı açtım ama bir şey diyemedim.

“Ben de bilmiyorum,” dedi ve daha ne olduğunu anlamadan beni eşikten geriye doğru itip kapıyı arkamdan hızla çarptı.

YİRMİ DOKUZ

Fazla zamanın kalmadığını anlamıştım. Meğer bir hafta sonra ölecekmışsin.

Gözlerinle bana veda ettiğini görebiliyorum. Her şeye uzun uzun bakışın ele veriyor. Sanki gözünü kırpmadan bakınca belleğine kazıdığım anıların ömrüne ömür katacakmış gibi dikkatle bakıyorsun etrafındakilere.

Ama sende görmeye alışkın olduğumun aksine usul usul veda eder gibi uzaklara dalan bakışların korkutuyor beni.

Buna hazır değilim.

Hazır değilim.

Hazır değilim.

“Sen olmadan bunu yapamam, dede.”

“Yapabilirsin. Yapmak zorundasın.”

“Ya yüzüme gözüme bulaştırırsam?”

“Bulaştıracaksın da zaten. Hatalar yapacaksın, kıracaksın, bozacaksın. Bazılarının kırık parçalarını toplayıp bir araya getireceksin, bazılarını kaybedeceksin. Ona şüphe yok. Ama senden istediğim tek bir şey var.”

“Nedir o?”

“Tekrar tekrar yüzüne gözüne bulaştıracak kadar dışını sık, hayatta kalmaya bak.”

İade kapısının örtülmesiyle gözden kaybolan kapı, yerini kör edici bir beyazlığa bıraktı. Göz alıcı ışık dışında en ufak bir gölge bile olmadığından ortam, sonsuzluğa açılan zeminsiz, duvarsız ve tavansız bir boşluktan farksızdı. Baş döndüren bir beyazlık, o kadar. Odaklanmam gerektiğini, az önce kapının bulunduğu yeri bulup dışarı çıkmam ve

Owen'ı bulmam gerektiğini biliyordum. İçimde hâlâ mantıklı düşünebilen Koruyucu yanımla bunu başarabileceğimi söylüyordu. Tek yapmam gereken nefes alıp duvarın olduğu noktaya ulaşmaktı, o kadar.

Öne doğru bir adım atmamla birlikte etrafımı kuşatan beyazlık bir anda renklere, seslere, şekillere, hayata büründü.

Benim hayatımdı bu.

Annemle babam ilk evimizin verandasındaki, boyumun zar zor yetiştiği salıncakta oturuyorlar. Annem bacaklarını babamın kucağına uzatmış, babam ise annemin bacaklarına dayadığı kitabını okuyor. Ardından annemin, kapısından zar zor geçebildiği yeni, mavi boyalı bir evdeyiz. Ben, minik bacaklarıyla evimizdeki basamaklardan yukarı tırmanıyor kayalıkları tırmanırcasına büyük bir gayretle. Sonra elinde kalem, resimler çiziyor. Duvarlara, döşemelere; kâğıt dışında her yere... Yatağının altındaki boşluğu, yüksekte korktuğu için ağaç eve dönüştürüyor. İçine zar zor sığabilmesine rağmen Lyndsey de onunla birlikte ağaç evin içine saklanıyor. Lyndsey çatıda oturuyor. Dedem, yazlığında bana anahtar olmadan kapıyı nasıl açacağımı, nasıl yumruk atacağımı, nasıl yalan söyleyeceğimi, güçlü duracağımı öğretiyor. Hastane koltukları. Kocaman gülücükler. Kavga dövüş. Yalanlar. Kan. Taşınma. Koliler. Wesley. Owen... Hayatımdan kesitlerle dolu anılar etrafımı çevrelerken, saniye saniye benden bir şeyler alıp götürüyordu sanki. Vücudumdaki kan, oksijen her yanımdan çekiliyor gibiydi. Belleğimden sökülüp gözümün önüne gelen ömrüme ait her film karesi vücudumla birlikte zihnimi de saniye saniye devre dışı bırakıyordu.

Derken görüntüler yok olmaya başladı. Hayatımı gözler önüne seren onca ekran bir bir kapanıyordu sanki. Renkler, şekiller, sesler yerini yeniden beyazlığa bıraktığı sırada güçbela ayağa kalktım. Beyaz tüm parlaklığıyla her şeyi bir girdap gibi içine çekip alıyordu. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Görüntüler kare kare yanıp sönerken korkuyla odaklanmaya çalıştım.

Hayır.

Ortamdaki havayla birlikte ışık da seyrelmeye başladı.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve var gücümle yerçekimini hayal edip ayaklarımın yere bastığına, ayağa kalkmam gerektiğine yoğunlaştım. Şimdi artık sesleri de duyabiliyordum: Annemin, kafe hakkında neşeli bir ses tonuyla konuşmaları; babamın, bana bu yeni hayatımızın bir macera olacağını söylemesi; Wesley'nin hiçbir yere gitmeyeceğine söz vermesi; Ben'in bana bir şey göstermek için yanına çağırması; Owen'ın her şeyin sona erdiğini söylemesi...

Owen. Giderek azalan ve ağırlaşan seslere rağmen o an içimde kabaran öfke dalgası odaklanmama yardımcı oldu. Gözlerimi açmaksızın, binbir zorlukla ayağa kalkmaya uğraştım. Başaramadım. Bunun üzerine, önümde bir yerde olduğunu düşündüğüm duvara doğru emekleyerek ilerlemeye odaklandım. İçerisi gitgide derin bir sessizliğe gömülürken artık zihnimi toplamakta güçlük çekiyordum. Yine de ellerim ve dizlerim üstünde (bileğimdeki ağrı hâlâ yaşadığımın ispatıydı) ilerlemeyi sürdürdüm. Parmaklarım duvarın dip köşesine çarptığında artık kalp atışlarımın giderek yavaşladığını hissedebiliyordum.

Zar zor botuma uzanıp içinden dedemin Takım anahtarını çıkarmayı başardığımda bedenim, her zerresine iğneler batıyormuşçasına karıncalanmaya başladı. Duvardan güç alarak ayağa kalktım. Sarsak bacaklarla kendimi her an düşmeye hazırlarken bir yandan da ellerimle duvarın yüzeyini yokluyordum. Derken parmaklarım kapının görünmez çıkıntısıyla buluştu.

Şimdi hayatıma dair tüm görüntüler, sesler yok olmuş; geriye sadece dedemle ilgili tek bir kesit kalmıştı.

Söylediklerini tam olarak seçemiyordum. Gözlerim kapalı mı, açık mı; ondan bile emin değildim. Bu korkunç histen kurtulma gayretiyle kalan son gücümle sadece dedemin sesindeki Güneyli aksanına yoğunlaşırken ellerimi yukarı aşağı, ileri geri gezdirmeyi sürdürdüm. Ta ki anahtar deliğini bulana kadar.

Elimdeki anahtar, nihayet bulduğum deliğe yerleştirip sola doğru çevirdiğimde dedemin sesi kesiliverdi. Her şey bir anlığına karardı ve kilit sesiyle birlikte kapı açıldı. Sendeleyerek eşikten geçer geçmez ciğerlerimin açlığını dindirircesine havayı içime çekerken vücudum hâlâ zangır zangır titriyordu.

Yeniden Koridor'daydım. Takım anahtarları buraya açılmıyor olmalıydı. Takım anahtarının İade odasının içinden de kullanılmaması gerekiyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyordu. Kalbimin hâlâ attığına şükrederken yerde duran kâğıt parçasını fark ettim. Bu benim listemdi. Uzanıp alırken bir yığın isimle dolup taşmasını bekliyordum ama bir tane bile yoktu. Sadece bir emir yazısı vardı, o kadar:

*Bir an önce Koridor'dan çık. Koridor'dan uzak dur.
Artık çok geç. —Ö*

Etrafa bakındım.

Koridor bomboş ve rahatsız edici derecede sessizdi. Köşeyi dönmemle birlikte işaretlemiş olduğum numaralı kapıların hepsinin ardına kadar açık olduklarını gördüm. Lobiden ve kafeden yükselen sesleri —ne Tarihlerin, ne apartman sakinlerinin; sadece Arşiv çalışanlarının soğukkanlı, sakin talimatlarını— duyabiliyordum. Oysa üçüncü kat fazlasıyla sessizdi. İçimi huzursuz eden bir dürtüyle diğer iki kapıyı örttüm ve üçüncü kat koridoruna çıktım.

Solgun sarı renkli duvar kâğıdı parça parça kırmızıya bulanmıştı.

Kan lekelerini görür görmez dizlerimin üstünde yere çöküp dua ettikten sonra ellerimi yere yasladım ve geçmişti taramaya koyuldum. Geriye doğru sararken anıların mırıltısını kemiklerimde duyabiliyordum. Ellerim uyuşmaya başladı. Hızlıca geçen görüntüler arasında bulanık da olsa havaya dikilmiş siyah saçlar, metal ışıltısı ve kırmızı

lekeler ilişti gözüme. Bir an kaskatı kesildim. Hemen ardından anıyı hızla durdurup seyretmeye koyuldum.

Owen'ın Koridor'dan çıkarkenki görüntüsü karşısında öfkeden deliye dönsem de izlemeyi sürdürdüm. Cebinden bir kâğıt parçasıyla bir kalem çıkardı. Bende ki listeyle aynı ebatlardaydı. Bu bir Arşiv kâğıdıydı. Koridorun sonundan kapı tıklatmasına benzer boğuk bir ses yükselirken, Owen da kâğıdı aynaya yaslayıp üstüne tek bir kelime yazdı: *Çıktım.*

Birkaç saniye sonra yanıt geldi: *Özel.*

Owen gülümseyerek kâğıdı yeniden cebine kaldırdı.

O sırada arka planda yükselen boğuk ses birden kesildi. Dönüp baktığımda Wesley'yi bizim kapının önünde dikilirken buldum. Yumruklarını sıkarak Owen'a bakışından anladığım kadarıyla Wesley, beni okurken Owen'a karşı içindeki nefreti daha da perçinleyecek anılara denk gelmiş olmalıydı.

Owen ise yalnızca gülümsüyordu. Sonra ağzını açıp bir şey söyledi. Kelimeler benim için birer uğultudan farksız olsa da Wesley'nin yüz ifadesini değiştirmeye yetmişti. Bu kez Wesley'nin dudaklarının kıpırdadığını ayımsadım. Owen omuzlarını silkti ve bıçağını çıkardı. Tek parmağını bıçağın kabzasındaki deliğe geçirip rastgele sallamaya başladı.

Bunun üzerine Wesley öne doğru atılarak yumruk yaptığı elini savurduğu esnada Owen, yüzünde geniş bir gülümsemeyle hemen kenara çekildi ve bıçağını havaya salladı. Neyse ki Wesley tam zamanında geriye çekilmiş, kıl payı kurtulmuştu. Fakat Owen, bıçağını parmakları arasında çevirip ikinci defa saldırdığında Wesley yeterince hızlı davranamadı. Soluk soluğa geriye doğru yalpalarken omzunu tutuyordu. Owen hızını kesmeden bir daha atağa geçti. Wes bu sefer bıçak darbesini savuşturmuş olmasına karşın Owen'ın boşta ki elinin yumrukla şakağına inmesine engel olamadı. Tek dizi üstünde yere çöktü. Daha toparlanamadan Owen Wesley'yi tutup bu kez de

duvara doğru fırlattı. Wes'in omzu, koridorun hayal meyal duvarları üzerinde kırmızı lekeler bıraktı. Yüzünün sol yanı kan içindeydi. Alnındaki yarıktan boşalan kan sol gözünden aşağıya süzülüyordu. Wesley yere devrilirken Owen ise merdiven boşluğuna açılan kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Ne var ki Wesley pes etmemişti. Güçlkle ayağa kalkıp peşi sıra basamaklara yöneldi.

Aynı şekilde ben de.

Geçmişin tesirinde kurtulup şimdiki zamana odaklanır odaklanmaz yerden fırladığım gibi merdivene doğru seğirttim ve basamaklardan hızla çıkmaya başladım. Yakın sayılırdım. Üst katlardan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. İkişer üçer basamak birden atlayarak koşar adım altıncı kata vardığımda zemindeki kan damlaları da giderek yoğunlaşmıştı. Hemen yukarıda çatıya açılan kapının çarparak örtüldüğünü işittim. Soluk soluğa kapıya vardığımda ses hâlâ merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Kapıyı itmemle beraber süslemeli taş canavarlarla dolu çatıda buldum kendimi.

İşte buradalardı.

Wesley'nin, çeneye yapıştırdığı yumrukla Owen'ın yüzü yana doğru savruldu ama şimdi gülümsemesi daha da genişlemişti. Wes ikinci yumruğu sallayacağı sırada Owen, elini tutup öne doğru çekti ve bıçağı Wesley'nin karnına sapladı.

OTUZ

Owen bıçağı sapladığı yerden geri çıkardığında Wesley'nin taş zemine yığıldığını görünce boğazımdan acı bir çığlık koptu.

"Etkilendim doğrusu, Bayan Bishop," dedi Owen yüzünü bana dönerken. Gargoyllar, güneşin eğilmesiyle beliren gölgeleri de eklenince daha kalabalık görünüyorlardı.

Wesley öksürdü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı.

"Dayan, Wes," dedim. "Lütfen. Özür dilerim. Lütfen." Bir adım öne gelmemle birlikte Owen yaklaşmamam için uyarırcasına bıçağı Wes'e doğru tuttu.

"Hayati organlarına denk getirmemeye çalıştım," dedi, "ama daha önce de söylediğim gibi, paslanmışım."

Kan içindeki bıçağını parmağında sallayıp dururken tek ayağını çatıdaki çıkıntıya uzatıp aşağı baktı.

"Çatıdan aşağısı az buz bir mesafe değil, Owen. Üstelik aşağıda bir sürü Takım seni bekliyor olacak."

"Diğer Tarihlerle uğraşmaktan işleri başlarından aşkın. Neden çatıya çıktım sanıyorsun."

Cebinden Takım anahtarını çıkarıp havadaki boş bir noktaya tuttu. Sanki önünde hayali bir... kapı vardı. Gözlerimi üst üste kırıştıtırıp dikkatle baktığımda hakikaten kapının köşelerini seçebiliyordum.

Kestirme geçit.

Anahtarın dış kısmı kapının içinde gözden kayboldu.

"Geçen defa çatıya çıkmanın sebebi bu muydu? Kaçmak için mi gelmiştin buraya?"

“Beni ele geçirdiklerinde yaşıyor olsaydım,” dedi hâlâ anahtarı elinde tutarken, “hayatımı sileceklerdi.”

Geçide girmeden, kaçmadan onu kapıdan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıydım.

“Öylece kaçıp gittiğine inanamıyorum,” dedim, küçümsercesine bir ses tonuyla.

Taktığım sahiden de işe yaramıştı. Anahtarı olduğu yerde bıraktı. Çatının kenarına uzattığı ayağını geri çekerken anahtar da havada asılı duruyordu. “Nasil çıktın?” diye sordu.

“Sır. Söyleyemem.” Tek ayağımı öne uzattım. Ardından bir adım geri çekildim. Cebimdeki Takım anahtarının ağırlığını hissedebiliyordum. O sırada aklıma bir fikir geldi. “Ama anlamadığım bir şey var: Bir zamanlar Takım olsan bile, şu an Tarih’sin sonuçta.” Geriye doğru bir adım daha attım. “Kontrolünü kaybetmen gerekiyordu.”

Havada asılı duran anahtarı çekip cebine koyduktan sonra Wesley’nin üstünden geçerek bana doğru yürümeye başladı.

“Tarihlerin kontrollerini kaybetmelerinin bir sebebi var,” dedi. “Ne öfke ne korku, sadece kafa karışıklığı. Öyle olunca da etraftaki her şey tuhaf, korkutucu geliyor. Regina da Ben de bu yüzden kontrollerini yitirdiler.”

“Bana kardeşimden bahsedeyim deme sakın.” Bir adım daha geri atarken az kalsın heykellerden birine takılıp düşüyordum. “Olacakları biliyordun.”

Owen yere bakmaksızın taş heykelin kırık uzuvlarından birinin üstünden atladı. “Anlayacağın, işin sırrı, kafa karışıklığı. Arşiv üyelerinin Özel Koleksiyon bölmesinde muhafaza edilmesinin nedeni de bu. Çünkü *bizim* Tarihlerimiz uyandıklarında kontrollerini kaybetmezler. Çünkü gözlerimizi açtığımız an nerede olduğumuzu biliriz. Panîge kapılmayız, korkmayız, kolayca durdurulamayız.”

Heykellerin arasındaki bir boşluktan geçtiğimde Owen görüş açımdan çıktı. Birkaç saniye sonra yeniden belirdiğinde beni sıra sıra

heykellerin arasından takip etmeye devam ediyordu. Tam istediğim gibi. Kestirmeye açılan geçitten, Wes'ten yeterince uzaklaşmış sayılırdı.

"Ama diğer Tarihler bizim gibi değil, Owen. Kontrollerini kaybediyorlar."

"Hâlâ anlamadın mı? Kafaları karıştı, kaybolduklarını zannettikleri için kontrollerini yitiriyorlar. Regina da, Ben de kontrollerini kaybettiler. Oysa ölmeden önce onlara Arşiv'den bahsetmemize izin verilmiş olsaydı belki uyanınca böyle acı çekmek zorunda kalmayacaklardı."

"Bilemezsin," dedim cebimden Takım anahtarını alıp bileğimin iç kısmına saklayacak kadar uzun bir süre gözden kaybolarak.

"Arşiv bize borçlu. Her şeyi alıyorlar. Biz de karşılığında bir şeyler almalıyız. Ama yok, kurallara aykırı olurmuş. Arşiv'in neden bu kadar çok kuralı olduğunu biliyor musunuz, Bayan Bishop? Çünkü bizden korkuyorlar. Ödleri kopuyor. Bize güç katıyorlar. Yalan söyleyecek, kandıracak, dövüşecek, avlanacak ve öldürecek kadar güçleniyoruz. Başkaldırıp özgür kalacak kadar. Onlarınsa sadece sır ve kuralları var."

Söyledikleri karşısında bir an duraksadım. Haklıydı. Kısıtlamalarla, tehditleriyle buna bizzat ben de şahit olmuştum. Her ne olursa olsun, bu gerçek yine de Owen'ın yaptığı şeyi haklı çıkarmazdı.

"Kuralların olmadığı yerde," dedim kendimi zorlayarak, "kaos olur." Geriye doğru bir adım daha attığımda gargoylin ön yüzünün sırtına yaslandığını hissedebiliyordum. Gözlerimi Owen'dan ayırmaksızın yana doğru kaydım. "Senin istediğin de bu, değil mi? Kaos?"

"İstediğim tek şey özgürlük," dedi hâlâ beni takip ederken. "Arşiv bir tür hapishane. Üstelik yalnızca ölümler için de değil. İşte tam da bu yüzden her bir bölümünü, rafını teker teker yerle bir edeceğim."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Öne doğru bir adım attı. Bıçak hâlâ elinde gevşek bir biçimde sallanıyordu. Gülümsedi. "Bunun olmasını sen istedin."

"Hayır."

Omuzlarını silktilti. “Ne fark eder ki. Arşiv öyle zannedecek. Seni de kullanıp bir kenara atacaklar işte. Onların gözünde hiçbir değerin yok. Kaçmayı bırakın artık, Bayan Bishop. Gidecek yer kalmadı.”

Haklı olduğunun farkındaydım. Ben de bu anı bekliyordum zaten. Hepsi de başsız, kanatsız ve birbirlerine çok yakın bir grup heykelin ortasındaaydım. Owen, alacakaranlığa rağmen parlayan mavi gözleriyle şimdi bana, köşeye sıkışmış bir fareymişim gibi bakıyordu.

“Hatalarımın hesabını vereceğim, Owen. Ama seninkilerin değil. Sen bir canavarsın.”

“Sen değil misin yani? Bizi bu hale getiren, bizden birer canavar yaratan Arşiv’in ta kendisi. Gereğinden fazla güçlenenlerin kolunu bacağına kırıyord, gereğinden çok şey bilenleri ortadan kaldırıyor.”

Elini öne doğru uzattığı sırada kenara fırladım. Geç fark etmişim, hızlı davranamamışım zannetsin istiyordum. Dirseğimi yakaladığı gibi etrafımı kollarıyla çevreleyerek sırtımı şeytan tasvirli heykellerden birine yasladı. Gülümserken, kan içindeki bıçağın sivri ucunu kürekkemiklerimin ortasına dayayarak beni kendine doğru çekti.

“Ben olsam bu kadar önyargılı davranmazdım. Aslında o kadar da farklı değiliz.”

“İstediğin gibi yönlendirmek için beni kandırdın. Sana olan güvenimden faydalandın. Birbirimize benzediğimizi düşünmemi istedin. Oysa seninle *hiçbir* ortak yanımız yok, Owen.”

Alnını alnıma bastırdı. Sessizlik yavaşça alnımdan bedenime doğru süzölmeye başladı. Bundan nefret ediyordum.

“Senin beni okuyamıyor olman,” dedi alçak sesle, “benim de seni okuyamadığım anlamına gelmiyor. İç dünyanı gördüm. Karanlık yanlarını, hayallerini, korkularını... Bizi birbirimizden ayıran tek bir fark var. Ben Arşiv’in ve yanlışlarının gerçek yüzünü biliyorum. Sen ise daha yeni öğreniyorsun.”

“Asla pes etmeyeceğimden bahsediyorsan, haklısın. Bunu zaten biliyorum.”

“*Hiçbir şey bildiğin yok,*” diye tısladı Owen beni iyice kendine doğru çekerken. Dengemi kaybetmemek için boştaki elimle sırtına tutundum, anahtarlı elimi ise arkasına uzattım.

“Ama istersen sana gösterebilirim,” dedi yumuşayarak. “Böyle bitmek zorunda değil.”

“Beni kullandın.”

“Onlar da kullanmadı mı sanki?” dedi. “Ama Arşiv’in asla vermediği ve veremeyeceği bir şey sunuyorum sana: Seçme sansı.”

Arkasındaki anahtarı boş bir noktaya sabitleyip usulca çevirmeye başladım. Dedem, şimdi planladığım şey için anahtarı kendi çevresinde tam tur döndürmem gerektiğini söylemişti. Oysa henüz yarıya kadar çevirmişken hava boşluğu karşı koymaya başlamış, bir anahtar deliği oluşturunca hava metalle bütünleşmişti sanki. Kapı, boşluğun içinde yavaş yavaş belirirken anahtardan parmaklarıma tuhaf bir his yayılır gibi oldu. Gözlerimin önünde beliren kapı hayal meyal de olsa karşımdaydı işte. Şimdi Owen’ın arkasında bir gölge gibi duruyordu. Pür dikkat gözlerinin içine baktım. Soğuk, boş, gaddar gözlerle bakıyordu. Diz dize, omuz omuza oturup birbirimize gülümserkenki bakışlarından eser yoktu. Böylesi işimi daha da kolaylaştırırdı.

“Sana asla yardım etmeyeceğim, Owen.”

“Peki ama ben sana yardım edeceğim,” dedi. “Onların eline bırakmadan seni ben öldüreceğim.”

Anahtarı sıkıca tutarken diğer kolumu sırtından çektim. “Görmüyor musun, Owen?”

“Neyi görmüyor muyum?”

“Sana verdiğim bir günlük süre sona erdi,” dedim anahtarın geri kalan yarım turunu da çevirirken.

Arkasındaki kilit sesini duyunca şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı ama artık çok geçti. Anahtar kendi etrafındaki tam turunu tamamladığı an kapı, karşı konulmaz bir çekimle geriye doğru açıldı. Ötesinde ne Koridor’un karanlık geçitleri ne Arşiv’in beyazlığı vardı.

Göz alabildiğine geniş, siyah bir boşluktu karşımdaki. Adeta yıldızsız bir gökyüzüne açılıyordu gaip den kapı. Aynı dedemin dediği gibi, hiçliğe açılıyordu. Ne var ki dedem, seyir halindeki bir uçağın kapısını açmışçasına karşındakini yutmaya çalışan bu inanılmaz çekim gücünden bahsetmemişti. Owen ve elindeki bıçak gözlerimin önünde boşluğa karışırken, aynı güç beni de içine çekmeye çalışıyordu. Geriye kalan gücümle gargoylin kırık koluna yapıştım. Tarih'i eşiğin ötesine alıp yutan şiddetli rüzgâr çok geçmeden yön değiştirdi kapı hızla yüzüme çarpıldı.

Ardından hiçbir iz bırakmadan öylece yok oluverdi. Kapıdan geriye kala kala Roland'ın ödünç verdiği anahtar kalmıştı. Anahtar, hâlâ görünmez anahtar yuvasında, kordonu az önceki çekim gücüyle boşlukta sallanarak havada asılı duruyordu.

Dizlerimin bağı çözülmüşçesine tir tir titriyordum.

Kesik bir öksürük sesiyle kendime geldim.

Wesley.

Anahtarı çektiğim gibi gargoylların arasından çatının kenarına, Wesley'nin kan içinde iki büklüm yattığı yere koştum. Yanına, yere çöktüm.

“Wes. Wes, lütfen. Dayan.”

Dişlerini sıkarak avcunu karnına bastırdı. Yüzüğümü henüz takmamıştım. Yine de kolunu alıp omzuma doladım. Güçlkle soluyordu. Elini tutmamla beraber düşünceleri olduğu gibi akmaya başladı: *Acıyor, korku, endişe, koridorda koşuyorum, Mac evinde değil, neredede, onu yalnız bırakmamalıydım, neredede...* Ardından, ayağa kaldırmak için odaklanmaya çalıştım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım kolunu sıkıca kavrayıp ayağa kaldırmaya çabalarken. Acısı ve korkusuyla birlikte düşünce akışı da olduğu gibi bedenime doğru süzülüyordu. “Dayanman gerek. Dayanmalısın. Özür dilerim.”

Yanaklarından, göz kalemiyle karışık siyah yaşlar süzülüyordu şimdi. Birlikte ağır adımlarla çatının kapısına doğru ilerlerken nefes alıp veriş i düzensizdi. Kapiya doğru ilerledikçe yere dökülen kan damlaları arkamızda kırmızı bir yol çiziyordu adeta.

“Mac,” dedi birbirine sıkıca kenetlediği dişleri arasından.

“Şişşt. Tamam. İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek.” Söylediğime ben bile inanmıyordum. Bu kadar çok kan kaybederken nasıl iyi olabilirdi ki? Bu şekilde aşağı inemezdik. Ambulans gelinceye kadar çok geç olabilirdi. Bir an önce müdahale edilmesi gerekiyordu. Aklıma Patrick’ten başkası gelmiyordu. Çatı kapısına vardığımızda Takım anahtarını kilide yerleştirdim.

“Ölürsen bacaklarını kırarım, Wes,” dedim yaralı vücudunu iyice kendime doğru çekip ağırlığını yüklenirken. Bir diğer yandan da anahtarı sola çevirdim ve Wes’i sürükleye sürükleye Arşiv kapısından içeri girdim.

OTUZ BİR

Sen ölmeden bir gün önce, “Korkuyor musun?” diye soruyorum. “Her şeyin bir sonu vardır,” diyorsun.

“Ama korkuyor musun?” diye üsteliyorum.

Bir deri bir kemiksin. Kemiklerin en ufak bir zorlamada kırılıverecekmiş gibi duruyor. Tenin ise iskeletini saran incecik bir örtü sanki.

“Arşiv’i ilk duyduğumda, Kenzie,” diyorsun ağzının köşesinden sarkan sigarayla, “ne zaman bir şeyi ellesem, birine dokunsam kayıt altına alınacağını düşünmekten kendimi alamamıştım. Hayatımın her saniyesinin bir yerde saklanacağı düşüncesi içimi rahatlıyordu. Hepimiz kaydedilmiş anlardan ibarettik, o kadar. Böyle düşünüyordum.”

Sigarayı, annemin verandadaki yeni boyanmış korkuluğu üstüne bastırarak söndürüyorsun.

“Ardından Tarihlerle ilk kez yüz yüze geldiğimde fark ettim. Ne kitap, ne liste ne de dosyaya benziyorlardı. Bunu kabullenmek istemedim. Basbayağı etten kemikten insandı karşımdakiler. İnsanların birer nüshası. Çünkü birini gerçek anlamda kaydetmek istiyorsan buna ne kelimeler yeter ne de çerçeveler, kalıplar.”

Külün üstüne sigaranın izmaritiyle her zamanki gibi yine aynı üç çizgiyi çiziyorsun.

“Bu şekilde yedeklenmemiz; Tarih’imin bir yerlerde kaydedilmesi beni korkutmalı mı, yoksa içimi mi ferahlatmalı emin değilim.”

Ardından sigaranın izmaritini babamın bahçedeki fidanlarma doğru fırlatıyorsun. Ne var ki korkuluktaki küller olduğu gibi duruyor. Onlara dokunmuyorsun.

“Dediğim gibi, Kenzie. Her şeyin bir sonu var. Benim korkum ölmek değil,” diyorsun solgun bir tebessümle. “Sadece, uyanmaya yeltenmeyecek kadar zeki olduğumu umuyorum.”

Dikkatimi çeken ilk şey gürültü oldu.

Sessizlik zorunluluğu olan bir yerde yumruk, gıcırta, çarpma seslerinin bir araya gelmesiyle oluşan gürültü ölüleri uyandıracak derecede yoğundu. Görünüşe bakılırsa uyandırıyor da zaten. Masanın arkasında ardına kadar açık duran kapılar; içeride devrilen rafları, koşturan insanları ve havada uçuşan talimatlarıyla Arşiv’in huzurlu ortamından eser kalmadığını gözler önüne seriyordu. Dedemin de, Ben’in de içeride oldukları geldi aklıma. Öte yandan Wes her geçen saniye kollarımda can veriyordu. Girişte ise hiç kimse yoktu. Masada nasıl kimse olmazdı?

“İmdat!” diye bağırdım. Sesim, etrafımda parça parça dağılan Arşiv’in gürültüsü içinde kayboldu. “Kimse yok mu?!” Wesley’nin titreyen dizlerinde artık bedenini taşıyacak derman kalmayınca ikimiz birlikte yere yığıldık. “Haydi, Wes, *lütfen*.” Vücudunu silkeledim ama hiçbir tepki vermiyordu.

“İmdat! Yardım edin!” diye bağırdım tekrar, bir yandan da nabzını yoklarken. Fakat bu kez yaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Başımı kaldırıp baktığımda Carmen’in, avlu tarafından girip kapıları arkasından örttüğünü gördüm.

“Bayan Bishop?”

“Carmen, seni gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin.”

Kaşlarını çatarak Wesley’nin yerde yatan bedenine baktı. “Ne işiniz var burada?”

“Yalvarırım, bana yardım...”

“Owen nerede?”

Sorusu karşısında kaskatı kesildim. Dünya giderek yavaşladı, yavaşladı ve durdu sanki.

Her şeyin sorumlusu ta en başından beri Carmendi.

Jackson'ın elindeki Arşiv bıçağı.

Hooper'ın adının listemde geç belirmesi.

Jackson'ın Arşiv'den ikinci kez kaışı.

Raflar boyunca yayılan aksaklık.

Marcus Elling'in, Eileen Herring'in ve Lionel Pratt'in değışime maruz kalmaları.

Toplantıdan sonra Wesley'nin bölgesindeki Tarihlerin sayısındaki ani artış.

Koridor'dan çıkar çıkmaz Owen'ın kâğıdında beliren yazı.

Hepsinin altında onun parmağı vardı.

Wesley yanı başımda zorlukla nefes alıp verirken bir yandan da kan öksürüyordu.

"Carmen," dedim mümkün olduğunca sakinliğimi korumaya çalışarak. "Owen'ı nereden tanıyorsun bilmiyorum ama şimdi Wesley'ye yardım bulmamız gerek. Yoksa..."

Carmen hiç kıpırdamadan öylece bana bakıyordu. "Owen'a ne yaptınız?"

"Yardım et. Ölecek yoksa! Görmüyor musun?"

"O zaman sorumu bir an önce yanıtlasan iyi olur."

"Owen hiçbir yerde değıl," dedim sertçe.

"Ne?"

"Onu bir daha göremeyeceksin," dedim. "Yok artık, gitti."

"Hiç kimse *yok olmaz*," dedi. "Bak Regina'ya."

"Onu uyandıran sendin."

Carmen kaşlarını çatı. "Herkesten çok senin anlamam gerek. Ne de olsa sen de Ben'i uyandırmıştın."

"Çünkü ikinizin oyununa geldim. Ayrıca sen Arşiv'e ihanet ettin. Owen'ın işlediğı cinayetleri örtbas ettin. Tarihlerin anılarıyla oynadın. Neden? Sırf onun için tüm bunlara değıer miydi?"

Carmen elinin tersini çevirip Arşiv'in sembolü olan üç çizgili dövmeyi gösterdi. Sembolün tenine kazınmış olması Takım olduğunu işaret ediyordu. "Bir zamanlar, daha ben terfi almadan önce birlikteydik. Ortağımdı. Sen Takım olmadığın için anlayamazsın. Onun için ne gerekiyorsa yaparım. Yaptım da."

"Wes de benim için partnerliğe en yakın isim," dedim parmaklarımı Wesley'nin ceketinin cebinde gezdirirken. Sonunda katlı haldeki *bô* sopasını buldum. "Ve göz göre göre onu ölüme terk ediyorsun."

Zorlukla ayağa kalkarken gözlerim karardı. Silindir çubuk tek bir bilek hareketiyle uzadı. Böylelikle en azından tutanacak bir desteğim olmuştu.

"İsteseniz de benim canımı yakamazsınız, Bayan Bishop," dedi soğuk bir yüz ifadesiyle. "Buraya isteyerek mi geldim sanıyorsunuz? Dışarı'daki *hayatından* vazgeçip de kim gelir buraya? Kimse. Gelmiyor da zaten."

İşte o zaman fark ettim kolundaki yara izlerini, yanağındaki çizgi. İzlerin her biri incecik, kanı çekilmiş birer çizgiden ibaretti.

"Sen ölüsün."

"Tarihler ölülerin birer *kaydıdır*," dedi. "Ama evet, buradaki herkesin Tarih olduğu doğru." Çift kanatlı kapıya ve Arşiv'in geri kalanına çıkan yolu engelleyerek bana doğru yaklaşıyordu şimdi. "Dehşet verici, değil mi? Düşünsene. Patrick, Lisa, hatta senin şu Roland bile. Hiçbiri sana bu gerçeği söylemedi."

"Ne zaman öldün peki?"

"Regina'dan hemen sonra. Owen, kız kardeşini kaybettikten sonra dünyası başına yıkıldı. Arşiv'e karşı büyük bir öfke duyuyordu. Yüzü yeniden gülsün istedim. Regina'yı yeniden görürse düzelir sandım. Oysa işler daha da sarpa sardı. Onu kurtaramadım." Hemen ardından yemyeşil gözleri iri iri açıldı. "Ama bir şekilde geri getirebileceğimi biliyordum."

"O zaman niçin bu kadar zaman bekledin?"

İyice yaklaştı. “Keyfimden mi bekledim sanıyorsun? Onu özlemekten geçirdiğim tek bir günüm oldu mu sanki? Bir bölümden ötekine geçip durdum. Arayı soğutmayı, unutmalarını bekledim. İzimi kaybettirmeye çalıştım,” gözleri kısıldı, “ta ki günün birinde Coronado’ya bir Koruyucu taşınana kadar. Genç, duyarlı, Owen’ın kullanabileceği cinsten bir Koruyucu...”

Kullanmak. Kelimeyi duyunca tüylerim diken diken oldu.

Arşiv’den pata küte sesler, metal gürültüsü, tangirtılar yükselirken Carmen başını çevirip seslerin geldiği yere baktı. “Azıcık ses çıkarmak o kadar kolaydı ki. Şaşırtıcı diyebilirim.”

Başını çevirdiği anı fırsat bilip Arşiv’in içine açılan kapılara doğru koşturdum. İkisini de var gücümle ittirdiğim sırada beni kolumdan yakalayıp mermer zemine doğru sertçe fırlattı. Şimdi kapıların ikisi de açık duruyordu. Öte yandaki kaos ve gürültü olduğu gibi içeri akın ediyordu. Ayağa kalkmaya yeltendiğim sırada tek bacağını yana açıp üstüme çullanırken sopayı da boğazıma dayadı.

“Owen ne-re-de?” diye sordu.

Az ötede yerde yatan Wesley acıdan inliyordu. Ama yanma gidemiyordum.

“Lütfen,” dedim soluk soluğa.

“Merak etme,” dedi Carmen. “Az kaldı. Yakında her şey sona erdiğinde geri dönecektir. Arşiv hiçbir çalışanın peşini bırakmaz. Ölene dek hizmet edersin. Öldüğünde rafından kaldırır, sana bir seçenek sunarlar. Tek seferlik bir seçenek. Ya uyanır, çalışırsın ya da çekmeceyi bir daha hiç açmamak suretiyle üstüne kilitlerler. Başka seçme şansımız varmış gibi.” Sopayı boğazıma daha da bastırdı. “Owen’ın buradan niçin bu kadar nefret ettiğini anlamıyor musun hâlâ?”

Omzunun üzerinden kapı aralığının ötesindeki insanları görebiliyordum. Parmaklarımı sopayla boğazım arasına geçirip yardım için can havliyle içeridekilere seslenirken Carmen ağzımı kapattı.

“Söyle çabuk, Owen’a ne yaptın?”

Birileri kapıdan girmiş, bize doğru ilerliyordu ama Carmen farkında bile değildi. Çünkü tüm öfkesi ve dikkatiyle bana odaklanmış durumdaydı.

“Onu eve gönderdim,” dedim. Ardından ayağımı kendime doğru çekmeyi başarinca bir tekme savurmamla birlikte Carmen sendeleyerek Patrick ve Roland’ın önüne savruldu.

“Ne yaptığını zannediyorsun?” diye gürlledi Patrick, Roland’la beraber kadını kollarından yakalamaya çalışırken.

“Geri dönecek,” diye haykırdı Carmen, diğer iki Kütüphaneci, kadını dizleri üstünde çökmeye zorlarken. “Beni asla burada...” Gözleri, içindeki son hayat parçası da çekilip alınırken birer fal taşı gibi açıldı. Kütüphaneciler ellerini çektiklerinde genç kadının külçe gibi ağırlaşmış ölü bedeni korkunç bir sesle yere yığıldı. Patrick, elinde ıslıl ıslıl parlayan altın rengi anahtarı sıkıca tutuyordu.

Odayı dolduran sesler giderek yoğunlaşırken öksürükle karışık nefes almaya çalıştım. Ama sesler artık yalnızca Arşiv’deki kaostan yükselmüyordu. Bu yakından gelen, insanların bağırışma sesleriydi.

“Patrick! Acele et!”

Başımı çevirdiğimde Lisa ve beraberinde iki Kütüphaneci’yi, Wesley’nin başında diz çökmüş oturlurlarken buldum. Hiç hareket etmiyordu. Ona bakmaya yüreğim dayanmayınca ben de gözlerimi kapılardan Arşiv’e, koşturup içerideki bloklara set çeken ve gürültü yapan insanlara doğru çevirdim.

Patrick’in, “Nabızı var mı?” diye sorduğunu işittim.

Ellerim hiç durmamacasına titriyordu.

“Giderek yavaşlıyor. Acele etmen lazım.”

İçimin paramparça olması gerekiyordu aslında ama artık geriye parçalanacak bir şey kalmamıştı.

“Çok kan kaybetmiş.”

“Hemen kaldırın onu buradan, haydi çabuk.”

Yüzüne aşına olmadığım Kütüphanecilerden biri dirseğimden tutarak giriş masasındaki sandalyeye kadar bana eşlik etti. Oturdum. Boynunda derin bir yara izi vardı. Kanı çekilmiş bir yara iziydi bu. Gözlerimi kapadım. Vücudumun yara bere ve ezik içinde olduğunu farkındaydım ama artık bir şey hissedemiyordum.

“Bayan Bishop.” Gözlerimi kırıştırdım. Roland, oturduğum sandalyenin yanı başında diz çökmüş, bana bakıyordu.

“Kim bu insanlar?” diye sordum hâlâ antrenin ötesinde parça parça yıkılan dünyadan gözlerimi ayırmaksızın.

“Arşiv çalışanları. Bazıları Kütüphaneci. Bazıları ise üst düzey yetkililer. Aksaklığı kontrol altına almaya çalışıyorlar.”

O sırada şiddetli bir gürültü daha koptu.

“Mackenzie...” Sandalyenin koluna tutundu. Ellerinde kan lekeleri vardı. Wesley’nin kanı. “Neler olduğunu bir bir anlatmanı istiyorum.”

Anlattım. Bildiğim, gördüğüm, yaşadığım her şeyi anlattım. Geriye söyleyecek bir söz kalmadığında Roland, “Eve gitmelisin,” dedi.

Yerdeki kan damllarına baktım. Wes’le ilgili tüm anılarım gözümün önünde canlandı birer birer: Çatıda yere yığıldığı an, bir hışımla yanımdan çekip gidişi, Angelli’nin kapısının önünde yanıma gelip oturması, bana gürültüden soyutlanmayı öğretişi, birlikte Tarihleri yakalamamız, demir sandalyenin üzerine ters oturarak bana kitap okuyuşu, bana bahçeyi gösterdiği an, gecenin bir yarısı koridordaki duvara yaslanmış bir biçimde çarpık gülümsemesiyle bana bakışı...

“Wes’i kaybedemem,” dedim fısıltıyla.

“Patrick elinden gelen her şeyi yapacaktır.”

Gözlerim Wesley’nin az önce yattığı yeri aradı ama yoktu. Aynı şekilde Carmen de. Patrick de gitmişti. Sonra ellerime baktım. Kurumuş kan damlları avcumun içinde pul pul olmuştu. Gözlerimi kırıştıtırıp Roland’a odaklandım bu sefer. Kırmızı Converse’lerine, gri gözlerine ve bir türlü anlayamadığım garip aksanına yoğunlaştım.

“Doğru mu?” diye sordum.

“Ne doğru mu?” diye sordu Roland.

“Tüm Kütüphanecilerin... senin birer ölü olduğunuz?”

Roland’ın yüzü kaskatı kesildi.

“Ne zamandan beri...” Hangi kelimeyi kullanacaktım ki? *Ölüsün* mü? Oysa Tarih’i başka bir şey olarak görmemiz istenmişti bunca zaman. İnsandan farklı, insanın eksik bir versiyonu olarak düşünmemiz gerektiği öğretilmişti. Ama Roland’ın gerçeğinden ne eksigi olabilirdi ki?

Kederle gülümsedi. “Emekli olmak üzereydim.”

“Yani ölüm uykuna geri döneceğini mi kastediyorsun?” Başını salladığını görünce tüylerim ürperdi. “Burada senin adının ve doğum-ölüm tarihlerinin bulunduğu bir çekmece mi var?”

“Evet. Ayrıca uykuya dönme düşüncesi kulağa giderek hoş gelmeye başlamıştı. Sonra bir sabah şu toplantıya çağırıldım. Devir teslim törenine daha doğrusu. Çılgın yaşlı bir ihtiyarla torunu gelmiş Arşiv’e.” Ayağa kalktı ve ellerimden tutup beraberinde ayağa kaldırdı. “Ve bundan hiç pişman değilim. Haydi. Şimdi evine git.”

Roland, beni Arşiv kapısına kadar geçirdi. Tanımadığım bir adam yanıma gelip Roland’a aceleyle ve kısık sesle bir şeyler söyledi.

Arşiv’in hâlâ hızla kan kaybettiğini fakat diğer bölümlerden çok sayıda personel çağrıldığını söylüyordu. Önü alınamaz aksaklığı engellemek amacıyla bazı bölümler mühürlenmeye devam ediyordu. Rafların yarısından fazlasının karartılıp mühürlenmesi gerekmişti. Kırmızı levhalı ve Özel Koleksiyonların muhafaza edildiği bölmelere bir zarar gelmemişi.

Roland özellikle Ben ve dedemin bulunduğu rafların durumunu sorup güvende olduklarından emin olmayı da ihmal etmedi.

En son toplantıdaki ukala gülümsemeleriyle hatırladığım Takım’ın yüzlerine, şimdi asık ve yorgun bir ifade hâkimdi. Coronado’daki durumun kontrol altına alındığını bildirdiler. Ölü veya yaralı yoktu. Sadece iki Tarih binadan kaçmıştı. Takımlar şimdi ikisinin de peşine düşmüşlerdi.

Wesley'yi sordum.

Bir gelişme olduğunda haber vereceklerini söylediler.

Eve gitmeliymişim. Öyle dediler.

Wesley'yi sordum bir kez daha.

Bir kez daha eve gitmem gerektiğini söylediler.

OTUZ İKİ

Öldüğün gün bana doğuştan yetenekli olduğumu söylüyorsun.
Öldüğün gün bana güçlü olduğumu söylüyorsun.

Öldüğün gün bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyorsun.
Hiçbiri doğru değil.

Önceki yıllarda, aylarda, günlerde bana Koruyuculuğa dair bildiğim her şeyi öğrettin. Ancak öldüğün gün tek kelime etmiyorsun.

Sigaranı fırlatıyorsun. Avurtlarına kadar çökmüş yanaklarını saçlarına yaslıyorsun. Ve ben, uykuya daldığımı düşünmeye başlayana dek öylece duruyorsun. Ardından yattığım yerde doğrulup gözlerimin içine bakıyorsun. O an anlıyorum uyandığımda gitmiş olacağımı.

Ertesi sabah masamda, anahtarımın altına iliştirilmiş bir not buluyorum. Gel gör ki notun üzerinde Arşiv sembolü dışında hiçbir yazı yok. Annem mutfakta, ağlıyor. Babam ilk kez hafta içi okulda değil, evde; annemin yanında oturuyor. Kulağımı yatak odamın kapısına yaslıyorum, kalp atışlarımın gürültüsünü bastırıp dışarıdaki sesleri duyma çabasıyla. Keşke bir şey söylemiş, bir not bırakmış olsaydın, diye geçiriyorum içimden. Önceden olduğu gibi arkandan tutunacak son bir anı daha bırakmış olsan ne iyi olurdu.

Yıllar boyunca yatakta uzanıp da uyumadığım zamanlarda hep bunu düşündüm. Veda yerine bıraktığım o derin sessizlik, bıraktığım boş kâğıt ve üç çizgi yerine, tam da bu zor günlerde duymam gereken, bilmem gereken şeyleri söyleseydin keşke...

. . .

Günlerdir her gece aynı korkunç rüyayı görmeye başladım.

Pençeleri, kolları ve kırık kanatlarıyla etrafıma taştan bir kafes örmüş gargoylların arasında, çatıda kapana kısılmışım. Önümdeki hava boşluğu titremeye, dalgalanmaya başlıyor. Derken, boşluğun içinde kan damlalarının yayılması gibi şekillenerek bir kapı beliriyor. Koyu renk, ağır bir kapı. Kapının kolu olduğunu fark edince uzanıp asılıyorum. Hemen açılıyor. Tekinsiz gözleri ve korkunç bıçağıyla Owen Chris Clarke dikiliyor şimdi tam karşımda. Kapının eşiğinden geçip çatının taş zeminine bir adım atıyor. O yaklaştıkça taş heykeller, etrafımdaki çemberi daha da daraltıyor, beni sıkıştırmaya başlıyorlar.

“Seni özgürlüğe kavuşturacağım,” diyor Owen bıçağını göğsüme saplayarak. Aniden uyanıyorum.

Her gece aynı rüyayı gördükten sonra çatı katında, taştan şeytanların arasında havayı yoklayarak bir kapı ararken bulur oldum kendimi. Ne var ki açtığım delikten geriye belli belirsiz bir dalga dışında hiçbir iz kalmamıştı. Gözlerimi kapayıp boşluğa her uzandığımda ise bir şeye değmiyordu elim.

Her gece aynı rüyayı görür oldum. Her gece Arşiv kâğıdımı, bir çağrı yazısı belirir mi diye hiç durmadan yoklar oldum. Olaydan beri kâğıdın iki yüzü de bembeyazdı. Üçüncü günün sonunda listede bir kusur mu var diye telaşlanıp kimin göreceğini umursamadan bir kalem çıkardım ve yazmaya koyuldum.

Bir gelişme var mı?

Sözcüklerin kâğıdın üzerinde gözden kayboluşunu izledim.

Yanıt gelmedi.

Bir daha sordum. Bir daha. Bir kez daha. Cevap bulamadığım, boş sayfayla buluştuğum her defasında hırpalanmış bedenimi saran panik dalgası içimi yiyip bitiriyordu. Bir yandan vücudumdaki morluklar, bereler azaldıkça telaşım giderek artıyordu. Şimdiye kadar illa ki bir gelişme olmuştu. Çoktan haber vermeleri gerekirdi.

Üçüncü günün sabahında babam Wes'i sorunca boğazım düğümlendi. Doğru düzgün bir yalan uydurmaktan bile âcizdim. Ve yine aynı günün sonunda nihayet bir yazı belirdi kâğıtta...

Lütfen Arşiv'e geliniz. —A

Elimde ne varsa olduğu gibi bırakıp ayağa fırladım.

Yüzüğümü sıyırıp cebimden Takım anahtarını çıkardım —Owen, boşluğa çekilirken Koruyucu anahtarımı beraberinde götürmüştü— ve odamdaki kapının anahtar boşluğuna yerleştirdim. Derin bir nefes aldıktan sonra anahtarı sola çevirip Arşiv'in eşiğinden içeri bir adım attım.

İçerideki çalışmalar hâlâ devam ediyordu. Kapıların çoğu henüz açılmamıştı. Fakat karmaşa yatışmış, gürültüden geriye sadece motorun soğumasına benzer tekdüze bir ses kalmıştı. Kapıdan içeri girer girmez Wes'i sormak için ağzımı açtığım gibi kelimeler boğazıma dizildi.

Roland ve Patrick girişteki masanın arkasında ayakta duruyorlardı. Masanın önünde ise fildişi renkli montuyla incecik, uzun boylu bir kadın bekliyordu. Kızıl saçlı ve kaymak gibi bembeyaz, pürüzsüz tenli kadının hoş bir yüzü vardı. Boynuna asılı siyah kurdelesinin ucunda altın rengi sivri bir anahtar asılıydı. Ellerine tam oturan siyah bir çift eldiven giymişti. Sakin duruşu, Arşiv'in nispeten azalmış da olsa bir türlü kesilmeyen gürültüsüyle tam bir tezat teşkil ediyordu.

Kadın, nazikçe öne doğru bir adım attı.

“Bayan Bishop,” dedi sıcak gülümsemesiyle. “Benim adım Agatha.”

OTUZ ÜÇ

Müfettiş Agatha.

Koruyucu görevine devam edecek mi yoksa görevinden alınıp Arşiv’le ilgili anıları silinecek mi; kararı veren yetkili kişi Agatha’ydı. Patrick’in sert bakışları ve Roland’ın gözlerindeki korkunun aksine, Agatha’nın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Aniden, odanın içi cam kırıklarıyla doluymuş da üstünden geçmem gerekiyormuş gibi bir hisse kapıldım.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi. “Zor günler geçirdiğinizin farkındayım ama konuşmamız gerek...”

“Agatha,” dedi Roland. Sesindeki yalvarışı duyabiliyordum. “Bence bu konuyu daha fazla...”

“Korumacı yaklaşımını takdir ediyorum.” Agatha tatlı bir şekilde gülümsedi. “Ama Mackenzie için bir sakıncası yoksa...”

“Hiçbir sakınca yok,” dedim içimdeki hissin aksine sakın bir ses tonuyla.

“Çok güzel,” dedi Agatha bakışlarını benden çevirip şimdi Roland ve Patrick’e bakarken. “İkiniz de gidebilirsiniz. İşlerinizin başınızdan aşkın olduğuna şüphem yok. Sizi tutmayayım.”

Patrick yüzüme bakmaksızın başını çevirip yanımdan ayrıldı. Roland’a döndüm bu sefer. Tereddüt ettiği sırada, Wes’le ilgili bir gelişme olup olmadığını soran gözlerle baktım. Ne var ki Arşiv’e çekilip kapıları ardından örterken sorumu yanıtsız bırakmıştı.

“Son birkaç gün epey hareketli ve yorucu geçmiş olmalı,” dedi Agatha. “Oturun, lütfen.”

Dediği gibi yapıp oturdum. O da masanın ötesindeki sandalyeye geçti.

“Başlamadan önce, sizde olmaması gereken bir anahtar var sanırım yanınızda. Masanın üstüne bırakırsanız sevinirim.”

Kaskatı kesildim. Arşiv’den çıkabilmemin tek yolu arkamdaki kapıydı ve bu anahtar olmadan kapıyı açmam olanaksızdı. Elim var-masa da dedemin eski Takım anahtarını istemeye istemeye cebimden çıkarıp aramızda duran masaya bıraktım.

Agatha parmaklarını birbirine kenetledi ve onaylarcasına başını salladı.

“Siz beni tanımıyor olabilirsiniz, Bayan Bishop,” dedi, bunun doğru olmadığından bihaber, “ama ben sizin hakkınızda oldukça detaylı bilgiye sahibim. İşim bu. Owen ve Carmen’le ilgili meseleden de haberdarım. Arşiv hakkında gereğinden fazla şey biliyorsunuz. Bunların birçoğunu zamanı geldiğinde öğrenmenizi tercih ederdik. Şimdi aklınızda birçok soru olmalı.”

Elbette sorularım vardı. Hatta kafamın içi soru işaretleriyle doluydu. Öte yandan soru sorarsam tuzağa düşecekmişim gibi hissediyordum. Fakat sonucu her ne olursa olsun bir şekilde öğrenmem gerekiyordu.

“Bir arkadaşım son olaylar sırasında yaralandı. Ona ne oldu, biliyor musunuz?”

Anlayışlı bir tebessümle karşılık verdi. “Wesley Ayers yaşıyor.”

Şimdiye kadar duyduğum en harika üç sözcük bu olsa gerekti.

“Ucuz kurtuldu,” diye ekledi. “Hâlâ iyileşme safhasında. Fakat sadakatinizi takdir etmemek elde değil.”

Yıpranmış sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. “Bunun Takım için önemli bir nitelik olduğunu duymuştum.”

“Hem sadık hem görevine düşkün,” diye belirtti. “Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?”

Siyah kurdelenin ucundaki altın rengi anahtar parlıyordu. Bir an çekindim.

“Mesela,” dedi birdenbire. “Kütüphanecilerin özünde ne olduklarını niçin sır olarak sakladığımızı, neden bu kadar çok sırrımız olduğunu merak ediyor olmalısınız.”

Agatha’da tekinsiz bir rahatlık vardı. Kendinizi ona sevdirmek istiyordunuz. Bu bende hiç güven duygusu yaratmıyordu. Başımı sallamakla yetindim.

“Çalışanları olmasa Arşiv ayakta duramaz,” dedi. “Koridor’da daima Koruyucular; Dışarı’da daima Takım; Arşiv’de ise daima Kütüphaneciler var olmak zorunda. Bu bir seçim meselesi, Mackenzie. Her şeyden önce bunu bilmen gerek. Önemli olan, seçimin yapıldığı zaman.”

“Ölene kadar bekliyorsunuz,” dedim sesimdeki nefreti dizginlemeye çalışarak. “Hayır diyemeyecekleri bir zaman, raflarındayken uyandırılıyorsunuz.”

“*Diyemeyecekleri* değil, Mackenzie; duruma göre, *demeyecekleri*. İkisi çok farklı şeyler.” Sandalyesinde biraz öne doğru kaykıldı. “Sana karşı dürüst olacağım. En azından bunu hak ediyorsun. Koruyucular görevlerini tatbik ederlerken, zamanı geldiğinde ve uygun bulundukları takdirde kendilerine, Takım mertebesine erişebilecekleri teminatı verilir. Takım da aynı şekilde görevlerini tatbik ederken, zamanı geldiğinde ve uygun bulundukları takdirde kendilerine, Kütüphaneci olabilecekleri teminatı verilir. İnsanlara her defasında odaklanacakları tek bir hedef sunmanın, halihazırdaki görevlerine odaklanmaları için en kolay çözüm olduğu sonucuna vardık. Şimdi sana sorum şu: Söz konusu dikkat dağınıklığına rağmen işine odaklanmayı sürdürebilecek misin?”

Her ne kadar bana soruyor olsa da, kaderimi kendim tayin edemeyeceğimin bilincindeydim. İpler benim değil, onun elindeydi. Ben bu kopuk zincirin halkalarından yalnızca biriydim. Owen gitmişti. Carmen gitmişti. Oysa ben buradaydım. Ve yaşanan onca şeye rağmen ya da asıl yaşanan onca şeyin ardından olanları hatırlamam gerekiyordu. Unutamazdım. Yaşadıklarım belleğimden silinsin istemiyordum.

Arşiv, hayatımdan kesilip atılsın istemiyordum. Ölmek istemiyordum. Ellerim titremeye başladı. Anlaşılmazın diye masanın altına sakladım.

“Mackenzie?” dedi Agatha.

Aklıma tek bir çözüm geliyordu. Onu da başarabileceğimden emin değildim ama başka seçeneğim yoktu. Gülümsedim. “Annem ılık bir duşun ve biraz uykunun çözemeyeceği hiçbir dert olmadığını söyler.”

Agatha yumuşak ve içten bir kahkaha attı. “Roland’ın seni korumak için niçin bu kadar mücadele ettiğini şimdi anlıyorum.”

Ayağa kalktı. Ellerini masanın üzerinde gezdirerek yanından dolandı.

“Arşiv’i bir nevi makine olarak düşün,” dedi. “Amacı geçmiş, bilgileri korumak olan bir makine.”

“Bilgi güçtür,” dedim. “Öyle bir söz vardı, değil mi?”

“Evet. Ama yanlış ellerdeki veya çok fazla kişinin ortak olduğu güç tehlikeye, anlaşmazlığa yol açar. İkisinin yol açtığı hasarı bizzat kendin de gördün.”

Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum. “Dedem, şiddetli her fırtınanın küçük bir esintiyle ortaya çıktığını söylerdi.”

Agatha arkama geçince parmaklarımı sandalyenin altına kıvırdım.

“Belli ki dedeniz çok akıllı bir adammış,” dedi ve tek elini sandalyenin arkasına yerleştirdi.

“Öyleydi,” dedim.

Ardından gözlerimi kapadım. Buraya kadardı. Yolun sonuna gelmiştim. Altın rengi anahtarın, sandalyenin arkasından sırtıma saplandığını hayal ettim. Acaba hayatımın büyük bir kısmının belleğimden sökülüp atılması canımı yakacak mıydı? Güçlkle yutkunarak beklemeye koyuldum. Hiçbir şey olduğu yoktu.

“Bayan Bishop,” dedi Agatha. “Sırlar, tatsız birer gereklilikten ibarettir. Ama buradaki her sırrın belli bir yeri, zamanı ve amacı vardır. Buradaki sırlar, saklandığı müddetçe bizi ve sevdiklerimizi korumaya yarar.” Hem üstü kapalı hem de sugötürmez bir tehditti bu.

“Bilgi güçtür,” dedi cümlesini bitirirken. O sırada gözlerimi açtığımda sandalyenin çevresinden dolanıp karşıma geçti. “Ama cehalet de saadettir.”

“Bence de,” dedim ve ardından gözlerinin içine baktım. “Fakat bir şeyi öğrendikten sonra da geri dönüşü olmuyor. Birinin anılarını silip atsanız da o kişi bir daha eskisi gibi olamaz. Geriye sadece boşluklardan ibaret bir beden kalır, o kadar. Bunun yerine bildiklerimle yaşamayı öğrenmeyi tercih ederim.”

Ortamda çıt çıkmıyordu. İkimiz de derin bir sessizliğe gömüldükten sonra Agatha birden gülümsedi. “Umarım sonradan pişman olacağın bir seçim yapmıyorsundur.” Fildişi renkli montunun cebinden bir şey çıkarıp avcumun içine bıraktı. Ardından eldivenli eliyle parmaklarımı yumdu.

“Umarım ben de,” dedi eli hâlâ elimin üzerinde. Geri çekilince avcumun içinde dedemin bana verdiğiinden daha hafif ve çok daha yeni bir Koruyucu anahtarıyla karşı karşıya kaldım. Aynı tutacak, aynı gövde ve dişlerden ibaret anahtar, her şeyden çok eve dönüş özgürlüğüm anlamına geliyordu.

“Hepsi bu mu?” diye sordum sessizce.

Agatha biraz bekledi. Sonunda başıyla onayladı. “Şimdilik.”

OTUZ DÖRT

Bishop Kafe tıklım tıklık doluydu. Agatha'yla konuşmamızın üstünden henüz iki gün geçmişti ve kafemizin eşyalarının yarısı yoktu bile. Fakat alelacele dağıtılmış *Hoşgeldin!* keklerinin ardından annem, bedava kahve ve pasta kurabiye eşliğinde, yalnızca apartman sakinlerine yönelik bir ön açılış yalım diye tutturdu.

Şimdi bakıyordum da, etrafa gülücükler saçıyor, herkesle cıvı cıvı muhabbet ediyordu. Her ne kadar şüphe uyandıran yüksek voltajlı enerjisiyle bir o yana bir bu yana koşturup dursa da sahiden mutlu görünüyordu. Babam, etrafında üç dört adamla, kahveyle ilgili sohbet ederken bir yandan da annemin bozup yenisini aldığı kahve öğütme makinesini tanıtmakla meşguldü. Aralarında Jill'in de bulunduğu üç çocuk verandaya oturmuş, güneşin altında bacaklarını uzatıp buzlu içeceklerini yudumluyor, bir yandan da keklerini bölüşüyorlardı. Köşedeki masaya oturmuş küçük bir kız çocuğu, kâğıttan bir örtü üzerine mavi kalemle şekiller çiziyordu. Annem yalnızca, Ben'in en sevdiği mavi renk kalemle sipariş etmişti. Bayan Angelli, taş döşemedeki kırmızı gül motifine duyduğu hayranlığı dile getire getire bir hal olmuştu. Ve inanılmaz ama gerçek, Nix, tekerlekli sandalyesi verandadaki masaların birine doğru çekilmiş vaziyette, kucaklarında *Cehennem*'le oturuyor, bir yandan Betty'ye belli etmemeye çalışarak sigarasının külünü aşağıya savuruyordu. İçerisi resmen insan kaynıyordu.

Tüm bunlar olurken, kulaklarımda ise sadece *Wesley Ayers yaşıyor*, sözü yankılanıyordu. Zira onu henüz görememiştim. Arşiv hâlâ kapalı, listem ise hâlâ bembeyaz duruyordu. Şu an aklımda sadece bu üç kelime ve Agatha'nın uyarı dolu sözleri vardı.

“Mackenzie Bishop!”

Lyndsey koşturarak yanıma gelip sımsıkı sarıldı. Geriye doğru sendelerken istemsiz olarak hafifçe yüzümü ekşittim. Uzun kollu tişörtüm ve önlüğümün altında kalan bedenim hâlâ yara bere ve bandajlarla doluydu. Parmağımdaki yüzük sayesinde Lyndsey’yi yağmur şıptırtısı, akort sesleri ve kahkahalarla dolu iç dünyasıyla beraber kucakladım. Ona doyusıya sarılıyor olmam tüm bu gürültüye bedeldi. Sesleri ne ittim ne de onlarla bir bütün oldum.

“Geldin demek,” dedim gülümseyerek. Yeniden gülebilmek iyi gelmişti.

“E, herhalde yani. Önlük yakışmış bu arada,” dedi ön yüzündeki kocaman *B* harfini işaret ederek. “Annemle babam da buralardadırlar. Ayrıca Bayan Bishop gerçekten de iyi iş çıkarmış. Mekân dolmuş taşıyor!”

“Bedava kafein ve tatlı, tam bir arkadaş edinme tarifi,” dediğim sırada bir yandan annemin pire gibi bir masadan ötekine koşturmasını izliyordum.

“Daha sonra bana etrafı gezdireceksin, ona göre... Şişşt, baksana. Şu gelen senin makyajlı mı yoksa?”

Lyndsey, başını verandaya açılan kapıya doğru eğdiği sırada etrafımdaki her şey duruverdi sanki.

Bakışları yorgun, yüzü solgundu ama yine de dimdik jölelediği saçları, siyah göz kalemi ve elleri ceplerinde tam karşımda duruyordu. Neden sonra, sanki ona baktığımı hissetmiş gibi gözleri benimkilerle buluşunca birden aydınlanıverdi.

“Ta kendisi,” dedim kalbim yerinden fırlayacakmışçasına atarken.

Ama kalabalık kafeye girmek yerine başıyla lobiden tarafı işaret etti ve dışarı çıktı.

“Haydi, gitsene o zaman,” dedi Lynds kıkırdayarak beni iterken. “Ben bakarım başımın çaresine.” Tezgâha uzanıp kurabiyelerden birini ağzına atmıştı bile.

Önlüğümü çıkarıp Lyndsey'ye doğru fırlatırken, Wes'in peşi sıra lobiye yöneldim. Elinde kahve bardaklarıyla dolu insan kalabalığı buraya kadar taşmıştı. Lobiden geçip koridora, oradan da çalışma odasına girdik, sonunda da bahçeye vardık. Sarmaşık ve yosun kaplı bu yemyeşil dünyaya adım attığımız an durup bana döndüğünü görünce kollarına atılıp sımsıkı sarıldım. Bateria, bas, elektrogitar karışımı sesler yine her yanıma hücum ederken, birbirimize son dokunuşumuzda hissettiğim acı, korku, suçlulukla birlikte, gördüğüm kanlı manzarayı da siliverdi gözlerimin önünden. İkimiz de vücutlarımızdaki yaralardan yüzlerimizi buruşturmamıza rağmen kollarımızı birbirimizden ayıramıyorduk. Artık kalp atışı gibi tekdüze yükselen iç sesini dinledim hiç kıpırdamadan. Sarılırken bir ara fazla abartmış olacaktım ki boğazından acı dolu kesik bir inilti yükseldi. "Yavaş," dedi bankın arkasına yaslanıp tek eliyle dikkatlice karnını tutarken. "Yemin ederim, bana dokunabilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Yakalandım desene," dedim yanmaya başlayınca gözlerimi yumarak. "Çok özür dilerim," dedim başımı omzuna gömdüğüm sırada.

Kahkahayla gülmesinin hemen ardından acıyla tısladı. "Ne olacak canım. Beni görünce kendine hâkim olamadığının farkındayım."

Gergin bir kahkahayla güldüm. "Sarıldığım için değil, Wes."

"Niye özür diliyorsun ki o zaman?"

Geriye çekilip gözlerinin içine baktım. "Tüm yaşananlar için." Kaşlarını çatınca içim cız etti.

"Wes," dedim yavaşça, "hatırlıyorsun, değil mi?"

Şaşkın gözlerle bana baktı. "Seninle yeniden Tarih avına çıkmak üzere sözleştiğimizi hatırlıyorum. Tam dokuzda buluşacaktık, değil mi?" Yavaşça taş banka oturdu. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse ertesi güne dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Aynı şekilde, bıçaklandığımı da... Patrick travmadan dolayı bunun normal olduğunu söyledi."

Ben de banka geçip yanına çöktüğüm esnada içimden bir şeyler koptu. "Evet..."

“Ne hatırlamam gerekiyor, Mac?”

Oturduğum yerden bahçeye baktım boş gözlerle.

Bilgi güçtür ama cehalet de saadettir.

Belki de Agatha haklıydı. Roland’ın Arşiv’deki raflar arasında yaptığı konuşma geldi aklıma birden. Başarısız olanlar üzerinde gerçekleştirilen değişimden söz etmişti. O an Roland’a, benimle bu gerçeği paylaşmış olduğu için çok kızmış, zamanı geri sarmayı dilemiştim. Ama artık geri dönüşü yoktu.

O zaman dosdoğru önümüze bakamaz mıydık?

Wes’i incitmek istemiyordum. Ona aynı acıyı ve ihanet hissini yaşatmak istemiyordum. Agatha’nın sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Arşiv’e karşı gelmeye hiç niyetim yoktu. Ama daha da önemlisi, diğer her şeyi bastırırcasına beynimde güm güm inleyen tek bir düşünce vardı:

İtiraf etmek istemiyordum.

İtiraf etmek istemiyordum çünkü yaşananları hatırlamak da istemiyordum. Oysa Wesley’nin böyle bir seçeneği yoktu. Söz konusu zaman zarfının belleğinden silinmesinin tek sebebi bendim.

Gerçekler acıydı, karmaşıktı ama yine de söyledim.

Gün yavaş yavaş sona ererken bahçede yan yana oturduk ve ona her şeyi anlattım. Bazen kolay, bazen zordu gerçekleri dile getirmesi. Ben anlatırken yeri geldi kaşlarını çattı, yeri geldi “Ha”, “Vay canına” ya da “Ne?” gibi ünlemlerle karşılık verdi. Ama anlattıklarımı hiç bölmeden can kulağıyla dinledi.

Her şeyi anlattıktan sonra nihayet ağzını açtığında ise tek bir şey söyledi: “Neden en başta bana gelmedin?”

Roland’ın sıkı talimatlarından dem vuracaktım ama böyle dersem ondan yine bazı gerçekleri saklamış da olacaktım. Ona bunu yapmaya hakkım yoktu.

“Kaçıyordum.”

“Neden kaçıyordun?”

“Bilmiyorum. Arşiv’den. O hayattan. Bundan. Ben’den. Kendimden.”

“Kendinden niye kaçıyormuşsun ki?” diye sordu. “Açıkçası bu halin oldukça hoşuma gidiyor.” Neden sonra ekledi: “Ama şu sıska sarışın elemana bir bıçak darbesiyle yenildiğime inanamıyorum.”

Bir kahkaha patlattım. Beraberinde tüm yaralarım adeta şimşek gibi çaktı. “Bıçak da bıçaktı hani,” dedim.

Ortama bir sessizlik çöktü. Sessizliği bozan Wes oldu.

“Hey,” dedi.

“Hey.”

“İyi olabilecek misin?”

Gözlerimi kapadım. “Bilmiyorum, Wes. Her şey canımı yakıyor. Bu acıyı nasıl dindireceğimi bilmiyorum. Nefes alırken, düşünürken her yanıma iğneler batıyor sanki. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Hepsi de benim hatam. Ve nasıl iyi olacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bir daha eskisi gibi iyi olabilir miyim, *olmalı* mıyım, onu da bilmiyorum.”

Wesley omzuyla omzumu dürttü.

“Biz bir takımız, Mac,” dedi. “Bunların da üstesinden geleceğiz.”

“Hangi birinin?” diye sordum.

Gülümsedi. “Hepsinin.”

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Çünkü söylediklerinde haklı çıkmasını istiyordum.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabımı ilkinden de çok beğendiği ve herkese duyurmak istediği için babama; bunu her yapışında babamı dirseğiyle dürttüğü için anneme; ne zaman ne diyeceğini bildiği için Mele ve ne yaptığımdan emin olmadıkları zamanlarda bile sıcacık gülümsemelerini yüzlerinden hiç eksik etmeyip daima yanımda oldukları için ailemin geri kalanına...

Ruh halimi anlatmak için gönderdiğim, genellikle acınası ama aynı zamanda tatlı mı tatlı hayvan resimlerine tahammül ettiği; bana ve bu kitaba inanmaktan hiç vazgeçmediği için yayın hakları temsilcim Holly'ye...

Kitaptaki dünyayı taş üstüne taş koyarak benimle birlikte kurduğu, olmadı yıkıp duvarlarını daha sağlam taşlarla yeniden örmeme yardım ettiği için editörüm Abby'ye...

Ve işimize neşe ve heyecan kattığı, sağlam taş duvarlarını harçla bağlamamıza yardım ettiği için Laura'ya...

İnanılmaz yetenekli kapak tasarımcısı Tyler'a ve beni aileden biri olarak gördükleri için Disney-Hyperion'dakilere.

Rüşvetle, tehditle ve türlü vaatlerle beni motive eden arkadaşlarıma... Bilhassa da yeri geldiğinde kaşlarını çatdığı, yeri geldiğinde yıldızlı pekiyilere boğduğu için Beth Revis'e... Gerek şen kahkahalarıyla, gerek Jon Snow'un fotoğraflarıyla günümü aydınlatan Rachel Hawkins'e... Doğa yürüyüşleri, uzun sohbetleri ve muhteşem bir insan olduğu için Carrie Ryan'a... Karanlığa düştüğümde hayatıma ışık saçtığı için Stephanie Perkins'e... Çıldırma eşiğine geldiğimde kurtarma çabasıyla kolumdan tutup beni sürüklediği için Myra

McEntire'a... Kitabı okuyup da Wesley'ye âşık olduğu için Tiffany Schmidt'e... Çay ikramları ve hoş sohbetleri için Laura Whitaker'a... Gösterdikleri ilgi ve iyilikleri için Patricia ve Danielle'e... Kitabı teslim tarihine yetiştirmeme yardım ettikleri ve hemen ardından beni alkol ve Nutella'yla ödüllendiren Black Mountain ekibine...

Gerek çay demleyerek, gerek gıf ben rahatça çalışabileyim diye evi sessizliğe gömerek yardımlarını esirgemedikleri için Liverpool'daki ev arkadaşlarıma... Kendi kendime konuşurken, oturduğum yerde sallanıp dururken veya sinirden kahkaha krizlerine girerken yakaladıklarında bana tuhaf tuhaf bakmadıkları için New York'taki ev arkadaşlarıma...

Hiç bitmeyen sevgi ve destekleri için internetteki takipçilerime...

Kötü günlerimi güzelleştiren, güzel günlerimi ise daha da güzel kılan okurlarıma...

Ve bana sarıldığı için Neil Gaiman'a...

...teşekkür ederim.

VICTORIA SCHWAB

Tam bir gezi tutkunu olan Victoria Schwab, Paris sokaklarına musallat olmadığı ve İngiltere tepelerinde yürüyüş yapmadığı zamanlarda Nashville'deki bir kafede çay içip zihninde canavarlar canlandırırken bulunabilir. Victoria'yı www.victoriaschwab.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Kapak Tasarımı: Tyler Nevins

Kapak Fotoğrafları: kadın © Michael Frost, 2013;
duman © Maarten Wouters |Photonica |Getty Images, 2013;
diğerleri: Shutterstock ve Tyler Nevins

ÖLÜLERİN, RAFLARDAKİ KİTAPLAR GİBİ DURDUĞU BİR YER HAYAL EDİN...

Dedesi dört yıl önce, on iki yaşındaki Mackenzie'yi Tarih adı verilen ölü bedenlerin son uykularına yattıkları Arşiv'e götürmüştür. Arşiv'de her beden, sadece Kütüphanecilerin okuyabildiği, görüntülere dökülmüş hikâyeleri bulunmaktadır ve Mackenzie'nin dedesi uyanıp kaçmayı deneyen Tarihleri durduran bir Koruyucu'dur.

Mackenzie kendini kanıtladıktan sonra, hayatını kaybeden dedesinin yerini alır ancak görevi yüzünden sevdiği insanlara yalan söylemek zorundadır ve korkunun ne olduğunu çok iyi öğrenmiştir: Hayatta kalmak için bir araç. Koruyuculuk görevi tehlikeli olmasının yanı sıra, Mac'e yitirdiklerini de hatırlatmaktadır. Henüz dedesinin ölümünün acısı dinmemişken kardeşi Ben'i de kaybedince Mac hayat ile ölüm, uyku ile uyanıklık arasındaki sınırları sorgulamaya başlar.

Görevi sırasında Arşiv'deki ölüleri asla rahatsız etmemelidir ama birileri bilinçli bir şekilde Tarihlerle oynamakta, hikâyelerinin bazı bölümlerini silmektedir. Mac bu gizemi çözemezse Arşiv çökme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır...

“Özgün olduğu kadar iyi yazılmış bir hikâye. *Arşiv* insanı hem zihninden hem de kalbinden yakalamayı ve son sayfaya kadar bırakmamayı başaran nadir kitaplardan. Vazgeçilmez eserler rafındaki yerini hak ediyor.”

Rachel Hawkins

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-789-5

